

TĂRÂMURILE PUSTIITE

povești ale apocalipsei

Stephen King
Orson Scott Card
Paolo Bacigalupi
M. Rickert
Jonathan Lethem
George R.R. Martin
Tobias S. Buckell
Jack McDevitt

Cory Doctorow
James Van Pelt
Richard Kadrey
Catherine Wells
Jerry Olthion
Gene Wolfe

Nancy Kress
Elizabeth Bear
Octavia Butler
Carol Emshwiller
Neal Barrett, Jr.
Dale Bailey
David Grigg
John Langan

Antologie coordonată de
JOHN JOSEPH ADAMS

TĂRÂMURILE PUSTIITE

povești ale apocalipsei

Stephen King
Orson Scott Card
Paolo Bacigalupi
M. Rickert
Jonathan Lethem
George R.R. Martin
Tobias S. Buckett
Jack McDevitt
Cory Doctorow
James Van Pelt
Richard Kadrey
Catherine Wells
Jerry Olton
Gene Wolfe
Nancy Kress
Elizabeth Bear
Octavia Butler
Carol Emshwiller
Neal Barrett, Jr.
Dale Bailey
David Grigg
John Langan

Antologie coordonată de
JOHN JOSEPH ADAMS

Traducerea: MIHAI-DAN PAVELESCU

Născut în 1976, americanul John Joseph Adams este antologator și critic de literatură science-fiction și fantasy. A realizat antologiile *Seeds of Change* (2008), *The Living Dead* (2008), *The Improbable Adventures of Sherlock Holmes* (2009), *By Blood We Live* (2009), *Federations* (2009) și *Tărâmurile pustiite*. Antologii aflate în pregătire: *The Living Dead 2*, *The Way of the Wizard* și *Brave New Worlds*. Din anul 2009, Adams este editor-adjunct la *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* și editorialist pentru Tor.com, iar eseurile, interviurile și recenziile sale au apărut în diverse publicații, printre care *Amazing Stories*, *Kirkus*, *The Internet Review of Science Fiction*, *Intergalactic Medicine Show*, *Locus Magazine*, *Novel & Short Story Writer's Market*, *Publishers Weekly*, *SCI FI Wire*, *Science Fiction Weekly*, *Shimmer Magazine*, *Strange Horizons*, *Subterranean Magazine* și *Writer's Digest*.

CUPRINS

INTRODUCERE de John Joseph Adams
SFÂRȘITUL TUTUROR PROBLEMELOR – Stephen King
RECUPERARE – Orson Scott Card
OAMENI DE NISIP ȘI ZGURĂ – Paolo Bacigalupi
PÂINE ȘI BOMBE – M. Rickert
CUM AM INTRAT ÎN ORAȘ ȘI CUM L-AM PĂRĂSIT – Jonathan Lethem
ADÂNCI, TOT MAI ADÂNCI, TUNELURILE – George R.R. Martin
ÎN AȘTEPTAREA ZEFIRULUI – Tobias S. Buckell
SĂ NU DISPERI – Jack McDevitt
CÂND SYSADMINII CONDUCEAU LUMEA – Cory Doctorow
ULTIMA DINTRE FORMELE-O – James Van Pelt
NATURĂ MOARTĂ CU APOCALIPSĂ – Richard Kadrey
ÎNGERII LUI ARTIE – Catherine Wells
DUPĂ JUDECATA DE APOI – Jerry Oltion
MUT – Gene Wolfe
INERȚIA – Nancy Kress
ȘI ADÂNCA MARE ALBASTRĂ – Elizabeth Bear
SUNETELE VORBIRII – Octavia Butler
UCIGAȘII – Carol Emshwiller
GINNY ȘOLDURI-SUAVE ȘI CIRCUL EI ZBURĂTOR – Neal Barrett, Jr.
SFÂRȘITUL LUMII PE CARE O CUNOAȘTEM – Dale Bailey
CÂNTEC ÎNAINTE DE APUS – David Grigg
EPISODUL ȘAPTE: ULTIMA REZISTENȚĂ ÎMPOTRIVA HAITEI ÎN
REGATUL FLORILOR PURPURII – John Langan
LECTURI RECOMANDATE
MULȚUMIRI

INTRODUCERE

de John Joseph Adams

Foamete... Moarte... Război... Molimă... Se spune că ele ar fi vestitoarele apocalipsei biblice – Armaghedonul, Sfârșitul Lumii. În science-fiction, sfârșitul lumii este declanșat, de obicei, de mijloace mai specializate: războaie nucleare, dezastre (sau războaie) biologice, catastrofe naturale sau prăpăd cosmologic. Dar în siajul oricărui cataclism de proporții există supraviețuitori... iar science-fictionul postapocaliptic speculează cum ar fi viața pentru ei.

Prima operă postapocaliptică importantă a fost *The Last Man* (1826) scrisă de „mama” SF-ului – Mary Shelley, autoarea lui *Frankenstein* astfel că, în esență, subgenul este la fel de vechi ca science-fictionul însuși. Deși originile îi sunt ferm înrădăcinate în science-fiction, ficțiunea postapocaliptică a reușit dintotdeauna să evadeze dintre granițele tradiționale ale genului. Câteva romane clasice ale genului, ca *Alas, Babylon* de Pat Frank, *Ultimul țărnam*¹ de Nevil Shute și *Earth Abides* de George R. Stewart, au fost publicate ca romane mainstream. Trendul respectiv cunoaște o resurgență, cu autori precum Cormac McCarthy, care s-a aventurat în teritoriul postapocaliptic cu noul și sumbrul său roman *Drumul*² – nu numai un bestseller și o recomandare a Oprah Book Club, ci și un câștigător al Premiului Pulitzer.

Totuși, SF-ul a produs de asemenea romane clasice, printre care regele indiscutabil al genului, *Cantică pentru Leibowitz*³ de Walter Miller. Pentru a nu mai aminti de *The Long Tomorrow* de Leigh Brackett, *No Blade of Grass* de John Christopher sau regretabil de neapreciatul *The Long Loud Silence* de Wilson Tucker. Aș putea continua mult

¹ Ed. Pygmalion, 1997 (n. red.).

² Ed. Humanitas, 2009 (n. red.).

³ Ed. RAO, 1996 (n. red.).

așa... și chiar o fac - în anexa „Lecturi recomandate” pe care o veți găsi la sfârșitul cărții de față.

SF-ul postapocaliptic a apărut în prim-plan după al Doilea Război Mondial - fără îndoială în mare parte din cauza faptului că lumea asistase la puterea devastator de distructivă a bombei atomice - și a ajuns la culmea popularității în timpul Războiului Rece, când amenințarea distrugerii mondiale prin război nuclear a părut o posibilitate foarte reală.

Dar când Zidul Berlinului s-a prăbușit, la fel s-a petrecut și cu popularitatea ficțiunii postapocaliptice. Dacă veți examina datele de apariție a textelor cuprinse în această antologie, veți vedea că doar două dintre ele au fost scrise în anii '90. Pe de altă parte, mai mult de jumătate dintre povestirile acestea au fost publicate după anul 2000. Ce ar putea atunci explica resurgența? Să fie oare faptul că actualul climat politic îl amintește pe cel din timpul Războiului Rece? În vremuri de război și probleme globale, să fie mult mai ușor de imaginat o planetă depopulată, distrusă chiar de mâna omului?

Asta să fie oare totul... sau mai există ceva? Ce anume ne atrage către aceste peisaje deprimante - tărâmurile pustiite ale literaturii postapocaliptice? Pentru mine atracția este evidentă: ne satisface gustul de aventură, fiorul descoperirii, dorința unei noi frontiere. Ne îngăduie, de asemenea, să pornim de la zero, să ștergem tabla și să vedem cum ar fi fost lumea dacă am fi știut atunci ceea ce cunoaștem acum.

Poate că atracția subgenului este cel mai bine descrisă de următorul citat din povestirea The Manhattan Phone Book (Abridge) de John Varley:

Toți iubim poveștile post-bombă. Dacă n-ar fi așa, de ce ar exista atât de multe? Ne atrage ceva spre hecatombele acelea, spre rătăcirea printr-o lume depopulată, scotocirea după cutii de conserve Campbell's cu carne și fasole, apărarea familiei împotriva jefuitorilor. Sigur că este oribil, sigur că plângem după toți oamenii care au murit. Însă o părticică secretă din noi crede c-ar fi bine să supraviețuim,

să pornim de la început. În taină, știm că noi vom supraviețui. Toți ceilalți vor muri. Despre asta-i vorba în poveștile post-bombă.

Sau acesta nu-i decât începutul conversației? Citiți povestirile și veți decide.

Textele din volumul acesta trec dincolo de „rătăcirea”, „scotocirea” și „apărarea” descrise de Varley mai sus. Veți găsi povești despre supraviețuire și despre viață, care explorează mutațiile științifice, psihologice, sociologice și fiziologice care vor avea loc în urma apocalipsului.

Nu veți găsi însă povești care descriu ce se va întâmpla după cucerirea Pământului de către extraterestri sau în urma terorii provocate de zombi; ambele scenarii se încadrează în tema apocalipsei, dar sunt subiecte pentru altă dată (de fapt, pentru alte antologii).

În povestirile următoare veți găsi douăzeci și două de scenarii postapocaliptice SF diferite. Unele sunt foarte exagerate și improbabile, pe când altele sunt plauzibile și mult prea lesne de imaginat. Unele flirtează cu fantasticul. Multe pătrund pe teritoriul horrorului. Toate explorează aceeași întrebare:

Cum va fi viața după sfârșitul lumii pe care o cunoaștem?

SFÂRȘITUL TUTUROR PROBLEMELOR

Stephen King

Traducere din limba engleză: Mircea Pricăjan

Stephen King nu mai are nevoie de prezentare. Este un scriitor consacrat, semnatar al unor bestselleruri precum *Carie* și capodopera postapocaliptică *Apocalipsa*. Cu toate că e mai cunoscut pentru romane și filmele pe care acestea le-au inspirat, Stephen King este totodată un prolific autor de proză scurtă. Povestirile sale au fost strânse în mai multe culegeri, printre care: *Everything's Eventual*, *Night Shift*, *Skeleton Crew* și *Nightmares & Dreamscapes*. *Sfârșitul tuturor problemelor* a apărut în volumul din urmă, însă a fost publicată pentru prima dată în revista *Omni*, în anul 1986. A fost nominalizată la World Fantasy Award și de curând a fost ecranizată ca parte a miniseriei *Nightmares & Dreamscapes*, produsă de canalul TNT.

Sunt mulți factorii care influențează decizia de-a alege povestirea care deschide o antologie. Se poate lua textul unui autor bine-cunoscut, un text deosebit de reușit, cu efect emoțional puternic, sau unul care să dea tonul pentru tot restul volumului; povestirea de față îndeplinește toate aceste trei criterii.

Aș vrea să-ți vorbesc despre sfârșitul războiului, despre declinul omenirii și despre moartea lui Mesia – o poveste epopeică, una care merită mii de pagini și un raft întreg de volume, dar tu (dacă a mai rămas un „tu” care să citească rândurile acestea) va trebui să te mulțumești cu versiunea prescurtată. Injectarea directă are efect rapid. Mă gândesc că-mi rămân între patrușcinci de minute și două ore, în funcție de grupa sanguină. Eu cred că e A, ceea ce ar trebui să-mi ofere un răgaz ceva mai lung, dar al naibii să fiu

dacă-s sigur. Dacă se dovedește că e 0, dragul meu prieten ipotetic, s-ar putea să dai peste multe pagini albe.

În orice caz, cred că ar trebui să mă aștept la ce-i mai rău și să grăbesc lucrurile cât pot de tare.

Folosesc mașina de scris electrică – la computerul lui Bobby ar merge mai repede, dar generatorul dă curent într-un flux prea discontinuu pentru a mă încrede în el, chiar și cu regularizatorul de tensiune activat. N-am decât o singură încercare la dispoziție; nu pot risca să ajung aproape până la capăt și apoi să văd că se duce totul pe râpa electronică din pricina unei căderi de tensiune sau a unei suprasarcini căreia regularizatorul nu-i poate face față.

Numele meu este Howard Forno. Înainte, eram scriitor liber-profesionist. Fratele meu, Robert Forno, era Mesia. L-am ucis injectându-i propria lui descoperire, acum patru ani. *El* îi spunea Calmantul. O Greșeală Monumentală ar fi fost un nume mai potrivit, dar ce-a fost a fost și nu se mai poate schimba, cum spun irlandezii de secole întregi... lucru care *dovedește* ce nemernici de nota zece sunt.

La naiba, nu-mi permit digresiunile astea.

După ce a murit Bobby, l-am acoperit cu o pătură și am stat la singurul geam din livingul cabanei în jur de trei ore, uitându-mă spre pădure. Mai demult se vedea strălucirea portocalie a neoanelor de mare putere din North Conway; nu și acum însă. Acum erau doar Munții Albi, semănând cu niște triunghiuri negre de hârtie creponată decupate de un copil, și stelele fără noimă.

Am deschis radioul, am căutat pe patru lungimi de undă, am dat peste un tip dus cu pluta și l-am închis. Am stat acolo gândindu-mă la cum să spun povestea aceasta. Mintea îmi tot fugea spre kilometrii ăia întregi de pădure întunecată de pin, spre pustiul acela. În cele din urmă, am înțeles că trebuie să ies din marasm și să mă injectez. La naiba. Niciodată n-am *putut* lucra fără un termen-limită.

Iar acum Dumnezeu mi-e martor că am unul.

Părinții noștri nu aveau motiv să se aștepte la altceva decât la ceea ce aveau: copii deștepți. Tata era absolvent

de istorie și, la treizeci de ani, devenise profesor plin la Hofstra. Zece ani mai târziu era unul dintre cei șase viceadministratori ai Arhivelor Naționale din Washington, D.C., și-l aștepta postul din vârf. Era, pe deasupra, un tip tare de tot – avea toate discurile înregistrate vreodată de Chuck Berry și știa să cânte binișor blues la chitară. Tata îndosaria ziua și noaptea cânta rock.

Mama a absolvit magna cum laude la Drew. Avea o cheie a organizației Phi Beta Kappa pe care o purta uneori la bentița pălăriei ei de fetru. În Washington, a devenit contabil public, l-a întâlnit pe tata, l-a luat de soț și, când a rămas însărcinată cu subsemnatul, și-a deschis un birou personal. Eu am venit pe lume în 1980. În '84, ea ținea deja contabilitatea unora dintre asociații tatei – zicea că acesta este „micul ei hobby”. Pe când s-a născut Bobby, în 1987, se ocupa de taxe, portofolii de investiții și planificări imobiliare pentru o duzină de oameni importanți. I-aș putea enumera, dar cui îi pasă? Acum, toți sunt fie morți, fie idioți cu bale la gură.

Cred că e posibil ca ea să fi câștigat pe an din „micul ei hobby” mai mult decât aducea tata de la serviciu, dar asta n-a contat niciodată – erau fericiți cu ce erau și ce însemnau unul pentru celălalt. I-am văzut ciondănindu-se de multe ori, dar nu i-am văzut niciodată certându-se. Când eram mic, singura diferență pe care o vedeam între mama mea și cele ale prietenilor mei de joacă era aceea că ele citeau sau călcau, sau coseau, sau vorbeau la telefon în timp ce la televizor se difuzau telenovele, iar mama mea, în timp ce la televizor se difuzau aceleași telenovele, butona un calculator de buzunar și nota numere pe foi de hârtie mari și verzi.

Nu i-am dezamăgit pe ai mei, doi oameni cu carduri Mensa Gold în portmoneu. Tot timpul cât am urmat școala publică (ideea ca eu sau fratele meu să urmărim o școală particulară nici n-a fost adusă în discuție, din câte știu) am avut doar note de 10 și 9. De asemenea, am scris bine de devreme, fără absolut nici un efort. Am vândut primul articol de revistă la douăzeci de ani – era despre cum s-a

descurcat Armata Continentală în Valley Forge pe timp de iarnă. L-am vândut revistei unei linii aeriene pentru patru sute cincizeci de dolari. Tata, pe care îl iubeam din suflet, m-a întrebat dacă poate cumpăra cecul acela. Mi-a dat în schimb un cec personal, iar pe cel de la revistă l-a înrămat și l-a agățat deasupra biroului său. Un geniu romantic, ai putea spune. Un geniu romantic care *cânta blues*, ai putea spune. Ascultă la mine, un tânăr poate avea apucături mult mai rele. Sigur, el și mama au murit delirând și pișându-se pe ei la sfârșitul anului trecut, ca majoritatea oamenilor din lumea asta mare și rotundă a noastră, dar nici o clipă n-am încetat să-i iubesc.

Am fost genul de copil pe care aveau toate motivele să și-l dorească – un băiat bun cu minte strălucită, un băiat talentat al cărui talent s-a maturizat devreme într-o atmosferă de încredere și iubire, un băiat ascultător care-și iubea și își respecta mult părinții.

Bobby a fost altfel. *Nimeni*, nici cei de genul Mensa, ca părinții noștri, nu se așteaptă vreodată la un copil ca Bobby. Niciodată.

Eu am învățat să fac la oliță cu doi ani mai devreme decât Bob și acesta a fost singurul lucru cu care i-am luat-o vreodată înainte. Dar n-am fost niciodată invidios pe el; ar fi fost ca și când un aruncător bunicel din American Legion League i-ar fi invidiat pe Noian Ryan sau pe Roger Clemens. De la un moment încolo, comparațiile care aduc sentimente de invidie încetează să existe. Am trecut prin asta și o spun avizat: de la un moment încolo, pur și simplu stai în spate și-ți aperi ochii de orbire.

La doi ani, Bobby a învățat să citească, iar la trei a început să scrie eseuri scurte (Cățelul nostru, O călătorie la Boston cu mama). Caligrafia lui aducea cu strădania electrizantă a unui copil de șase ani, și asta în sine era uimitor, dar mai era ceva: dacă transcriai textul, așa încât nehotărârea mâinii lui nu mai era un factor evaluator, ai fi spus că citești lucrarea unui elev isteț, chiar dacă extrem de naiv, de clasa a cincea. A progresat de la propoziții

simple la propoziții compuse, apoi la fraze cu o rapiditate amețitoare, înțelegând mecanismul propozițiilor principale, al subordonatelor și coordonatoarelor cu o intuiție înfricoșătoare. Uneori avea o sintaxă nenaturală și așeza greșit adjectivele și adverbele, dar până la vârsta de cinci ani a reușit să-și corijeze binișor aceste scăpări – care-i urmăresc pe majoritatea scriitorilor toată viața.

A început să aibă dureri de cap. Părinții s-au temut de-o problemă de ordin fizic – o tumoră cerebrală, poate – și l-au dus la un doctor care l-a consultat cu atenție, l-a ascultat cu și mai mare atenție, apoi le-a spus părinților mei că Bobby nu suferă de altceva decât de stres: era extrem de frustrat din cauza faptului că mâna cu care scria nu putea ține pasul cu mintea lui.

— Copilul dumneavoastră încearcă să elimine din minte un calcul renal, a zis doctorul. I-aș putea da ceva pentru durerile de cap, dar cred că medicamentul de care are cu adevărat nevoie este o mașină de scris.

Așa că mama și tata i-au dat lui Bobby un IBM. Un an mai târziu, la Crăciun, i-au dat un Commodore 64 cu WordStar și durerile lui de cap au încetat. Înainte să trec la alte probleme, vreau doar să adaug că fratele meu a crezut în următorii trei ani că Moș Crăciun i-a lăsat ordinatorul acela sub brad. Acum, că mă gândesc mai bine, acesta e alt lucru cu care i-am luat-o înainte: am încetat să cred în Moș Crăciun mai devreme decât el.

Atât de multe aș putea să-ți spun despre zilele acelea de demult, și presupun că va trebui să-ți spun câte ceva, dar trebuie să mă grăbesc și să fiu scurt. Termenul-limită. A, termenul-limită. Am citit odată un text foarte haios intitulat *Aripile vântului* versiunea prescurtată, care spunea așa:

— *Război? râse Scarlett. O, prostii!*

— *Bum! Ashley s-a dus la război! Atlanta a ars! Rhett a venit și apoi a plecat!*

— *Prostii, zise Scarlett printre lacrimi, o să mă gândesc la asta mâine, căci e și mâine o zi.*

Am râs cu poftă când am citit asta; acum, că mă văd constrâns să fac ceva asemănător, nu mi se mai pare atât de nostim. Dar iată aici:

— Un copil cu IQ imposibil de măsurat de vreun test existent? zâmbi India Forno spre soțul ei devotat, Richard. Prostii! O să-i oferim un mediu în care inteligența lui – ca să nu mai amintim de aceea cu nimic mai prejos a fratelui său mai mare – să se poată dezvolta. Și-i vom crește ca pe niște băieți americani normali, ceea ce și sunt, la urma urmei!

Bum! Frații Forno au crescut! Howard a mers la Universitatea Virginia, a absolvit cum laude și a pornit în cariera de scriitor liber-profesionist! Și-a câștigat un trai comod! A ieșit cu multe femei și s-a culcat cu destule dintre ele! A reușit să evite bolile sociale, atât cele sexuale, cât și cele farmacologice! Și-a cumpărat un sistem stereo Mitsubishi! A scris acasă cel puțin o dată pe săptămână! A publicat două romane care s-au vândut binișor!

— Prostii, spuse Howard, asta înseamnă pentru mine să trăiești!

Și așa a fost, cel puțin până în ziua în care Bobby a apărut pe nepusă masă (în cea mai bună tradiție a savantului nebun) cu cele două cutii de sticlă ale lui, într-una un cuib de albine și în cealaltă un cuib de viespi, îmbrăcat într-un tricou Mumford Phys Ed luat pe dos, pe punctul de-a distruge inteligența umană și mai fericit ca o moluscă în punctul maxim al mării.

Cei ca fratele meu Bobby apar o dată la două sau trei generații, cred – oameni de seama lui Leonardo da Vinci, Newton, Einstein, poate Edison. Toți par să aibă un lucru în comun: sunt ca niște uriașe busole care se învârt fără țință mult timp, căutând vreun punct nordic absolut și apoi indicându-l cu o înfrâncare înfricoșătoare. Înainte să se întâmple asta, oamenii aceștia sunt înclinați spre tot felul de năzdrăvănii, iar Bobby n-a făcut excepție.

Când el avea opt ani și eu cincisprezece, a venit la mine și mi-a spus că a inventat un avion. Pe atunci îl cunoșteam prea bine ca să-i spun „Aiurea!” și să-l gonesc din cameră.

M-am dus în garaj, unde am dat peste o ciudățenie de placaj așezată în căruciorul lui roșu American Flyer. Semăna puțin cu un avion de luptă, dar aripile erau îndreptate înainte, nu în spate. De mijlocul lui prinsese cu șuruburi șaua de pe căluțul de lemn. Pe lateral era o manetă. Nu avea motor. A spus că e un planor. Voia să-l împing în jos pe dealul Carrigan, care avea cea mai mare înclinație din Grant Park – era străbătut prin mijloc de o cărare de ciment pentru bătrâni. Aceea, spuse el, va fi pista lui.

— Bobby, am rostit, ai montat aripile invers la jucărioara asta.

— Ba nu. Așa trebuie să fie. Am văzut ceva despre șoimi la *Wild Kingdom*. Se avântă în jos asupra prăzii și, când urcă înapoi, își schimbă poziția aripilor. Au dublă articulație, înțelegi? În felul ăsta prinzi avânt mai mare.

— Atunci de ce nu le construiesc așa și cei din forțele aviatice? am întrebat, neștiind în naivitatea mea că atât americanii cât și rușii aveau în stadiu de proiect asemenea avioane de luptă cu aripi în poziție anterioară.

Bobby ridică simplul din umeri. Nu știa și nu-l interesa.

Ne-am dus pe dealul Carrigan, unde s-a urcat în șaua căluțului de lemn și a apucat de manetă.

— Împinge-mă *tare*, a zis.

În ochi îi tremura lumina aceea jucăușă pe care o cunoșteam atât de bine – Hristoase, ochii i se luminau în felul acela uneori și în leagăn, dar jur pe Dumnezeu că nu l-aș fi împins pe cărarea de ciment atât de tare dacă știam că drăcia aceea chiar va zbura.

Dar *nu știam*, așa că m-am opintit din răsputeri. A luat-o la vale cu viteză, chiuind ca un cowboy care și-a terminat treaba și acum pleacă la oraș să bea câteva beri reci. O doamnă în vârstă a trebuit să sară din calea lui și Bobby a trecut la mustață pe lângă un bătrânel sprijinit în cadrul lui de metal. La jumătatea costisei a tras de manetă și eu am asistat, cu ochii larg deschiși, îngrozit și uimit la culme, cum avionul lui de placaj vechi s-a desprins din cărucior. La început a plutit la doar câțiva centimetri deasupra lui și, o

secundă, a părut că își va relua locul. Apoi a venit o pală de vânt și avionul și-a luat zborul de parcă cineva l-ar fi tras cu un cablu invizibil. Căruciorul American Flyer a ieșit de pe cărarea de ciment și a intrat în niște tufișuri. Cât ai zice pește, Bobby era la trei metri în aer, apoi la șase, apoi la cincisprezece. Plutea, chiuind de veselie, pe deasupra de Grant Park într-un avion care urca neîncetat.

Am luat-o la fugă după el, strigându-i să vină jos, imagini cu trupul lui căzând din șaua aia prostească și înfigându-se într-un copac sau într-una dintre multele statui din parc apărându-mi în minte cu o claritate hâdă. Nu mi-am imaginat doar înmormântarea fratelui meu; îți spun sincer că am *participat* la ea.

— *BOBBY!* am țipat. *VINO JOS!*

— *IUHUUU!* mi-a răspuns el cu o voce slabă, dar în mod clar surescitată.

Jucători de șah, aruncători de frisbee, cititori, amorezi și alergători se opreau speriați din ceea ce făceau pentru a se uita.

— *BOBBY, DRĂCIA ȚIA NU ARE CENTURĂ DE SIGURANȚĂ, FUTU-!* am strigat.

Din câte îmi aduc aminte, era prima dată când foloseam cuvântul acela.

— *Viiiin iiiimeeediiiiiaaaa...*

Zbiera cât îl țineau plămânii, iar eu am rămas îngrozit, dându-mi seama că abia îl auzeam. Am continuat să alerg pe dealul Carrigan în jos, țipând fără încetare. N-am nici cea mai vagă idee ce anume țipam, dar a doua zi n-am putut vorbi decât în șoaptă. Mi-amintesc totuși că am trecut pe lângă un tânăr într-un costum fercheș din trei piese care stătea lângă statuia lui Eleanor Roosevelt, la poalele dealului. S-a uitat la mine și a spus pe un ton colocvial: Îți zic sincer, prietene, asta-mi amintește a naibii de tare de ultima dată când m-am drogat.

Mi-amintesc umbra aceea diformă alunecând peste verdeța parcului, umflându-se și vălurind pe măsură ce trecea peste bănci, coșulețe și fețele întoarse spre cer ale oamenilor. Mi-amintesc că am gonit după ea. Mi-amintesc

cum i s-a schimonosit fața mamei mele și cum a început să plângă când i-am explicat în ce fel avionul lui Bobby, care era oricum de necrezut că se ridicase în zbor, a fost întors cu capul în jos de o neașteptată pală de vânt și fratele meu și-a încheiat scurta, dar strălucita carieră lătit pe D Street.

După cum au evoluat lucrurile, ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă s-ar fi întâmplat chiar așa, dar nu a fost să fie.

În schimb, Bobby s-a întors spre dealul Carrigan, ținându-se nepăsător de coada avionului pentru a nu cădea de pe drăcia aia și a început să coboare spre iazul cel mic din mijlocul Grant Park. A planat la un metru și jumătate deasupra lui, apoi doar la un metru... după care a patinat cu tenișii pe suprafața apei, lăsând în urma lui vălurele albe paralele, speriiind rațele de obicei tihnite (și bine îndopate), care se ridicară măcăind în stoluri înaintea lui. Și-n tot acest timp râdea vesel. A aterizat pe partea cealaltă, exact între două bănci, care au rupt aripile avionului. A fost aruncat din șa, s-a lovit la cap și a început să urle.

Asta însemna viața alături de Bobby.

Nu totul era la fel de spectaculos – de fapt, cred că *nimic* nu a fost spectaculos... cel puțin până când a inventat Calmantul. Dar ți-am spus povestea deoarece, în cazul de față cel puțin, cred că excepția ilustrează cel mai bine regula: viața alături de Bobby era o continuă zăpăceală. La vârsta de nouă ani urma cursuri de fizică cuantică și algebră pentru avansați la Universitatea din Georgetown. A venit apoi ziua în care a bruiat toate radiourile și televizoarele de pe strada noastră – și din cele patru cvartale dimprejur – cu propria lui voce; găsise un vechi televizor portabil în pod și-l transformase într-o stație de emisie radio cu lungime de undă largă. Un Zenith vechi alb-negru, trei metri și jumătate de liță sensibilă, un umerăș montat pe acoperișul casei și cu asta basta! Vreme de aproximativ două ore, pe patru cvartale din Georgetown s-a recepționat doar WBOB... care, întâmplător, era fratele meu, citind unele dintre poveștile mele, spunând glume

seci și explicând că gradul mare de sulf din fasolea prăjită este de vină pentru bășinile pe care le trăgea tata în biserică în fiecare dimineață de duminică. „Da’ pe cele mai multe le scoate în surdină, le-a spus Bobby ascultătorilor, în număr de aproximativ trei mii, sau uneori le ține pe alea puternice până încep imnurile.”

Tata, care n-a fost deloc bucuros de întâmplare, a trebuit să achite o amendă de șaptezeci și cinci de dolari către Comisia de Comunicații, bani pe care i-a luat din alocația fratelui meu pe anul următor.

Viața alături de Bobby, o, da... și uită-te la mine cum plâng. Să fie vorba de-un sentiment sincer, mă întreb, sau începe injecția să-și facă efectul? Cel dintâi, cred – Dumnezeu mi-e martor cât de mult l-am iubit –, dar ar trebui totuși să mă grăbesc puțin.

Evident, Bobby a absolvit liceul la vârsta de zece ani, dar nu și-a luat diploma în litere, nici în matematică, și cu atât mai puțin a obținut vreo calificare superioară. Era vorba de busola aia mare și puternică din capul lui, care se învârtea neîncetat în căutarea nordului absolut.

A trecut printr-o perioadă în care l-a pasionat fizica și printr-o alta, mai scurtă, în care a fost înnebunit după chimie... dar, în cele din urmă, cum era prea nerăbdător pentru matematică, nici unul dintre domeniile astea nu i-au reținut atenția. Știa să facă toate calculele, dar matematica – și, în definitiv, toate așa-numitele științe exacte – îl plictisea.

La cincisprezece ani a venit rândul arheologiei – a răscolit colinele de la poalele Munților Albi, în jurul casei noastre de vară din North Conway, reconstituind trecutul indienilor care trăiseră acolo din vârfuri de săgeți, silexuri, până și din aranjarea cărbunilor în vetrele demult stinse din peșterile mezolitice situate în zona de mijloc a statului New Hampshire.

Dar și asta a trecut și s-a apucat de citit istorie și antropologie. La șaisprezece ani, tata și mama și-au dat fără tragere de inimă acceptul atunci când le-a cerut voie

să însoțească o echipă de antropologi din New England într-o expediție în America de Sud.

S-a întors după cinci luni bronzat natural pentru prima dată în viața lui; se înălțase cu doi centimetri, slăbise șapte kilograme și era mult mai tăcut. Încă era destul de vesel, sau putea să fie, dar îi lipsea exuberanța copilărească, uneori molipsitoare, alteori obositoare, însă mereu prezentă. Se maturizase. Și pentru întâia dată mi-l amintesc discutând despre știri... despre cât erau ele de proaste, vreau să zic. Era anul 2003, anul în care o facțiune a Organizației de Eliberare a Palestinei numită Fiii Jihadului (un nume care îmi părea hidos de asemănător cu al unui grup catolic de muncă în folosul comunității de undeva din vestul Pennsylvaniei) a detonat o bombă în Londra, poluând orașul în proporție de șaiszeci la sută și transformând restul într-un mediu extrem de nesănătos pentru cei care doreau să aducă pe lume un copil (și până la urmă pentru toți care doreau să trăiască mai mult de cincizeci de ani, la o adică). Anul în care am încercat să izolăm Filipinele după ce administrația Cedenó a acceptat un „grup mic” de consultanți chinezi roșii (cam cincisprezece mii la număr, conform sateliților noștri de spionaj) și am făcut cale întoarsă doar când am înțeles bine că (a) chinezii nu glumeau când promiteau că or să ne facă una cu pământul dacă nu ne retragem și (b) poporul american nu prea se dădea în vânt după ideea unei sinucideri în masă din pricina Insulelor Filipine. Acela a fost totodată anul în care alt grup de nenorociți duși cu pluta – albanezii, cred – a încercat să pulverizeze lichide infectate cu virusul SIDA peste Berlin.

Genul ăsta de lucruri i-a deprimat pe toți, dar pe Bobby la deprimat *la culme*.

— De ce-s oamenii atât de răi? m-a întrebat într-o zi.

Eram la casa noastră de vară din New Hampshire, era sfârșitul lui august și majoritatea lucrurilor erau deja strânse în cutii și în valize. Cabana avea aerul acela trist, părăsit, ca întotdeauna înainte să plecăm fiecare pe drumul lui. Eu mă întorceam la New York, iar Bobby taman la Waco,

Texas... toată vara citise texte de sociologie și geologie - ăsta da amestec indigest! - și spunea că vrea să realizeze câteva experimente acolo. O spunea într-un fel degajat, neimplicat, dar am văzut cum se uita mama la el, cu un soi de atenție melancolică, în ultimele două săptămâni petrecute împreună. Nici eu, nici tata nu bănuiam, dar cred că mama a știut că acul de busolă al lui Bobby a încetat în sfârșit să se învârtă și a început să arate ceva.

— De ce-s atât de răi? Vrei să-ți dau eu răspuns?

— *Cineva* ar trebui. Și destul de repede, după cum merg lucrurile acum.

— Merg ca întotdeauna, și cred că e așa pentru că oamenii au fost făcuți să fie răi. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe Dumnezeu.

— Aiurea. Nu cred. Până și chestia cu cromozomul dublu X s-a dovedit până la urmă o aiureală. Și să nu-mi spui că-i vorba doar de presiunile economice, de conflictul dintre bogați și săraci, pentru că nici asta nu le explică pe toate.

— Păcatul original. Pe mine mă satisface ca explicație - sună bine și te poți ghida după ea.

— Păi, poate o *fi* păcatul original. Dar care este mijlocul de propagare, frate? Te-ai întrebat vreodată?

— Mijlocul de propagare? Ce mijloc? Nu te înțeleg.

— Eu cred că este apa, a spus Bobby îmbufnat.

— *Poftim?*

— Apa. Ceva în apă.

S-a uitat la mine.

— Sau ceva ce *nu este* în apă.

A doua zi, a plecat la Waco. Nu l-am revăzut decât atunci când s-a înființat la ușa apartamentului meu îmbrăcat cu tricoul Mumford luat pe dos și având cu el cele două cutii de sticlă. Asta era trei ani mai târziu.

— Sal'tare, Howie, spuse el, pășind înăuntru și lovindu-mă nonșalant cu palma peste spate, de parcă n-ar fi trecut decât trei zile.

— Bobby! am strigat și l-am cuprins cu brațele într-o îmbrățișare zdravănă.

Colțuri dure mi se înfipseră în piept și am auzit un zumzet nervos de stup.

— Și eu mă bucur să te văd, dar n-ar strica s-o iei mai ușurel. Îi deranjezi pe băștinași.

Am făcut imediat un pas în spate. Bobby puse jos punga mare de hârtie pe care o avea cu el și își luă geanta de pe umăr. Apoi scoase cu băgare de seamă cutiile de sticlă. Într-una era un cuib de albine, iar în cealaltă unul de viespi. Albinele începeau deja să se potolească și să-și reia treburile lor albinești, dar viespile erau în mod vădit deranjate de ce se întâmpla.

— Bine, Bobby, am rostit.

L-am privit și am surâs larg. Mi se părea că nu mă pot opri din surâs.

— Ce-ai mai pus la cale acum?

Trase fermoarul genții și scoase un borcan de maioneză pe jumătate plin cu un lichid transparent.

— Vezi asta?

— Da. Pare ori apă, ori rachiu.

— Dacă-ți vine să crezi, e amândouă laolaltă. Provine de la o fântână arteziană din La Plata, un orașel aflat la șaiszeci de kilometri est de Waco și, înainte s-o distilez, erau șaisprezece litri. Howie, am acolo o veritabilă minidistilerie, dar nu cred că voi fi vreodată amendat pentru ea. Rânjea, dar acum rictusul i se lărgi. Nu e decât apă, însă e totuși cea mai dată naibii poșircă pe care a văzut-o vreodată omenirea.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

— Știu că n-ai. Dar o să ai. Știi ce, Howie?

— Ce?

— Dacă rasa umană, așa idioată cum e ea, reușește să mai supraviețuiască șase luni, pun pariu c-o să supraviețuiască la nesfârșit.

Ridică borcanul de maioneză și se uită la mine prin el cu o imensă solemnitate, iar ochiul îi era mărit ca de-o lupă.

— Asta-i marea descoperire. Leacul pentru cea mai groaznică boală căreia *homo sapiens* i-a căzut pradă.

— Cancerul?

— Mnu, făcu el. Războiul. Încăierările la birt. Împuşcăturile în plină stradă. Toate problemele astea. Unde e baia? Simt că plesnesc.

Când se întoarse, îşi luase tricoul Mumford pe faţă, dar se şi pieptănase – iar metoda lui nu se schimbase, am observat. Bobby îşi ţinea capul sub robinet o vreme, apoi îşi dădea părul pe spate cu degetele.

Se uită la cele două cutii de sticlă şi declară că albinele şi viespile au revenit la normal.

— Deşi, sincer să fiu, un cuib de viespi nu se apropie vreodată de ceva care să aducă măcar a „normalitate”, Howie. Sunt insecte sociale, ca albinele şi furnicile, dar, spre deosebire de albine, care sunt aproape întotdeauna cerebrale, şi de furnici, care au uneori episoade schizoide, viespile sunt lunatice non-stop. Zâmbi. Exact ca noi, *homo sapienşii*.

Luă capacul de pe cutia în care era roiul de albine.

— Îţi zic cum facem, Bobby, am sărit. Zâmbeam, dar aveam impresia că zâmbetul e prea larg. Pune capacul la loc şi doar *spune-mi* despre ce e vorba, nu vrei? Lasă demonstraţia pe mai târziu. Vreau să spun că proprietarul meu e-o dulceată de om, dar îngrijitoarea e-o zgripturoaică hâdă care fumează trabucuri Odie Perode şi are cu cincişpe kile mai mult ca mine. Ea...

— Asta o să-ţi placă, continuă Bobby, de parcă nici n-aş fi deschis gura – un obicei la fel de familiar pentru mine ca metoda lui de pieptănare cu zece degete. Nu era niciodată nepoliticos, ci doar complet absorbit. Şi-l puteam opri? Ah, la naiba, nu. Mă bucuram prea tare să-l revăd. Adică, cred că ştiam chiar şi atunci că ceva o va lua complet razna, dar când eram cu Bobby pentru mai mult de cinci minute, pur şi simplu mă hipnotiza. El era Lucy care ţinea mingea de fotbal şi-mi promitea că de data asta *sigur* mă va lăsa să şutez, iar eu eram Charlie Brown, care alerga pe teren ca să şuteze⁴.

⁴ Trimitere la un celebru serial de benzi desenate, Peanuts, în care personajul principal, Charlie Brown, suferă constant fiindcă prietena lui, Lucy, îl păcăleşte mereu pe

De fapt, probabil că ai mai văzut treaba asta înainte – din când în când apar poze în reviste sau imagini în documentarele televizate despre viața în sălbăticie. Nu e ceva foarte special, dar *lasă impresia* unei chestii deosebite pentru că oamenii au prejudecăți complet iraționale față de albine.

Și ciudat era că avea într-adevăr dreptate – *mai văzusem* așa ceva înainte.

Vârî mâna în cutie între roi și peretele de sticlă. În mai puțin de cincisprezece secunde, dobândi o mânășă vie, negru cu galben. Asta îmi prilejui o clipă de amintire vie: așezat în fața televizorului, îmbrăcat în pijamale lungi și strângând la piept ursulețul meu Paddington, poate cu o jumătate de oră înainte de culcare (și-n mod sigur cu ani înainte să se nască Bobby), urmărind cu un amestec de groază, dezgust și fascinație cum un apicultor se lăsa acoperit complet, pe față, de albine. La început, acestea formau un soi de glugă de călău, după care omul le aranja sub forma unei bărbi grotești, însuflețite.

Bobby se crispă din senin, apoi rânji.

— M-a înțepat una. Încă sunt puțin agitate din cauza drumului. Din La Plata la Waco am venit cu agenta de asigurări din localitate – are un Piper Cub vechi – și de acolo am luat un avion de pasageri mic, Air Cacapișu cred că era numele companiei, până la New Orleans. Am schimbat vreo patruzeci de mijloace de transport, dar jur pe Dumnezeu că drumul cu taxiul de la LaGunoi le-a zăpăcit așa. Second Avenue are și acum mai multe gropi decât Bergenstrasse după capitularea nemților.

— Cred că ar fi bine să scoți mâna de acolo, Bobs, am spus.

Mă tot așteptam ca unele dintre ele să zboare afară – mă imaginam alergând ore întregi după ele cu o revistă făcută sul, doborându-le una câte una, de parcă ar fi fost fugari într-un film vechi cu evadați. Dar nici una nu ieșise... cel puțin până acum.

— Stai calm, Howie. Ai văzut vreodată o albină care să înțepe o floare? Sau ai auzit măcar așa ceva?

— Nu prea semeni cu o floare.

— La naiba, râse el, tu ai impresia că *albinele* știu cum arată o floare? Nț! Nici poveste, bătrâne! Nu știu cum arată o floare mai mult decât tu sau eu știm cum sună un nor. Ele știu că sunt dulce pentru că elimin dioxină de zaharoză prin transpirație... împreună cu alte treizeci și șapte de dioxine, iar astea sunt doar cele știute de noi.

Făcu o pauză, gânditor.

— Deși, trebuie să mărturisesc, am avut grijă să, ăă, mândulcesc puțin azi-noapte. Am mâncat o cutie de cireșe trase în ciocolată pe avion...

— Dumnezeule, Bobby!

— ... Și-am mai mâncat două bezele MallowCreme în taxi, pe drum înapoi.

Vârî și cealaltă mână și începu să îndepărteze încet albinele. L-am văzut crispându-se încă o dată înainte să scape și de ultima, după care mă liniști, așezând la loc capacul pe cutia de sticlă. L-am văzut câte o umflătură roșie pe ambele mâini: una în podul palmei stângi, cealaltă sus, pe dreapta, aproape de ceea ce chiromanții numesc Brățara Norocului. Fusese înțepat, dar înțelesesem bine ce intenționase să-mi demonstreze: cel puțin patru sute de albine, după toate aparențele, îl cercetaseră amănunțit. Doar două îl înțepaseră.

Scoase o pensetă din buzunarul mic al jeanșilor și se duse la masa de scris. Mută teancul manuscrisului lângă calculatorul Wang Micro pe care îl foloseam în perioada aceea și îndreptă veioza Tensor spre locul unde se aflaseră hârtiile - o mișcă până ce formă o pată mică de lumină pe tăblia de lemn de cireș.

— Ai mai scris ceva interesant, Bow-Wow? se interesă el într-o doară și eu am simțit că mi se face părul măciucă.

Când îmi spusese ultima dată Bow-Wow? Când avea patru ani? Șase? La naiba, nu mai știu, prietene. Lucra atent cu penseta la mâna stângă. L-am văzut extrăgând

ceva minuscul, care semăna cu un fir de păr din nas, pe care îl așează în scrumieră.

— Un text despre falsificarea obiectelor de artă pentru *Vanity Fair*, am răspuns. Bobby, cu ce naiba te ocupi de data asta?

— Vrei să-l scoți tu pe celălalt? mă întrebă și-mi oferî penseta, mîna dreaptă și un zîmbet curtenitor. Îmi tot spun că, dacă-s așa deștept, ar trebui să fiu ambidextru, da' mîna mea stîngă încă are un IQ de cel mult șase ani.

Același Bobby, neschimbat.

M-am așezat lângă el, am luat penseta și am scos acul de albină din umflătura roșie de lângă ceea ce, în cazul lui, ar fi trebuit să fie Brățara Ghinionului, și-n timp ce am făcut asta el îmi explică diferențele dintre albine și viespi, diferența dintre apa din La Plata și apa din New York și despre cum, la mama naibii! totul se va rezolva cu apa lui și puțin ajutor din partea mea.

Și, fir-ar să fie, am ajuns să alerg spre mingea de fotbal, în vreme ce fratele meu de-o inteligență sălbatică, rîzînd, o ținea pentru ultima dată.

— Albinele nu înțeapă neprovocate, pentru că mor, vorbe Bobby cu degajare. Ți-amintești atunci în North Conway, când ai spus că ne ucidem între noi din cauza păcatului originar?

— Da. Nu te mișca.

— Ei bine, *dacă* există așa ceva, *dacă* există un Dumnezeu care să ne poată iubi într-atît, încît să ni-l livreze pe Fiul Lui întins pe cruce și, în același timp, să ne facă vînt spre iad doar pentru că o toantă a mușcat din mărul care nu trebuia, atunci blestemul se reduce doar la asta: Ne-a croit ca pe niște viespi, nu ca pe niște albine. *La naiba*, Howie, ce faci?

— Nu te mișca, am zis, și-o să-l scot. Dacă ai de gînd să gesticulezi mult, o să aștept.

— Bine, acceptă el și după aceea rămase relativ nemișcat cît timp i-am extras acul din mână. Albinele sunt ca niște veritabili piloți kamikaze, Bow-Wow. Uită-te la cutia

aia de sticlă și-o să le vezi pe cele două care m-au înțepat zăcând moarte pe fundul ei. Acele lor sunt zimțate, ca niște cârlige de pescuit. Intră fără probleme. Dar la scos, se autoeviscerează.

— Scârbos, am spus, lăsând să cadă al doilea ac în scrumieră.

Nu vedeam zimții, dar nici nu aveam la dispoziție un microscop.

— Însă asta le face să fie deosebite.

— Nu mă îndoiesc.

— Viespile, pe de altă parte, au ace netede. Te pot înțepa de câte ori au chef. Își epuizează otrava după a treia sau a patra înțepătură, dar pot continua să te înțepe, dacă asta-și doresc... și de obicei își doresc. Mai ales viespile de perete. Cele pe care le am acolo. Trebuie sedate. O chestie numită Noxon. Probabil că le dă o mahmureală cumplită, pentru că se trezesc mai agitate ca oricând.

Se uită la mine cu solemnitate și, pentru prima dată, am văzut semicercurile maronii închis de sub ochii lui și am înțeles că fratele meu mai mic e mai obosit decât l-am văzut vreodată.

— *Din cauza asta* continuă oamenii să se războiască, Bow-Wow. Iar, și iar, și iar. Avem ace netede. Acum fii atent.

Se ridică, se duse la geantă, scotoci prin ea și găsi o pipetă. Deschise borcanul de maioneză, introduse pipeta în el și trase câteva picături mici de apă de Texas distilată.

Când veni cu ea deasupra cutiei de sticlă în care era cuibul de viespi, am observat că pe aceasta capacul era diferit - în el era încastrată o ușiță de plastic culisantă. Nu aveam nevoie de explicații: în cazul albinelor nu avusese rețineri să înlăture complet capacul. În cazul viespilor nu-și asuma nici un risc.

Strânse de pompița neagră. Două picături de apă căzură peste cuib, creând o pată întunecată care dispăru aproape imediat.

— Așteptăm cam trei minute.

— Ce...

— Nu pune întrebări, mi-o reteză el. O să vezi. Trei minute.

În intervalul acesta, îmi citi articolul despre falsificarea obiectelor de artă... deși avea deja douăzeci de pagini.

— Bine, spuse el, lăsând foile jos. E bunicel, bătrâne. Ar trebui totuși să insiști pe cum Jay Gould și-a împodobit vagonul-salon al trenului particular cu tablouri de Manet false – e strigător la cer.

În timp ce vorbea, scotea capacul de pe cutia de sticlă în care se afla cuibul de viespi.

— Iisuse, Bobby, termină cu fanfaronada! am strigat.

— Ai rămas la fel de fricos, râse el și scoase cuibul din cutie, care era de-un gri închis și mare cam cât o bilă de popice. Îl ținu în palme. Viespile ieșiră din el în zbor și i se așezară pe brațe, pe obraji, pe frunte. Una zbură spre mine și mi se puse pe antebraț. Am plesnit-o și a căzut moartă pe covor. Eram speriat – speriat de-a binelea, vreau să zic. Adrenalina îmi curgea prin tot corpul și simțeam cum ochii încearcă să-mi iasă din orbite.

— Nu le omorî. La fel de bine ai omorî niște bebeluși, la cât rău pot să facă. Asta-i *toată ideea*.

Aruncă cuibul dintr-o mână în cealaltă, de parcă ar fi fost o minge de softball ceva mai mare. Îl săltă în aer. Am urmărit îngrozit cum viespile zburau prin livingul apartamentului aidoma unor avioane de război în survol.

Puse cuibul încet înapoi în cutie și se așeză pe canapea. Mângâie a invitație locul de lângă el și eu m-am dus ascultător, aproape hipnotizat. Erau pretutindeni: pe covor, pe tavan, pe draperii. Vreo șase se târau pe ecranul televizorului cu diagonală mare.

Înainte să iau loc, Bobby înlătură câteva care se aflau pe pernița spre care se îndrepta fundul meu. Își luară zborul imediat. *Toate* zburau cu ușurință, se târau cu ușurință, se mișcau repede. Nu era nimic în comportamentul lor care să trădeze că ar fi drogate. În timp ce Bobby vorbi, își găsiră treptat drumul înapoi spre casa lor, se târâră pe suprafața ei și, în cele din urmă, dispărură înăuntru prin gaura de sus.

— N-am fost primul pe care să-l intereseze Waco. Întâmplarea face să fie cel mai mare oraș din restrânsa regiune neviolentă a ceea ce este, per capita, cel mai violent stat din uniune. Texanii *adoră* să se împuște între ei, Howie – adică e-un fel de hobby la nivel de stat. Jumătate din populația masculină umblă înarmată. Sâmbătă seara în barurile din Fort Worth e ca într-un poligon de tir în care, în loc să tragi în rațe de lut, tragi în sticle de băutură. Sunt mai mulți posesori de permis de portarmă decât metodiști. Deși Texas nu e singurul loc în care oamenii se împușcă între ei sau se taie cu bricele, sau își bagă copiii în cuptor dacă plâng prea mult, înțelegi, însă e clar că iubesc armele de foc.

— Mai puțin în Waco, am zis.

— O, și acolo le iubesc. Doar că le folosesc mult mai rar unul împotriva celuilalt.

Iisuse. Tocmai m-am uitat la ceas și am văzut cât e ora. Aveam impresia că scriu de cincisprezece minute sau pe-acolo, dar s-a scurs de fapt mai bine de o oră. Mi se întâmplă uneori, când mă las furat de peisaj, dar nu-mi pot permite să mă abandonez tuturor acestor detalii. Mă simt la fel de bine ca oricând – nu sesizez vreo uscare a membranelor gâtului, nu dibui după cuvinte și, uitându-mă peste ce am scris până acum, văd doar greșeli normale de tastare. Dar nu mă pot păcăli. Trebuie să mă grăbesc. „Prostii”, spuse Scarlett și așa mai departe.

Lipsa actelor de violență în zona Waco fusese observată și cercetată înainte, în mare parte de sociologi. Bobby zicea că atunci când introduceai într-un computer destule date statistice cu privire la Waco și alte zone similare – densitatea populației, media de vârstă, media nivelului economic, media nivelului educațional și zeci de alți factori – primeai ca răspuns o anomalie incomensurabilă. Lucrările științifice au rareori un caracter jovial, dar, cu toate acestea, o bună parte dintre cele cincizeci pe care le citise Bobby și care tratau acest subiect sugerau ironic că ar putea fi „ceva în apă”.

— Am hotărât că a venit timpul să iau gluma în serios, spuse Bobby. În definitiv, în multe locuri este ceva în apă care previne apariția cariilor. Se numește fluorură.

S-a dus în Waco însoțit de trei asistenți: doi studenți la sociologie și un profesor titular de geologie, care se întâmpla să aibă un an liber și să-și dorească puțină aventură. În șase luni, Bobby și sociologii lui au realizat un program de computer care ilustra ceea ce fratele meu numea singurul „epicentru de calm” din lume. Avea în geantă un imprimat puțin șifonat. Mi-l dădu. Ochii îmi căzură peste o serie de patruzeci de cercuri concentrice. Waco era situat în al optulea, al nouălea și al zecelea, cum priveai către centru.

— Acum te rog să te uiți aici, zise și puse peste imprimat o folie transparentă.

Alte cercuri; dar în fiecare era trecut câte un număr. Al patruzecilea cerc: 471. Al treizeci și nouălea: 420. Al treizeci și optulea: 418. Și așa mai departe. În vreo două locuri, numerele urcau în loc să coboare, dar asta numai în vreo două locuri (și urcau doar cu puțin).

— Ce înseamnă?

— Fiecare număr desemnează actele de violență comise în cercul cu pricina. Crime, violuri, atacuri, chiar acte de vandalism. Computerul atribuie un număr pe baza unei formule care ia în calcul densitatea populației.

Lovi cu degetul cercul al douăzeci și șaptelea, care conținea numărul 204.

— În zona asta, de pildă, trăiesc mai puțin de nouă sute de oameni. Numărul reprezintă trei sau patru cazuri de abuz casnic, vreo două încăierări, un act de cruzime față de animale – un fermier senil s-a enervat pe un porc și a tras cu o pușcă cu sare în el, din câte îmi amintesc – și un omor fără premeditare, involuntar.

Am observat că numerele din cercurile centrale scădeau radical: 85, 81, 70, 63, 40, 21, 5. În „epicentrul de calm” era situat orașul La Plata. Mi se pare mai mult decât potrivit să afirmăm că era un orașel tihnit și adormit.

Valoarea numerică atribuită orașului La Plata era zero.

— Deci uite-l aici, Bow-Wow, zise Bobby, aplecându-se în față și frecându-și agitat mâinile, nominalizatul meu pentru rangul de Grădină a Edenului. Iată o comunitate de cincisprezece mii de suflete, dintre care 24% sunt cetățeni cu sânge amestecat, numiți în popor „metiși”. Au o fabrică de mocasini, două moteluri mici, două ferme de zarzavaturi. Cam asta e tot în privința muncii. În privința distracției au patru baruri, două săli de dans unde poți asculta orice muzică vrei atâta vreme cât sună a George Jones, două cinematografe în aer liber și o popicărie.

Se opri, apoi adăugă:

— Mai este și o distilerie. Whisky mai bun n-am întâlnit decât în Tennessee.

Pe scurt (și acum e prea târziu pentru altceva), La Plata ar fi trebuit să fie un teren fertil pentru genul de acte de violență spontane despre care citești zilnic în secțiunea de știri a ziarului local. Ar fi trebuit să fie, dar nu era. În cei cinci ani dinaintea sosirii fratelui meu, în La Plata avusese loc un singur omor, fuseseră două cazuri de atac la persoană, nici un viol, nici un abuz asupra copiilor. Se înregistraseră patru jafuri armate, dar toate se dovediseră a fi fost comise de venetici... la fel omorul și atacurile. Șeriful era un republican bătrân și gras, care îl imita destul de bine pe Rodney Dangerfield. Era bine știut, de altfel, că-și petrecea zilele întregi în cafenea, trăgându-se de nodul de la cravată și rugându-se de oameni să-l scape de soția sa. Fratelui meu i se părea mai mult decât o demonstrație de umor nesărat; era aproape sigur că sărmanul om suferea de Alzheimer în prima fază. Singurul lui ajutor era un nepot, care semăna binișor cu Junior Samples din vechea emisiune *Hee-Haw*.

— În orice alt oraș din Pennsylvania asemănător cu La Plata sub orice aspect, mai puțin cel geografic, cei doi ar fi fost dați afară acum cincisprezece ani. Dar acolo or să moară încă în funcție... și de murit probabil c-or să moară în somn.

— Ce ai făcut? Cum ai procedat?

— Ei, în prima săptămână am strâns datele statistice, am stat în loc și ne-am holbat unii la alții. Adică, eram pregătiți pentru *ceva*, dar nu pentru așa ceva. Nici Waco nu te pregătește pentru La Plata.

Se foi agitat și își pocni degetele.

— Iisuse, urăsc când faci asta.

— Scuze, Bow-Wow, îmi zâmbi el. În orice caz, am început testele geologice, apoi analiza la microscop a apei. Nu mă așteptam la cine știe ce; toți locuitorii din zonă au fântână, de regulă una adâncă, și își duc apa la testat în mod regulat, pentru a fi siguri că nu beau borax sau cine știe ce altceva. Dacă ar fi fost ceva evident, ar fi ieșit la iveală cu mult timp în urmă. Așa că am trecut la nivel submicroscopic și atunci am început să întâlnim lucruri stranii de-a binelea.

— Ce fel de lucruri stranii?

— Rupturi în lanțurile de atomi, fluctuații electrice subdinamice și o proteină de-un fel neidentificat. Apa nu este cu adevărat H_2O , să știi - nu atunci când adaugi sulfiți, fier și Dumnezeu știe ce altceva se mai poate găsi în stratul acvifer al unei regiuni. Iar apei din La Plata... i-ai putea adăuga un șir de litere ca acelea dinaintea numelui unui profesor emerit, zise cu ochii scânteindu-i. Dar proteina era cel mai interesant lucru, Bow-Wow. Din câte știm, aceasta se mai găsește doar într-un singur loc: în creierul uman.

Îhî.

Tocmai a venit, între o înghițitură și cealaltă: uscăciunea gâtului. Nu-i mare lucru încă, dar a trebuit totuși să mă întrerup pentru a bea un pahar de apă rece. Nu mai am decât, poate, patruzeci de minute. Și, Iisuse Doamne, vreau să vă spun atât de multe! Despre cuiburile de viespi pe care le-au găsit și în care erau viespi care nu voiau să împungă, despre tamponarea la care Bobby și un asistent al lui au fost de față, când cei doi șoferi, amândoi bărbați, amândoi beți și amândoi cam la douăzeci și patru de ani (cu alte cuvinte, scandalagii latenți din punct de vedere sociologic), au coborât din mașini, și-au strâns mâna și au

schimbat amical datele de asigurare, înainte să intre în cel mai apropiat bar pentru un alt păhărel de tărie.

Vorbi ore întregi – mai multe decât mi-au rămas mie. Dar concluzia era simplă: chestia din borcanul de maioneză.

— Acum, avem propria noastră distilerie în La Plata. Asta, Howie, este lichidul pe care îl distilăm; rachiou pacifist. Stratul acvifer al acelei zone din Texas e situat la mare adâncime, dar este extrem de întins; e ca un incredibil lac Victoria îmbibat în sedimentele poroase de deasupra discontinuității Moho. Apa are efect puternic, dar noi am reușit să i-l sporim. Avem vreo douăzeci de mii de litri în niște rezervoare uriașe de oțel. Până la sfârșitul anului o să avem cincizeci de mii. Până în iunie viitor o să avem o sută de mii. Dar nu e destul. Ne trebuie mai mult, ne trebuie mai repede... și apoi trebuie să o transportăm.

— Unde să o transportați?

— La Borneo, pentru început.

Am crezut că fie mi-am pierdut mințile, fie nu l-am auzit bine. Vorbesc serios.

— Uite, Bow-Wow... scuze. Howie.

Iar scotocea prin geanta lui de umăr. Scoase câteva fotografii aeriene și mi le înmână.

— Vezi? întrebă în timp ce eu le cercetam. Vezi că e perfect, futu-i? E ca și când Dumnezeu însuși ar fi întrerupt plicticoasele noastre emisiuni cu ceva de genul: „Iar acum vă prezentăm un buletin special! Asta e ultima voastră șansă, cretinilor! Iar acum revenim la *Days of Our Lives*.”

— Nu înțeleg, am răspuns. Și n-am habar la ce mă uit aici.

Firește că aveam; era o insulă – nu Borneo în sine, ci o insulă aflată la vest de Borneo, numită Gulanadio – cu un munte în mijloc și cu multe sătucuri noroioase răspândite pe colinele de la poalele lui. Era greu să distingi muntele din cauza plafonului de nori. Voiam să spun că n-aveam habar ce trebuia să văd *acolo*.

— Muntele poartă numele insulei. Gulanadio. În graiul local înseamnă *grație* sau *soartă*, sau *destin*, sau alege tu ce-ți place. Dar Duke Rogers spune că este, de fapt, cea mai

mare bombă cu ceas de pe pământ... și că e programată să explodeze până anul viitor în octombrie. Poate mai devreme.

Incredibil e acest lucru: povestea pare incredibilă doar dacă încerci să o spui dintr-o suflare, adică exact ceea ce încerc eu să fac. Bobby voia să-l ajut să strângă undeva între șase sute de mii și un milion și jumătate de dolari pentru a face următoarele: întâi, să distileze între două sute și două sute cincizeci de mii de litri din ceea ce numea „mostră de concentrat”; în al doilea rând, să trimită toată această apă pe calea aerului în Borneo, unde exista o pistă de aterizare (pe Gulandio puteai ateriza cu un deltaplan și cam atât); în al treilea rând, să o transporte pe mare până pe insula care purta numele de Soartă sau Destin sau Grație; în al patrulea, să o urce cu mașina pe panta vulcanului, care era inactiv din 1804 încoace (cu excepția câtorva erupții minore în 1938), și apoi să o arunce pe gâtlejul noroios al conului vulcanic. Pe Duke Rogers îl chema de fapt John Paul Rogers și era profesorul de geologie. El susținea că Gulandio nu va erupe pur și simplu, ci va exploda de-a dreptul, așa cum făcuse Krakatau în secolul al nouăsprezecelea, creând o detunătură care va face bomba care otrăvise Londra să semene cu pocnitoarea unui țânc.

Cenușa rezultată din erupția vulcanului Krakatau, îmi spuse Bobby, înconjurase de-a dreptul globul pământesc; rezultatele cercetării acesteia alcătuiseră o parte importantă a teoriei iernii nucleare propuse de grupul Sagan. Trei luni după aceea, apusurile și răsăriturile pe jumătate de glob fuseseră colorate într-un chip grotesc ca rezultat al cenușii care se rotea atât pe curenții atmosferici, cât și pe curenții Van Allen, care se află la șaiszeci și cinci de kilometri sub centura de radiație Van Allen. Surveniseră schimbări climatice la scară globală, care duraseră cinci ani, și palmieri care înainte creșteau doar în estul Africii și în Micronezia apăruseră brusc în America de Sud și în America de Nord deopotrivă.

— Palmierii din America de Nord au murit toți înainte de anul 1900, dar sub ecuator trăiesc bine mersi și acum. Krakatau i-a dus acolo, Howie... așa cum vreau eu să duc apa de La Plata pe tot globul. Vreau ca oamenii să iasă în apa de La Plata când va ploua – și va ploua mult după ce Gulandio va erupe. Vreau ca ei să bea apa de La Plata care le va curge în bazinele de acumulare, vreau să-și spele părul cu ea, să se îmbăieze în ea, să-și înmoaie lentilele de contact în ea. Vreau ca târfele să-și facă *spălături vaginale* cu ea.

— Bobby, am spus, știind că nu era așa, Bobby, ești nebun.

Îmi adresa un rânjet strâmb, obosit.

— Ba nu-s. Vrei să vezi nebuni? Deschide pe CNN, Bow... Howie. O să-i vezi în toată splendoarea lor.

Însă nu era nevoie să deschid televizorul pe CNN (ceea ce un prieten de-al meu începuse să numească Trâmbița Apocalipsei) ca să știu despre ce vorbea. Indienii și pakistanezii erau la cuțite. Chinezii și afganii așijderea. Jumătate din Africa murea de inaniție, cealaltă jumătate era decimată de SIDA. De-a lungul întregii granițe dintre Texas și Mexic avuseseră loc încăierări, în ultimii cinci ani, de când Mexicul devenise stat comunist, iar oamenii începuseră să numească Tijuana, punctul de trecere în California, Micul Berlin, din pricina zidului. Zăngănitul de săbii devenise o larmă asurzitoare. În ultima zi a anului trecut Savanții Responsabilității Nucleare reglaseră ceasul negru la cincisprezece minute înainte de miezul nopții.

— Să presupunem, Bobby, că se poate realiza și că totul va merge conform planului. Probabil că nu se poate realiza și că nu va merge conform planului, dar să presupunem de dragul argumentului. N-ai nici cea mai mică idee care ar putea fi efectele pe termen lung. Dădu să spună ceva, dar eu am fluturat din mână. Să nu-mi zici că știi, pentru că nu-i așa! Recunosc, ai avut timp să găsești epicentrul ăsta de calm al tău și să-i depistezi cauza. Dar ai auzit vreodată de talidomidă? Antiacneicul și somniferul acela care provoca

infarct și cancer celor de treizeci de ani? Nu-ți amintești de vaccinul anti-SIDA din 1997?

— Howie?

— *Ă/a* a stârpit boala, dar i-a transformat pe pacienți în epileptici incurabili, care au murit până la ultimul optsprezece luni mai târziu.

— Howie?

— Apoi a mai fost...

— Howie?

M-am oprit și m-am uitat la el.

— Lumea, începu Bobby, apoi se opri.

Nu mai avea glas. Am observat că se lupta cu lacrimile.

— Lumea are nevoie de măsuri eroice, bătrâne. N-am habar de efectele pe termen lung și nu avem timp să le studiem, pentru că nu avem speranțe pe termen lung. Poate reușim să scăpăm de toate problemele. Sau poate...

Ridică din umeri, încercă să zâmbească și se uită la mine cu ochi strălucitori din care curgeau încet două lacrimi.

— Sau poate administrăm heroină unui pacient cu cancer terminal. În orice caz, se va sfârși cu ceea ce se întâmplă acum. Va pune capăt durerii în lume.

Depărtă mâinile cu palmele în sus, iar eu am văzut înțepăturile de pe ele.

— Ajută-mă, Bow-Wow. Te rog, ajută-mă.

Așa că l-am ajutat.

Și am dat-o în bară. De fapt, cred că se poate spune că am dat-o în bară de zile mari. Și vrei să știi adevărul? Nici în cot nu mă doare. Am ucis toate plantele, dar măcar am salvat sera. Într-o bună zi, ceva va crește din nou aici. Sper.

Citești rândurile astea?

Rotițele încep să mi se îmbâcsească puțin. Pentru prima dată în ani de zile e nevoie să conștientizez fiecare acțiune. Mișcările mecanice ale scrisului. Trebuia să mă grăbesc mai tare la început.

Nu contează. Acum e prea târziu să mai schimb ceva.

Am trecut la fapte, desigur: am distilat apa, am dus-o cu avionul, am transportat-o pe Gulandio, am construit un

sistem primitiv de ridicare - pe jumătate troliu motorizat și pe jumătate cale ferată cu cremalieră - pe versantul vulcanului și am golit peste douăsprezece mii de recipiente, a câte douăzeci de litri de apă de La Plata - versiunea ultraconcentrată -, în adâncurile neștiute ale conului vulcanic. Am făcut toate astea în doar opt luni. N-a costat șase sute de mii de dolari sau un milion și jumătate; a trecut de patru milioane, însă tot mai puțin de-o șaisprezecime dintr-un procent din cât cheltuia America pe apărare într-un an. Vrei să știi cum am strânz banii? Ți-aș spune dac-aș avea mai mult timp, da nu mă ține mintea așa că lesă. Io i-am strânz aproape toți dacă te interesează. De ici și de culea. Sincer ză fiu, nigi io n-am știut până atunci că-s în stare de asta. Da am făcut-o și cumva lumea a rămas întreagă și vulcanul ăla - cum l-o vi ghemat, acu nu-mi amintesc egzact și n-am timp să mă-ntorc la manuzgript - a ierupt tocmai când trebu...

Stai!

Bun. Ceva mai bine. Digitoxină. Avea Bobby. Bate inima ca nebuna, dar pot din nou să gândesc.

Vulcanul - Muntele Grației, îl numeam noi - a erupt tocmai când Dook Rogers a spus că va erupe. Totu a ajuns până la zer și o vreme toți au vost cu oghii la zer. Și prostii, zise Umeri-Goi!

S-a întâmplat destul de repede, ca sexul și cegurile și evectele zbegiale, și toți s-au însănațosit. Adică stai...

lisuse te rog lasă-mă să termin.

Adică toți s-au potolit. Toți au început să vadă puțin lucrurile din prspectivă. Lumea a-nceput să fie ca viezbile din cuibu lui Bobby cel pe care mi l-a arătat când viezpile nu înțepau pare taure. Au fozt trei ani ca de vară indiană. Oamenii ze-ndeleneau ca-n gântegu ăla veghi de la

Youngbloods care zice-aşa cmon everybody get togheter rite now, cum le plăţea hipiozilor, jtii, pace şi iubire şi

Mare erupţie. Simt că-mi iese inima pe ureghi. Da dac îmi concentrez toată forţa, *concentrarea* mea...

A fost ca o vară indiană, asta vreau să zic, ca trei ani de vară indiană. Bobby şi-a continuat cergetările. La Plata. Condiţii sociale etc. Ți-amintești de șeriful din localitate? Republicanul bătrân și graz care-l imita bine pe Rodney Youngblood? Cum a zis Bobby că prezintă zimtome preliminare de Rodneimer?

Concentrează-te nenorocit....

Nu numa el; s-a văzut că erau multe cazuri d-astea în partea aia de Texas. De boală Al Zumer adică. Vreme de tri ani eu și Bobby am stat acolo. Am creat un program nou. Un gravic nou gu gerguri. Am înțeles ge întâmpla și m-am întorz aigi. Bobby și azizdenții lui au rămaz. Unu s-a pușcat zis Boby când venit aigi. Mai șteaptă un bi...

Bun. Ultima dată. Bate inima atât de tare că abia rezbir. Noul grafic, *ultimu* grafic, te lăza mască atunci când îl suprapuneai graficului cu epicentrul de calm. Graficul epicentru prezenta zgăderea agtelor de violență pe măzură ce te-apropiai de La Plata; gravicul Alzheimer prezenta incidența zenilităzii premature *crezgând* pe măzură ce te-apropiai de La Plata. Oamenii de-acolo îi pierdeau minzile voarte de dineri.

Eu și Bobo am avut cea mai mare grijă următorii trei ani, băut numa apă Parrier ș-am burtat belerine lunji pe pluie. Deci un războy și când toți a-nceput să se protestcă noi ne-am întors aici pentru că el vrâte-meu nu amintesc ge numele lui

Bobby

Bobby cand a venit aici in zeara azta și eu zis Bobby te iub tu Bobby zis pare lau Bowwow pale rău c-am umblut

lumea de dezgreierazi ji abatici și eu zis mai bine
dezgreierazi ji abatici decat ză piara lumea? i el planz și eu
planz Bobby te iub tu ji el zis imi dai jeczie cu aba zbeciala
și eu da zic ji iel zis iei ji tu și io zic da ji ere cam luat da
numi amintezc bine vaz cuvinte da nu jdiu cenzeamnă...

Am un Bobby numul lui ezte vrata ji ere dermina cu
zgrizu ji am o gutie za bun azsta ea Bobby blinS de air
linjdit s dzin un miln ani aj c pa pa tutu ror, o za m oprsc pa
bobby eu iub tu na fo fina ta eu iub tu Bobby

iert tu

iub tu

semn t (pntr lumi ndreagă)

RECUPERARE

Orson Scott Card

Traducere din limba engleză: Roxana Brînceanu

Orson Scott Card este autorul bestsellerului *Jocul lui Ender* câștigător al premiilor Hugo și Nebula. Continuarea, *Vorbitor în numele morților*⁵, le-a primit și ea pe ambele, ceea ce îl face pe Card singurul autor care a obținut cele mai râvnite două distincții în ani consecutivi. Este, de asemenea, posesorul unui premiu World Fantasy, a opt premii Locus și al unui șir de alte onoruri.

În afară de *Jocul lui Ender* și de celelalte cărți din universul Ender, Card a scris zeci de alte romane, incluzând saga *Tales of Alvin Maker* și seria *Homecoming*⁶. A mai publicat peste optzeci de povestiri scurte adunate în câteva volume, în special *Maps in a Mirror*.

Recuperare a fost unul dintre primele texte scurte în care își explorează pe față religia și una dintre primele sale incursiuni în SF-ul postapocaliptic. Povestea este una despre „Marea Mormonă”, apărând inițial în *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*, pentru a fi mai apoi inclusă în *Folk of the Fringe*, o culegere de povestiri situate în postapocalipticul stat Deseret. Acolo, pe malurile unui Salt Lake revărsat, rămășițele unei civilizații decăzute se bazează pe credința lor – și unul pe celălalt – ca să continue să trăiască și să reconstruiască...

Drumul începea să urce abrupt chiar de la feribot, deci camionul nu putea înainta prea repede. Deaver schimba mereu vitezele, tresărind în timp ce asculta uruitul cutiei. Suna ca și cum transmisia se fărâmița, transformându-se în

⁵ Ed. Nemira, mai multe ediții (n. red.).

⁶ Primul volum, *Amintirea Pământului*, Ed. Nemira, 2009 (n. red.).

pietriș. O îngrijise tot drumul prin Nevada, și dacă feribotul Wendover nu l-ar fi purtat pe ultimii kilometri peste Marea Mormonă, l-ar fi așteptat o excursie frumușică pe jos. Avusese noroc. Era un semn bun. O vreme lucrurile aveau să meargă așa cum voia.

Mecanicul se încruntă la el când pași zdrăngănind pe doc.

— Ai mers cu ambreiajul, băiete?

Deaver coborî din cabină.

— Ambreiaj? Ce-i aia?

Celălalt nu zâmbi.

— N-ai auzit că transmisia e gripată?

— Mecanicii din toată Nevada au vrut să mi-o repare, dar le-am spus că o păstrez pentru tine.

Individul îl privi ca pe un nebun.

— În Nevada nu-s mecanici.

Dacă n-ai fi prost ca noaptea, judecă Deaver, ai ști că glumesc. Mormonii ăștia bătrâni erau atât de țepeni, încât unii dintre ei nu erau în stare nici să se așeze. Dar nu spuse nimic. Se mulțumi să zâmbească.

— Camionul ăsta o să stea aici câteva zile, zise mecanicul.

N-am nimic împotrivă, gândi tânărul. Am ce să fac.

— Cam câte?

Vreo trei începând de azi, te trec pe listă.

— Mă cheamă Deaver Teague.

— Spune-i șefului de echipă, o să noteze el.

Mecanicul săltă capota și începu verificările de rutină în timp ce băieții de pe docuri descărcau mașinile de spălat și frigiderele vechi, dimpreună cu celelalte lucruri pe care le adunase pe drum. Se duse cu foaia de parcurs la ghișeu și șeful de echipă îi dădu banii.

Șapte dolari pentru cinci zile de condus și încărcat camionul, dormind în cabină și mâncând ceea ce prisosea fermierilor. Era un trai mai bun decât al multora, dar era o ocupație fără viitor. Recuperarea nu avea să meargă la infinit. Într-o zi va culege ultima mașină de spălat vase defectă rămasă din vremurile de demult, apoi va rămâne fără slujbă.

Ei bine, Deaver Teague n-avea de gând să aștepte asta. El știa unde se află aurul, plănuse săptămâni întregi cum să-l obțină, iar dacă Lehi avea echipamentul de scufundare, așa cum promisese, atunci mâine-dimineață aveau să facă puțină muncă independentă de recuperare. Cu puțin noroc, se vor întoarce acasă bogați.

Îi amortiseră picioarele, dar și le încălzi destul de repede și porni într-o alergare ușoară pe coridoarele Centrului de Recuperare. Urcă niște scări din două în două trepte, se repezi pe un coridor, după care ajunse la o plăcuță pe care scria RECUPERARE CALCULATOARE MICI, împinse ușa și se năpusti în cameră.

— Salut, Lehi! E timpul s-o ștergem!

Lehi McKay nu-i dădu atenție. Stătea în fața unui ecran TV, scotocind printr-o cutie neagră pe care o ținea în poală.

— Dacă o ții tot așa, o să orbești, continuă Deaver.

— Gura, mutră de pește.

Celălalt nu-și dezlipi ochii de pe ecran. Bâjbâia la un buton de pe cutia neagră și răsucea maneta care ieșea din ea. Pe ecran apăru o pată colorată care se diviză în patru mai mici.

— Mi-am luat trei zile libere, cât repară ei transmisia camionului. Așa că mâine are loc expediția la templu.

Lehi prinse ultima pată de pe ecran. Altele își făcură apariția.

— Asta-i chiar distractiv, făcu Deaver. Ca atunci când mături strada și după aia vine o mulțime de cai.

— E un Atari. De prin anii șaiszeci-șaptezeci. Sau optzeci. E vechi. Nu poți face mare lucru cu piesele, sunt numai chestii de opt biți. A stat toți anii ăștia în podul cuiva din Logan, și fraierul încă mai funcționează.

— Boșorogii probabil nici nu știau că îl au.

— Probabil.

Deaver urmări jocul. Același lucru iar și iar.

— Cam cât costa o chestie ca asta?

— Mult. Poate cincisprezece, douăzeci de dolari.

— Îți vine să vomîți. Iată-l pe Lehi McKay gâdilând butoanele ca moșii de pe timpuri. Nu *le-a adus* decât băătăuri la degete și zgură pe creier.

— Las-o baltă. Încerc să mă concentrez.

În cele din urmă, jocul se încheie. Lehi puse cutia neagră pe bancul de lucru, opri aparatul și se ridică.

— Ai totul pregătit pentru scufundarea de mâine? Îl întrebă Deaver.

— A fost un joc bun. Pe vremuri, probabil distracția le ocupa mult timp. Mama spune că puștii nici nu puteau să aibă slujbe până la vârsta de șaisprezece ani. Așa era legea.

— Ai vrea tu.

— E adevărat.

— Spui căaturi. Ai numai pâțuri în cap.

— Vrei să ne dea afară pe amândoi pentru că vorbești așa?

— Acum nu mai trebuie să urmez regulile școlii. Am absolvit șase clase, am nouăsprezece ani, sunt pe picioarele mele de cinci ani.

Scoase din buzunar cei șapte dolari, îi flutură și îi îndesă iar, cu un aer neglijent:

— Mă descurc bine și vorbesc cum vreau. Crezi că mi-e frică de Episcop?

— Nu Episcopul mă sperie. Mă duc la biserică doar ca s-o fac fericită pe mama. Toată treaba nu-i decât o grămadă de balegă.

Lehi râse, dar Deaver își dădu seama că îi era puțin teamă să vorbească astfel. Are șaisprezece ani, gândi, e puternic și inteligent, dar atât de copil. Nu înțelege ce înseamnă să fii bărbat.

— Vine și Rain⁷.

— Ploaia vine întotdeauna. Cum naiba crezi că s-a umplut lacul? făcu Lehi cu un zâmbet batjocoritor, în timp ce scotea totul din prize.

— Ziceam de Lorrain Wilson.

— Știu ce ziceai. Are barca?

⁷ „Ploaie” (n.tr.).

— Și un set de balcoane date naibii, adăugă Deaver și făcu mâinile căuș. Trebuie doar lustruite puțin.

— De ce vorbești întotdeauna urât? De când ai început să conduci camionul de recuperare, ai o gură mizerabilă. Și în plus, aia arată ca un sac.

— Are aproape cincizeci de ani, la ce te aștepți?

I se păru că Lehi încerca să tragă de timp. Ceea ce probabil însemna că iarăși făcuse totul varză, ca de obicei.

— Poți să faci rost de echipamentul de scufundare?

— Îl am deja. Ai crezut că am bulit-o, rosti Lehi, zâmbind din nou batjocoritor.

— Tu? S-o bulești? Ești demn de încredere în *toate*.

Deaver se îndreptă spre ușă. Îl putea auzi pe celălalt în spatele lui, încă deconectând diverse lucruri. Aici foloseau mult energia electrică. Bineînțeles, erau nevoiți, fiindcă aveau tot timpul nevoie de computere, iar recuperarea era singura cale de a face rost de ele. Dar când vedea atâta electricitate utilizată dintr-odată i se părea că-și vede propriul viitor. Toate mașinăriile pe care le-ar fi dorit vreodată, noi, și toată energia de care aveau ele nevoie. Haine pe care nimeni nu le mai purta, propria lui căruță cu cal sau chiar un automobil. Poate că el va fi omul care va reîncepe să *construiască* automobile. Nu avea nevoie de jocuri stupide din trecut, în care împușcai pete.

— Astea-s lucruri terminate, rățoiule, terminate.

— Despre ce vorbești?

— Terminate. Toate computerele tale.

Asta era suficient ca să-l supere pe Lehi, ca de obicei. Deaver rânji, simțindu-se puternic și rău în timp ce se auzeau bombăneli în spatele lui. Despre cum se folosesc computerele mai mult decât pe vremuri și despre cum țin ele totul în mișcare, la nesfârșit. Îl plăcea pe băiat, era simpatic, atât de *prăpăstios*. Ca și cum totul ar fi însemnat sfârșitul lumii. Deaver știa mai bine. Lumea era moartă, se sfârșise deja, așa că nimic nu mai conta, n-avea decât să se scufunde totul în lac.

Leșiră din Centru și merseară pe lângă zidul împrejmuitoar. Mult dedesubtul lor era portul, un mic cerc de apă pe fundul

unui lighean, cu Bingham City cățarat pe malul său. Pe vremuri, acolo fusese o exploatare minieră de cupru de suprafață, dar când apa se ridicase săpaseră un canal și acum aveau un port drăguț pe Insula Oquirrh în mijlocul Mării Mormone, unde fabricile puteau împruți cerul întreg fără ca vreun vecin să se plângă vreodată.

O mulțime de oameni li se alătură pe drumul accidentat și neasfaltat care cobora spre port. Nimeni nu locuia chiar în Bingham City, pentru că acesta era numai un loc de muncă, zi și noapte. Schimb după schimb. Lehi lucra în schimburi, locuia cu familia lui dincolo de Strâmtoarea Iordanului, pe Point-of-the-Mountain, un loc la fel de mizerabil ca toate celelalte născocite de oameni. Lua feribotul în fiecare zi la cinci dimineața și înapoi la patru în fiecare după-amiază. După asta trebuia să meargă la școală pentru câteva ore, dar Deaver considera asta o prostie, i-o spusese lui Lehi mereu, cum făcu și acum. Școala ocupa prea mult timp pentru niște lucruri neînsemnate, o pierdere de vreme.

— Tre' să mă duc la școală, zise Lehi.

— Zi-mi cât fac doi plus doi sau încă n-ai ajuns la doi plus doi?

— *Tu* ai terminat, nu-i așa?

— Nimeni nu mai are nevoie de nimic după clasa a patra.

Îl îmbrânci puțin pe băiat. De obicei, acesta riposta, îmbrâncindu-l și el, dar de data asta se abținu.

— Încearcă să-ți iei o slujbă decentă fără o diplomă de șase clase, bine? Iar eu sunt destul de aproape.

Ajunseră la feribot. Lehi își scoase permisul de trecere.

— Vii cu mine mâine sau nu?

— Nu știu, se strâmbă băiatul. Poți fi arestat dacă te învârți pe acolo. E o prostie. Se spune că în vechii zgârie-nori sunt lucruri destul de ciudate.

— Nu mergem *în* zgârie-nori.

— Acolo e și mai *rău*. Nu vreau să mă duc.

— Mda, probabil Îngerul Moroni o să sară la tine și o să strige bau-bau!

— Nu vorbi despre asta.

Deaver îl gădilă; Lehi râse și încercă să se ferească.

— Termină, cap sec. Haide. În plus, statuia lui Moroni a fost mutată la Monumentul Salt Lake, sus pe munte. Și are mereu un paznic.

— Oricum, statuia e doar placată cu aur. Îți spun eu că bătrânii mormoni au ascuns tone de chestii jos în Templu, care așteaptă pe cineva care nu se sperie de fantoma lui Bigamy Young ca să...

— *Taci*, mucosule! Poate să ne audă lumea! Uită-te în jur, nu suntem singuri!

Era adevărat, bineînțeles. Câțiva oameni se uitau urât la ei. Însă Deaver observase că bătrânilor le plăcea să se uite urât la tineri. Îi făcea pe boșorogi să se simtă mai bine înaintea de a da ortul popii. Ca și cum ar fi spus, OK, eu mor, dar măcar voi sunteți proști. Așa că se uită fix la o femeie care se holba la el și murmură:

— OK, eu sunt prost, dar măcar n-o să mor.

— Deaver, de ce vorbești așa acolo unde poți fi auzit?

— E adevărat.

— În primul rând, ei nu mor. În al doilea rând, tu, categoric, ești prost. Și, în al treilea rând, a venit feribotul.

Lehi îl lovi ușor pe Deaver în stomac. Acesta se încovoie, prefăcându-se în agonie.

— Ai, băiețușu-i nerecunoscător, eu îi dau ultimul meu codru de pâine și iată ce mulțumiri primesc!

— *Nimeni* nu vorbește cu asemenea accent! strigă Lehi.

Vasul începu să se îndepărteze.

— Măine la cinci jumate! strigă Deaver.

— Tu nu te scoli niciodată la patru și jumătate, nu-mi vinde gogoși, tu nu te scoli...

Dar feribotul și zgomotul fabricilor, motoarelor și camioanelor înghiți restul insultelor. Oricum, le cunoștea pe toate. Poate că Lehi nu avea decât șaisprezece ani, dar era băiat bun. Într-o zi Deaver se va căsători, iar soția lui îl va plăcea și ea. Chiar și Lehi o să se căsătorească, și soția lui îl va plăcea pe el. Ar face bine să fie așa, altfel va fi nevoită să plece acasă înot.

Luă troleibuzul spre casă, în Fort Douglas, și trecu pe lângă baraca veche unde Rain îl lăsa să stea. Se presupunea că acolo era o debara, dar ea păstra mopurile și săpunurile în casă așa că era loc pentru un pat.

Nu mai era prea mult loc și pentru altceva, dar se afla pe Insula Oquirrh fără să fie chiar în putoare, fum și zgomot. Putea să doarmă și asta era suficient, întrucât în majoritatea timpului era plecat cu camionul.

Adevărul era că „acasă” oricum nu însemna camera lui. Ci mai mult locuința lui Rain, o cameră expusă curentului la capătul barăcii, cu o cucoană îndesată și neîngrijită care îi dădea mâncare bună și multă. Acolo se duse și acum, intră direct și o surprinse în bucătărie. Ea țipă la el pentru că o speriasse, țipă că era murdar și lăsa urme pe podea, și îi permise să ia o felie de măr înainte să țipe la el fiindcă fura mâncare înainte de masă.

Făcu un tur și schimbă becurile din cinci camere înainte de cină. Familiile de acolo erau toate înghesuite în cel mult două camere fiecare, majoritatea trebuind să împartă bucătăriile și să mănânce în ture. Unele încăperi erau niște locuri neplăcute, războaiele familiale fiind întrerupte numai cât dura să schimbe el becurile, iar uneori nici acest armistițiu nu era respectat. Alții se descurcau bine, spațiile erau mici, dar ei se înțelegeau. Era destul de sigur că familia lui trebuia să fi fost una dintre cele drăguțe, pentru că sigur și-ar fi amintit țipetele.

Rain și Deaver mâncară, apoi stinseră toate luminile în timp ce ea puneă muzică la vechiul pick-up pe care el i-l luase de la Lehi. Nu ar fi trebuit să-l aibă, dar își închipuiau că atâta timp cât nu aprindeau lumina nu însemna că iroseau energia electrică, și l-ar fi înapoiat imediat ce ar fi fost cerut.

Femeia avea câteva discuri de când era mică. Cântecele aveau ritmuri puternice și în seara aceea, așa cum făcea uneori, se ridică și se mișcă după muzică, mici dansuri bizare pe care el nu le înțelegea decât dacă și-o închipuia fetiță, imaginându-și corpul ei așa cum trebuie să fi fost. Nu era greu de imaginat, se afla mereu în ochii și în zâmbetul

ei, iar mișcările îi trădau secrete pe care anii de mâncare grea și lipsa de mișcare fizică le ascunseseră.

Atunci, ca întotdeauna, gândurile îi fugiră la unele dintre fetele pe care le vedea pe geamul camionului când conducea pe câmpurile unde ele munceau din greu, aplecate, până când auzeau camionul, și atunci se îndreptau și făceau cu mâna. Toată lumea făcea cu mâna înspre camionul de recuperare, de multe ori era singurul obiect cu motor care trecea pe acolo, singurul lor contact cu vechile mașini. Toate tractoarele, toată electricitatea erau rezervate pentru New Soil Lands; locurile vechi piereau. Iar ei se întorceau și făceau cu mâna ultimelor amintiri.

Asta îl întrista, iar el ura să fie trist. Toți oamenii ăia care se agățau de un trecut care nu a existat niciodată.

— Nu a existat niciodată, rosti cu voce tare.

— Ba da, șopti Rain. Fetele vor doar să se distre-e-eze, mormăi odată cu discul. Când eram mică uram cântecul ăsta. Sau poate că mama îl ura.

— Pe atunci locuiați aici?

— În Indiana. Unul dintre state, departe, în est.

— Și voi ați fost refugiați?

— Nu. Ne-am mutat aici când aveam șaisprezece, șaptesprezece ani, nu-mi mai amintesc exact. Ori de câte ori se întâmplau lucruri îngrozitoare în lume, mulți mormoni se mutau acasă. Aici a fost întotdeauna acasă, indiferent ce se întâmpla.

Discul se termină. Ea opri pick-upul și aprinse luminile.

— Ai făcut plinul la barcă? Întrebă Deaver.

— Nu vrei să mergi acolo, zise ea.

— Dacă acolo jos e aur, îl vreau.

— Dacă era aur acolo, l-ar fi scos înainte să-l fi acoperit apele. Lumea a știut ce va urma. Marea Mormonă n-a fost un potop instantaneu.

— Dacă nu-i nimic acolo, atunci de ce atâta secret? De ce Patrula Lacului nu lasă oamenii să se apropie?

— Nu știu. Poate pentru că o mulțime de oameni consideră locul acela sfânt.

Deaver se obișnuise. Rain nu se ducea niciodată la biserică, dar tot vorbea ca un mormon. Însă mulți oameni se purtau la fel când îi zgândăreai în locurile dureroase. Lui nu-i plăcea când deveneau religioși.

— Îngerii au nevoie de protecția poliției, asta crezi?

— Pe vremuri era cu adevărat important pentru mormoni.

Se așază pe podea, sprijinindu-se de peretele de sub fereastră.

— Ei bine, acum nu mai înseamnă nimic. Au alte temple, nu-i așa? Și construiesc unul nou în Zarahemla, corect?

— Nu știu. Cel de aici a fost dintotdeauna cel adevărat. Centrul, rosti ea și se lăsă pe o parte, sprijinindu-se într-o mână, privind în podea. Încă mai este.

Văzu că era chiar mâhnită, tristă cu adevărat. Se întâmpla tuturor când își aminteau de timpurile vechi. Ca o boală care nu se vindecă niciodată. Însă el cunoștea leacul. Cel puțin pentru Rain.

— E adevărat că acolo erau omorâți oameni?

Funcționează. Ea se încruntă și relaxarea îi părăsi trupul.

— Despre asta vorbiți voi, camionagiii, toată ziua?

— Am auzit povești, rânji Deaver. Că tăiau oamenii dacă spuneau unde e ascuns aurul.

— Cunoști mormoni din multe locuri, chiar crezi că ar tăia pe cineva pentru că n-a ținut un secret?

— Nu știu. Depinde de secret, nu-i așa? Stătea sprijinit pe mâini, legănându-se puțin pe canapea.

Își dădea seama că era de fapt furioasă, dar n-ar fi vrut să fie. Așa că se prefăcea furioasă în joacă. Se ridică, căutând o pernă pe care s-o arunce spre el.

— Nu! Nu! strigă el. Nu mă tăia! Nu mă da de mâncare peștilor!

Perna îl lovi și el făcu pe mortul.

— Nu glumi despre astfel de lucruri.

— Astfel de lucruri? Tu nu mai crezi în chestiile astea vechi. Nimeni nu mai crede.

— Poate că nu.

— Se presupunea că Iisus se va întoarce, așa-i? Ici-colo se aruncau bombe atomice și se presupunea că el vine.

— Profetul a spus că suntem prea răi. Nu a venit pentru că noi iubeam prea mult lucrurile lumești.

— Haide, dacă era să vină ar fi venit, corect?

— Încă mai poate.

— Nimeni nu crede. Mormonii sunt numai guvernul, atât. Episcopul este ales judecător în fiecare oraș, așa-i? Președintele celor bătrâni este întotdeauna primar, e vorba doar de guvernare, doar de politică, nimeni nu mai crede în așa ceva. Zarahemla e capitala, nu orașul sfânt.

N-o putea vedea pentru că stătea întins pe spate pe canapea. Când nu răspunse, se ridică și se uită după ea. Stătea lângă chiuvetă, sprijinită de masă. Se strecură în spatele ei s-o gădile, dar ceva din atitudinea ei îl făcu să se răzgândească. Apropiindu-se, văzu lacrimi pe obraji ei. Era o nebunie. Toți oameniiăștia din timpurile vechi erau cam nebuni.

— Te tachinam numai.

Ea dădu din cap.

— Face parte din trecut. Știi cum sunt când vine vorba de asta. Poate dacă mi-aș aminti, aș fi altfel. Uneori aș vrea să-mi amintesc.

Dar era o minciună. Nu dorea niciodată să-și amintească. Nu-i plăcea. Majoritatea lucrurilor nu și le amintea nici dacă voia. Cea mai veche amintire a sa era călărind un cal, în spatele unui bărbat care transpira abundent. Doar călărea, călărea, călărea. Apoi veneau lucrurile recente, mersul la școală, trecerea dintr-o casă în alta, în cele din urmă munca de un an, finalizarea școlii și obținerea unei slujbe. Nu i se încețoșau ochii gândindu-se la nici unul dintre aceste lucruri, la nici unul dintre locuri. Nu făcuse decât să treacă pe acolo, niciodată nu aparținuse vreunui loc, poate numai acum. Locul ei era aici.

— Îmi pare rău, zise.

— Nu-i nimic.

— Mă mai duci acolo?

— Am spus că da, nu-i așa?

Glasul ei suna suficient de supărat încât să-și dea seama că o putea tachina din nou.

— Doar nu crezi că A Doua Venire o să aibă loc exact când suntem acolo? Dacă da, o să-mi pun cravata.

Ea zâmbi, apoi se întoarse și îl împinse.

— Deaver, du-te și te culcă.

— Mă scol la patru jumate, iar tu ești singura fată care o să se distreze.

— Nu cred că în cântec era vorba despre excursii cu barca dimineața devreme.

Când plecă în camera lui ea se apucă să spele vasele.

Lehi îl aștepta la cinci și jumătate, conform programului.

— Nu-mi vine să cred, zise. Joram că o să întârzie.

— Bine că ai fost tu gata la timp, ripostă el, pentru că dacă nu veneai cu noi nu căpătai nimic.

— N-o să găsim nici un aur, Deaver Teague.

— Atunci de ce vii cu mine? Nu-mi spune mie de-astea, doar știi că viitorul e de partea lui Deaver Teague, iar tu nu vrei să fii lăsat în urmă. Unde-i echipamentul de scufundare?

— Nu l-am dus *acasă*. Nu crezi că mama ar fi pus întrebări?

— Ea pune întotdeauna întrebări.

— Asta-i treaba ei.

— Eu nu vreau să fiu întrebat despre tot ce fac.

— Nu trebuie să te întrebe nimeni, interveni Rain. Tu spui întotdeauna, indiferent dacă vrem să te ascultăm sau nu.

— Dacă nu vrei să ascuți, nu trebuie.

— Nu deveni irascibil, zise femeia.

— Ați sărit dintr-odată pe capul meu. Templul ăsta vă ia mințile, asta se întâmplă?

— Nu mă deranjează întrebările mamei. E OK.

Feriboturile mergeau de la Point la Bingham zi și noapte, așa că trebuiau să se abată puțin spre nord înainte de a o lua spre vest, către Insula Oquirrh. Topitoriile și turnătoriile aruncau nori burtoși portocalii pe cerul nopții și barjele cu cărbuni erau descărcate la fel ca în timpul zilei. Norii de praf de cărbune care erau atât de murdari și de negri ziua păreau o ceață albă în luminile reflectoarelor.

— Tata a murit chiar aici, cam la ora asta, spuse Lehi.
— Descărca la cărbuni?
— Da. Fusese vânzător de mașini. Meseria asta a cam dispărut.

— N-ai fost acolo, așa-i?

— Am auzit accidentul. Dormeam, dar m-a trezit. După aia au urmat strigăte și alergătură. Pe atunci locuiam pe insulă, întotdeauna auzeam zgomotele din port. A fost îngropat sub o tonă de cărbune care a căzut de la cincisprezece metri înălțime.

Deaver nu știu ce să spună.

— Tu nu vorbești niciodată despre ai tăi. Eu amintesc mereu de tata, dar tu nu vorbești niciodată despre ai tăi, zise Lehi, la care primi ca răspuns o ridicare din umeri.

— Nu și-i amintește, rosti Rain încet. A fost găsit undeva pe câmp. Mafioții i-au ucis familia, câți or fi fost, probabil el s-o fi ascuns, așa se bănuiește.

— Ei, cum s-a petrecut? îl iscodi Lehi. Te-ai ascuns?

Deaver nu se simțea în largul lui să vorbească despre asta, întrucât nu cunoștea nimic în afară de ceea ce îi spusese lumea. Știa că alți oameni își aminteau de copilărie și nu-i plăcea că întotdeauna erau surprinși să afle că nu-și amintea. Dar Lehi întrebase, iar el știa că față de prieteni nu trebuie să ai secrete.

— Presupun că da. Sau poate că păream prea idiot ca să mă omoare, cam așa ceva, răspunse râzând. Trebuie să fi fost un copil tare tâmpit, dacă nu-mi amintesc nici propriul meu nume. S-a presupus că am cinci sau șase ani, când majoritatea își cunosc numele, dar eu nu. Pe cei doi tipi care m-au găsit îi chema Teague și Deaver.

— Trebuie să-ți amintești ceva.

— Nici să vorbesc nu știam. Mi s-a spus că n-am scos o vorbă până la nouă ani. Aici e vorba despre un retardat.

— Au, făcu Lehi și rămase tăcut un timp. Cum de n-ai spus nimic?

— Nu contează, interveni Rain. Se revanșează acum, Deaver vorbărețul. Campionul vorbăreților.

Ocoliră coastele insulei până trecură de Magna. Lehi îi conduse până la un garaj pe care Recuperarea Subacvatică îl instalase la capătul de nord al Insulei Oquirrh. Era descuiat și plin cu echipament de scufundare. Prietenii lui umpluseră câteva rezervoare de aer. Aveau două costume de scafandru și lanterne subacvatice. Rain nu se scufunda, așa că nu avea nevoie de nimic.

Se îndepărtară de insulă pe coridorul regulamentar de la Wendover. Cel puțin, în acea direcție oamenii aveau bunul-simț să nu navigheze noaptea, așa că nu era prea mult trafic. După puțin timp se aflau în larg. Atunci Rain opri micul motor pe care Deaver îl șterpelise pentru ea și Lehi i-l reparase.

— E timpul să asudăm, zise femeia.

Deaver se așeză pe bancheta din mijloc, puse vâslele în suport și începu să vâslească.

— Nu prea repede, adăugă ea. O să faci bășici.

O barcă, posibil a Patrulei Lacului, trecu o dată pe lângă ei, în rest, nimeni nu se apropie cât traversară spațiul deschis. Apoi zgârie-norii se ridicară, blocând porțiuni mari din noaptea înstelată.

— Se spune că există oameni care nu au fost salvați și încă mai locuiesc pe-acolo, murmură Lehi.

— Crezi că a mai rămas ceva înăuntru ca să mai țină pe cineva în viață? replică batjocoritor Rain. Apa e încă prea sărată ca s-o poți bea mult timp.

— Cine spune că sunt în viață? șopti Deaver cu glas misterios. Cu câțiva ani în urmă l-ar fi speriat pe băiat și i-ar fi făcut ochii să se mărească. Acum părea doar dezgustat.

— Hai, lasă, nu sunt copil.

Deaver era însă puțin speriat. Găurile mari de unde căzuseră bucăți de sticlă și plastic arătau ca niște guri așteptând să-l sugă și să-l ducă sub apă, în orașul înecaților. Visa uneori mii și mii de oameni trăind sub ape. Conducându-și încă automobilele, făcând afaceri, cumpărând din magazine, mergând la filme. În visele lui, nu făceau niciodată nimic rău, își vedeau doar de treburi. Dar

se trezea întotdeauna transpirat și înspăimântat. Fără motiv. Îl speriau.

— Cred că ar trebui să arunce astea în aer înainte să cadă și să rănească pe cineva, zise.

— Poate e mai bine să le lase în picioare, spuse Rain. Multor oameni le place să-și amintească ce înalte erau odată.

— Ce-i de amintit? Au construit clădiri înalte apoi le-au lăsat să facă baie, ce-i de laudă aici?

Deaver încerca s-o împiedice să vorbească despre timpurile vechi, dar lui Lehi părea să-i placă să se bălăcească în așa ceva.

— Ai fost vreodată pe-aici înainte să vină apele?

Femeia aprobă din cap.

— Am văzut o paradă chiar pe strada asta. Nu-mi amintesc dacă era Third South sau Fourth South. Presupun că Third. Am văzut douăzeci și cinci de cai la un loc. Îmi amintesc că m-am gândit că e un lucru extraordinar. Nu prea vedeai mulți cai pe vremea aia.

— Eu unul am văzut prea mulți, remarcă băiatul.

— Pe ăia pe care nu-i văd îi urăsc, zise Deaver. Ar trebui să-i oblige să poarte scutece.

Ocoliră o clădire, căutând o trecere nord-sud printre turnuri. Rain stătea la prora și o văzu prima.

— Uite. Vedeți și voi. Turnul ăla înalt.

Deaver vâsli prin pasaj. Șase vârfuri de turle ieșeau din apă, dar la patru dintre ele, mai scunde, doar acoperișurile ascuțite erau uscate. Cele două mai înalte aveau ferestre nescufundate. Era dezamăgit.

Cu astfel de deschideri largi însemna că oricine ar fi putut intra. Era mult mai puțin periculos decât se așteptase. Poate că femeia avea dreptate și acolo nu se găsea nimic.

Legară barca pe partea dinspre nord și așteptară să se facă zi.

— Dacă știam că va fi așa de ușor, făcu Deaver, aș mai fi dormit o oră.

— Dormi acum, zise Rain.

— Poate că așa o să fac.

Se lăsă să alunece de pe banchetă și se întinse pe fundul bărcii.

Însă nu adormi. Fereastra deschisă a turlei se afla la numai câțiva metri distanță, un negru profund, înconjurat de griul luminat de stele al granitului templului. Era acolo, așteptându-l; viitorul, șansa de a obține ceva mai bun pentru sine și cei doi prieteni. Poate o bucată de pământ undeva unde era mai cald și zăpada nu atingea doi metri în fiecare iarnă, unde cerul nu era plin de ploaie și nu vedeai lac în orice direcție te uitai. Un loc unde să trăiască mulți ani amintindu-și de momentele bune petrecute alături de prieteni – toate astea îl așteptau sub apă.

Bineînțeles, nimeni nu-i *spusese* despre aur. Se afla pe drum, într-un local din Parowan unde camionagiii știau că se puteau opri pentru că mina de fier avea atât de multe schimburi încât mesenii nu se terminau niciodată. Aveau acolo chiar și cafea, fierbinte și amară, fiindcă nu erau chiar așa mulți mormoni și minerii nu-i permiteau Episcopului să le dicteze. De fapt, ei îi spuneau Judecător, nu Episcop. Desigur, ceilalți șoferi nu vorbeau cu Deaver, ci între ei, când un tip povestise despre mormonii care în timpul goanei după aur adunaseră tot aurul pe care pusese ră mâna și îl ascunseseră în camerele superioare ale templului, unde nimeni în afară de profet și cei doisprezece apostoli nu avea voie să intre. La început, nu-l crezuse, însă Bill Home dădea din cap ca și cum ar fi știut că era adevărat, iar Cal Silber spusese că el n-o să se apropie niciodată de templul mormon, că e o cale sigură să mori. Din felul cum vorbeau, încet și speriați, înțelesese că ei credeau povestea și mai înțelesese ceva: dacă cineva avea să pună mâna pe aur, acela avea să fie el.

Chiar dacă *era* ușor să intri, asta nu însemna nimic. Știa cum erau mormonii când venea vorba de templu. Întrebuse câte ceva, dar nici unul nu voia să vorbească. Și nici nu se dusese nimeni acolo, chestionase o mulțime de oameni dacă navigaseră pe acolo sau dacă se uitaseră și toți amuțiseră, scuturaseră din cap negând sau schimbaseră

subiectul. Atunci de ce Patrula Lacului păzea, dacă toți erau prea speriați să se apropie? Toți în afară de Deaver Teague și cei doi prieteni ai lui.

— Foarte frumos, zise Rain.

Deaver se ridică. Soarele tocmai trecea peste crestele munților; probabil se luminase de ceva timp. Se uită în direcția în care privea femeia. Se vedea turnul Moroni pe vârful muntelui, deasupra vechii capitale, unde așezaseră statuia din templu în urmă cu câțiva ani. Tipul cu trompeta era luminos și strălucitor. Dar când mormonii voiseră să răsunе, rămăsese tăcută și credința lor se înecase. Acum știa că nu se mai agățau de ea decât de dragul vremurilor apuse. Ei bine, el trăia pentru noile timpuri.

Lehi îi arată cum să folosească echipamentul subacvatic și exersară de câteva ori intrând în apă lângă bord, o dată fără centurile cu lest și o dată cu ele. Băieții înotau ca peștii – era principala distracție de care toată lumea se putea bucura pe gratis. Dar era altfel cu masca și furtunul de aer.

— Furtunul ăsta are gust de copită de cal, rosti Deaver amărât între scufundări.

Lehi se asigură că centura prietenului său era bine strânsă.

— Ești singurul tip de pe Insula Oquirrh care știe asta, spuse, apoi se aruncă din barcă.

Deaver se scufundă prea brusc și rezervorul de aer îl lovi puțin în ceafă, dar nu-l duru prea rău și nici nu dădu drumul lanternei.

Înotară pe lângă exteriorul templului, luminând pietrele. Multe plante subacvatice crescuseră pe ziduri, dar încă nu acoperiseră prea mult. Chiar pe partea din față a clădirii se găsea o placă mare de metal, cam la o treime din drum. Pe ea scria CASA DOMNULUI. Deaver i-o arată lui Lehi.

— Părea aurie, zise când urcară din nou în barcă.

— Era un alt semn acolo, vorbi Rain. Puțin diferit. Acela se poate să fi fost de aur. Țsta e de plastic. Presupun că l-au pus pentru ca templul să aibă în continuare un semn distinctiv.

— Ești sigură?

— Îmi amintesc când l-au pus.

În cele din urmă, Deaver căpătă suficientă încredere să coboare în templu. Trebuiră să-și scoată înotătoarele ca să intre prin fereastră; femeia li le aruncă după aceea. În lumina soarelui, fereastra nu avea nimic înfricoșător. Stăteau pe pervaz, cu apa clipocind la picioare, și își puseră înotătoarele și rezervoarele.

Pe jumătate îmbrăcat, Lehi se opri. Rămase nemișcat.

— Nu pot, glăsui.

— N-are de ce să-ți fie frică. Haide, acolo jos nu sunt nici stafii, nici altceva.

— Nu pot.

— Bravo, strigă Rain din barcă.

Deaver se întoarse să se uite la ea.

— Ce tot spui?

— Cred că nici tu n-ar trebui să mergi.

— Atunci de ce m-ai adus aici?

— Fiindcă ai vrut.

Nu avea sens.

— E pământ sfânt. Simte și Lehi. De asta nu vrea să coboare.

Deaver se uită la băiat.

— Pur și simplu, nu mi se pare că e bine, zise acesta.

— Nu-s decât pietre, îl apostrofă.

Nu primi nici un răspuns. Își potrivi ochelarii, luă o lanternă, își puse muștiucul în gură și sări.

Se dovedi că podeaua se afla la nici jumătate de metru mai jos. Îl luă complet prin surprindere, așa că se rostogoli și se ridică în fund, stând ca într-o băltoacă. Lehi era la fel de uluit, însă izbucni în râs, iar el îl urmă.

Se ridică în picioare și începu să plescăie prin jur, căutând o scară. Abia putea face câte un pas, înotătoarele îl stânjeneau mult.

— Mergi cu spatele, sugeră băiatul.

— Atunci cum o să mai văd pe unde merg?

— Bagă-ți capul sub apă și uită-te, fraiere.

Îi urmă sfatul. Fără reflexia razelor soarelui pe suprafață, putea să vadă bine. Exista o scară.

Se îndreptă și se uită spre prietenul lui, care scutură din cap. Tot nu voia să vină.

— Cum vrei, îi zise.

Merse de-a-ndăratelea prin apă până la treapta superioară. Apoi își luă muștiucul și se scufundă.

Nu era ușor să coboare scările. Sunt bune când nu plutești, gânde Deaver, dar o pacoste atunci când ți se tot freacă rezervoarele de tavan. În cele din urmă își dădu seama că se putea prinde de balustradă și împinge în jos. Scările mergeau în spirală. La sfârșitul lor, o grămadă mare de gunoi umplea spațiul de acolo, blocând parțial ușa. Înotă pe deasupra gunoiului, care părea a fi compus din deșeuri de metal și resturi de lemn, și intră într-o cameră mare.

Lumina lui nu bătea prea departe prin apa murdară, așa că înotă pe lângă pereți, de jur împrejur, în sus și în jos. Acolo apa era rece și el se mișcă mai repede ca să se încălzească. Pe ambele părți erau șiruri de ferestre boltite, cu alte șiruri de ferestre circulare deasupra lor, dar fuseseră acoperite cu lemn pe exterior; singura lumină fiind cea a lanternei lui. Totuși, în cele din urmă, după câteva ture în jurul camerei și pe tavan, înțelese că era doar o singură încăpere mare. Și, cu excepția gunoaielor împrăștiate peste tot pe podea, era goală.

Deja simțea junghiul profund al dezamăgirii. Se sili să-l ignore. În definitiv, nu se putea să-l găsească pur și simplu, în mijlocul unei asemenea camere mari, nu? Trebuia să existe o vistierie secretă.

Existau acolo câteva uși. Cea mai mică din mijlocul peretelui opus era larg deschisă. Cândva, probabil niște trepte duceau la ea. Înotă într-acolo și lumină prin ea. Nu era decât o altă cameră, de data asta una mai mică. Mai descoperi câteva camere, dar toate fuseseră golite până la cărămidă. Absolut nimic.

Încercă să examineze piatra în căutarea unor uși secrete, dar renunță destul de repede – nu putea vedea suficient de bine la lumina lanternei ca să observe o crăpătură fină, chiar dacă ar fi existat. Acum dezamăgirea era reală. Înotând prin jur, începu să se întrebe dacă nu cumva

camionagiii știau că el asculta. Poate că inventaseră totul tocmai pentru ca într-o zi el să ajungă aici. O glumă, și ei nici măcar nu puteau să-l vadă făcându-se de râs.

Dar nu, nu, era imposibil. Credeau ce spuneau. Dar acum își dădea seama că nu știau nimic. Indiferent ce făceau aici mormonii pe vremuri, nu mai era urmă de aur în camerele superioare. Cam atât despre viitor. Dar ce naiba, își zise, am ajuns aici, am văzut, o să găsesc eu altceva. N-am nici un motiv să nu mă bucur.

Nu se amăgea singur, iar acolo jos nu era nimeni pe care să-l amăgească. Era amărât. Petrecuse mulți ani gândindu-se la lingouri sau saci de aur. Și le închipuise întotdeauna ascunse după o draperie. Va da la o parte draperia, care va undui prin apă, și acolo vor fi sacii cu aur, îi va trage afară și gata. Dar nu exista nici o draperie, nici o ascunzătoare, nu exista absolut nimic, iar dacă el avea un viitor va trebui să-l găsească în altă parte.

Înotă înapoi spre ușa care ducea la scări. Acum putea vedea mai bine grămada de gunoaie și îi trecu prin minte să se întrebe cum de ajunsese acolo. Toate celelalte camere erau complet goale. Gunoii nu putea să fi fost adus de apă, pentru că singurele ferestre deschise erau cele din turlă, iar acelea se aflau deasupra nivelului apei. Se apropie și culese o bucată. Era metal. Toate erau de metal, cu excepția câtorva pietre, iar lui îi trecu prin minte că la urma urmelor era posibil ca asta să fie. Dacă ascunzi o comoară, nu o așezi în saci și lingouri, ci o lași să arate ca niște gunoaie și oamenii nu o bagă în seamă.

Adună cât de multe bucăți de metal subțire putea duce într-o mână și înotă cu grijă în sus pe scări. Acum Lehi va fi nevoit să coboare și să-l ajute la cărat; ar putea face săculeți din tricouri ca să ducă mai mult o dată.

Leși la suprafață, apoi merse cu spatele ultimii câțiva pași pe podeaua inundată. Lehi stătea încă pe pervaz, iar acum și Rain era lângă el, bălăcindu-și picioarele desculțe în apă. Când se apropie, se întoarse și le arată bucățile de metal din mână. Nu le vedea bine fețele pentru că exteriorul măștii era ud și reflecta lumina.

— Te-ai zgâriat la genunchi, zise femeia.

Deaver îi dădu lanterna și, având mâna liberă, își dădu jos masca și se uită la ei. Erau foarte serioși. Le întinse bucățile de metal.

— Uite ce-am găsit jos.

Lehi luă câteva. Rain nu-și dezlipi ochii de pe fața lui Deaver.

— Sunt cutii vechi de conserve, spuse băiatul încet.

— Ba nu, protestă el.

Dar se uită la foile de metal și își dădu seama că era adevărat. Li se tăiaseră capacele și fuseseră aplatizate, dar categoric erau cutii de conserve.

— Scrie ceva pe ea, observă Lehi. „Mă rog ție, Doamne, vindec-o pe fetița mea Jenny!”

Deaver așeză foile de metal pe pervaz. Apoi luă una dintre ele, o răsuci și găsi inscripția: „Iartă-mi adulterul, n-o să mai păcătuiesc.”

Prietenul lui mai citi una: „O, Doamne Dumnezeule, adă-mi înapoi băiatul sănătos de pe câmpii.”

Fiecare mesaj era zgâriat cu un cui sau un ciob de sticlă, cu litere stângace.

— Pe vremuri se spuneau tot timpul rugăciuni în templu și oamenii scriau numele și se rosteau rugăciuni pentru ei, spuse Rain. Acum nu se mai roagă nimeni aici, dar oamenii încă mai scriu numele. Pe metal, ca să reziste.

— N-ar trebui să citim astea, zise Lehi. Mai bine le punem înapoi. Acolo jos se găseau sute, poate mii de astfel de rugăciuni pe metal. Deaver își dădu seama că oamenii treceau pe acolo tot timpul. Probabil că mormonii veneau adesea, lăsând asemenea lucruri. Dar mie nu mi-a spus nimeni.

— Voi știți?

Rain aprobă din cap.

— Tu le-ai adus, nu-i așa?

— Unele. De-a lungul anilor.

— Știai ce-i acolo jos.

Nu primi răspuns.

— Ți-a spus să nu vii, zise băiatul.

— Și tu știai?

— Știam că oamenii vin aici, dar nu și ce fac. Dintr-odată dimensiunea faptelor îl izbi. Lehi și Rain știau amândoi. Atunci, toți mormonii știau. Cu toții, iar el întrebase mereu și nimeni nu-i spusese. Nici măcar prietenii lui.

— De ce m-ați lăsat să vin aici?

— Am încercat să te oprim, rosti femeia.

— De ce nu mi-ați spus?

— Deaver, ai fi crezut că te duc de nas, îi răspunse ea, privindu-l în ochi. Iar dacă ți-aș fi spus, ai fi râs. M-am gândit că e mai bine dacă vezi cu ochii tăi. După aia poate că n-o să mai povestești lumii cât de proști sunt mormonii.

— Crezi că așa aș fi făcut?

Ridică o altă bucată de metal.

— „Vino repede, lisuse, înainte să mor”, citi cu voce tare, după care o flutură către ea. Crezi că aș râde de oamenii ăștia?

— Tu râzi de toate.

Deaver se uită la Lehi. Băiatul nu-i mai vorbise așa niciodată. Dar n-ar fi râs niciodată de ceva cu adevărat important. Iar asta era ceva foarte important, pentru amândoi.

— Sunt ale voastre, zise. Toate astea sunt ale voastre.

— Eu n-am lăsat niciodată vreo rugăciune aici, zise prietenul lui.

Dar când spusese ale *voastre* nu se referise doar la ei. Ci la toți, la oamenii de pe Marea Mormonă, la cei care știuseră și nu-i spusese, chiar dacă el întrebase tot timpul. Toți oamenii care aparțineau aceluși loc.

— Am venit ca să găsesc aici ceva pentru *mine*, iar voi ați știut tot timpul că acolo jos nu sunt decât lucrurile *voastre*.

Lehi și Rain se uitară unul la altul, apoi la el.

— Nu sunt ale noastre, zise femeia.

— Eu n-am venit niciodată aici, repetă băiatul.

— Sunt lucrurile voastre.

Se așează pe podea în apă și încep să-și scoată echipamentul de scufundare.

— Nu fi supărat, adăugă Lehi. Eu nu știam.

— Știai mai multe decât mi-ai spus. Am crezut tot timpul că suntem prieteni, dar nu era adevărat. Voi doi aveți acest loc în comun cu toți ceilalți, dar nu și cu mine. Cu toată lumea, în afară de mine.

Lehi duse cu grijă bucățile de metal până la scară și le dădu drumul. Se scufundară imediat, alunecând să-și ocupe locul în grămada de rugăciuni.

Apoi vâsli printre zgârie-nori înapoi spre partea de est a vechiului oraș, și acolo Rain porni motorul și zburară pe suprafața lacului. Patrula Lacului nu-i observă, dar Deaver știa acum că n-avea nici o importanță dacă i-ar fi văzut. Era alcătuită în majoritate din mormoni. Fără îndoială, știau despre traficul de aici, și-l lăsau să se desfășoare atâta timp cât rămânea discret. Probabil singurii oameni pe care îi opreau erau cei care nu participau la el.

Pe tot drumul de întoarcere în Magna, Deaver stătu în față fără să scoată o vorbă. Acolo unde stătea, prora părea să se curbeze sub el. Cu cât mergeau mai repede, cu atât barca părea să atingă mai puțin apa. Doar mângâia suprafața, fără să se afunde vreodată prea mult; făcea câteva valuri, dar apa se liniștea întotdeauna.

Îi părea puțin rău de cei doi din spatele bărcii. Trăiau încă în orașul înecat, locul lor era acolo jos, iar faptul că nu puteau merge acolo le frângea inimile. Dar nu și lui. Orașul lui încă nu fusese construit. Orașul lui era ziua de mâine.

Condusesse un camion de recuperare și locuise într-un dulap destul de mult. Poate că o să se îndrepte spre sud, către New Soil Lands. Poate se va așeza pe o palmă de pământ. Posedând ceva, cultivând terenul, poate își va găsi locul acolo. El nu aparținuse niciodată aceluși loc, cum nu aparținuse nici orfelinatelor și școlilor de până atunci, fusese doar o oprire de un an, doi, trei, dintotdeauna știuse asta. Nu-și făcuse niciodată prieteni aici, dar așa voise. N-ar fi fost corect să-și facă prieteni, pentru ca s-ar fi mutat și i-ar fi dezamăgit. Nu vedea nimic bun în a le face așa ceva oamenilor.

OAMENI DE NISIP ȘI ZGURĂ

Paolo Bacigalupi

Traducere din limba engleză: Roxana Brînceanu

Paolo Bacigalupi este autorul câtorva povestiri care au apărut în revistele *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* și *Asimov's* și în antologiile *Logorrhea* și *Fast Forward*. În anul 2006, povestirea sa *Omul calorie*⁸ a câștigat Premiul Theodore Sturgeon Memorial și a fost nominalizată pentru Premiul Hugo; în 2007, un text situat în același univers, *Yellow Card Man*, a fost de asemenea nominalizat pentru Hugo și a slujit ca bază pentru primul lui roman, *The Windup Girl* (2009). *Oameni de nisip și zgură*⁹, care a apărut în 2004, a fost nominalizată pentru premiile Hugo și Nebula. O culegere a prozelor sale scurte, *Pump Six and Other Stories*, a apărut în anul 2008.

Bacigalupi afirmă că povestirea aceasta a fost inspirată de un câine sălbatic care trăia în Berkeley Pit, o groapă de gunoarie toxice a companiei Atlantic Richfield, situată în apropierea așezării Butte din statul Montana. Câinele era prea agresiv pentru a fi prins, dar accepta hrana care îi era lăsată și, cumva, a izbutit să supraviețuiască în ciuda acidului sulfuric și a metalelor grele care îi contaminaseră mediul.

Plasată în viitorul îndepărtat, cu personaje abia recognoscibile ca oameni, *Oameni de nisip și zgură* examinează și comentează omenirea, progresul tehnologic și dragostea noastră pentru soluții simple la probleme complexe.

⁸ În Antologiile Gardner Dozois nr. 2, Ed. Nemira, 2008 (n. red.).

⁹ În Antologiile Gardner Dozois nr. 3, Ed. Nemira, 2008 (n. red.).

— O mișcare ostilă! Mult înăuntru! Mult înăuntru!

Mi-am smuls ochelarii. Reacție Imersivă în timp ce adrenalina alerga prin mine. Peisajul urban virtual pe care eram cât p-aci să-l distrug dispăru, înlocuit de multiplele imagini din camera noastră de monitorizare a operațiunilor miniere SesCo. Pe unul dintre ecrane, traseul roșu fosforescent al unui intrus aluneca peste o hartă de teren, un impuls fierbinte ca sângele croindu-și drum către Mina 8.

Jaak ieșise deja din camera de monitorizare. Am alergat după echipament.

L-am ajuns la vestiare, când tocmai înhăța un TS-101, niște grenade și-și trăgea exoscheletul de impact peste corpul tatuat. Își înfășură bandulierele de protecție peste umerii masivi și alergă spre ecluzele exterioare. Mi-am încheiat exoscheletul, am tras 101-ul din rastel, i-am verificat încărcătura și l-am urmat.

Lisa era deja în HEV, ale cărui turbine țipau ca niște duhuri rele, când se deschise trapa. Centaurii santinele ridicară armele spre mine, apoi se relaxară, după ce datele de identificare prieten/dușman se derulară pe display-urile lor. Am țâșnit pe pistă, cu pielea înțepându-mă sub rafalele vântului înghețat din Montana și sub jetul motoarelor Hentasa Mark V. Deasupra, norii sclipeau în portocaliu, luminați de roboții minieri ai SesCo.

— Hai, Chen! Mișcă! Mișcă! Mișcă!

Am sărit în vehiculul de vânătoare. Nava țâșni spre cer. Se aplecă, aruncându-mă într-un perete, apoi motoarele Hentasa își încheiară ciclul și vânătorul se îndreptă înainte. Trapa HEV-ului alunecă, închizându-se. Urletul vântului nu se mai auzi.

Am înaintat chinuit către coconul de pilotaj și am privit peste umerii lui Jaak și ai Lisei peisajul de dedesubt.

— Ai avut un joc bun? Întrebă Lisa.

Am mârâit.

— Aproape câștigasem. Ajunsesem până la Paris.

Am tăiat cețurile de deasupra bazinelor de colectare, zburând la câțiva centimetri deasupra apei, apoi am atins malul opus. Vânătorul se zdruncină când softul anticoliziune ne azvârli de pe terenul accidentat. Lisa nu ținu cont de computere și forță nava înapoi, aproape de sol, aducându-ne atât de jos încât mi-aș fi putut târî mâna prin prundiș în timp ce goneam șuierând pe deasupra lui.

Alarmerle urlară. Jaak le decuplă, iar Lisa împinse vânătorul și mai jos. În față se deslușea o movilă de reziduuri. I-am ras culmea și am căzut, la limita greței, în valea următoare. Motoarele Hentasa se cutremurară, când Lisa le forță până la limită. Am mai șters o culme. La orizont se întindea profilul zimțat al munților perforați de mine. Ne-am scufundat din nou în ceață și am trecut razant peste un alt bazin de colectare, lăsând siaje neregulate în apele dense și aurii.

Jaak studie scanerele vânătorului.

— L-am prins, zise cu un rânjet. Se mișcă, dar încet.

— Contactul va avea loc într-un minut, completă Lisa. Nu a lansat contramăsuri.

Am privit intrusul pe ecranul de urmărire, care ne oferea date în timp real, furnizate de sateliții SesCo.

— Nici măcar nu e o țintă mascată. Am fi putut arunca un mini asupra lui de la bază, dacă am fi știut că nu are de gând să se joace de-a v-ați ascunselea.

— Ți-ai fi putut termina jocul, spuse Lisa.

— Tot îi putem servi o bombiță, sugeră Jaak.

Am scuturat din cap.

— Nu, hai să ne uităm. Dacă-l vaporizăm, nu mai rămâne nimic, și Bunbaum o să vrea să știe de ce am folosit vânătorul.

— Treizeci de secunde.

— Nu i-ar fi păsat, dacă cineva nu ar fi luat vânătorul pentru o excursie de plăcere la Cancun.

Lisa ridică din umeri.

— Voiam să înot. Fie asta, fie îți spărgem ție rotulele.

Vânătorul trecu peste o altă serie de movile. Jaak studie monitorul cu atenție.

— Ținta se îndepărtează. Tot lent. O să-l prindem.

— Cincisprezece secunde, zise Lisa.

Se desfăcu din centurile de siguranță și trecu vânătorul pe automat. Ne-am repezit cu toții la trapă când HEV-ul se smuci spre cer, pilotul automat încercând cu disperare să se smulgă de primejdia rocilor de sub pânțe.

Am sărit prin trapă, unu, doi, trei, prăbușindu-ne ca niște Icarî. Ne-am izbit de pământ cu sute de kilometri la oră. Exoscheletele se sparseră ca sticla, aruncând resturile spre cer. Cioburile căzură în jurul nostru, petale de metal negru absorbînd radarul dușmanului și înșelând detectoarele de căldură, în timp ce noi ne rostogoleam pe prundișul noroios, până ne opream brusc, devenînd vulnerabili.

Vânătorul zbură peste colină, cu motoarele scrâșnînd, ca o țintă strălucitoare. M-am săltat în picioare și am alergat spre culme, amestecând nămolul sedimentar galben și zdrențele de zăpadă îngălbenită. În spatele meu, Jaak era pe jos, cu brațele zdrobite. Resturile exoscheletului său îi marcau drumul pe care se rostogolise, o dâră lungă de metal negru lucios. Lisa zăcea la o sută de metri distanță, cu femurul ieșîndu-i prin coapsă, ca un semn alb de exclamare.

Am ajuns în vârful movilei și am scrutat valea.

Nimic.

Am mărit amplificarea căștii. Pantele monotone ale altor grămezi de steril se întindeau sub mine. Bolovani, unii la fel de mari ca HEV-ul nostru, alții spulberați de explozibili puternici, împărțeau versanții cu șisturile gălbui și nisipul fin de steril, provenite din operațiunile SesCo.

Jaak apăru lângă mine, urmat o clipă mai târziu de Lisa, cu cracul costumului de zbor rupt și însângerat. Își șterse noroiul galben de pe față și-l mîncă, în timp ce studia valea de dedesubt.

— L-ai găsit?

Am scuturat din cap.

— Încă nu. Ești teafără?

— O fractură curată.

Jaak arătă:

— Acolo!

Jos în vale alerga ceva, luminat de vânător. Aluneca de-a lungul unui pârâiaș, vâscos din cauza scurgerilor de acid. Nava îl mâna înspre noi. Nimic. Nici un foc de rachetă. Nici o urmă de arsură. Numai creatura care alerga. O masă de păr încâlcit. Patruped. Stropit cu noroi.

— O fi vreo chestie bio? m-am întrebat.

— Nu are mâini, murmură Lisa.

— Și nici echipament.

Jaak mormăi.

— Ce ticălos nebun face un bio fără mâini?

Am căutat spre culmile învecinate.

— O momeală, poate?

Jaak își verifică datele scannerului, furnizate de instrumentele mai puternice ale vânătorului.

— Nu cred. Putem ridica vânătorul mai sus? Vreau să mă uit în jur.

La comanda Lisei, vânătorul se înălță, oferind senzorilor săi o suprafață mai mare. Urletul turbinelor se estompă pe măsură ce câștiga altitudine.

Jaak așteaptă să se adune mai multe date pe display-ul său.

— Nu, nimic. Și nici alte alerte de la stațiile din vecinătate. Suntem singuri.

Lisa clătină din cap.

— Ar fi trebuit să aruncăm pur și simplu un mini asupra lui de la bază.

Jos în vale, fuga biocreaturii se potoli până la un mers ușor. Nu părea să ne conștientizeze prezența. Fiind acum mai aproape, ne puteam da seama cum arăta: un patruped păros cu coadă. Părul încâlcit îi atârna de pe gambe ca niște ornamente, pline de bulgări de pământ cleios. Pe picioare avea pete de la acizii din bazinele de colectare, de parcă ar fi trecut prin șuvoaie de urină.

— Un bio urât de tot, am spus.

Lisa își săltă 101-ul pe umăr.

— Biotopitură, când o să termin cu el.

— Stai! făcu Jaak. Nu-l arde!

Lisa îl privi iritată.

— Acum ce mai e?

— Nu-i deloc o biocreatură, șopti Jaak. E un câine.

Se ridică brusc și sări peste culmea movilei, alergând pe prundiș către animal.

— Stai! strigă Lisa, dar Jaak era deja complet expus și gonea cât putea.

Animalul îi aruncă o privire lui Jaak, care țipa și îl întărâta în timp ce cobora panta, apoi se întoarse și o luă la sănătoasa. Nu se putea pune cu Jaak. Jumătate de minut mai târziu prinsese animalul din urmă.

Am schimbat o privire cu Lisa.

— Ei bine, zise ea, e îngrozitor de lent dacă e un bio. Am văzut centauri care mergeau mai repede.

Când i-am ajuns din urmă, Jaak îl încolțise într-un șanț. Animalul stătea în centrul unui curent slab de apă noroioasă, tremurând, mârâind și dezgolindu-și dinții când îl înconjură. Încercă să ne ocolească, dar Jaak îl ținu cu ușurință în loc.

Văzut de aproape, părea chiar și mai patetic decât de la distanță, vreo treizeci de kile de râie mârâitoare. Avea etichete tăiate și însângerate, iar porțiuni din blană îi fuseseră smulse, dezvelind răni supurânde de la arsurile chimice.

— Să fiu al naibii, am gâfâit, holbându-mă la animal. Într-adevăr, seamănă cu un câine.

— Parcă am fi găsit ditamai dinozaurul, rânji Jaak.

— Cum poate să trăiască aici?

Brațul Lisei mătură orizontul:

— Nu e nimic din care să trăiască. Trebuie să fie modificat.

Îl examinează mai de aproape, apoi privi spre Jaak:

— Ești sigur că nu intră nimic în perimetru? Că ăsta nu-i de fapt o momeală?

Jaak scutură din cap.

— Nimic. Nici măcar un șoricel.

M-am aplecat spre creatură. Își dezgoli colții într-un rictus de ură.

— E destul de zdravăn. Poate că e adevărat.

— Oho, chiar e real. Am văzut cândva unul la zoo. Vă spun eu, ăsta-i câine, întări Jaak.

Lisa clătină din cap.

— Nu se poate. Un câine adevărat ar trebui să fie mort.

Jaak rânji și scutură capul.

— Nicidecum. Uită-te la el.

Se întinse să îndepărteze blana de pe fața animalului, ca să-i putem vedea botul.

Animalul sări și colții i se înfipseră în brațul lui Jaak. Îl scutură cu violență, mârâind, când Jaak se holbă la creatura agățată de carnea lui. Își smucea capul înainte și înapoi, încercând să-i smulgă mâna. Sângele împrășcă în jurul botului, când colții găsiră arterele.

Jaak râse. Sângerarea încetă.

— Ei drăcie, uitați-vă aici. Ridică brațul până când animalul ieși cu totul din apă, picurând. Am primit un cățeluș. Vietatea atârna de brațul gros al lui Jaak. Încercă iarăși să-l scuture, dar mișcările îi erau inefficiente acum, când spânzura deasupra pământului. Chiar și Lisa zâmbi.

— Trebuie să fie un șoc să te trezești și să constați că te afli la finele evoluției.

Câinele mârâi, hotărât să rămână agățat. Jaak râse și-și scoase cuțitul monomol.

— Poftim, cățelușule.

Își tăie brațul, abandonându-l în gura animalului uluit. Lisa înălță capul.

— Crezi că am putea scoate ceva bani din asta?

Jaak urmări cum câinele devora brațul retezat.

— Am citit undeva că obișnuiau să mănânce câini. Mă întreb ce gust au.

Am verificat timpul pe display-ul meu. Pierdusem deja o oră cu o aventură care nu ne aducea nici un bonus.

— Ia-ți câinele, Jaak, și du-l în vânător. N-o să-l mâncăm înainte să-l anunțăm pe Bunbaum.

— Probabil îl va declara proprietatea companiei, bombăni Jaak.

— Mda, așa se întâmplă întotdeauna. Dar tot va trebui să raportăm. Poate vom păstra dovada, dacă tot n-am distrus-o.

La cină am mâncat nisip. În afara buncărului de securitate, roboții minieri huriau înainte și înapoi, scurmând tot mai adânc în pământ, transformându-l în acid și un terci de steril, pe care îl lăseau în bazine deschise, când se îmbina cu apa freatică, sau în adevărate geografii montane de sol arid. Era liniștitor să auzi mașinile lucrând toată ziua. Doar tu, boții și profiturile. Dacă nu cădea nici o bombă în timpul serviciului, se mai adăuga și un bonus frumușel.

După cină ne-am așezat și am ajutat-o pe Lisa să-și facă pielea tăioasă, implantându-i lame de-a lungul membrelor, așa încât de oriunde a-i privi-o să arate ca un brici. Se gândise să-și pună lame monomol, dar ar fi putut să-și reteze prea ușor vreun membru din întâmplare, iar noi pierdusem și așa destule părți corporale, fără să mai adăugăm și asta la mutilare. Așa ceva puteau face doar cei care nu trebuie să muncească: artiștii din New York City și din California.

Lisa avea o trusă DermDecora. O cumpărase ultima dată când fusesem în vacanță și cheltuisese mult ca s-o obțină, în loc să-și ia una dintre mărfurile contrafăcute care invadaseră piața. Ne-am străduit să-i tăiem pielea și carnea până la os și să instalăm lamele. Un prieten de-al nostru din LA spunea că el organizează petreceri DermDecora numai pentru ca toată lumea să-și poată face modificări și să se ajute reciproc la zonele greu accesibile.

Lisa îmi aranjase șira spinării, ornamentând-o încântător cu lumini de aterizare de la coccis până la baza craniului, așa că nu mă deranja s-o ajut, dar Jaak, care își făcuse toate modificările la un salon de tatuaj de modă veche din Hawaii, nu era așa de mulțumit. Era puțin frustrant, deoarece carnea tot încerca să i se cicatrizeze înainte să instalăm lamele, dar în cele din urmă i-am dat de capăt și după o oră începuse să arate bine.

După ce am terminat cu implanturile frontale ale Lisei, ne-am adunat în jurul ei și am hrănit-o. Aveam un bol cu nămol rezidual, din care îi turnam în gură să-i grăbească procesul de integrare. Când nu o hrăneam, ne uitam la câine. Jaak îl înghesuisese într-o cușcă improvizată într-un colț al camerei noastre comune. Zăcea acolo ca mort.

Lisa spuse:

— I-am verificat ADN-ul. E într-adevăr un câine.

— Bunbaum te crede?

Îmi aruncă o privire supărată.

— Tu ce crezi?

Am râs. La SesCo, responsabilii cu apărarea tactică se presupunea că trebuie să fie rapizi, flexibili și letali, însă în realitate procedurile noastre standard erau mereu aceleași: să-i lovim cu bombe atomice pe intruși, să ardem resturile până se topesc, astfel încât să nu mai poată crește la loc, să mergem pe plaje în vacanțe. Eram independenți și de încredere în privința deciziilor tactice, dar în nici un caz SesCo nu ar fi crezut că soldații săi de zgură găsiseră un câine în munții lor de steril.

Lisa aprobă din cap.

— Voia să știe cum drăcia naibii a putut supraviețui un câine pe acolo. Apoi a vrut să știe de ce nu l-am prins mai devreme. Voia să știe pentru ce ne plătește.

Își dădu părul blond de pe față și fixă animalul.

— Ar fi trebuit să-l ard.

— Și ce vrea să facem?

— Nu scrie în manual. O să ne sune.

Am studiat animalul schilod.

— Eu vreau să știu cum a supraviețuit. Câinii sunt carnivori, nu?

— Poate că unii dintre ingineri i-au dat carne. Așa cum a făcut Jaak.

Acesta scutură din cap.

— Nu cred. Fraierul mi-a vomat brațul aproape imediat ce l-a mâncat.

Mișcă noul său ciot acolo unde brațul i se refăcea rapid.

— Nu cred că suntem compatibili.

— Dar noi putem să-l mâncăm, nu? am întrebat.

Lisa râse și luă o lingură de reziduuri.

— Noi putem mânca orice. Suntem la capătul lanțului trofic.

— Ciudat că el nu ne poate mânca.

— Probabil ai mai mult plumb și mercur în sânge decât ar fi putut avea orice alt animal de dinaintea tehnolarvelor.

— Asta-i rău?

— Era o otravă.

— Ciudat.

— Mi se pare că l-am deteriorat când l-am pus în cușcă, zise Jaak, studiindu-l cu seriozitate. Nu se mai mișcă așa ca înainte. Și am auzit ceva plesnind când l-am înghesuit acolo.

— Și?

Jaak ridică din umeri.

— Nu cred că se vindecă.

Câinele arăta într-adevăr cam lovit. Zăcea acolo, cu coastele ridicându-i-se și coborând ca niște foale. Avea ochii pe jumătate deschiși, dar nu păreau să se fixeze pe nici unul dintre noi. Când Jaak făcu o mișcare bruscă, tresări pentru o secundă, dar nu se ridică. Nici măcar nu mârâi.

— N-am crezut niciodată că un animal poate fi atât de fragil.

— Și tu ești fragil. Nu e o surpriză prea mare.

— Da, dar eu nu i-am rupt decât vreo câteva oase, și acum uită-te la el. Stă întins acolo și gâfâie.

Lisa se încruntă gânditoare.

— Nu se vindecă.

Se ridică ezitant în picioare și se apropie să se uite în cușcă. Glasul ei era emoționat.

— Chiar e un câine. Așa cum eram și noi. Poate dura săptămâni până să se vindece. Un os rupt, și s-a terminat.

Întinse o mână ascuțită în cușcă și-i făcu o tăietură fină pe picior. Sângele izbucni și continuă să curgă. Dură minute întregi până să înceapă să se coaguleze. Câinele stătea nemișcat și gâfâia, categoric epuizat. Ea râse.

— Greu de crezut că au fost vremuri în care să trăim destul de mult ca să putem evolua din așa ceva. Dacă îi tai picioarele, nu mai cresc la loc, spuse, și înălță capul, fascinată.

— E tot așa delicat ca piatra. Dacă o spargi, nu-și mai revine niciodată.

Se întinse să mângâie blana încâlcită a animalului.

— Și la fel de ușor de distrus ca nava de vânătoare.

Commul bâzâi. Jaak se duse să răspundă.

Lisa și eu ne holbam tăcuți la câine, mica noastră fereastră către preistorie.

Jaak se întoarse în cameră.

— Bunbaum trimite un biolog să se uite la el.

— Vrei să spui un bioinginer, l-am corectat.

— Nu. Biolog. Bunbaum spune că ei studiază animalele.

Lisa se așază. l-am verificat lamele ca să văd dacă pierduse cumva vreuna.

— E o muncă inutilă.

— Probabil îi creează din ADN. Studiază ce fac. Comportamentul, rahaturi de genul ăsta.

— Cine-i angajează?

Jaak ridică din umeri.

— Pau Foundation are trei pe statul de plată. Tipi de la Originea vieții. Ei îl trimit acum pe ăsta. Mushi-cumva. Nu i-am reținut numele.

— Originea vieții?

— Sigur, știi tu, ceea ce ne face să trăim. Ce ne ține în viață. Chestii de genul ăsta.

Am turnat un pumn de nămol rezidual în gura Lisei. Ea înfulecă recunoscătoare.

— Nămolul ne face să trăim, am zis eu.

Jaak făcu semn din cap spre câine.

— Nu face să trăiască un câine.

Ne-am uitat cu toții la câine.

— E greu de spus ce-l face să trăiască.

Lin Musharraf era un tip scund cu păr negru și un nas coroiat, care îi domina fața. Își gravase pielea cu implanturi

luminoase așezate în modele spiralate, așa că apăru ca niște vârtejuri de cobalt în întuneric, atunci când sări din HEV-ul său închiriat.

Centaurii înnebuniră din cauza musafirului neautorizat și-l înconjurară, lipindu-l de navă. Erau grămadă pe el și pe trusa lui ADN, adulmecându-l, plimbându-și scanerele peste valiză, ațintindu-și 101-urile spre fața lui luminoasă și mârâind la el.

L-am lăsat să transpire un minut înainte de a-i alunga. Centaurii se retraseră, înjurând și dându-i ocol, dar nu-l arseră. Musharraf părea zguduit. Nu-l puteam învinui. Erau niște monștri înspăimântători: mai mari și mai rapizi decât un om. Schimbările lor de comportament îi făceau feroce, upgradările de conștiință le ofereau capacitatea de a opera cu echipament militar, iar reacția lor combatantă era atât de rudimentară, încât atunci când erau amenințați nu știau decât să atace. Văzusem un centaur pe jumătate carbonizat rupând un om în bucăți cu mâinile goale și apoi luând cu asalt o culme fortificată inamică, târându-și carcasa topită doar cu brațele. Sunt creaturi grozave, pe care poți să te bazezi când începe să plouă cu foc.

L-am scos pe Musharraf afară din grămadă. Avea un pachet întreg de memorii adiționale clipindu-i pe ceafă: un cablu gros de date era conectat direct pe creier, fără protecție la impact. Centaurii l-ar fi putut doborî cu o singură lovitură la ceafă. Poate cortexul său ar fi crescut la loc, dar nu ar mai fi fost același. Privind la acele triple nervuri clipitoare de inteligență, care îi ieșeau din ceafă, îți puteai da seama că era un autentic șobolan de laborator. Numai creier, lipsit de instinct de supraviețuire. Nu mi-aș fi înfipt memorii adiționale în cap nici pentru un bonus triplu.

— Aveți un câine? întrebă Musharraf, când am ieșit din raza de acțiune a centaurilor.

— Așa credem.

L-am condus jos în buncăr, am trecut de rastelele cu arme și sălile de antrenament, până în camera comună unde adusesem câinele. Animalul ridică ochii spre noi, auzindu-ne intrând, cea mai complexă mișcare pe care o

făcuse de când îl pusese Jaak în cușcă. Musharraf se opri brusc și se holbă la el.

— Remarcabil.

Îngenunche în fața cuștii animalului și descuie ușa. Întinse un pumn de tablete. Câinele se săltă greoi. Musharraf se dădu înapoi, făcându-i loc, iar câinele îl urmă țeapăn și ezitant, adulmecând tabletele. Își îngropă botul în mâna lui cafenie, gâfâind și înfulecând hrana. Musharraf ridică ochii.

— L-ați găsit la puțurile de colectare a reziduurilor?

— Exact.

— Remarcabil.

Câinele termină tabletele și adulmecă palma căutând altele. Musharraf râse și se ridică în picioare.

— Nu mai primești. Nu acum.

Deschise trusa ADN, scoase un ac pentru prelevare și înțepă câinele. Seringa se umplu cu sânge.

Lisa îl urmărea.

— Vorbești cu el?

Musharraf ridică din umeri.

— Din obișnuință.

— Dar nu e o ființă inteligentă.

— Mă rog, nu, dar îi place să audă voci.

Seringa se umplu complet. Scoase acul, desfăcu recipientul colector și îl fixă în trusă. Softul de analiză se trezi la viață și sângele dispăru în inima trusei, cu un șuierat slab de absorbție.

— De unde știi?

Musharraf ridică iarăși din umeri.

— E un câine. Așa sunt ei.

Ne-am încruntat cu toții. Musharraf începu să testeze sângele, fluierând încet pentru sine în timp ce lucra. Trusa lui ADN ciripea și țiuia. Lisa îl urmări făcând testele, evident supărată că SesCo ne trimisese un șobolan de laborator ca să retesteze ceea ce ea făcuse deja. Irritația ei era ușor de înțeles. Și un centaur ar fi putut face testele astea.

— Sunt uluit că ați găsit un câine la puțurile voastre, murmură Musharraf.

— Aveam de gând să-l ardem, dar Bunbaum nu ne-ar fi lăsat, spuse Lisa.

Musharraf îi aruncă o privire.

— Ce frustrant.

Fu rândul Lisei să ridice din umeri.

— Ordinele.

— Totuși, sunt convins că arma voastră termică a prezentat o tentație puternică. Ce frumos din partea voastră că nu ați omorât un animal lihnit de foame.

Lisa se încruntă suspicioasă. A început să mă îngrijoreze faptul că ar putea să-l facă bucăți pe Musharraf. Era suficient de nebună și fără s-o ia cineva de sus. Memoriile adiționale de pe ceafa lui reprezentau o țintă înfiorător de tentantă: o lovitură și gata cu șobolanul de laborator. Oare i-ar fi observat cineva lipsa, dacă l-am fi aruncat într-un bazin de colectare? Era un amărât de biolog. Nu făcea doi bani.

Musharraf reveni la trusa lui ADN, aparent inconstient de pericol.

— Știați că în trecut oamenii considerau că trebuie să avem compasiune pentru toate creaturile de pe Pământ? Nu numai pentru noi, ci pentru toate ființele?

— Și?

— Sper că veți dovedi compasiune față de un savant trăsnit și n-o să mă dezmembrați astăzi.

Lisa râse. Eu m-am relaxat. Încurajat, Musharraf spuse:

— E într-adevăr remarcabil că ați găsit un astfel de specimen în teritoriul vostru minier. Nu mai auzisem de unul viu de zece sau cincisprezece ani.

— Eu am văzut unul la zoo, odată, zise Jaak.

— Da, bine, la zoo e singurul loc posibil pentru ei. Și laboratoarele, desigur. Încă mai oferă informații genetice utile.

Analiza rezultatele testelor, dând din cap pentru sine, pe măsură ce informațiile se derulau pe ecranul trusei.

— Cine are nevoie de animale, când poți mânca piatră? rânji Jaak.

Musharraf începu să-și împacheteze trusa ADN.

— Tehnolarvele. Cu siguranță. Noi am depășit regnul animal.

Își încuie trusa și dădu din cap.

— Ei bine, a fost chiar instructiv. Mulțumesc că mi-ați permis să văd specimenul vostru.

— Nu-l iei cu tine?

Musharraaf se opri, surprins.

— O, nu. Nu cred că o să fac asta.

— Deci nu e un câine?

— Ba da, cu siguranță este un câine adevărat. Dar ce naiba să fac eu cu el? spuse, și ridică un flacon cu sânge. Avem ADN-ul. Unul viu nu prea merită să-l ții pe lângă tine. E foarte costisitor de întreținut, să știți. Fabricarea hranei unui organism primar este destul de complicată. Încăperi curate, filtre de aer, lumină specială. Nu e ușor să recreezi rețeaua vieții. E mult mai simplu să te desprinzi complet de ea decât să încerci s-o recreezi.

Aruncă o privire câinelui.

— Din nefericire, prietenul nostru blănos nu ar fi trebuit să supraviețuiască în vremurile tehnolarvelor. Viermii o să-l mănânce la fel de repede cum mănâncă orice altceva. Nu, ar fi trebuit ca animalul să fie fabricat pornind de la zero. Și zău așa, ce rost ar fi avut? O biocreatură fără mâini?

Râse și se îndreptă spre HEV.

Ne-am uitat toți unul la altul. Am alergat după doctor și l-am prins la ieșirea pe pistă. Se opri chiar înainte de a deschide ecluza.

— Centaurii voștri mă cunosc? întrebă el.

— Da, ești în regulă.

— Bun.

Deschise ecluza și ieși în aerul rece. M-am luat după el.

— Stai! Ce să facem cu el?

— Cu câinele?

Doctorul urcă în HEV și începu să-și lege centurile. Vântul sufla în jurul nostru, aducând nisip înțepător din grămezile de steril.

— Duceți-l înapoi la puțuri. Sau ați putea să-l mâncați, presupun. Înțeleg că ar fi o adevărată delicată. Există

rețete pentru a găti animale. Cer timp, dar dau rezultate absolut extraordinare.

Pilotul lui Musharraf începu să tureze turbinele.

— Glumești?

Musharraf ridică din umeri și strigă peste urletul din ce în ce mai puternic al motoarelor:

— Ar trebui să încercați! E doar o altă parte a moștenirii noastre care s-a atrofiat de când cu tehnolarvele!

Coborî ușa coconului zburător, sigilându-se înăuntru. Turbinele crescură viteza și pilotul îmi făcu semn să mă dau înapoi din siajul lor atunci când HEV-ul se înalță încet în aer.

Lisa și Jaak nu puteau cădea de acord asupra a ce ar trebui să facem cu câinele. Aveam protocoale pentru rezolvarea conflictelor. Fiind un trib de ucigași, aveam nevoie de ele. În mod normal, consensul funcționa în cazul nostru, dar din când în când ne blocam pur și simplu și țineam cu dinții de poziția fiecăruia, după care nu se mai putea face prea mult fără să fie omorât careva. Lisa și Jaak se încăpățânaseră, și după câteva zile de certuri, cu Lisa amenințând să frigă creatura noaptea, când Jaak nu era atent, și Jaak amenințând s-o frigă pe ea dacă făcea asta, în cele din urmă s-a ajuns la vot. Eu trebuia să decid.

— Eu zic să-l mâncăm, declară Lisa.

Stăteam în camera de monitorizare, urmărind imaginile prin satelit ale munților de steril și petele în infraroșu ale roboților minieri, care scormoneau în pământ. Într-un colț, obiectul disputei noastre zăcea în cușca lui, târât acolo de Jaak în încercarea de a influența rezultatul. Își roti scaunul, îndepărtându-și atenția de la hărțile teatrului de operațiuni.

— Eu cred că ar trebui să-l păstrăm. E ceva mișto. Ca pe vremuri, știți? Vreau să zic, pe cine naiba mai știți să aibă un câine?

— Cine naiba vrea să se certe? replică Lisa. Eu zic să încercăm să mâncăm carne adevărată.

Își făcu o tăietură în braț cu lamele. Trecu degetele prin sângele rezultat și le linse în timp ce rana i se închidea.

Amândoi se uitară spre mine. Eu am ridicat ochii în tavan.

— Sunteți siguri că nu puteți decide asta fără ajutorul meu?

Lisa rânji.

— Haide, Chen, decide tu. A fost descoperirea grupului. Jaak n-o să se îmbufneze, nu-i așa?

Jaak îi aruncă o privire urâtă.

M-am întors spre el.

— Nu vreau ca prețul hranei lui să se scadă din bonusul grupului. Am căzut de acord să folosim o parte din el pentru o nouă Reacție Imersivă. M-am săturat de cea veche.

Jaak ridică din umeri.

— Mie-mi convine. Pot plăti singur. N-o să-mi mai cumpăr zdrențe.

M-am lăsat pe spate în scaun, surprins, apoi m-am uitat la Lisa.

— Ei bine, dacă Jaak vrea să plătească el, cred că ar trebui să-l păstrăm.

Lisa se holbă la mine, nevenindu-i să creadă.

— Dar l-am putea găti!

Am aruncat o privire câinelui, care stătea gâfâind în cușca lui.

— Să avem noi o grădină zoo. Într-un fel, îmi place.

Musharraf și Pau Foundation ne-au ajutat furnizându-ne tablete de hrană pentru câine, iar Jaak a căutat într-o bază de date veche cum să-i pună oasele în atele. A cumpărat filtre de apă ca s-o poată bea.

Crezusem că luasem o hotărâre bună lăsând costurile în seama lui Jaak, dar nu prevăzusem cu adevărat complicațiile aduse în buncăr de un organism nemodificat. Creatura murdărea podeaua, iar câteodată nu voia să mănânce sau se îmbolnăvea fără motiv, și se vindeca greu, astfel încât toți trebuia să facem pe infirmierele în timp ce el zăcea în cușcă. Mă tot așteptam ca Lisa să-i rupă gâtul în timpul nopții, dar cu toate că mai bombănea, nu-i făcu felul.

Jaak încercă să se comporte ca Musharraf. Vorbea cu câinele. Se conectă la diverse biblioteci și citi totul despre câinii de pe vremuri. Cum trăiau în haite. Cum îi creșteau oamenii.

Am încercat să ne dăm seama ce fel de câine era, dar n-am putut restrânge prea mult presupunerile, apoi Jaak descoperi că toate rasele de câini se puteau încrucișa, așa că nu puteam decât să ghicim că era un fel de ciobănesc bine făcut, poate cu cap de Rotweiler, și probabil cu altceva din specii ca lupul, coiotul sau pe acolo.

Jaak socotea că avea în el ceva de coiot, se presupunea că ei se adaptau repede, și orice ar fi fost câinele nostru trebuie să se fi obișnuit foarte repede, ca să se descurce la puțuri. Nu era așa de adaptat ca noi și totuși supraviețuise printre rocile acide. Chiar și Lisa era impresionată.

Aruncam o ploaie de bombe asupra Recesioniștilor Antarctici, repezindu-mă din înalt și alungându-i pe netrebnici din ce în ce mai departe de-a lungul banchizei. Dacă aveam noroc, reușeam să alung întregul sat pe vreo platformă reziduală și să-i înec înainte de a-și da seama ce se întâmplă. M-am aruncat din nou asupra lor, căsăpindu-i și apoi retrăgându-mă din calea focului lor de răspuns.

Era distractiv, dar numai un mod de a-mi omorî timpul între bombardamentele reale. Noii ochelari RI cică nu erau mai prejos decât consolele, imersie completă și feedback, în plus erau și portabili. Oamenii erau atât de prinși încât trebuiau hrăniți intravenos, altfel slăbeau în timpul jocului.

Eram pe punctul de a scufunda o întreagă încărcătură de refugiați când Jaak strigă:

— Veniți aici! Trebuie să vedeți asta!

Mi-am dat jos ochelarii și am alergat în camera de monitorizare, plin de adrenalină. Când am ajuns acolo, Jaak stătea în mijlocul încăperii împreună cu câinele, zâmbind.

Lisa năvăli o secundă mai târziu.

— Ce? Ce e?

Ochii ei scanau teatrul de operațiuni, gata pentru vărsare de sânge.

— Ia uite aici, rânji Jaak.

Se întoarse spre câine și-i întinse mâna.

— Dă laba.

Câinele se lăsă pe șoldurile posterioare și-i oferă cu gravitate laba. Jaak zâmbi și i-o strânse, apoi îi aruncă o tabletă de hrană. Se întoarse spre noi și făcu o plecăciune.

Lisa se încruntă.

— Mai fă o dată.

Jaak ridică din umeri și repetă spectacolul pentru a doua oară.

— Gândește? întrebă ea.

Jaak ridică iar din umeri.

— Habar n-am. Poți să-l determini să facă unele lucruri. Bibliotecile sunt pline de chestii despre ei. Pot fi dresați. Nu așa ca un centaur, dar poți să-i înveți să facă mici șmecherii, iar dacă sunt de anumite rase pot să învețe și lucruri mai speciale.

— Cum ar fi?

— Unii erau dresați să atace. Sau să găsească explozibili.

Lisa părea impresionată.

— Bombe nucleare, chestii de genul ăsta?

Jaak ridică din umeri.

— Presupun că da.

— Pot să încerc și eu? am întrebat.

— Dă-i drumul, aprobă Jaak.

M-am apropiat de câine și i-am întins mâna.

— Dă laba.

Îmi întinse laba. Mi-am ieșit din fire. Era ca și cum aș fi trimis semnale extraterestre. Adică, te aștepți ca o biocreatură sau un robot să facă ceea ce vrei tu. Centaur, du-te și aruncă-te în aer. Găsește inamicul. Cheamă întăriri. La fel era și HEV-ul. Făcea orice. Dar așa era proiectat.

— Dă-i de mâncare, zise Jaak, înmânându-mi o tabletă de hrană. Trebuie să-i dai mâncare când execută corect.

I-am întins tableta de hrană. Limba lungă și roz a câinelui îmi mătură palma. Am întins din nou mâna.

— Dă laba, am zis.

Îmi dădu laba. I-am strâns-o. Ochii săi chihlimbarii mă fixau solemn.

— E ceva dubios aici, zise Lisa.

M-am cutremurat, dând din cap și retrăgându-mă. Câinele mă privi plecând.

În noaptea aceea am stat treaz în pat, citind. Stinsesem luminile și numai suprafața cărții strălucea, iluminând camera de dormit într-o aură verzuie, blândă. Câteva dintre achizițiile artistice ale Lisei sclipeau slab de pe pereți: un phoenix de bronz pe punctul de a-și lua zborul, cu flăcări stilizate lucind în jurul lui, o gravură japoneză pe lemn cu Muntele Fuji și alta cu un sat strivit sub zăpezi grele; o fotografie cu noi trei în Siberia, după campania din Peninsulă, zâmbind vii printre zgură.

Lisa intră în cameră. Lamele ei sclipiră în lumina slabă a cărții mele, fulgere de scânteii verzi care îi subliniau membrele atunci când se mișca.

— Ce citești?

Se dezbracă și se înghesui în pat lângă mine.

Am ridicat cartea și am citit cu voce tare:

Taie-mă, nu voi sângera.
Gazează-mă, nu voi respira,
Înjunghie-mă, împușcă-mă, retează-mă, zdrobește-mă
Eu am înghițit știința
Eu sunt Dumnezeu
Unicul.

Am închis cartea și lumina ei se stinse. În întuneric, Lisa se foi sub pături.

Ochii mi se adaptară. Ea mă fixa.

— Omul mort, așa-i?

— Câinele-i de vină, am zis.

— Sumbră lectură.

Îmi atinse umărul cu mâna caldă, lamele încorporate mușcând ușor din pielea mea.

— Și noi am fost cum e câinele ăsta, am spus.

— Patetic.

— Însăimântător.

Am tăcut o vreme. În cele din urmă am rupt tăcerea:

— Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă nu am fi avut știința? Dacă nu am fi avut creierele noastre mari și tehnolarvele și stimulatoarele celulare și...

— Și toate astea fac să avem o viață bună?

Râse.

— Nu, zise și mă frecă pe stomac. Îmi plac viermișorii ăia care trăiesc în burta ta.

Începu să mă gâdile.

— Viermișori în burta ta,
să aibă Nelly ce mânca.
Tehnolarvele rod ce-i rău,
și-n schimb ceva bun îți dau.

M-am luptat cu ea, râzând.

— Țsta nu e Yearly.

— Clasa a treia. Bazele biologiei. Doamna Alvarez. Ea era cu adevărat tare în problema tehnolarvelor.

Încercă să mă gâdile din nou, dar eu am îndepărtat-o.

— Da, mă rog, Yearly a scris numai despre nemurire. El nu le-ar fi luat.

Lisa renunță la gâdilă și se trânti iar lângă mine.

— Bla, bla, bla. El nu ar fi acceptat nici o modificare genetică. Nici un inhibitor de celule. Murea de cancer și a refuzat medicamentele care l-ar fi salvat. Ultimul nostru poet muritor. Au curs râuri de lacrimi. Și ce dacă?

— Te-ai gândit vreodată de ce nu a făcut-o?

— Da. Voia să fie celebru. Sinuciderea atrage atenția.

— Serios, acum. A crezut că a fi uman însemna să aibă animale. Chestia aia cu întreaga rețea a vieții. Am citit despre el. E ciudat. Nu voia să trăiască fără ele.

— Doamna Alvarez îl ura. Avea niște vorbe și despre el. Oricum, noi ce era să facem? Să creăm tehnolarve și remodelări ADN pentru fiecare specie stupidă? Ai idee cât ar fi costat?

Se ghemui mai aproape de mine.

— Dacă vrei animale în jurul tău, du-te la zoo. Sau cumpără niște cărămizi și fă câteva, dacă asta te face fericit. Ceva cu mâini, pentru numele lui Dumnezeu, nu cum e ăla.

Fixa partea inferioară a patului de deasupra:

— Eu l-aș găti într-o secundă.

Am clătinat din cap.

— Nu știi. Câinele e altceva decât o biocreatură. Se uită la noi, iar acolo e ceva diferit de noi. Adică, ia orice biocreatură, e din același aluat ca noi, turnat într-o altă formă, dar nu și câinele ăsta...

Căzând pe gânduri, vocea mi se stinse. Lisa râse.

— Dă mâna cu tine, Chen. Când te salută un centaur, nici nu-l bagi în seamă.

Se urcă peste mine.

— Uită de câine. Concentrează-te asupra a ceva ce contează.

Zâmbetul și lamele ei sclipiră în semiîntuneric.

Când m-am trezit, ceva mă lingea pe față. La început am crezut că era Lisa, dar ea se urcase în patul ei. Am deschis ochii și am descoperit câinele.

Era nostim ca animalul să mă lingă, de parcă ar fi vrut să vorbească, să mă salute sau ceva de genul ăsta. Mă linse din nou și m-am gândit că parcursese un drum lung de când încercase să smulgă brațul lui Jaak. Puse etichete pe patul meu, apoi dintr-o singură mișcare greoaie era sus, cu mine în pat, ghemuindu-și trupul lângă al meu.

Dormi acolo toată noaptea. Era ciudat ca altceva decât Lisa să doarmă lângă mine, dar era cald și avea ceva prietenos. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, alunecând înapoi în somn.

Am plecat în vacanță în Hawaii, ca să înotăm, și am luat câinele cu noi. Era plăcut să părăsim frigul nordului pentru blândul Pacific. Era plăcut să stai pe plajă și să privești orizontul infinit. Era plăcut să ne plimbăm pe plajă, ținându-ne de mână, în timp ce valurile negre se spargeau de țărm.

Lisa era o înotătoare bună. Străbătea luciul metalic al oceanului ca un ȕipar din preistorie și, când ieșea la suprafață, corpul său gol sclipea în sute de bijuterii irizate de petrol.

Când soarele începu să apună, Jaak aprinse oceanul cu 101-ul său. Am stat toți și ne-am uitat cum imensa minge roșie a Soarelui se scufunda printre perdelele de fum, lumina sa devenind de un roșu tot mai închis cu fiecare minut. Valurile se năpusteau în flăcări pe ȕarm. Jaak își scoase muzicuța și cântă, în timp ce eu și Lisa făceam dragoste pe nisip.

Intenționasem s-o amputăm în weekend, ca să încerce și ea ce-mi făcuse mie în vacanța trecută. Era ceva nou în LA, o experimentare a vulnerabilității.

Era frumoasă, stând acolo întinsă pe plajă, lucioasă și excitată de joaca noastră din apă. Am uns opalele de petrol de pe pielea ei și i-am tăiat membrele, lăsând-o mai neputincioasă decât un copil. Jaak cânta la muzicuță, urmărea apusul Soarelui și se uita cum o reduc pe Lisa la miez.

După sex, ne-am întins pe nisip. Ultimele părți din soare cădeau sub apă. Razele lui sclipeau roșietice peste valurile fumegânde. Cerul, îngroșat cu particule și fum, se întuneca.

Lisa șopti cuprinsă de emoție:

— Ar trebui să venim aici mai des.

Am tras de un fragment de sârmă ghimpată îngropată în nisip. Se desfăcu ușor și mi-am înfășurat-o în jurul brațului, o bandă strânsă mușcându-mi din piele. I-am arătat-o Lisei.

— Făceam asta mereu când eram copil, am spus zâmbind. Credeam că mă face să arăt fioros.

Lisa zâmbi și ea.

— Ești.

— Mulțumită științei.

Am aruncat o privire câinelui. Stătea întins pe nisip, nu departe de noi. Părea ursuz și nesigur în noul mediu, rupt de siguranța puțurilor cu acizi și a munților de steril din patria lui. Jaak se așează lângă câine și începu să cânte. Urechile animalului se întoarseră în direcția muzicii. Jaak se

pricepea. Sunetul plângăreț al muzicuței plutea ușor peste plajă, până în locul unde stăteam noi.

Lisa întoarse capul, încercând să vadă câinele.

— Rostogolește-mă.

Am făcut ce-mi cerea. Deja membrele i se regenerau. Umflături mici, care aveau să crească devenind membre lungi. Până dimineață va fi întreagă și moartă de foame. Studie câinele.

— Mai aproape de el decât sunt acum n-o să ajung niciodată.

— Poftim?

— E vulnerabil la orice. Nu poate înota în ocean. Nu poate mânca nimic. Trebuie să-i facem noi rost de hrană. Trebuie să-i curățăm apa. O fundătură a lanțului evolutiv. Fără știință, am fi la fel de vulnerabili ca el. Ridică ochii spre mine: La fel de vulnerabili cum sunt eu acum. Rânji: Niciodată n-am fost mai aproape de moarte. Cu excepția luptelor.

— Extravagant, nu-i așa?

— Pentru o zi. Mi-a plăcut mai mult când ți-am făcut-o ție. Deja mor de foame.

Am hrănit-o cu un pumn de nisip uleios și am privit câinele. Stătea nesigur pe plajă, adulmecând suspicios câte o așchie ruginită de fier, care se ridica din pământ asemeni unei aripioare uriașe a memoriei. Dezgropă cu labelle o bucată de plastic roșu lustruit de ocean și o mestecă puțin înainte de a o abandona. Începu să se lingă în jurul gurii. M-am întrebat dacă nu cumva se otrăvise din nou.

— Cu siguranță te pune pe gânduri, am murmurat și i-am mai dat Lisei o mână de nisip. Dacă cineva ar veni din trecut și ne-ar întâlni aici și acum, ce crezi că ar spune despre noi? Ne-ar considera măcar umani?

Lisa mă privi serioasă.

— Nu, ne-ar considera zei.

Jaak se ridică în picioare și se aventură în valuri, intrând până la genunchi în apele negre fumegânde. Câinele, mânat de cine știe ce instinct necunoscut, îl urmă, croindu-și atent drum prin nisip și moloz.

Câinele se încurcase într-un ghem de sârme în ultima noastră zi petrecută pe plajă. Sârma îl nenorocise: tăiase prin blană, îi rupsese picioarele, practic îl strangulase. Își rosese pe jumătate una dintre labe încercând să se elibereze. Când l-am găsit, era o grămadă însângerată de blană zdrențuită și carne la vedere.

Lisa se holbă la câine.

— Isuse, Jaak, ar fi trebuit să ai grijă de el.

— M-am dus să înot. Nu pot să stau tot timpul cu ochii pe creatură.

— O să dureze o veșnicie să reparăm asta, răbufni ea.

— Ar fi bine să încălzim vânătorul, am zis. O să ne fie mai ușor dacă-l luăm acasă.

Eu și Lisa ne-am lăsat în genunchi ca să eliberăm câinele. Acesta scânci și coada i se mișcă slab când am început noi să lucrăm.

Jaak tăcea. Lisa îl plesni peste picior.

— Hai, Jaak, vino aici. O să-și piardă tot sângele dacă nu te grăbești. Știi cât e de fragil.

— Cred că ar fi trebuit să-l mâncăm.

Lisa ridică ochii, surprinsă.

— Zău?

— Sigur.

Mi-am ridicat privirea din punctul în care tăiam firele din jurul torsului câinelui.

— Credeam că vrei să fie animalul tău. Ca la zoo.

Jaak clătină din cap.

— Tabletele alea de hrană sunt scumpe. Îmi cheltuiesc jumătate din salariu pe mâncare și filtre de apă, și acum porcăria asta.

Flutură mâna către câinele încâlcit.

— Trebuie să-l supraveghezi tot timpul pe fraierul ăsta. Nu merită.

— Totuși, e prietenul tău. Dă laba cu tine.

Jaak râse.

— Tu ești prietenul meu.

Coborî ochii spre câine, cu fața încrețită de concentrare.

— El e... e un animal.

Deși discutasem cu toții într-o doară cum ar fi să mâncăm câinele, a fost o surpriză să-l auzim că era atât de hotărât să-l ucidă.

— Poate ar trebui să decizi asta mâine, am zis. Îl putem duce înapoi în buncăr, să-l reparăm, și după aia să iei o decizie când n-o să mai fii așa de supărat.

— Nu.

Scoase muzicuța și cântă câteva note, o gamă rapidă, însuflețită. Îndepărtă muzicuța de la gură.

— Dacă vrei tu să pui bani pentru hrana lui, o să-l păstrez, bănuiesc, dar altfel...

Ridică din umeri.

— Nu cred că ar trebui să-l gătești.

— Nu?

Lisa se uita la mine.

— L-am putea frige chiar aici, pe nisip.

Am privit în jos la câine, un biet animal gâfâind, încrezător.

— Tot nu cred că ar trebui s-o facem.

Jaak se uită serios la mine.

— Vrei să-i plătești hrana?

Am oftat.

— Economisesc pentru noii ochelari Reacție Imersivă.

— Mda, bine, și eu am lucruri pe care vreau să le cumpăr, știi asta.

Își încordă mușchii, arătându-și tatuajele.

— Vreau să spun, ce bine face naibii ăsta?

— Te face să zâmbești.

— Reacția Imersivă te face să zâmbești. Și nu trebuie să-i cureți rahatul. Haide, Chen. Recunoaște. Nici tu nu vrei să ai grijă de el. E o pacoste.

Ne-am uitat unii la alții, apoi la câine.

Lisa fripse câinele pe un banc de nisip, la un foc din plastice și petrol adunat din ocean. Gustul era bun, dar în final a fost greu să înțelegem mare lucru. Mâncasem centauri arși care erau mai buni.

După aceea ne-am plimbat pe țărm. Valuri opalescente se spărgeau mugind pe nisip, lăsând străluciri de pietre prețioase la retragere, iar Soarele se scufunda roșu în depărtare.

Fără câine, ne-am putut bucura cu adevărat de plajă. Nu mai trebuia să ne facem griji că ar putea călca în acid sau s-ar putea încurca în sârma ghimpată îngropată pe jumătate în nisip, sau ar putea mânca ceva care să-l facă să vomite jumătate de noapte.

Însă îmi aduc aminte cum câinele mi-a lins fața și și-a suit masa blănoasă pe patul meu, îmi amintesc respirația lui caldă alături de mine și, câteodată, mi-e dor de el.

PÂINE ȘI BOMBE

M. Rickert

Traducere din limba engleză: Silviu Genescu

Povestirile lui Mary Rickert au apărut cu regularitate în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* timp de mai mulți ani, începând cu 1999, odată cu *The Girl Who Ate Butterflies*, debutul ei editorial. Textele i-au apărut și în *SCI FICTION* și în antologia *Feeling Very Strange* și a fost nominalizată pentru Premiul Nebula. Culegerea *Map of Dreams* a obținut Premiul William L. Crawford pentru cea mai bună carte fantasy de debut.

Rickert susține că a scris această povestire ca răspuns la relatările de presă despre pachetele de hrană parașutate în Afganistan. S-a spus că acestea aveau ambalaj de aceeași culoare ca bombele care explodau când erau ridicate de copiii flămânzi. Mulți autori au fost motivați să scrie povestiri despre 11 septembrie. Aceasta este versiunea ei.

Ciudații copii ai familiei Manmensvitzender nu mergeau la școală, așa că ne-am dat seama că se mutaseră în casa veche de pe deal pentru că Bobby îi văzuse intrând acolo cu bizara lor adunătură de scaune-balansoar și capre. Nu ne-am fi putut imagina cum era posibil să trăiască cineva acolo, cu toate geamurile sparte și curtea devenită o încălceală țepoasă de mă răcini. O vreme, ne-am așteptat să-i vedem pe copii, două fiice despre care Bobby spunea că au părul fumuriu și ochii precum măslinile negre, apărând la școală. Însă nu s-au arătat niciodată.

Eram în clasa a patra, la vârsta care pare ca o trezire din somnul cel lung în lumea impusă de adulți, cu străzi pe care nu ne era permis să le traversăm, lucruri pe care nu le puteam spune, iar acum le traversam și le spuneam.

Misterioșii copii Manmensvitzender erau doar o continuare a seriei de revelații din acel an, între care se remarcă mult mai interesanta (și uneori tulburătoare) evoluție a corpurilor noastre. Părinții noștri, fără excepție, ne crescuseră într-un mediu în care subiectul acesta fusese atât de bine explorat, încât Lisa Bitten știa să spună vagin încă dinainte de a-și cunoaște adresa. Ralph Linster îl moșise pe frățiorul său, Petey, când mama lui a intrat în travaliu într-o noapte. Începuse brusc să ningă, iar tatăl lui nu ajunsese acasă. Dar adevărata semnificație a acestor cunoștințe nu am înțeles-o decât în acel an. Ne trezeam înaintea minunățiilor lumii și trupului; strania conștientizare a faptului că o prietenă era drăguță, sau că mirosea neplăcut, sau se scobea în nas, ori că era grasă și purta chiloți murdari, sau altul nu clipea din ochi atunci când se uita la tine mai de aproape și tu simțai cum te înroșești.

Când înfloreau mărul pădureț, în erupții de roz, în jurul cărora bâzâiau albinele, iar profesoara noastră, doamna Graymore, privea afară pe fereastră și ofta, noi ne transmitem bilețele printre rânduri și făceam planuri îndrăznețe pentru picnicul școlii. Plănuiam cum s-o prindem în ambuscada cu baloane cu apă și cum vom arunca cu tarte în director. Desigur, nu s-a întâmplat nimic. Doar Trina Needles a fost dezamăgită, pentru că într-adevăr credea că se vor petrece aievea, dar ea încă purta fundițe prin păr și își sugea, în secret, degetul mare. Nu era departe de-un bebeluș.

Lăsați în vacanța mare, alergam spre casă sau goneam cu bicicletele, țipând de bucurie pentru că scăpasem. Apoi începeam să facem tot ce ne trecea prin minte, toate acele lucruri pe care ni le imaginasem în vreme ce doamna Graymore ofta cu ochii spre mărul pădureț, care-și pierduse, deja, strălucirea și arăta din nou ca oricare alt copac. Ne jucam cu mingea, mergeam cu bicicletele, ne dădeam cu skateboardurile pe șosea, culegeam flori, ne băteam, ne împăcăm, și încă ne mai rămâneau ore întregi până la masa de seară. Ne uitam la televizor și nici vorbă să ne plictisim, însă după o vreme ne lăsam să atârnam cu

capul în jos și ne uitam așa la el, sau schimbam canalele, înainte și înapoi, sau găseam motive să ne certăm cu oricine din casă. Cum eu eram singur, nu mă puteam delecta cu așa ceva. Asta se întâmpla pe când am început să auzim zgomote ciudate, de capre și clopoței. Din camerele cu televizorul, de un cenușiu ca de molie, am tras draperiile și ne-am uitat pe geam, în lumina gălbuie a zilei.

Cele două fete Manmensvitzender, în hainele lor strălucitoare, în culori ca de circ, cu eșarfe diafane, una purpurie, cealaltă roșie, strălucind de paiețe, veneau agale pe stradă într-o cotigă de lemn, trasă de două capre, cu clopoței în jurul gâtului. Așa au început necazurile. Relatările de presă nu pomenesc niciodată de toate astea; de flacăra inflorescenței merilor pădureți, de inocența noastră, de sunetul clopoțeilor. În loc de asta, ele se concentrează asupra nefericitelor rezultate. Spun că eram sălbăticiți. Că nu eram îngrijiți. Ciudați. Mai spun că eram periculoși. De parcă viața ar fi un fel de chihlimbar, iar noi ne formasem și eram suspendați în acea stare, fără să fi evoluat în neverosimila oroare, din care am ieșit apoi așa cum suntem acum, un profesor, o dansatoare, un sudor, un avocat, mai mulți soldați, doi medici și eu, o scriitoare.

Toată lumea afirmase că în vremurile imediat următoare tragediei au fost ruinate vieți, spulberate speranțe, însă numai Trina Needles s-a lăsat amăgită și, în cele din urmă, s-a sinucis. Noi, ceilalți, am suferit diferite forme de interdicție și apoi ne-am văzut de viețile noastre. Da, este adevărat, cu un trecut întunecat în urmă, dar, ați putea fi surprinși să aflați, se poate trăi și așa.

Mâna care ține stiloul (sau creta, stetoscopul, pistolul sau atinge pielea iubitei) este atât de diferită de cea care aprinde chibritul și atât de incapabilă de un asemenea act, încât nici măcar nu este o chestiune de iertare ori vindecare. Este ciudat să te uiți înapoi și să crezi că eu sau ceilalți am fost amestecați în toate astea. Ești cel de atunci? Ai unsprezece ani și privești firele de praf răsucindu-se leneșe într-o rază de soare care încețoșează imaginea de la televizor. Se aud clinchetul clopoțeilor,

behăitul caprelor și un râs atât de pur, încât alergăm toți să le vedem pe fetele cu eșarfele lor viu colorate. Stau în cotiga trasă de capre, care se oprește într-o răpăială de copite și păcănit de roți de lemn când o înconjurăm să cercetăm ochii întunecați și chipurile drăguțe. Fata mai mică, dacă statura poate fi un indiciu, zâmbea, iar cealaltă, mai mică decât noi, dar de cel puțin opt sau nouă ani, avea lacrimi uriașe care-i curgeau pe obrazii ciocolatii.

Stăm așa un timp, holbându-ne, iar Bobby zice:

— Ce-i cu ea?

Fata mai mică se uită spre sora ei, care pare că încearcă să zâmbească, în pofida lacrimilor.

— Plânge așa tot timpul.

Băiatul dă din cap și-i aruncă o căutătură fetei ocupate cu plânsul, dar care reușește să întrebe:

— Dar voi, copii, de unde sunteți?

El se uită de jur împrejur la tot grupul, cu acea expresie de „cred că glumești”, dar oricine poate vedea că-i place de fata care plânge, cu ochii și genele licărind de lacrimi aprinse de lumina soarelui.

— E vacanța de vară.

Trina, care-și supsese în secret degetul mare, întreabă:

— Pot să fac și eu o tură?

Fetele-i răspund că da. Își face loc prin grupul mic de gură-cască și urcă în cotigă. Cea mică îi zâmbește. Cealaltă pare că încearcă și ea, însă plânge și mai tare. Trina arată de parcă ar începe și ea să bocească, până când cealaltă îi spune:

— Nu-ți fă probleme. Așa-i ea.

Plângăreața scutură frâul, iar clopoțelii zornăie și caprele și cotiga se pun în mișcare, luând-o clămpănind în jos pe deal. Auzim țipătul ascuțit al Trinei, însă știm că n-are nimic. Când se întorc, urcăm pe rând, până când părinții ne cheamă acasă cu fluierături și strigăte, iar ușile de sită se trântesc. Plecăm la cină, iar fetele se duc singure în drumul lor, una încă plângând, iar cealaltă cântând, în acompaniamentul clopoțelilor.

— Văd că v-ați jucat cu refugiații, zice mama. Aveți grijă cu fetele alea. Nu vreau să te duci la ele acasă.

— Nu m-am dus la ele acasă. Ne-am jucat doar cu caprele și cotiga.

— Atunci e bine, dar ține-te departe de locul acela. Cum sunt ele?

— Una râde de nu mai poate, iar cealaltă plânge tot timpul.

— Să nu mănânci nimic din ce-ți oferă.

— De ce nu?

— Nu mânca.

— Nu poți să-mi explici de ce?

— Nu trebuie să-ți dau ție explicații, fetișo, sunt maică-ta.

Nu le-am mai văzut pe fete a doua zi, nici după aia. În cea de-a treia zi, Bobby, care începuse să care un pieptăn în buzunarul de la spate pentru că își făcea cărare într-o parte, zise:

— Ei, la naiba, haideți să mergem până acolo.

O luă pe deal în sus, însă nici unul dintre noi nu-l urmă.

Când s-a întors în acea seară, am alergat să aflăm vești după vizita sa, încolțindu-l cu întrebările, ca niște reporteri.

— Ai mâncat ceva? m-am interesat. Mama zice să nu mâncăm nimic acolo.

Se întoarce și mă fixă cu o astfel de privire încât, pe moment, am uitat că era de vârsta mea, doar un copil, în pofida noii lui frizuri și a ochilor albaștri cu care mă țintuia.

— Maică-ta are prejudecăți, rosti el.

Mi-a întors spatele și s-a căutat prin buzunare, scoțând afară pumnul strâns, care se deschise pentru a dezvălui o mână de bomboane mici, ambalate în ceva strălucitor. Trina își întinse degetele rotofeie spre palma lui Bobby și înșfăcă una de un portocaliu intens. Gestul ei fu urmat de o învâlmășeală de mâini, până când palma rămase goală.

Părinții începură să-și cheme copiii. Mama stătea în prag, însă era prea departe ca să vadă ce făceam. Celofanul bomboanelor pluti până pe trotuar într-un vârtej de albastru, verde, roșu, galben și portocaliu.

Eu și mama mâncam, de obicei, separat. Când eram la tata acasă, mâncam împreună, în fața televizorului, lucru care ei i se părea barbar.

— Era băut? mă întreba.

Mama era convinsă că tata era alcoolic și credea că nu-mi aminteam de anii când el trebuia să plece mai devreme de la serviciu pentru că-l sunasem să-i spun că mama adormise pe canapea, în pijama, iar măsuța din sufragerie era plină de cutii și sticle, pe care el le arunca la gunoi cu o expresie sinistră, mormăind.

Mama stă aplecată peste masă și mă urmărește cu privirea.

— Te-ai jucat iar cu fetele alea azi?

— Nu. Însă Bobby da.

— Păi nici nu mă mir, nimeni nu are cu adevărat grijă de băiatul acesta. Îmi amintesc când taică-său era la liceu cu mine. Ți-am povestit vreodată?

— Îhî...

— Era un tip arătos. Și Bobby este un băiat drăguț, dar ține-te departe de el. Cred că vă jucați prea mult împreună.

— Eu de-abia dacă mă joc cu el. Stă toată ziua cu fetele alea.

— A zis ceva despre ele?

— A spus că unii oameni au prejudecăți.

— O, măi să fie, chiar așa? De unde-i vin astfel de idei? Cred că de la bunicu-său. Ascultă-mă, nimeni nu mai vorbește așa, cu excepția câtorva agitatori nenorociți, și au și motiv. Au murit oameni din cauza familiei ăleia. Ține minte asta. Foarte, foarte mulți oameni au murit din cauza lor.

— Familia lui Bobby sau a fetelor?

— Păi, a amândurora. Dar mai ales a fetelor ăloră. Sper că n-a mâncat nimic de la ele?

M-am uitat pe fereastră, prefăcându-mă subit interesată de curtea noastră, apoi la ea, tresărind puțin, ca și cum m-aș fi trezit brusc.

— Poftim? Ăăăă... nu.

Mă privi cu ochii mijiți. M-am arătat indiferentă. Bătu darabana cu unghiile roșii pe tăblia bufetului din bucătărie.

— Ascultă la mine, spuse ea pe un ton tăios, e război. Mi-am dat ochii peste cap, dar ea continuă: Nu-ți mai amintești, așa-i? Nici n-ai avea cum. Erai mică. Însă a fost o vreme când această țară nu știa ce-i războiul. Pe vremea aceea, oamenii călătoreau cu avionul tot timpul.

Mi-am oprit furculița la jumătatea drumului spre gură.

— Mare prostie trebuie să fi fost?

— N-ai înțeles. Așa făcea toată lumea. Era un mijloc de a te deplasa dintr-un loc în altul. Bunicii tăi îl foloseau mult, ca mine și tatăl tău.

— Ai fost într-un avion?

— Chiar și tu ai fost, replică zâmbind. Vezi, nu știi chiar așa de multe, domnișorică. Lumea era un loc sigur, dar într-o bună zi n-a mai fost. Iar oamenii ăia au declanșat totul, continuă și arată prin fereastra bucătăriei drept spre casa familiei Miller, însă știam că nu ei erau cei vizați.

— Sunt doar niște copii.

— Păi, nu de ei e vorba, mă refer la țara din care au venit. De asta vreau să ai grijă. N-ai de unde să știi de ce-au venit. Așa că micul Bobby și bunicul său radical n-au decât să spună că avem cu toții prejudecăți, dar cine mai vorbește așa acum? Se apropie de masă, își trase un scaun și se așeză în fața mea. Vreau să pricepi, nu există nici o cale să descoperi răul. Așa că ține-te departe de ei. Promite-mi.

Răul. Greu de înțeles. Am dat din cap.

— Bine, atunci.

Împinse scaunul și înșfăcă hotărâtă pachetul de țigări de pe pervazul ferestrei.

— Ai grijă să nu-mi lași firimituri, pentru că acum este anotimpul furnicilor.

De la fereastra bucătăriei o puteam vedea stând la masa de picnic, iar un fuior de fum cenușiu se ridica de la ea în rotocoale. Am curățat resturile de mâncare, am încărcat mașina de spălat vase, am șters masa și m-am dus afară să stau pe treptele din fața casei și să mă gândesc la lumea

pe care n-am cunoscut-o niciodată. Casa din vârful dealului scăpăra în lumina soarelui. Ferestrele cu geamurile sparte au fost acoperite cu un fel de plastic care absorbea lumina.

În noaptea aceea, cineva a survolat Oakgrove. M-am trezit și mi-am pus casca pe cap. Mama mea urla în camera ei, prea înspăimântată ca să fie de ajutor. Măinile mele nu tremurau în halul în care tremurau ale ei și nici n-am rămas în pat, urlând. Mi-am pus casca și am ascultat cum a trecut de noi. Nu noi. Nu orașul nostru. Nu în noaptea asta. Am adormit cu casca pe cap și dimineața m-am trezit cu urmele ei imprimate pe obraji.

Acum, pe măsură ce se apropie vara, număr săptămânile până când, în căldura ei, merilor, liliacului, lalelelor și narciselor galbene în plină floare le vor cădea petalele, și mă gândesc cât de mult seamănă cu perioada inocenței noastre. Acea descoperire a lumii, cu întreaga ei incandescentă, înainte de a fi copleșiți de umbre și a ne transforma în ceea ce suntem azi.

— Să fi cunoscut tu lumea atunci, spune tata când îl vizitez la azil.

Am auzit asta de atâtea ori încât pentru noi nu mai înseamnă nimic. Prăjiturile, banii, învălmășeala nesfârșită de lucruri.

— Aveam șase feluri diferite de cereale deodată, își ridică el degetul cu un aer sfătos, glazurate cu zahăr, îți poți imagina? Rămâneau acolo și se stricau, așa că le aruncam. Și avioanele. Cerul era plin de ele. Vorbesc serios. Oamenii călătoreau departe, familii întregi făceau așa. Nu conta dacă cineva se muta în altă parte. Pe naiba, săreai într-un avion și te duceai să-i vizitezi.

Ori de câte ori vorbește în acest fel, ori de câte ori o face vreunul dintre ei, par cu toții tulburați și uluiți. Clatină din cap și oftează.

— Eram atât de fericiți.

Nu pot să aud nimic despre acele vremuri fără să mă gândesc la flori de primăvară, la râsul copiilor, la clinchetul clopoțeilor și la tropăitul caprelor. La fum.

Bobby stă în cotigă, ținând frâiele, cu câte-o fată drăguță, cu pielea întunecată, de-o parte și de alta. S-au tot plimbat în sus și-n jos pe stradă, toată dimineața, râzând și țipând, cu eșarfele lor diafane fluturând în urma lor ca niște curcubeu.

Steagurile atârnă informe de stâlpi și pe verande. Fluturii zboară de colo-colo, intrând și ieșind din grădini. Gemenii Whitehall se joacă în curtea lor din spate, iar scârțâiturile leagănelor lor neunse se fac auzite peste tot prin vecinătate.

Doamna Renquat își luase liber de la serviciu pentru a se duce cu mai mulți copii în parc. Eu nu sunt invitată, probabil pentru că o detest pe Becky Renquat și i-am și spus-o de mai multe ori în timpul întregului an școlar, trăgând-o de părul ca un șuvoi de aur alb atât de strălucitor, încât n-am putut rezista. Este ziua lui Ralph Paterson și majoritatea copiilor mici își petrec acum timpul cu el și cu taică-său, la Parcul de Distracții din Peștera Omului de Zăpadă, unde se îndeletnicesc cu toate lucrurile pe care le făceau copiii obișnuiți pe vremea când zăpada nu era periculoasă, adică se dau cu săniile și fac oameni de zăpadă. Lina Breedsore și Carol Minstreet s-au dus la mall cu bona lor, care are un prieten angajat la un cinematograf și le poate băga în sală pe ascuns, să vadă filme cât e ziua de lungă. Străzile sunt pustii, cu excepția gemenilor Whitehall, a Trinei Needles, care-și suge degetul și citește o carte în leagănul de pe veranda lor, și a lui Bobby, care se tot pendulează în sus și-n jos pe stradă, împreună cu fetele Manmensvitzender și caprele lor. Eu stau pe verandă, decojindu-mi crustele de pe genunchi, însă Bobby nu vorbește decât cu ele, cu o voce atât de scăzută încât nu-l aud. În cele din urmă, mă ridic și le blochez drumul. Caprele și cotiga se opresc cutremurându-se, cu clopoțeli clincănind la gât, iar Bobby spune:

— Ce vrei, Weyers?

Are ochii atât de albaștri, am descoperit eu recent, încât nu mă pot uita la ei pentru mai mult de treizeci de secunde,

ca și cum m-ar arde. În loc de asta, privesc spre fete, care-mi zâmbesc amândouă, chiar și cea care plânge.

— Care-i problema ta? rostesc.

Ochii ei întunecați se cască și astfel crește suprafața de un alb lăptos din jurul lor. Privește spre Bobby. Paietele de pe eșarfa ei reflectă lumina soarelui.

— Iisuse, Weyers, despre ce tot vorbești?

— Doar atât vreau să știu, spun, continuând să mă uit la ea, ce-i cu plânsul acesta tot timpul, adică e o boală sau ce?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu.

Caprele-și dau capul pe spate și clopoței clicăne. Bobby trage de frâie. Animalele se dau înapoi tropăind și roțile păcănesc, însă continui să le ațin calea.

— Care-i problema ta?

— Este o întrebare perfect rezonabilă, strig spre umbra lui desenată în lumina soarelui. Doar vreau să știu ce are.

— Nu te privește, țipă el și în același timp fetița mai mică vorbește.

— Poftim? o întreb.

— Din cauza războiului și a suferințelor astea.

Bobby ține bine caprele. Cealaltă fată se agață de brațul lui. Îmi zâmbește, dar continuă să bocească.

— Păi cum așa? A pățit ceva?

— Așa e ea. Mereu plânge.

— Asta-i o prostie.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Weyers!

— Nu poți plânge tot timpul, nu se poate trăi așa.

Bobby mână caprele și cotiga să mă ocolească. Fata mai mică se întoarce și mă fixează cu privirea până când, ajunsă la o anumită distanță, îmi face cu mâna, dar mă întorc fără să-i răspund.

Înainte de a fi abandonată și, mai apoi, ocupată de familia Manmensvitzender, casa cea mare de pe deal aparținuse familiei Richter.

— O, bineînțeles că au fost bogați, îmi spune tata atunci când îi povestesc că fac cercetări pentru o carte. Dar toți

eram. Să fi văzut tu prăjiturile. Și cataloagele. Le primeam prin poștă și astfel puteai să cumperi orice, îți trimiteau totul prin poștă, chiar și prăjituri. Primeam catalogul ăsta, cum se numea? Henry și Danny? Ceva asemănător. Numele a doi tipi. Oricum, când eram noi tineri, se trimiteau doar fructe, dar apoi, când toată țara s-a îmbogățit, puteai comanda și pandișpan cu cremă de unt, și mai erau maldărele acelea de pachete pe care obișnuiau să ți le trimită, pline cu bomboane, alune, prăjituri, ciocolată, Doamne, toate astea le primeai prin poștă.

— Îmi spuneai ceva de familia Richter.

— Li s-au întâmplat lucruri îngrozitoare, întregii familii.

— Zăpada a fost de vină, nu?

— Atunci l-am pierdut pe fratele tău, Jamie.

— Nu trebuie să discutăm de asta.

— Știi, totul s-a schimbat după aceea. Asta a lovit-o pe maică-ta. Cei mai mulți au pierdut câte un membru al familiei, alții pe nimeni, dar cu ei a fost altfel. Pentru că aveau casa aia mare pe deal, când ningeau ieșeau cu toții la săniuș. Pe atunci lumea era altfel.

— Nu-mi pot imagina cum.

— Ei bine, nici noi nu ne-am putut. Adică, nimeni n-ar fi ghicit ce avea să se întâmple. Și, crede-mă, făceam presupuneri. Toată lumea încerca să-și închipuie ce vor face mai departe. Dar la zăpadă nu se aștepta nimeni. Cât de periculoasă putea să fie.

— Câți?

— O, au fost cu miile. Cu miile.

— Nu, mă refer la familia Richter.

— Toți șase. Prima oară copiii, apoi părinții.

— N-a fost ceva neobișnuit să fie infectați adulții?

— Păi, nu prea mulți dintre noi se jucau prin zăpadă, așa ca ei.

— Înseamnă că ați simțit voi ceva.

— Ce? Nu. Pe atunci eram atât de ocupați. Foarte ocupați. Aș vrea să-mi pot aminti, însă nu reușesc, cu ce eram noi atât de ocupați. Se freacă la ochi și se holbează pe fereastră. N-a fost greșeala ta. Vreau să știi că înțeleg.

— Tată.

— Vreau să spun, voi, copii, să înțelegeți că asta-i lumea pe care v-am lăsat-o, atât de plină de rău încât nici nu aveți cum să vă dați seama.

— Știam, tată.

— Tot nu aveți habar. Ce crezi despre ea când îți amintești de zăpadă?

— Mă gândesc la moarte.

— Ei, atunci ai nimerit-o. Înainte să se fi întâmplat asta, însemna bucurie. Pace și bucurie.

— Nu-mi pot imagina asta.

— Asta am vrut să spun.

— Ești bine?

Pune macaroanele, așază un castron înaintea mea și se ridică, sprijinindu-se de tăblia bufetului pentru a mă privi cum mănânc.

Dau din umeri.

Îmi pune pe frunte o palmă răcoroasă, apoi se dă înapoi și se încruntă.

— N-ai mâncat nimic de la fetele alea, nu?

Dau din cap. Tocmai deschide gura să rostească ceva când spun:

— Dar ceilalți copii da.

— Cine, când?

Se apleacă atât de tare, încât îi pot vedea dărele de machiaj desenate apăsate pe piele.

— Bobby. Unii dintre ceilalți copii. Au mâncat bomboane.

Palma ei se abate dur asupra mesei. Castronul cu macaroane tresaltă, la fel și tacâmurile. Se varsă puțin lapte.

— Ce ți-am spus eu? strigă ea.

— Acum Bobby se joacă cu ele tot timpul.

Se uită chiorâș la mine, dă din cap, apoi își încleștează fălcile cu o hotărâre sumbră.

— Când? Când au mâncat bomboanele?

— Nu știu. Cu câteva zile în urmă. Nu s-a întâmplat nimic. Ziceau că sunt bune.

Gura i se deschide și se închide, ca la pești. Se răsucește pe călcâie și înșfacă telefonul în timp ce părăsește bucătăria. Ușa se trânteste. O pot vedea pe fereastră, pășind înainte și înapoi prin curte, gesticulând tare.

Mama a organizat întrunirea orășenească și au venit toți, îmbrăcați ca la biserică. Singurii care lipseau, din motive evidente, erau cei din familia Manmensvitzender. Cei mai mulți și-au adus și copiii, ba chiar și bebelușii, care-și sugeau degetele sau colțurile păturilor. Eram acolo, la fel și Bobby, împreună cu bunicul său, care molfăia muștiucul unei pipe stinse și se tot apleca spre nepotul său, şușotind cu el în timpul dezbatelor. Acestea se încinseseră foarte repede, cu toate că nu au fost certuri prea mari, tensiunea fiind alimentată doar de agitația generală provocată de evenimente. Mama s-a aprins cel mai tare dintre toți. Purta rochia ei roșie cu trandafiri, avea buzele date cu ruj roșu aprins, că până și eu mi-am dat seama că are un anumit fel de frumusețe, deși eram prea mică să înțeleg ce era atât de strident.

— Trebuie să ne amintim că suntem cu toții soldați în acest război, spuse ea în aplauzele generale.

Domnul Smyths a sugerat să aplicăm un soi de arest la domiciliu, însă mama a subliniat că ar fi necesar ca o persoană din oraș să le ducă de mâncare.

— Toată lumea știe că acești oameni flămânzesc. Și, oricum, cine va plăti pentru pâinea lor? De ce să plătim noi pentru ea?

Doamna Mathers pomeni ceva despre dreptate.

— Nimeni nu mai este nevinovat, zise domnul Hallensway.

Mama mea, care se afla în capătul încăperii, sprijinindu-se ușor de masa comisiei, rosti: Atunci s-a rezolvat.

Se ridică doamna Foley. Tocmai se mutase din Cheterville, recent distrus. Ridică umerii în felul ei specific, capul părând să i se ghemuiască între ei, se uită în jur cu privirea aceea nervoasă care o caracteriza și din cauza căreia unii o porecliseră Femeia-Pasăre.

— Este vreunul dintre copii chiar bolnav? Întrebă cu un glas tremurat, atât de stins, încât toată lumea trebui să se aplece spre ea pentru a o auzi.

Adulții se privesc între ei, apoi la copii. Puteam vedea că mama era dezamăgită că nici unul nu anunțase nici un fel de simptome. Discuția se concentrează asupra bomboanelor viu colorate, când Bobby, fără să se ridice sau să-și înalțe mâna, vorbește cu glas tare: Despre asta-i vorba? Despre astea discutați?

Se lăasă pe speteaza scaunului pentru a-și strecura mâna în buzunar și scoase un pumn de bomboane.

Izbucni un murmur generalizat. Mama se apucă de marginea mesei. Bunicul lui, rânjind cu pipa stinsă în gură, luă una, îi desfăcu ambalajul și-i făcu vânt în gură.

Domnul Galvin Wright trebui să se folosească de ciocănelul său de președinte pentru a face liniște. Mama se ridică în picioare.

— Grozav, n-am ce zice, să vă riscați viața în acest fel, doar pentru a demonstra ceva.

— Păi, ai dreptate cu demonstrația, Maylene, glăsuie el, uitându-se drept la ea și dând din cap de parcă ei doi ar fi avut o discuție particulară, însă țin aceste bomboane prin casă pentru a mă ajuta să mă las de fumat. Le comand prin catalogul oferit de guvern. Sunt perfect sigure.

— N-am spus niciodată că le am de la ele, vorbește Bobby, uitându-se întâi la mama, apoi prin încăperea, până-mi descoperi chipul, însă eu m-am prefăcut că nu observ.

Când am plecat, mama m-a luat de mână, unghiile ei roșii înfigându-mi-se în încheietură.

— Să nu spui nimic, zise ea, să nu mai spui nici un cuvânt.

M-a trimis direct în camera mea și-am adormit așa cum eram îmbrăcată, încă încercând formule pentru a cere iertare.

În dimineața următoare, când aud clopoțelii, înșfac o frânză și aștept pe verandă până când ajung pe vârful dealului. Apoi mă așez în calea lor.

— Acum ce mai vrei? Întreabă Bobby.

Le ofer franzela, ca pe un copilăș ridicat în biserica Domnului. Plângăreața începe să bocească și mai tare, iar sora ei îl apucă pe Bobby de braț.

— Ce crezi că faci? țipă el.

— Este un dar.

— Ce fel de cadou idiot mai e și ăsta? Ia-l de aici! Doamne Dumnezeule, vrei să-l iei de aici?

Brațele îmi cad pe lângă trup, franzela se bălăngănește în plasa din mâna mea. Ambele fete plâng.

— Doar am încercat să mă port frumos, spun, iar vocea mea tremură ca a Femeii-Pasăre.

— Doamne, chiar nu ai habar de nimic? face Bobby. Se tem de mâncarea noastră, nu știi nici măcar atât?

— De ce?

— Din cauza bombelor, proasto. De ce nu gândești măcar din când din când?

— Nu știu despre ce vorbești.

Caprele își scutură clopoțelii și cotiga se mișcă înainte și înapoi.

— Bombele! Nu citești niciodată din cărțile tale de istorie? La începutul războiului, le-am trimis pachete cu alimente învelite toate în ambalaj de aceeași culoare ca bombele care explodau când le atingeă cineva.

— Am făcut noi asta?

— Păi, părinții noștri.

Clatină din cap și trage de frâie. Cotiga trece zăngănind, cu ambele fete lipite de el, de parcă cine știe cât de periculoasă aș fi.

— O, ce fericiți am fost! spune tata, legănându-se în amintiri. Parcă eram copii, atât de nevinovați, încât nici măcar n-aveam habar.

— De ce n-aveați habar?

— Că aveam destule.

— Destul din ce?

— Oh, din toate. Aveam de toate. Ăla-i un avion? zice, uitându-se la mine cu ochii lui apoși și albaștri.

— Hai, lasă-mă să te ajut să-ți pui casca.

O lovește cu palma, julindu-și mâinile fragile.

— Încetează, tată. Oprește-te!

Bâjbâie cu degetele lui artritice, încercând să-și dezlege curelușa, însă descoperă că nu poate. Începe să plângă în palmele făcute căuș. Aparatul trece huruind.

Acum, când îmi amintesc cum eram în acea vară de dinaintea tragediei, am o vagă imagine a ceea ce tot încerca tata să-mi explice. Nu-i nicidecum vorba de prăjituri, de cataloagele cu comenzi prin poștă sau de călătoriile pe care le făceau ei cu avionul. Cu toate că se folosește de lucruri pentru a descrie, nu despre ele este vorba. Cândva, a existat un altfel de sentiment. Oamenii aveau o anumită manieră de a simți și a fi într-o lume care acum nu mai e, distrusă complet, astfel că i-am moștenit doar absența.

— Uneori, îi spun eu soțului meu, mă întreb dacă fericirea mea este cu adevărat fericire.

— Bineînțeles că este, ce altceva să fie?

Ne simțeam de parcă am fi fost sub bombardament. Fetele Manmensvitzender, cu lacrimile și teama lor de pâine, cu hainele ciudate și caprele puturoase, erau copii la fel ca noi și nu ne-am putut scoate din minte întrunirea orășenească, nici ceea ce se gândiseră adulții să facă. Ne-am cățărat în copaci, am bătut mingea, am venit acasă atunci când am fost chemați, ne-am spălat pe dinți când ni s-a spus, ne-am terminat de băut laptele, însă am pierdut acel sentiment de dinainte. Este adevărat, nu înțelegeam ce ni s-a luat, însă știam ce ni se dăduse și cine o făcuse.

Noi n-am convocat o întrunire, așa cum au făcut ei. A noastră s-a petrecut într-o zi atât de fierbinte, încât am stat în casa de păpuși a Trinei Needles, făcându-ne vânt cu palmele transformate în evantaie și plângându-ne de vreme ca niște adulți. Am pomenit de arest la domiciliu, însă ne-am dat seama că era imposibil de aplicat. Apoi am discutat despre lucruri precum baloanele cu apă și înfășurarea în hârtie de toaletă. Cineva a pomenit de rahat de câine băgat

În pungi de hârtie puse pe foc. Cred că atunci a început să fie discuția așa cum a fost.

V-ați putea întreba cine a încuiat ușa? Cine a adunat grămezile de vreascuri? Cine a aprins chibriturile? Noi toți. Iar dacă este să aflu vreo consolare, la douăzeci și cinci de ani după ce mi-am distrus orice abilitate de a simți că fericirea mea sau a altora există cu adevărat, o aflu în asta. Luasem cu toții parte.

Poate că nu vor mai fi întruniri orășenești. Poate că acest plan este asemenea celor făcute de noi și înainte. Însă a fost convocată o întrunire orășenească. Adulții se adună să discute cum nu vom fi conduși de rău și, de asemenea, despre posibilitatea lărgirii Străzii Mari. Nimeni nu bagă de seamă când noi, copiii, ne strecurăm afară. Am fost nevoiți să lăsăm în urmă bebelușii, care își sugeau degetele sau colțul păturii și nu făceau, cu adevărat, parte din planul nostru de mântuire. Eram copii. N-a fost ceva prea bine pus la punct.

Când a venit poliția, noi nu ne „bălăngăneam într-o imitație sălbatică a unui dans barbar”, ori în crize de epilepsie, cum s-a relatat. Încă-l pot vedea pe Bobby, cu părul său umed lipit de frunte, roșul intens din obrajii lui în timp ce dansa sub fulgii albi care cădeau din cerul în care n-am avut niciodată încredere; Trina, alunecând în cercuri, cu brațele larg deschise, iar fetele Manmensvitzender, cu caprele lor și cotiga umplută până sus cu fotolii-balansoar, îndepărtându-se de noi, în timp ce clopoțelii clincăneau, la fel ca într-un vechi cântecel. Încă o dată, lumea era un loc sigur și frumos. Cu excepția primăriei, unde fulgii mari și albi se ridicau ca niște fantome, iar flăcările lingeau cerul ca un monstru uriaș, căruia niciodată nu-i ajungea nimic.

CUM AM INTRAT ÎN ORAȘ ȘI CUM L-AM PĂRĂSIT

Jonathan Lethem

Traducere din limba engleză: Ana-Veronica Mircea

Jonathan Lethem este autorul bestsellerurilor *The Fortress of Solitude* și *Motherless Brooklyn*, precum și al multor altor romane, cel mai recent fiind *You Don't Love Me Yet*. Cu primul, *Gun with Occasional Music*, a câștigat premiile William L. Crawford și Locus și a fost finalist în cursa către Nebula. I-au apărut peste șaiszeci de proze scurte, în publicații care acoperă diverse segmente de piață, de la *The New Yorker* și *McSweeney's*, până la *F&SF* și *Asimov's*; primul său volum de povestiri, *The Wall of the Sky, the Wall of the Eye*, a primit Premiul World Fantasy. În anul 2005 i s-a acordat bursa „geniu” a Fundației MacArthur pentru contribuția adusă la dezvoltarea literaturii.

Cum am intrat în oraș și cum l-am părăsit face parte dintr-un grupaj prin care Lethem ia atitudine împotriva tehnologiilor realității virtuale. Într-un interviu acordat publicației *Science Fiction Studies*, a mărturisit: „Nu am început... să scriu o înșiruire de povestiri... examinându-mi propria împotrivire față de această tehnologie. Dar, locuind în San Francisco în perioada unui soi de explozie violentă a ideologiilor utopice ale realității virtuale și a tehnologiilor specifice computerelor, am simțit instinctiv nevoia de a-mi reprezenta propriul scepticism în privința unor afirmații care mi se păreau naive... Și așa m-am pomenit dând naștere acestor povestiri menite să opună rezistență.”

Combinăți cele de mai sus cu cercetările lui în privința maratoanelor de dans din anii 1930 și veți obține această poveste.

Când am zărit pentru prima oară pe cineva în apropierea mallului, eu și Gloria ne-am uitat în jur după bâte. Aveam de gând să-i jefuim, dacă nu erau prea numeroși. Mallul se afla la vreo opt kilometri distanță de orașul spre care ne îndreptam, așa că n-avea să afle nimeni. Dar, când am ajuns mai aproape, Gloria le-a văzut furgonetele și a spus că erau incursioniști. Nu știam ce-nseamnă, dar ea mi-a explicat.

Era vară. Cu două zile mai înainte, ne despărțiserăm de un grup de oameni, deși aveau mâncare, fiindcă nu mai puteam suporta imnurile lor religioase. De atunci nu mai mâncaserăm nimic.

— Atunci ce facem? am întrebat.

— Mă lași pe mine să vorbesc.

— Crezi c-am putea intra în oraș împreună cu ei?

— Mai mult de-atât. Nu trebuie decât să taci din gură.

Am aruncat bucata de țevă pe care o găsisem și am traversat parcare. La mall nu se mai găsea de mult mâncare, dar incursioniștii tocmai scoteau scaunele pliante dintr-un magazin și le fixau cu niște curele deasupra furgonetelor. Erau patru bărbați și o femeie.

— Salut, a spus Gloria.

Doi dintre bărbați nu erau decât niște haidamaci prostovani care ne-au ignorat și au continuat cu încărcatul. Femeia stătea în fața camionetei. Fuma o țigară.

Ceilalți doi bărbați s-au întors spre noi. Erau Kromer și Fearing, dar pe atunci încă nu le știam numele.

— Cărați-vă, a zis primul.

Era un tip înalt, sașiu, cu un dinte de aur. Arăta oarecum decrepit, dar dintele istorisea că nu pierduse niciodată o luptă și nu dormise niciodată într-un hotel ieftin.

— Avem treabă.

Nu făcea altceva decât să fie rezonabil. Dacă nu ești într-un oraș, nu ești nicăieri. De ce să stai de vorbă cu cineva pe care-l întâlnești nicăieri?

Dar celălalt tip i-a zâmbit Gloriei. Avea fața îngustă și o mustață mică.

— Cine ești? a întrebat, fără să se uite la mine.

— Știu ce faceți. Am mai luat parte la așa ceva.

— Da? a făcut tipul, încă zâmbind.

— O s-aveți nevoie de concurenți.

— Se mișcă repede, i s-a adresat celuiilalt. Eu sunt Fearing, i-a zis ei.

— Fearing și mai cum?

— Fearing și-atât.

— Bine, eu sunt Gloria și-atât.

— Perfect. El e Tommy Kromer. Noi doi conducem afacerea asta. Cum îl cheamă pe micul tău prieten?

— Sunt în stare să spun cum mă cheamă. Sunt Lewis.

— Sunteți din orașul ăla frumos din fața noastră?

— Da de unde, a răspuns Gloria. Mergem într-acolo.

— Și cum o să intrați, mai exact?

— Oricum, i-a răspuns, ca și cum ar fi fost îndeajuns.

Acum, cu voi.

— Asta-nseamnă că te grăbești cu presupunerile.

— Sau ne-am putea duce să povestim c-ați jefuit ultimul oraș și că am fost trimiși să-i avertizăm în privința voastră.

— Se mișcă repede, a spus din nou Fearing, rânjind, iar Kromer a clătinat din cap.

Nu păreau prea îngrijorați.

— Ar trebui să mă vreți alături de voi. Sunt o atracție.

— Asta nu strică, a comentat Fearing.

Celălalt a ridicat din umeri.

— Cam costelivă pentru o atracție.

— Sigur că sunt costelivă. De-aia eu și Lewis ar trebui să primim ceva de mâncare.

Fearing s-a holbat la ea. Kromer a intrat în furgonetă cu ceilalți tipi.

— Sau dacă nu ne puteți hrăni... a dat să continue Gloria.

— Stai așa, iubito. Lasă amenințările.

— Avem nevoie de mâncare.

— O să mâncăm ceva când intrăm. Tu și Lewis puteți primi o masă dacă aveți amândoi de gând să luați parte.

— Sigur. O să luăm parte – așa e, Lewis?
Am știut răspunsul corect.

Bineînțeles că miliția orașului a ieșit în calea furgonetelor. Dar părea să știe că urmau să sosească incursioniștii și, după ce au stat două minute de vorbă cu Fearing, au deschis ușile, au aruncat o privire rapidă, apoi ne-au făcut semn să trecem. Eu și Gloria stăteam în spatele furgonetei, alături de un morman de echipamente și de unul dintre haidamaci, pe nume Ed, iar Kromer era la volan. Fearing conducea furgonetă în care se afla femeia. Celălalt haidamac conducea singur ultima furgonetă.

Până atunci nu mai intrasem niciodată într-un oraș într-o furgonetă, dar oricum nu mai intrasem decât de două ori. Prima dată pe cont propriu, furișându-mă pur și simplu, iar a doua oară fiindcă Gloria se dusesese cu un milițian.

Oricum, orașele nu erau chiar atât de grozave. Poate asta avea să fie altfel.

Am mers pe o distanță de câteva cvartale și un tip i-a făcut semn lui Fearing să oprească. A venit la geamul furgonetei și au stat de vorbă, apoi s-a întors la mașina lui, făcându-i cu mâna lui Kromer. Pe urmă ne-am luat după el.

— Ce-a fost asta? a zis Gloria.

— Gilmartin e promotorul, a răspuns Kromer. Credeam că știi tot.

Ea a păstrat tăcerea, dar eu am întrebat:

— Ce e un promotor?

— Ne găsește un loc și sursa de curent electric de care avem nevoie, mi-a explicat bărbatul. Pregătește sufletește orașul. Entuziasmează oamenii.

Începea să se-ntunece. Îmi era destul de foame, dar n-am spus nimic. Mașina lui Gilmartin ne-a condus la o clădire mare, în formă de vapor, numai că prin apropiere nu era nici o apă. Kromer a spus că pe vremuri era sală de bowling.

Haidamacii au început să mute lucrurile și m-au pus să dau o mână de ajutor. În interior, clădirea era prăfuită și goală și multe lumini nu funcționau. A spus că deocamdată

era suficient să aducem lucrurile înăuntru. A plecat cu una dintre furgonete, s-a întors și noi am descărcat o grămadă de paturi mici de campanie, închiriate de Gilmartin, promotorul, așa că mi-am făcut o idee în privința locului unde aveam să dorm. În afară de asta, mai erau lucrurile pentru competiție. Cabluri pentru computere, costume spațiale de plastic și o grămadă de televizoare.

Fearing a luat-o pe Gloria și s-au întors cu mâncare. Am halit cu toții pui fript și salată de cartofi. Nu m-am putut împiedica să cer mai mult, dar nimeni n-a zis nimic. Pe urmă m-am dus să mă culc pe un pat de campanie. Nimeni nu vorbea cu mine. Gloria n-a dormit pe un pat de campanie. Cred c-a fost cu Fearing.

Gilmartin, promotorul, își făcuse într-adevăr foarte bine treaba. Tot orașul venise să-și încerce norocul încă de la prima oră a dimineții. Când m-am trezit, Fearing era afară, vorbindu-le locuitorilor.

— Înscrierile încep la amiază, nici măcar cu un minut mai devreme. Stați la rând și rămâneți prin preajmă. O să servim cafea. Vă avertizez, numai cei apți pot intra în acțiune – doctorul nostru o să vă examineze, n-a fost păcălit niciodată. E logică darwiniană, oameni buni. Viitorul e al celor puternici. Cei umili nu moștenesc decât ceea ce au aici și acum.

Înăuntru, Ed și celălalt tip instalau echipamentul. Înșiraseră în mijloc vreo treizeci dintre costumele acelea de plastic cablate și erau atât de încâlcite printre cabluri și sârme subțiri încât păreau trupuri găunoase de muște, captive într-o plasă de păianjen.

Sub fiecare costum era câte un cadru îngust, ca un soi de bicicletă cu șa, dar fără roți și cu tetieră. În jurul pânzei de păianjen au instalat televizoarele, în arc de cerc, cu fața către șa. Pe spatele fiecărui costum era un număr și în partea de sus a televizoarelor erau numere care se potriveau.

Când s-a întors, Gloria nu mi-a povestit nimic, dar mi-a întins câteva gogoși și o cafea.

— Țsta nu e decăt începutul, a spus, când m-a văzut făcând ochii mari. Ne-am înscris pentru trei mese bune pe zi, atâta timp cât rezistă chestia asta. Sau, oricum, atâta timp cât rezistăm noi.

Am mîncat afară, unde îl puteam auzi pe Fearing. Vorbea întruna. Cățiva se așezaseră la coadă, așa cum le ceruse. Nu le-am găsit nici o vină, de vreme ce era un orator atît de bun. Alții îl ascultau, erau cuprinși de agitație sau de tulburare și plecau, dar îmi puteam da seama că aveau să se-ntoarcă mai târziu, fie și numai ca spectatori. Când ne-am terminat gogoșile, el s-a apropiat și ne-a spus să intrăm și noi în rînd.

— Nu e necesar, a zis Gloria.

— Ba da, e, a contrazis-o el.

La coadă am cunoscut-o pe Lane. A spus că avea douăzeci de ani, ca Gloria, dar părea mai tînără. Ar fi putut avea șaisprezece, ca mine.

— Ai mai făcut asta înainte? a întreat-o.

Lane a clătinat din cap.

— Tu?

— Bineînțeles. Ai plecat vreodată din orașul ăsta?

— De două ori. Când eram copil. Mi-ar plăcea să ies și acum.

— De ce?

— M-am certat cu prietenul meu.

Gloria și-a țuguiat buzele.

— Ți-e frică să părăsești orașul, dar în schimb ai venit aici.

Lane a ridicat din umeri.

Am găsit-o pe gustul meu, dar Gloriei nu i-a plăcut.

Doctorul s-a dovedit a fi Gilmartin, promotorul. Nu cred că era cu adevărat doctor, dar mi-a ascultat inima. Nimeni nu mi-o mai ascultase pînă atunci și asta m-a făcut să mă simt bine.

Înscierea a fost oricum o glumă. De dragul spectacolului. Au pus o grămadă de întrebări, dar n-au respins decăt două femei și un bărbat, din cauză că erau prea bătrâni, așa a spus Gloria. Toți ceilalți erau OK, deși unii păreau foarte

înfometaji, ca noi. Era un oraş de hămesiţi. Mai târziu am înţeles că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care Fearing şi Kromer îl aleseseră. Ai fi putut crede că erau atraşi de locurile pline de bani, dar te-ai fi înşelat.

După înscriere ne-au zis s-o ştergem pentru restul după-amiezii. Totul începea la ora opt.

Ne-am plimbat prin centrul oraşului, dar aproape toate prăvăliile erau închise. Toate lucrurile bune se aflau în centrul comercial şi trebuia să arăţi un card de identitate ca să intri, iar noi nu aveam.

Prin urmare, aşa cum spune Gloria întotdeauna, ne-am omorât timpul, de vreme ce era toată averea noastră.

Locul arăta altfel. Se afla în bătaia reflectoarelor aşezate pe furgonete şi Fearing vorbea la un microfon. Sus, deasupra uşilor, era un banner. Am rugat-o pe Gloria să-mi citească: „Incursiunaton”.

Ed vindea bere scoasă dintr-un răcitor şi unii cumpărau, cu toate că ar fi putut s-o ia din oraş la jumătate de preţ. Era o noapte toridă. Vindeau bilete, dar încă nu lăsau pe nimeni înăuntru. Fearing ne-a spus să intrăm.

Cei mai mulţi concurenţi erau deja acolo. Anne, femeia din furgonetă, era şi ea de faţă, purtându-se ca şi cum ar fi făcut parte dintre ei. Era şi Lane şi ne-am făcut semn cu câte o fluturare de mână. Gilmartin ajuta pe toată lumea să-şi pună costumele. Trebuia să te dezbraci mai întâi, dar nimeni nu părea să se sinchisească. Simpla noastră calitate de concurenţi făcea ca asta să nu fie o problemă, de parcă am fi devenit invizibili unii pentru alţii.

— Putem sta alături? am întrebat-o pe Gloria.

— Sigur că da, numai că nu contează. N-o să ne putem zări deloc înăuntru.

— Unde înăuntru?

— În timpul incursiunilor. O să vezi.

M-a ajutat să intru în costum. Era de plastic, plin de cablaje şi căptuşit la genunchi, la încheieturile mâinilor, la umeri, la subsuori şi în dreptul organelor genitale. Am

Încercat să-mi pun masca, dar era grea și am văzut că nimeni altcineva n-o purta, așa că am scos-o, așteptând momentul când avea să-mi fie necesară. Pe urmă, Gilmartin a încercat s-o ajute pe Gloria, dar ea a spus că se putea descurca singură.

Așa că stăteam acolo, pe jumătate dezbrăcați și scăldați în cabluri, pe pista de bowling pustie și bine luminată, pe urmă Fearing și vocea lui puternică au ajuns brusc înăuntru, oamenii au fost lăsați să intre, luminile s-au stins și a început totul.

— Treizeci și două de suflete tinere, gata să înoate în afara acestei lumi, către viitorul strălucitor, a continuat Fearing. Întrebarea este cât de departe în viitor îi vor putea purta trupurile lor. Noile lumi sunt la îndemâna lor, să le ia în stăpânire – un corn al abundenței plin de incursiuni, pentru a trezi, ului și desfăta simțurile. Acești copii norocoși vor fi scufundați într-un ocean de informații, copleșitor pentru sensibilitățile lor subnutrite – am asamblat o colecție cu adevărat grandioasă de tărmuri pe care să le exploreze –, și pe monitoarele din fața voastră veți urmări tot ce văd ei. Dar vor fi în stare să facă față vitezei mari? Cât timp se vor menține pe creasta valului? Care dintre ei va reuși să reziste mai mult decât ceilalți, luând acasă marele premiu – o mie de dolari? Suntem aici pentru a afla.

Gilmartin și Ed le puneau tuturor măștile, închizându-le cu un pocnet, răsuceau toate comutatoarele ca să ne conecteze și ne ajutau să ne întindem pe cadre. Era confortabil să stai pe șaua bicicletei, cu capul pe tetieră și cu o centură în jurul taliei. Îți puteai mișca brațele și picioarele ca și cum ai fi înotat, așa cum spusese Fearing. Nu m-a deranjat să-mi pun masca, pentru că devenisem nervos din cauza spectatorilor. Pe mulți nu-i vedeam din cauza luminilor, dar îmi puteam da seama că erau acolo, privindu-ne.

Masca îmi acoperea urechile și ochii. În jurul bărbiei aveam un mănunchi de cabluri și bandă adezivă. La început, înăuntru era întuneric și liniște, cu excepția vocii lui Fearing, care continua să se audă din căști.

— Regulile sunt simple. Concurenții noștri au câte o pauză de treizeci de minute, pentru odihnă, la fiecare trei ore. Acești copii vor fi bine hrăniți, nu vă faceți griji din pricina asta. Doctorul nostru le va monitoriza starea de sănătate. Ați auzit povești de groază, dar noi avem echipament de clasă: aici n-o să vedeți nici un soi de oroare. Copiii dobândesc îngrijirea de calitate oferită de noi într-un singur mod: conexiune continuă și conștientă cu fluxul de date. Suntem fermi din acest punct de vedere. A dormi înseamnă a muri – poți să dormi în timpul tău, dar nu în timpul nostru. O singură eroare și-ai ieșit din joc – astea sunt regulile.

Căștile au început să bâzâie. Mi-am dorit să pot întinde mâna și s-o prind pe a Gloriei, dar ea era prea departe.

— Nu vor primi nici un ajutor de la arbitrii de nivel sau unii de la alții, pentru a localiza abundența de percepții din cyberspațiu. Unii vor descoperi cheile care deschid ușile a mii de lumi, alții se vor împotmoli în anticamera viitorului. Oricine va fi surprins dând lecții în timpul perioadelor de odihnă va fi descalificat – fără nici un avertisment și fără a i se oferi o a doua șansă.

Pe urmă vocea lui Fearing s-a îndepărtat și au început incursiunile.

Mă aflu pe un coridor. Pereții erau plini de sertare, ca un dulap imens întins la nesfârșit. Pe sertare scria câte ceva, dar n-am luat în seamă. La început nu mi-am putut mișca decât capul, apoi am descoperit cum să merg și am făcut doar atât o vreme. Dar nu ajungeam nicăieri. Mă simțeam ca și cum aș fi parcurs un cerc uriaș, în susul peretelui, de-a latul tavanului, apoi din nou în jos, pe peretele opus.

Așa că am tras un sertar. Părea destul de mare doar pentru a adăposti niște creioane sau cam așa ceva, dar, când l-am tras, s-a deschis ca o ușă și i-am trecut pragul.

— Bine ați venit la Intimități Fierbinți, s-a auzit o voce.

Nu aveam ce să văd, în afară de câteva culori. Ușa s-a închis în urma mea.

— Pentru a folosi acest serviciu, trebuie să aveți cel puțin optsprezece ani. Pentru a evita orice acuzații, vă rog să plecați acum.

N-am plecat, pentru că nu știam cum. Spațiul colorat era, într-un fel, de dimensiuni reduse, numai că nu avea nici o margine. Dar aveam impresia că era mic.

— Acesta este meniul principal. Vă rog să-ntindeți mâna și să selectați una dintre următoarele opțiuni: femei în căutare de bărbați, bărbați în căutare de femei, femei în căutare de femei, bărbați în căutare de bărbați sau alternativele.

Fiecare era un bloc de cuvinte suspendat în aer. M-am întins și am atins prima variantă.

— După fiecare selecție, atingeți unu ca să derulați din nou înregistrarea, doi ca să înregistrați un mesaj pentru persoana respectivă sau trei ca să treceți la opțiunea următoare. Puteți atinge trei oricând, ca să treceți la opțiunea următoarea sau patru, ca să reveniți în meniul principal.

Pe urmă, în spațiul colorat mi s-a alăturat o femeie. Era gătită la patru ace și rujată.

— Bună, mă numesc Kate, a spus.

S-a uitat lung, de parcă ar fi privit prin capul meu ceva aflat dincolo de mine, și și-a atins ușor părul în timp ce vorbea.

— Locuiesc în San Francisco. Lucrez la departamentul financiar, ca manager de personal, dar adevărata mea dragoste sunt artele, în prezent pictatul și scrisul...

— Cum ai reușit să intri în San Francisco? am întrebat.

— ... Tocmai mi-am cumpărat o pereche nouă de bocanci și sper să urc pe muntele Tam în weekendul ăsta, a continuat ea, ignorându-mă.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva de-acolo.

— ... Caut un bărbat pe care nu-l intimidează inteligența. E important să-ți placă tot ce faci, să-ți placă unde te afli. Vreau, de asemenea, pe cineva destul de sigur de sine ca să-mi pot exprima vulnerabilitatea. Trebuie să fii un bun ascultător...

Am apăsat pe trei. Cifrele îmi sunt cunoscute.

A intrat o altă femeie, așa, dintr-odată. Era la fel de tânără ca Gloria, dar cu un soi de înfățișare molatică.

— Mă tot întreb de ce naiba fac toate chestiile astea intime, a spus, oftând. Dar știu motivul - vreau să am întâlniri. Sunt nou venită în zona San Francisco. Îmi place să merg la teatru, dar sunt realmente lipsită de prejudecăți. M-am născut și am crescut la Chicago, de aceea cred că sunt mai degrabă de pe coasta de est decât de pe cea de vest. Vorbesc repede și sunt cinică. Cred că sunt oarecum cinică în privința acestor anunțuri, cerurile încă nu s-au deschis, fulgerul n-a lovit încă...

Am scăpat de ea, știam deja cum.

— ... am propria mea grădină și afacerea mea cu amenajări exterioare...

— ... cineva care să fie amuzant, nu plicticos și obsedat...

— ... sunt tandră, sunt senzuală...

Am început să mă întreb cât de îndepărtat era trecutul din care veneau acele femei. Nu-mi plăcea cum mă făceau să mă simt, cumva vinovat și intimidat în același timp. Nu credeam că aș fi putut s-o fac fericită pe vreuna dintre ele, nu în felul în care sperau, dar nu credeam nici că avea să mi se ofere șansa de a încerca.

Întoarcerea pe coridor mi-a luat destul de mult. Pe urmă am fost ceva mai atent la modul în care mă puteam strecura în miezul lucrurilor.

Următorul sertar în care am intrat era aproape contrariul. Numai spațiu și nici picior de om. Conduceam un avion, zburând aproape pe deasupra întregii lumi, după câte îmi puteam da seama. Sub geam era un șir de cadrane și de comutatoare, dar pentru mine n-aveau nici o semnificație. Mai întâi am fost în munți și m-am prăbușit de mai multe ori, dar a fost plictisitor, fiindcă o voce îmi tot ținea prelegeri înainte de a decola din nou și trebuia să aștept. Însă apoi am ajuns în deșert și m-am menținut în aer fără prea multe prăbușiri. Am învățat să spun „nu” indiferent dacă vocea sugera ceva diferit, cum ar fi fost „îndreaptă-te spre țintă” sau „acțiune evazivă”. Nu voiam decât să zbor o

vreme, atâta tot. De acolo, de sus, deșertul arăta bine, cu toate că nu umblasem prea des prin pustiuri.

În afară de faptul că trebuia să urinez, aş fi putut face asta la nesfârşit. Însă vocea lui Fearing a ajuns înăuntru şi a anunţat că sosise momentul primei perioade de odihnă.

— ... încă vioi şi nerăbdători după primul lor plonjon printre minunile viitorului, le spunea Fearing oamenilor de pe scaune. Sala nu era decât pe jumătate plină. Prin comparaţie, lumea aceasta li se pare deja monotună. Însă, remarcaţi ironia, pe măsură ce minţile lor iscoditoare se vor obişnui cu aceste splendori, trupurile vor începe să se răzvrătească...

Gloria mi-a arătat cum să desprind cablurile, aşa că am putut să ies dintre ele încă purtând costumul şi lăsând masca în urmă. Toată lumea s-a așezat la coadă în fața băii. Apoi ne-am dus în sala mare din spate, unde puseseră paturile, dar nimeni nu s-a culcat. Mi-am închipuit că data viitoare aveam să fim cu toții dornici de somn, dar în clipa aceea eram prea entuziasmat, la fel ca toți ceilalți. Fearing a continuat să vorbească, de parcă pauza luată de noi ar fi făcut parte din spectacol în aceeași măsură ca orice altceva.

— Halal splendori, a zis Gloria. O grămadă de cybervechituri de mână a doua.

— Am fost într-un avion, am început eu să povestesc.

— Taci. E interzis să vorbim despre incursiuni. Dar, dacă găsești ceva care-ți place, ține minte unde e.

Până acum nu se întâmplase, dar nu-mi făceam griji.

— Bea niște apă, m-a sfătuit. Și ia ceva de mâncare.

Se foiau de colo-colo cu sendvișuri și am luat două, unul pentru ea. Dar ea părea dornică să stea de vorbă.

Gilmartin, falsul doctor, făcea mare caz mergând printre noi și consultând pe toată lumea, deși eram abia la prima pauză. Mi-am închipuit că aveau atâta grijă de noi fiindcă șpilul era să le reamintească oamenilor de pe scaune că ar fi putut vedea pe cineva accidentându-se.

Ed împărțea mere dintr-o pungă. Am luat unul și m-am dus să mă așez pe patul lui Lane. Îi stătea bine în costum.

— Prietenul meu e aici, a rostit ea.

— V-ați împăcat?

— Am vrut să spun fostul... Mă prefac că nu l-am văzut.

— Unde e?

— Stă exact în fața monitorului meu.

Și-a înclinat capul într-acolo.

N-am zis nimic, dar mi-am dorit să fi avut și eu în public pe cineva care să mă urmărească.

Când ne-am întors, primul loc unde am nimerit a fost o bibliotecă. Orice carte luată din raft se transforma într-un spectacol, cu diagrame și fotografii, dar când mi-am dat seama că toate vorbeau despre afaceri, învățându-te cum să faci bani, m-am plictisit.

Pe urmă am ajuns într-un donjon. Totul a început cu un vrăjitor care m-a făcut să cresc dintr-un gândac. Eram în laboratorul lui, plin de borcane și de pânze de păianjen. Fața lui semăna cu o lumânare topită și vorbea tot atât de mult ca Fearing. În jur zburau liliiec.

— Trebuie să te rezumi la căutarea lui Kroyd, mi-a spus, și începu să mă atingă cu bagheta lui.

Mi-am văzut brațele și picioarele, dar nu mai erau ascunse de costumul de incursionist. Se umpluseră de mușchi. Când m-a atins, am primit o sabie și un scut.

— Ei sunt însoțitorii tăi, Spintecătorul și Demolatorul, m-a lămurit el. Ți se vor supune și te vor apăra. Dar nu trebuie să-i trădezi niciodată de dragul altora. Asta a fost greșeala lui Kroyd.

— OK, am încuviințat.

Vrăjitorul m-a trimis în donjon, iar Spintecătorul și Demolatorul mi-au vorbit. Mi-au spus ce să fac. Vocile lor semănau foarte bine cu cea a vrăjitorului.

Ne-am întâlnit cu Viermeleu. Așa l-au numit Spintecătorul și Demolatorul. Avea capul plin de viermi cu fețe mititele și cei doi mi-au spus să-lucid, ceea ce n-a fost greu. Capul i-a

explodat și toți viermii au luat-o la goană, pătrunzând ca apa în dalele de piatră ale podelei.

Pe urmă ne-am întâlnit cu o femeie îmbrăcată sexy, care avea și ea o sabie și un scut. Ale ei erau pline de nestemate și arătau mult mai bine decât Spintecătorul și Demolatorul. Asta fusese greșeala lui Kroyd, oricine și-ar fi putut da seama. Însă m-am gândit că el nu era acolo, iar eu eram, și poate voiam să repet greșeala lui.

Spintecătorul și Demolatorul au început să zbiere când am făcut schimbul cu femeia, care s-a înarmat apoi cu ei și ne-am luptat. Când m-a ucis, m-am pomenit înapoi în pragul ușii vrăjitorului, pe unde intrasem prima oară, din nou de dimensiunile unui gândac. Dar de data asta am luat-o în sensul opus, către sertare.

Atunci l-am întâlnit pe omul de zăpadă.

Mă uitam într-un sertar care părea gol. Totul era pur și simplu negru. Pe urmă am văzut o listă de numere, mică, pâlپând într-un colț. Am atins numerele. Doar unul a reacționat.

Negrul a rămas, dar au apărut cinci imagini ale unui om de zăpadă. Era din trei bulgări albi, părând mai degrabă de plastic. Avea ochii ca niște simple litere o și, când vorbea, gura nu i se mișca așa cum ar fi trebuit. Brațele erau niște bețe, dar se îndoiau de parcă ar fi fost de cauciuc. În două fotografii era mic, văzut de departe, una fiind luată de jos, ca și cum s-ar fi aflat pe un deal, iar alta de sus, ca și cum ar fi fost într-o gaură. Pe urmă erau două fotografii mari, una doar a capului, cealaltă a întregului trup. În ultima privea printr-o fereastră, numai că nu o puteai vedea, ci îți dădeai seama că e acolo doar din felul în care tăia o parte a omului de zăpadă.

— Cum te cheamă? m-a întrebat.

— Lewis.

— Eu sunt domnul Strănutilă.

Când vorbea, capul și brațele i se mișcau în toate cele cinci fotografii. Ochii i se măreau și i se micșorau.

— Ce loc e ăsta în care te afli?

— Nu e nici un loc. E doar un fișier din coșul de gunoi.

- De ce locuiești într-un fișier aruncat?
- Avocații copyrightului erau neliniștiți din pricina mea. Părea fericit, indiferent ce-ar fi spus.
- Ce-i neliniștea?

— Făceam parte dintr-un spectacol de televiziune interactiv, special pentru Crăciun. Dar, în ultima clipă, cineva de la departamentul juridic s-a gândit că semănam prea mult cu omul de zăpadă din jocul *Mud Flinger*. Era prea târziu să mă redesenez, așa că m-au decupat pur și simplu și m-au aruncat în fișierul ăsta.

- Nu te poți duce în altă parte?
- N-am cine știe ce mobilitate.

A sărit și s-a dat peste cap, apoi a aterizat în același loc, de cinci ori în același timp. S-a răsucit chiar și în fotografia fără trup.

- Ți-e dor de spectacol?

— Sper doar că se descurcă bine. Toată lumea a muncit atât de mult.

N-am vrut să-i spun că asta se întâmplase, probabil, cu foarte mult timp în urmă.

- Tu ce faci aici, Lewis?
- Sunt într-un Incursiunaton.
- Ce-i aia?

I-am povestit despre Gloria, Fearing și Kromer și despre concurs. Cred că s-a bucurat fiindcă apărea din nou la televizor.

Pe scaune nu mai erau prea mulți oameni. Fearing le vorbea despre ceea ce urma să se petreacă a doua zi, când aveau să se reîntoarcă. Kromer și Ed ne-au dus pe toți în spate. Am aruncat o privire spre patul lui Lane. Dormea deja. Prietenul ei dispăruse de pe scaunul din față.

M-am întins pe pat lângă Gloria.

- Acum sunt obosit.
- Atunci dormi puțin, a zis ea și m-a cuprins cu brațul.

Dar îl auzeam pe Fearing afară, vorbind despre un „sexaton” și am întrebat-o ce însemna.

— O să fie mâine-noapte, mi-a răspuns, și și-a pus brațul deasupra mea. Nu-ți face griji acum.

Ea n-avea de gând să doarmă, se uita doar în toate părțile.

Am descoperit sala de prezentare a Casei Inteligente. Avea o voce în interior. La început, m-am uitat în jur, să văd cine vorbea, apoi mi-am dat seama că era casa.

— Răspunde la telefon! a cerut glasul.

Auzeam sunând. Am ridicat receptorul și în locul luminilor din încăpere s-a aprins o veioză de pe masa cu telefonul. Muzica din cameră s-a oprit.

— Ce părere ai despre timpul de răspuns?

— E perfect, am spus și am închis.

În încăpere era un televizor, care s-a aprins. Pe ecran apăruseră mai multe feluri de mâncare.

— Vezi?

— Mâncarea?

— E conținutul frigiderului tău! Hrana din pachetele cu halo albastru se va strica în următoarele douăzeci și patru de ore. Cea din pachetele cu halo negru e deja expirată! Vrei s-o arunc eu?

— Sigur că da.

— Acum uită-te pe fereastră.

Am privit. Afară erau munți.

— Imaginează-ți cum e să te trezești în fiecare dimineață în Alpi!

— Păi...

— Și, când ești gata să pleci la muncă, mașina ta din garaj e deja încălzită!

Munții de dincolo de geam au fost înlocuiți de imaginea unei mașini în garaj.

— Iar mesageria vocală le spune apelanților că nu ești acasă când sesizează ieșirea din garaj!

M-am întrebat dacă aș fi avut unde să conduc mașina. Probabil că nu, fiindcă încercau doar să-mi vândă casa.

— Iar televizorul te anunță dacă în săptămâna respectivă poți vedea un film după cartea pe care o citești!

Pe televizor a apărut un film, jaluzelele s-au închis și lumina de lângă telefon s-a stins.

— Nu știu să citesc.

— Atunci e cu atât mai important, nu-i așa?

— Dar dormitorul?

Îmi era gândul la somn.

— Poftim!

S-a deschis o ușă și am intrat. Un alt televizor. Dar patul nu era bun. Îl acoperea o încălceală de componente electronice.

— Ce s-a-ntâmplat cu patul?

— L-a stricat cineva. Păcat.

Știam că probabil fusese distrus de Fearing sau de Kromer, fiindcă nu voiau să se simtă nimeni atât de confortabil și să adoarmă, ieșind din concurs. Cel puțin nu încă.

— Îmi cer scuze! a continuat casa. Hai să-ți arăt centrul de comandă!

În următoarea pauză m-am dus direct în patul Gloriei, m-am făcut covrig și ea s-a încovrigat în jurul meu. Era dimineața, cu adevărat foarte devreme, și nimeni nu se uita acum la spectacol, iar Fearing nu vorbea. Cred că trăgea și el un pui de somn.

Ne-a trezit Kromer.

— Trebuie să doarmă întotdeauna cu tine, ca un copilaș?

— Lasă-l în pace, a zis Gloria. Poate să doarmă unde vrea.

— Nu înțeleg. E iubitul tău sau fratele tău mai mic?

— Nici una, nici alta. Ce-ți pasă?

— OK, a cedat el. Oricum, mâine avem o treabă pentru el.

— Ce treabă?

Vorbeau de parcă eu n-aș fi fost de față.

— Avem nevoie de un hacker pentru un mic intermezzo pe care-l punem în scenă. El o să fie.

— N-a mai fost niciodată într-o incursiune. Și nu e hacker.

— N-avem pe nimeni mai potrivit. O să-l ghidăm tot timpul.

— Sunt de acord, am intervenit.

— OK, dar nu-l includeți în Sexaton, a cerut Gloria.

Kromer a zâmbit.

— Îl protejezi? Îmi pare rău. Toată lumea joacă în Sexaton, iubito. Asta-i esența. Clienții nu ne lasă să încălcăm regulile, a zis, după care a arătat către furgonete. Mai bine te-ai duce acolo.

Credea că habar n-aveam despre ea și Fearing sau despre alte lucruri. Am vrut să-i spun că nu eram chiar atât de inocent, dar m-am gândit că Gloriei nu i-ar fi plăcut, așa că mi-am ținut gura.

M-am dus să vorbesc cu domnul Strănutilă. Mi-am adus aminte unde îl găsisem prima oară.

— Ce e un sexaton? am întrebat.

— Nu știu, Lewis.

— N-am făcut niciodată sex.

— Nici eu.

— Lumea crede întotdeauna că o fac cu Gloria, fiindcă umblăm împreună. Dar nu suntem decât prieteni.

— Asta-i excelent, a zis domnul Strănutilă. E OK să fiți prieteni.

— Mi-ar plăcea să fiu iubitul lui Lane.

În pauza următoare, Gloria dormea în timp ce Gilmartin și Kromer mi-au vorbit despre înscenare. Urma să găsesc un sertar marcat în care trebuia să intru, iar acolo aveam să descopăr o mulțime de numere și de litere, dar eu trebuia să apăs întruna „1-2-3”, indiferent ce s-ar fi petrecut. Locul avea să treacă drept o arhivă a securității, mi-au explicat. Spectatorii vor crede că spărgeam coduri, dar totul era doar de dragul spectacolului. Apoi urma să se mai întâmple ceva, dar nu mi-au dezvăluit ce, au zis doar să tac din gură și să-l las pe Fearing să vorbească. Așa că știam c-aveau de gând să-mi scoată masca. Dar nu știam dacă să-i destăinui Gloriei.

Fearing era din nou în picioare, întâmpinând câțiva spectatori care se reîntorseseră. Nu-mi venea să cred că cineva dorea să-și înceapă dimineața privindu-ne, dar el declama chestii de genul „hotărârea fermă de a supraviețui, care condensează acel spirit de frontieră căruia i s-a datorat cândva măreția unei țări numite America” și „trupuri tinere zvârcolindu-se într-o copulație agonizantă cu viitorul”, iar asta sugera, cred, distracție din belșug.

O femeie din oraș renunțase deja. Dar nu era Lane.

Un loc excelent, liniștit, unde puteai merge era Marte. Ca în timpul zborului cu avionul, doar spațiu și nici măcar un singur om, însă era cu mult mai bine, fiindcă nu exista nici o voce care să-ți ceară să te-ndrepti spre țintă și fiindcă nu te prăbușeai niciodată.

M-am dus la sertarul despre care îmi vorbiseră. Am auzit în ureche vocea lui Fearing, spunându-mi că sosise timpul. Locul era un depozit de informații, cum fusese și biblioteca cu volume despre afaceri. Nici un om, doar dosare cu o mulțime de lumini pâlpâitoare și de cuvinte complicate. O voce îmi cerea întruna „parola de acces”, dar exista întotdeauna un loc unde puteam apăsa „1-2-3”, și asta făceam. Era un soi de glumă, ca un zid de pene care se năruie ori de câte ori îl atingi.

Am găsit un teanc de hârtii scrise. Multe dintre cuvinte erau ascunse, înnegrite, altele erau de un roșu strălucitor și licăreau. A sunat o sirenă. Pe urmă am simțit niște mâini din exterior trăgându-mă și cineva mi-a scos masca.

De mine trăgeau doi tipi pe care nu-i mai văzusem până atunci, iar Ed și Kromer trăgeau de ei. Toți țipau unii la alții, dar era un soi de farsă, fiindcă nimeni nu zbiera și nu îi smucea pe ceilalți foarte tare.

— Federalii, federalii! striga Fearing.

Un grup de oameni se îngrămădea în jurul ecranului meu, probabil ca să vadă hârtiile pe care le descoperisem, însă acum urmăreau desfășurarea acțiunii.

Fearing s-a apropiat și a scos un pistol de jucărie, Kromer a făcut același lucru și i-au îndepărtat de mine pe ceilalți doi bărbați. Sunt sigur că spectatorii își dădeau seama că era o înscenare, dar păreau destul de entuziasmați, poate aducându-și aminte de vremurile când federalii erau o realitate.

Am coborât de pe cadru și m-am uitat în jur. Nu știam ce aveau de gând cu mine acum, când ieșisem din incursiune, dar nici nu-mi păsa. Era prima mea șansă de a vedea cum e când toți concurenții se află în costumele lor, cu măștile puse, înotând printre informații. Nici unul dintre ei nu știa ce se întâmplă, nici măcar Gloria, care stătea tot timpul alături de mine. Continuau, pur și simplu, să-și desfășoare incursiunile. M-am uitat la Lane. Arăta bine, parcă ar fi dansat.

Între timp, Fearing și Kromer i-au urmărit pe cei doi tipi, luând-o către partea din spate a clădirii. Spectatorii își lungeau gâturile ca să vadă mai bine. Fearing și-a făcut apariția și a luat microfonul:

— Nu e vina lui, oameni buni. Au fost doar instinctele sănătoase de hacker în căutarea corupției printre informațiile codificate. Federalii nu vor să dezgropăm ce-au îngropat, dar puștiul nu s-a putut abține.

Ed și Kromer au început să-mi închidă din nou costumul.

— I-am alungat, a continuat Fearing, bătându-și arma cu palma. Le purtăm de grijă alor noștri. Nu se poate ști cine stă la pândă prin preajmă, nu-i așa? Pentru protecția băiatului și a noastră, vom fi nevoiți să ștergem fișierul ăla, dar reprezintă o dovadă; nu există nici o limită pentru ceea ce poate dezrădăcina în cyberspațiu un puști care are nas pentru informații. Nu-l putem scoate din concurs fiindcă a făcut ceea ce-i stă în fire. Aplaudați-l, oameni buni.

Spectatorii au bătut din palme și câțiva au aruncat monede. Ed a adunat mărunțișul în locul meu, apoi mi-a zis să-mi pun masca. Între timp, Gloria, Lane și toți ceilalți își continuau incursiunile și atât.

Am început să-mi dau seama ce vindeau Kromer și Fearing. Nu era un singur lucru. O parte era trucață, alta

era reală, iar o alta era o asemenea amestecătură, încât n-o puteai defini.

Probabil că spectatorii nu știau de fapt ce vor, cu excepția faptului că își doreau să dea pentru o vreme uitării viețile lor ratate și să-i urmărească pe singurii fraieri mai mari decât ei – pe noi.

— Până una-alta, marele spectacol continuă, a spus Fearing. Cât de mult vor rezista? Cine va primi premiul?

În pauză i-am povestit totul Gloriei. S-a mulțumit să ridice din umeri și mi-a zis să mă asigur că-mi primesc banii de la Kromer. Fearing stătea de vorbă cu Anne, femeia din furgonetă, iar ea se holba la ei ca și cum ar fi vrut să-i vadă morți.

Un tip zăcea pe patul de campanie vorbind de unul singur, de parcă nimeni nu l-ar fi putut auzi, iar Gilmartin și Kromer s-au dus la el și i-au spus că era scos din joc. N-a părut să se sinchisească.

M-am dus s-o văd pe Lane, dar nu ne-am vorbit. M-am așezat pe patul ei și ne-am ținut de mână. Nu știam dacă pentru ea însemna același lucru ca pentru mine, dar mi-a plăcut.

După terminarea pauzei, m-am dus să vorbesc cu domnul Strănutilă. Mi-a povestit despre spectacolul de Crăciun. Mi-a zis că nu însemna să primești întotdeauna daruri. Uneori trebuia să le și dai.

Sexatonul era noaptea târziu. Au golit sala și toată lumea a trebuit să plătească din nou ca să poată intra, pentru că era un eveniment special. Fearing îl pregătise toată ziua, spunând că era numai pentru adulți, că avea să separe bărbații de băieți, lucruri de genul ăsta. Și că unii aveau să iasă din concurs. Așa că în momentul când ne-a explicat regulile eram destul de agitați.

— Ce-ar fi escapadele fără sex virtual? a început. Călătorii noștri trebuie să-și verifice acum curajul pe tărâmul simțurilor – pentru că viitorul înseamnă mult mai mult decât informații reci, lipsite de orice emoție. E un loc

al dorinței și al ispitei și, ca întotdeauna, supraviețuiesc cei mai bine adaptați. Soldații vor fi acum conduși într-o bătălie sexuală – întrebarea este dacă vor avea parte de o scurtă desprindere de trup, în clipa de extaz a orgasmului sau de una definitivă, în clipa morții.

Gloria n-a vrut să-mi explice.

— Nu e o moarte reală, doar atât a rostit.

— Regulile sunt, încă o dată, atât de simple, încât și un copil le poate înțelege. În incursiunile lor sexuale, concurenții vor fi liberi să aleagă dintr-o diversitate de parteneri imaginari. Am împânzit acest program cu opțiuni, există câte ceva pentru toate gusturile, credeți-mă. Nu vom pune la îndoială alegerea nimănui, dar – asta-i șmecheria – vom consemna rezultatele. Costumele ne vor spune cine va ajunge și cine nu va ajunge la orgasm în incursiunea următoare, iar cei care nu vor reuși vor primi înștiințarea de excludere. Costumele nu mint. Atingeți extazul, oameni buni, atingeți-l sau muriți.

— Acum ai înțeles? m-a întrebat Gloria.

— Cred că da, am zis.

— Spectatorii sunt avertizați, ca de obicei, să nu intre în legătură cu concurenții în timpul jocului. Urmăriți-le fanteziile pe monitoare sau priviți-le trupurile tinere luptând cu extenuarea, încercând să construiască o punte între senzualitatea virtuală și o reacție fizică autentică, dar nu-i atingeți.

Kromer trecea printre noi, verificând costumele.

— Care-o să fie fantezia ta virtuală, puștiule? Omul de zăpadă?

Uitasem că mă puteau vedea pe ecranul televizorului meu stând de vorbă cu domnul Strănutilă. M-am înroșit.

— Futu-te să te fut! l-a repezit Gloria.

— Oricând dorești, scumpo, a râs el.

Ei bine, mi-am găsit o cale în Incursiunea lor Sexuală și nu mă rușinez prea mult să spun că am dat peste o față care îmi amintea de Lane, cu excepția stilului ei de a se strădui din greu să fie sexy. Oricum, semăna cu ea. N-a

trebuit să fac prea multe eforturi ca să aduc vorba despre sex. Era singurul lucru la care se gândea. Voia să-i spun ce aveam de gând să-i fac și, fiindcă nu m-am putut gândi la prea multe, a sugerat chestii cu care am fost de acord. Iar ea s-a fofit de colo-colo și a suspinat de parcă ar fi fost foarte excitant să discutăm despre asta, cu toate că ea era cea care vorbea. Voia să mă atingă, dar nu reușea cu adevărat, așa că și-a scos hainele, s-a apropiat de mine și s-a stârnit singură. Iar eu am mângâiat-o. Dar n-a părut prea excitată și era de parcă mâinile mi-ar fi fost de lemn, așa că atingerea nu putea să fie prea plăcută pentru ea, deși s-a purtat ca și cum ar fi fost nemaipomenit.

M-am atins și eu, puțin, de unul singur. Am încercat să nu mă gândesc la spectatori. Eram puțin cam derutat fiindcă nu știam ce era fiecare parte a costumului și fiindcă ea îmi răsufla atât de zgomotos în ureche, dar am obținut rezultatul dorit. Nu mi-a fost greu.

Pe urmă am putut să mă-ntorc la sertare, dar Kromer mă făcuse să mă rușinez de vizitele la omul de zăpadă, așa că, deși mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu el, m-am dus pe Marte.

În următoarea pauză, toți spectatorii erau ațâțați. Erau siguri că nu plățiseră degeaba. M-am dus în patul Gloriei. Am întrebat-o dacă și ea o făcuse tot cu propriile mâini.

— Nu era nevoie.

— Cum altfel?

— M-am prefăcut. Nu cred că își dau seama. Vor doar să te vadă bâțându-te.

Ei bine, cred că unele femei din oraș nu se bâțâiseră suficient, fiindcă Ed și Kromer le scoteau din concurs. Două plâneau.

— Aș vrea să n-o fi făcut nici eu, am spus.

— E totuna. Nu trebuie să te simți stânjenit. Probabil că și alții au făcut-o.

Pe Lane n-au eliminat-o, dar am văzut că plâneau oricum.

Kromer a venit în partea din spate a clădirii, aducând un alt bărbat.

— Du-te în patul tău, micule om de zăpadă.
— Lasă-l să stea, a zis Gloria, fără să-l privească.
— Am aici pe cineva care vrea să te cunoască. Domnule Warren, ea e Gloria.

Bărbatul i-a strâns mâna. Era destul de bătrân.

— Vă admir. Sunteți foarte bună.

— Domnul Warren se întreabă dacă ești de acord să-ți faci cinste cu ceva de băut.

— Mulțumesc, dar acum am nevoie de somn.

— Poate mai târziu, a spus nou-venitul.

Kromer s-a întors după plecarea lui.

— N-ar trebui să dai cu piciorul unui câștig ușor.

— N-am nevoie de el. O să câștig oricum concursul vostru, codoș afurisit.

— Ei, nu cred că vrei să faci o impresie greșită.

— Lasă-mă-n pace!

Am observat că Anne nu era în zona pentru odihnă și mi-a trecut prin cap că ea dorea acel câștig ușor pe care nu-l voia Gloria. Nu sunt chiar atât de tâmpit.

Grijile pe care mi le făcusem din cauza Sexatonului mă împiedicaseră să-mi dau seama cât de obosit eram. Imediat după aceea am început să ațipesc în timpul incursiunilor. Trebuia să mă mișc întruna. După ce am fost în câteva locuri noi, m-am dus din nou la omul de zăpadă. Era dimineața devreme și mi-am închipuit că probabil Kromer dormea, și abia dacă erau de față câțiva spectatori care să vadă la televizor ce făceam. Așa că am stat de vorbă cu domnul Strănutilă și asta m-a ajutat să rămân treaz.

Nu eram singurul care se simțea obosit după noaptea aceea. În următoarea pauză am văzut că o grămadă de oameni se retrăseseră sau fuseseră excluși. Rămăseserăm numai șaptesprezece. Nici eu n-am putut să rămân treaz, dar m-am deșteptat când am auzit pe cineva țipând în partea unde se afla Lane.

Erau părinții ei. Cred că auziseră despre Sexaton, probabil de la prietenul ei, care se afla și el acolo. Tânăra

stătea plângând în spatele lui Fearing, care le cerea părinților ei să plece, iar tatăl ei repeta întruna:

— Sunt tatăl ei! Sunt tatăl ei!

Mama ei trăgea de Fearing, dar a apărut Ed și a-nceput să tragă de ea.

Am dat să mă ridic, dar Gloria m-a înhățat de braț.

— Nu te amesteca.

— Lane nu vrea să-l vadă pe ăla.

— Lasă-i pe orașeni să-și poarte singuri de grijă, Lewis. Lasă-l pe tatăl lui Lane s-o ia acasă, dacă poate. I s-ar putea întâmpla lucruri mai rele.

— Nu vrei decât s-o vezi scoasă din concurs.

Gloria a râs.

— Nu mă tem că prietena ta o să reziste mai mult decât mine.

Oricum, e gata să cedeze.

Așa că m-am mulțumit să privesc. Kromer și Ed i-au împins pe părinții lui Lane și pe prietenul ei în afara zonei de odihnă, către scaunele spectatorilor. Fearing țipa la ei, dând o reprezentație pentru public. Din punctul lui de vedere, totul făcea parte din spectacol.

Anne din furgonetă tocmai terminase de vorbit cu fata, care încă mai plângea, dar nu atât de zgomotos.

— Crezi cu adevărat c-ai putea câștiga? am întrebat-o eu pe Gloria.

— Sigur, de ce nu? Pot să rezist.

— Eu sunt foarte obosit.

De fapt, îmi simțeam ochii plini de nisip.

— Ei, dacă ieși din joc, rămâi prin preajmă. Probabil c-o să primești mâncare de la Kromer dacă faci curățenie sau ceva de genul ăsta. O să-i păcălesc pe nemernicii ăștia.

— Nu-ți mai place Fearing.

— Nu mi-a plăcut niciodată.

În după-amiaza aceea s-au mai retras încă trei concurenți. Fearing continua să vorbească despre rezistență și eu m-am gândit că era mai greu să trăiești ca mine și ca Gloria decât să-ți duci traiul în oraș, așa că poate

aveam un avantaj. Poate de-asta credea ea c-ar fi putut câștiga, dar cu siguranță eu nu simțeam același lucru. Eram atât de dat peste cap, încât nu reușeam să dorm în timpul perioadelor de odihnă, stăteam întins pur și simplu și îl ascultam pe Fearing sau mâncam sendvișuri până îmi venea să vomit.

Kromer și Gilmartin puneau la cale un intermezzo, dar nu m-au mai amestecat și nu mi-a păsat. Nu voiam să mi se mai arunce monede. Doar s-o scot la capăt.

Când am construit orașele lângă apă, molima a ucis întotdeauna toți locuitorii, iar când le-am ridicat lângă munți, toți au fost uciși de vulcani, iar când le-am mutat în câmpie a venit mereu câte un alt trib și i-a ucis pe toți, iar eu m-am săturat de toată blestemăția asta.

— Când o să câștige Gloria, o să fie posibil să locuim o vreme în oraș, am spus. Am putea chiar să ne găsim câte o slujbă aici, dacă există vreuna. Pe urmă, dacă Lane n-o să vrea să se-ntoarcă la părinții ei, o să poată sta cu noi.

— Ai putea câștiga tu concursul, a zis domnul Strănutilă.

— Nu cred. Dar Gloria poate.

De ce a traversat Lewis planeta Marte? Ca să ajungă în partea cealaltă. Ha, ha.

Am ieșit pentru perioada de odihnă și Gloria zbiera deja, așa că mi-am deconectat costumul și m-am grăbit să văd ce se petrece. Era atât de târziu, încât afară începea să se lumineze și înăuntru nu era aproape nimeni.

— Trișează! țipa ea.

Dădea cu pumnii în Kromer și el bătea în retragere, pentru că era ca o nebună.

— Cățeaua trișează! O lăsați să doarmă! zbiera, arătând către Anne din furgonetă. Zace acolo, adormită, și voi, escroci nenorociți, derulați înregistrări pe monitorul ei!

Anne s-a îndreptat de spate pe cadrul ei și n-a scos o vorbă. Părea derutată.

— Sunteți o șleahță de escroci! repeta întruna Gloria.

Kromer a prins-o de încheieturile mâinilor.

— Ia-o ușurel, ia-o ușurel. Ai nebunie-de-incursiune, fetițo.

— Să nu-mi spui mie că sunt nebună! a țipat.

S-a răsucit, a scăpat de Kromer și a fugit către scaunele spectatorilor. Am alergat după ea și am strigat-o.

— Lasă-mă-n pace! mi-a zis, și s-a dus la domnul Warren. Ai văzut, nu-i așa?

— Poftim? a făcut el.

— Trebuie să fi văzut, să fi observat că nu se mișcă deloc, a insistat Gloria. Haide, spune-le escrocilor ăstora c-ai văzut. O să mă-ntâlnesc cu tine dacă le spui.

— Îmi pare rău, scumpo. M-am uitat la tine.

Kromer m-a dat la o parte din drum și a înhățat-o pe Gloria din spate.

— Ascultă-mă, fetițo. Ai halucinații. Te-a cuprins fericirea-incursiunii. Vedem așa ceva tot timpul, vorbi cu voce scăzută, dar dură. Încă o scenă ca asta și ai ieșit din spectacol, ai înțeles? Du-te în spate, întinde-te și dormi. Ai nevoie de somn.

— Nemernicule.

— Sigur, sunt un nemernic, iar ție ți se năzăresc tot felul de lucruri.

A prins-o de încheietura mâinii și ea a cedat.

Domnul Warren s-a ridicat și și-a pus pălăria.

— Pe mâine, scumpo. Nu-ți face griji. Te susțin, i-a zis și a plecat.

Gloria nici nu s-a uitat la el.

Kromer a dus-o în spate, în zona de odihnă, dar și eu am încetat brusc să-i mai dau atenție. Crezusem că Fearing nu profita de scena spontană, vorbindu-i despre ea publicului, pentru că la ora aia nu erau de față prea mulți spectatori pe care să-i impresioneze. Pe urmă m-am uitat în jur și mi-am dat seama că lipseau două persoane, iar acelea erau el și Lane.

L-am găsit pe Ed și l-am întrebat dacă tânăra se retrăsese din concurs, iar el a spus că nu.

— Poate există vreo cale prin care ai putea afla dacă Anne face într-adevăr incursiuni sau e o escroacă, i-am zis domnului Strănuțilă.

— Nu văd cum. Nu pot s-o vizitez, trebuie să vină ea la mine. Și pe la mine nu trece nimeni în afară de tine, a răspuns, după care a ȑopăit și s-a legănat în cele cinci locuri ale lui. Mi-ar plăcea să le cunosc pe Gloria și pe Lane.

— Să nu mai vorbim despre Lane.

Când l-am văzut din nou pe Fearing, n-am putut să mă uit la el. Era afară, vorbindu-le oamenilor care treceau pe acolo dimineața, nu la microfon, ci fiecărui în parte, strângând mâini și primind complimente, de parcă ar fi făcut el însuși incursiunile.

În concurs nu mai rămăseserăm decât opt. Lane se număra încă printre noi, dar nu-mi mai păsa.

Știam că, dacă aș fi încercat să dorm, n-aș fi reușit decât să stau întins, gândindu-mă la tot felul de lucruri. Așa că m-am dus să spăl interiorul costumului, care începuse să miroasă destul de urât. Nu mai ieșisem din el de la începutul concursului. În baie am zărit lumina zilei printr-o fereastră mică și m-am gândit că nici din clădirea aia nu mai ieșisem de cinci zile, indiferent cât de mult aș fi umblat pe Marte și prin alte părți.

M-am întors, am văzut-o pe Gloria dormind și m-am gândit dintr-odată că ar fi trebuit să-ncerc să câștig.

Poate îmi venise ideea asta pentru că-mi dădeam seama că ea n-avea să câștige.

Nu am observat imediat, fiindcă am fost mai întâi în alte locuri. Domnul Strănuțilă mă pusese să-i promit c-o să-i povestesc întotdeauna câte ceva nou, așa că deschideam mereu mai întâi câteva sertare. M-am dus la un joc cu tancuri, dar era foarte plictisitor. Pe urmă am găsit un loc numit Muzeul de Sânge și Ceară al Istoriei Americii și am împiedicat de două ori asasinarea președintelui Lincoln. Am încercat s-o împiedic și pe a președintelui Kennedy, dar

dacă reușeam o dată se întâmpla oricum în alt fel. Nu știu de ce.

Așa că am avut de gând să-i povestesc domnului Strănutilă despre asta și atunci am descoperit. M-am dus în sertarul lui și am apăsat pe numărul corect, dar n-am primit, ca de obicei, cele cinci fotografii ale omului de zăpadă. Erau bucăți din el, tăiate felii și întinse în fâșii subțiri și albe în jurul spațiului întunecat, ca o centură de lumină albă.

— Domnule Strănutilă?

Nu s-a auzit nici un glas.

Am ieșit și m-am întors, dar s-a întâmplat același lucru. Nu putea să vorbească. Centura de fâșii se îngusta și se lățea, ca și cum ar fi încercat să se miște sau să spună ceva. Semăna puțin cu o mână care se închide și se deschide. Dar, dacă el era încă acolo, nu putea rosti nici un cuvânt.

Mi-aș fi scos oricum masca, dar fierbințeala din obraji și lacrimile m-au silit.

L-am văzut pe Fearing vorbind chiar în fața mea și am pornit-o spre el fără să-mi deconectez măcar costumul, așa că am rupt câteva fire. Nu-mi păsa. Știam că ieșisem din concurs. M-am dus direct la el și l-am atacat din spate. Oricum, nu era chiar atât de mare. Avea numai gură mare, atât. L-am trântit pe podea.

— Tu l-ai ucis, am strigat, și l-am pocnit cât am putut, dar vă dați seama că Gilmartin și Kromer au apărut imediat, prinzându-mă de mâini înainte de a apuca să-l lovesc a doua oară.

Nu mai puteam decât să țip la el:

— Tu l-ai ucis, tu l-ai ucis.

Fearing îmi zâmbea ștergându-se la gură.

— Omul tău de zăpadă s-a defectat, puștiule.

— Minți!

— Ne-ai plictisit de moarte cu ăla, bătauș mititel. Las-o baltă, pentru numele lui Dumnezeu.

Am continuat să dau cu piciorul, deși m-au tras departe de el.

— O să te-omor!

— Cum să nu. Aruncați-l afară.

Zâmbetul nu i-a pierit nici măcar o clipă. Totul părea să se potrivească planurilor lui, asta nu puteam suferi.

Kromer, maimuța aia mare, și Gilmartin m-au tras afară, în bătaia soarelui, și lumina lui mi-a străpuns ochii ca un cuțit. Nu-mi venea să cred că era atât de strălucitor. M-au aruncat pe caldarâm și, când m-am ridicat, Kromer m-a pocnit serios.

Atunci a ieșit Gloria din clădire. Nu știu cum aflate, dacă mă auzise țipând sau dacă o trezise Ed. Oricum, i-a tras un pumn zdravăn în coaste.

— Lasă-l în pace!

Kromer a fost luat prin surprindere și a gemut, iar eu am fugit de el. Gloria l-a pocnit din nou. Pe urmă s-a răsucit și i-a tras un picior în ouă lui Gilmartin, care-a căzut lat. În ciuda celor întâmplare mai târziu, o să-mi aduc întotdeauna aminte că le-a tras tipilor vreo două pe care aveau să le simtă câteva zile.

Șleahta care ne-a bătut măr era un amestec de milițieni și de alți indivizi din oraș, iar prietenul lui Lane se număra printre ei. Ciudat că și-a descărcat frustrările asupra noastră, dar asta arată doar cât de bine știa Fearing cum să aibă tot orașul la degetul lui mic.

Afară din oraș am găsit o casă veche, în care ne-am putut ascunde și am dormit. Eu am dormit mai mult decât Gloria. Când m-am trezit, era pe treptele din față, frecând o lingură de pavaj ca să-i ascută vârful, deși îmi dădeam seama că o durea brațul din cauza asta.

— Ei, chiar am primit de mâncare vreo două zile, am spus.

Ea n-a răspuns.

— Să mergem la San Francisco. Acolo sunt o grămadă de femei singure.

Glumeam, bineînțeles.

Gloria s-a uitat la mine.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Că poate-o să intrăm măcar o dată într-un oraș mulțumită mie.

N-a râs, dar știam c-avea să râdă mai târziu.

ADÂNCI, TOT MAI ADÂNCI, TUNELURILE

George R.R. Martin

Traducere din limba engleză: Antuza Genescu

George R.R. Martin este autorul foarte popular al seriei fantasy *Cântec de gheață și foc*¹⁰ și al altor romane, ca *Dying of the Light* și *The Armageddon Rag*. Povestirile sale, apărute în numeroase antologii și în majoritatea revistelor principale ale genului – dacă nu în toate –, i-au adus patru premii Hugo și două Nebula, un Stoker și un World Fantasy. Este cunoscut ca editor al seriei de antologii cu supereroi *Wild Cards*, dar și pentru activitatea sa de scenarist al serialelor de televiziune *The Twilight Zone* și *Beauty and the Beast*, din anii 1980.

Înainte să fie încoronat regele fantasy-ului (sau „Tolkien al Americii”, cum îi place revistei *Time* să-l numească), lucrările sale au aparținut, majoritatea, genului science-fiction, ca povestirea *Regii nisipurilor*, răsplătită cu numeroase premii, și cea de mai jos.

În aceasta îl veți întâlni pe Greel, cercetașul Oamenilor, care a pătruns în Tunelurile Străvechi, de unde, spun poveștile, au ieșit Oamenii cu un milion de ani în urmă. Greel nu e laș, dar se teme, și pe bună dreptate. Trebuie să înțelegeți că el este obișnuit cu întunericul, dar au apărut niște musafiri în tuneluri și au adus cu ei lumina...

Lui Greel îi era frică.

Stătea în bezna caldă și deasă de după cotitură, cu trupul firav lipit de bara stranie de metal care străbătea podeaua tunelului. Ținea ochii închiși. Se căznea să stea perfect nemișcat.

¹⁰ Ed. Nemira (n. red.).

Era înarmat. În pumnul drept, încheștat, strângea o sulită scurtă, cu țepușe, dar nu-i alunga deloc teama.

Străbătuse cale lungă, foarte lungă. Urcase mai sus și ajunsese mai departe decât oricare alt cercetaș al Oamenilor de multe generații încoace. Își croise drum cu greu prin Nivelurile Periculoase, în care creaturile-vierme îi vânau neconținut pe Oameni. O pândise și-o omorâse pe cârțița ucigașă incandescentă din Tunelurile Mijlocii, care stăteau să se surpe. Șerpuse prin zeci de culoare fără hartă și fără nume, care păreau atât de înguste, încât de-abia se putea strecura un om prin ele.

Iar acum pătrunsese până în Tunelurile Străvechi, mărețele tuneluri și coridoare legendare, din care, se povestea, ieșiseră Oamenii cu un milion de ani în urmă. Nu era laș. Îndrăznea să străbată pasaje în care omul nu mai pusese piciorul de sute de ani.

Se temea, dar nu se rușina. Un bun cercetaș știe când să se teamă. Iar Greel era unul foarte bun. Așa că stătea în liniște pe întuneric, strângea sulita în pumn și se gândea.

Încetul cu încetul, frica începu să-l părăsească. Prinse curaj și deschise ochii. Apoi îi închise imediat la loc.

În față, tunelul era cuprins de flăcări.

Nu mai văzuse foc până atunci, deși auzise de multe ori de el în povești. Fierbinte. Și strălucitor, atât de strălucitor, că te usturau ochii. Pe aceia care-l priveau îndelung îi păștea orbirea.

Așa că rămase cu ochii închiși. Un cercetaș are nevoie de ochi. Nu putea lăsa focul din fața lui să-l orbească.

Aici în spate, în bezna de după cotitură, ardea chiar foarte tare. Te dureau ochii dacă te uitai cum se agață flăcările de zidurile curbate, dar durerea era suportabilă.

Mai devreme însă, când văzuse focul prima dată, nu acționase deloc înțelept. Se târâse înainte, cu ochi mijiti, spre cotitura zidului. Atinsese focul de pe piatră. Apoi, ca un prost, se uitase dincolo de curbă.

Și acum îl usturau ochii. Nu aruncase decât o privire înainte de a se răsuci și de-a se furișa în liniște în locul unde zăcea acum. Îi fusese destul. Dincolo de curbă, focul

ardea mai puternic, mult mai puternic decât și-ar fi putut el închipui. Îl zărea chiar și prin ochii închiși, două puncte săltărețe și dureroase, de o strălucire nemaipomenită. Nu voiau să dispară. Focul îi rănise parțial ochii, își zise.

Totuși, când pusese mâna pe el acolo sus, pe perete, nu semănase cu cel din povești. Simțise piatra rece și puțin umedă, ca toate pietrele. Focul era fierbinte, spuneau poveștile. Însă cel de pe piatră nu-l arsese.

Atunci nu era foc, hotărî Greel. Ce era, nu știa. Nu putea să fie foc, dacă nu te ardea.

Se foi ușor pe loc. Cât se poate de încet, întinse brațul în beznă și-l atinse pe H'ssig.

Fratele-de-spirit se afla la câțiva metri, lângă una dintre celelalte bare de metal. Îl mângâie cu mintea și-l simți vibrând la atingerea lui. Gândurile și senzațiile li se amestecară fără cuvinte.

Și lui îi era frică. Marele șobolan vânător nu avea ochi. Simțul mirosului îi era însă mult mai dezvoltat decât al lui, iar în tunel plutea un miros straniu. Și de auzit, tot H'ssig auzea mai bine. Cu ajutorul urechilor lui, Greel desluși din nou zgomotele neobișnuite, stârnite de focul care nu era foc.

Deschise iarăși ochii. Nu deodată, ci treptat, de data asta. Se uită pe sub pleoapele întredeschise. Găurile lăsate de foc în privirea lui erau tot acolo, dar mai estompate. Iar flacăra mai slabă, care se deplasa de-a lungul zidului curbat al tunelului, era suportabilă dacă nu se uita direct în ea.

Totuși, nu mai putea înainta. Dar nici înapoi nu avea voie să se târască. Era cercetaș. Avea o datorie de îndeplinit.

Întinse din nou brațul spre H'ssig. Șobolanul vânător îl însoțea de la naștere. Nu-l dezamăgise niciodată. N-o să-l dezamăgească nici acum. Nu avea ochi care să-l doară, dar urechile și nasul lui îi vor spune lui Greel ceea ce trebuie să știe despre lucrul de după curbă.

H'ssig mai mult simți decât auzi ordinul. Încet de tot, începu să se târască spre foc.

— O comoară!

Glasul lui Ciffonetto vibra de admirație. Stratul de grăsime protectoare de pe față nu reușea să-i ascundă zâmbetul larg.

Von der Stadt arăta neîncrezător. Nu doar chipul, ci tot corpul său emana îndoială. Amândoi bărbații erau îmbrăcați la fel, în salopete gri fără nici o formă, țesute din pânză metalică grea. Dar nu puteau fi confundați. Von der Stadt avea abilitatea unică de a-și manifesta îndoiala în timp ce rămânea absolut nemișcat.

Când se mișca sau vorbea, sentimentul răzbătea mai puternic. Așa se întâmpla și acum.

— Halal comoară, comentă el, simplu.

Suficient să-l irite pe Ciffonetto, care se încruntă ușor spre tovarășul său mai bine făcut.

— Eu vorbesc serios, îi zise.

Raza lanternei grele despică întunericul dens și se deplasă în sus și în jos pe unul dintre stâlpii mâncați de rugină care se întindeau de pe peron până la tavan.

— Uită-te acolo, îl îndemnă.

Celălalt îl ascultă. Plin de îndoială.

— Îl văd. Unde-i comoara?

Ciffonetto mișcă în continuare lanterna în sus și în jos.

— Asta-i comoara. Tot locul ăsta e o măreață descoperire istorică. Am știut eu că aici trebuie să căutăm. Le-am spus și lor.

— Ce-i așa grozav la un stâlp de oțel? Întrebă Von der Stadt, măturându-l și el cu lanterna.

— Gradul de conservare, răspunse Ciffonetto, apropiindu-se. Deasupra solului e numai zgură radioactivă, chiar și acum. Dar aici jos avem niște artefacte splendide. Ne vor ajuta să ne formăm o imagine mult mai clară despre cum arăta vechea civilizație înaintea dezastrului.

— Știm cum arăta vechea civilizație înaintea dezastrului. Avem benzi, cărți, filme, de toate. O sumedenie de mărturii. Războiul nici măcar n-a ajuns pe Lună.

— Da, da, însă aici e altceva. E realitate, rosti și mângâie afectuos stâlpul cu degetele înmănușate. Uită-te la el.

Von der Stadt veni mai aproape. Zări litere gravate în metal. Mai degrabă scrijelite. Nu prea adânc, dar se puteau desluși, deși mai greu.

Ciffonetto zâmbi din nou. Celălalt se arată sceptic.

— Rodney o iubește pe Wanda, citi el, în cele din urmă și scutură din cap. La naiba, Cliff, găsești rahaturi din astea în orice closet public din Luna City.

Tovarășul său dădu ochii peste cap.

— Dacă am găsi cea mai veche pictură rupestră din lume, tu tot ai zice că nu-i decât cel mai prost desen al unui bivol.

Urmări conturul literelor cu degetele mâinii libere.

— Nu pricepi? E vechi. E istorie. E rămășița unei civilizații și a unei națiuni și a unei planete care au pierit cu aproape jumătate de mileniu în urmă.

Von der Stadt nu replică, dar se manifestă mai departe plin de îndoială. Flutură lanterna.

— Mai sunt din ăștia, dacă așa ceva cauți, vorbi el și fixă raza pe un stâlp aflat la câțiva metri distanță.

De data asta, Ciffonetto citi inscripția:

— „Pocăiți-vă, de nu, o să pieriți”, rosti și zâmbi, după ce raza lanternei lui se încrucișă cu a camaradului său. Cuvintele profetului, scrise pe zidurile metroului, adăugă încet, chicotind.

— Halal profet, se încruntă Von der Stadt. Cred c-au avut o religie tare sucită.

— Hristoase! N-o lua și tu întocmai. Era un citat. Un poet de la mijlocul secolului al douăzecilea, pe nume Simon. A scris vorbele astea numai cu cincizeci de ani înaintea dezastrului.

Von der Stadt nu se arată interesat. Se îndepărtă nerăbdător, plimbând neglijent lanterna printre ruinele negre ca smoala din vechea stație de metrou.

— E zăpușeală aici, se plânse.

— Sus e și mai și, spuse tovarășul lui, deja pierdut în lectura altei inscripții.

— Dar nu-i aceeași, veni riposta.

Ciffonetto nu catadicsi să-i răspundă.

— E cea mai mare descoperire a expediției, zise el într-un sfârșit, ridicând privirea de pe inscripție. Trebuie să facem fotografii. Și să-i aducem și pe ceilalți. Ne pierdem vremea la suprafață.

— Și-o să găsim mai multe aici? se auzi întrebarea, plină de îndoială, desigur.

Confirmă dând din cap.

— Păi eu ce tot spun? Suprafața e acoperită cu gips. E încă un iad radioactiv acolo sus, după atâtea secole. Dacă a supraviețuit ceva, a supraviețuit sub pământ. Acolo trebuie să căutăm. Ar trebui să ne despărțim și să explorăm tot sistemul de tuneluri, grăi și mișcă brațul într-un gest cuprinzător.

— Tu și cu Nagel v-ați tot certat pe seama expediției. Tot drumul de la Luna City. Se vede că nu prea ți-a priit.

— Doctorul e un prost, zise Ciffonetto precaut.

— Nu cred. Sunt soldat, nu om de știință, dar i-am ascultat părerea și mi se pare logică. Toate lucrurile de aici, de jos, sunt nemaipomenite, dar nu așa ceva caută el. Nu după ele a fost trimisă expediția pe Pământ.

— Știu, știu, caută urme de viață. Viață umană, mai ales. Așa că trimite fluturași în fiecare zi, tot mai departe. Și până acum nu s-a ales decât cu câteva specii de insecte și o mână de păsări mutante.

Von der Stadt scutură din umeri.

— Dacă s-ar uita aici, ar găsi ce caută, continuă celălalt. Nu-și dă seama cât de adânc săpau orașele înainte de război. Pe sub picioarele noastre trec kilometri întregi de tuneluri. Nivel după nivel. Acolo ar trebui să fie supraviețuitorii, dacă mai trăiește vreunul.

— Tu ce crezi?

— Păi, după război, singurii care ar fi scăpat cu viață ar fi fost cei din adăposturile de la mare adâncime. Sau cei din tunelurile de sub orașe. Radioactivitatea i-ar fi împiedicat să iasă la suprafață ani de zile. La naiba, nici acum nu găsești nimic interesant deasupra. Ar fi fost prinși în capcană acolo jos. S-ar fi adaptat. După câteva generații, nici n-ar mai fi vrut să urce.

Dar Von der Stadt nu-i mai dădea atenție și nici nu-l mai asculta. Se deplasase până la marginea peronului și acum se holba la șine. Stătu așa un minut, două, apoi luă o hotărâre. Îndesă lanterna la curea și începu să coboare.

— Hai, spuse el. Să-i căutăm pe supraviețuitorii ăștia ai tăi.

H'ssig avansă lipit de bara de metal. Îl ajuta să se ascundă și ținea focul la distanță, așa că se mișca într-un spațiu îngust și aproape întunecat. Strângând în brațe bara cu toată puterea, se târî fără zgomot de-a lungul curbei, apoi se opri.

Greel explora cu ajutorul lui: cerceta cu urechile lui și mirosea cu nasul lui de șobolan.

Focul vorbea.

Adulmecă două mirosuri, asemănătoare, dar nu identice. Și distinse două glasuri. Ca și cum ar fi fost două focuri. Obiectele strălucitoare care-i arseseră ochii erau un fel de ființe.

Ascultă. Sunetele percepute atât de clar erau cuvinte. Un soi de limbă. Era sigur. Știa să facă diferența între răcnetele și mârâitul animalelor și tiparele vorbirii articulate.

Creaturile de foc glăsuiau într-o limbă necunoscută. Sunetele nu însemnau pentru el nici cât pentru H'ssig, care i le transmitea.

Se concentrează asupra mirosului. Era nou, nu-l mai simțise altădată. Parcă aducea cu cel de om, deși n-avea cum, își zise. Un miros asemănător. Și cuvinte. Oare creaturile de foc să fie oameni? Ar însemna să fie foarte deosebite de Oameni. Dar poveștile pomeneau de cei din vremuri de odinioară, cu puteri și forme ciudate. Nu cumva sunt creaturile astea așa ceva? Aici, în Tunelurile Străvechi, unde legendele spuneau că Bătrânii îi creaseră pe Oameni, trăiau asemenea ființe?

Da.

Începu să se foiască. Se mișcă încet, ridicându-se în poziția ghemuit ca să privească prin ochii întredeschși

curba din față. Un pocnet înfundat îl întoarse pe H'ssig la loc sigur din tunelul înspăimântător aflat dincolo de ea.

Nu exista decât o singură cale prin care să poată afla, își zise Greel. Tremurând, porni să exploreze precaut cu mintea.

Von der Stadt se adaptase la gravitația Pământului mult mai rapid decât Ciffonetto. Ajunse repede pe fundul tunelului și așteptă nerăbdător să coboare și camaradul lui de pe peron.

Acesta sări ultimii câțiva zeci de centimetri și ateriză cu o bufnitură. Cercetă peronul cu priviri îngrijorate.

— Sper că mai pot să urc înapoi, spuse el.

— Tu ai vrut să explorezi toate tunelurile, veni răspunsul, însoțit de o ridicătură din umeri.

— Da, admise, luându-și ochii de la peron, ca să privească de jur împrejur. Și încă mai vreau. Aici, în tunelurile astea, se află răspunsurile pe care le căutăm.

— Sau așa afirmă teoria ta.

Von der Stadt se uită în ambele direcții, alege una la întâmplare și porni înainte, luminându-și pașii cu lanterna. Ciffonetto veni imediat în spatele lui.

Intrară într-un tunel lung, drept și pustiu.

— Spune-mi, rosti Von der Stadt dintr-odată, în timp ce mergeau, să zicem că supraviețuitorii tăi au apucat sfârșitul războiului ascunși în adăposturi. N-ar fi fost obligați să iasă la suprafață în cele din urmă? Vreau să spun, cum ar putea cineva să trăiască aici? Întrebă și se uită în jur cu dezgust evident.

— Ai luat lecții de la Nagel? se rățoi tovarășul lui. Am auzit întrebarea de atâtea ori, că mi s-a acrit de ea. Recunosc că ar fi greu să trăiești aici, dar nu imposibil. La început, ar avea acces la cantități mari de hrană conservată. Multă mâncare se păstra în subsoluri. Ajungeai la ea prin tuneluri. Mai târziu, puteau să-și cultive hrana. Există plante care cresc fără lumină. Și, pe lângă ele, insecte și animale plicticoase, îmi închipui.

— Un regim pe bază de gănganii și ciuperci. Nu mi se pare prea sănătos.

Cel interpelat se opri brusc, fără a catadicsi să comenteze.

— Uită-te acolo, zise, arătând cu lanterna.

Lumina tresăltă pe o spărtură zimțată din zidul tunelului. Parcă sfărâmasese cineva piatra cu multă vreme în urmă.

Von der Stadt luminează și el zona ca să se vadă mai bine. Din spărtură cobora un culoar. Agitat, Ciffonetto se îndreaptă spre el.

— Ce naiba mai zici de asta? întrebă el, rânjind și vârî capul și lanterna în pasajul primitiv, dar le scoase repede. Nu-i nimic pe-aici. Se închide după câțiva metri. Totuși, îmi confirmă spusele.

Celălalt se arată oarecum tulburat. Mâna liberă îi alunecă spre pistolul din tocul lateral.

— Nu știu, rosti el.

— Nu, nu știi, continuă celălalt triumfător. Nici Nagel nu știe. Aici jos au locuit oameni. Poate încă mai locuiesc. Trebuie să organizăm o explorare mai serioasă a întregului sistem subteran.

Se întrerupse, amintindu-și de argumentul tovarășului său din urmă cu câteva clipe.

— Cât privește gănganiile și ciupercile tale, oamenii se pot obișnui să mănânce multe lucruri. Se adaptează. Dacă au reușit să supraviețuiască războiului – și culoarul ăsta dovedește că au reușit –, atunci au supraviețuit și urmărilor lui, fac pariu.

— Poate. Nu pricep de ce ești așa de nerăbdător să descoperi supraviețuitori. Vreau să zic, expediția e importantă și măreață și toate cele. Trebuie să reluăm zborurile în cosmos, iar locul acesta e numai bun ca să ne testăm echipamentul. Și presupun că savanții tăi vor lua cu ei niște exponate reușite pentru muzee. Dar oameni? Ce altceva ne-a adus Pământul, în afară de Marea Foamete?

Primi un zâmbet îngăduitor.

— Tocmai din cauza Marii Foamete vrem să-i găsim acum pe oameni.

Făcu o pauză.

— Acum avem destule cu care să-l atragem pe Nagel. Hai să ne întoarcem, spuse și porni în direcția din care veniseră, apoi continuă. Marea Foamete a fost o consecință inevitabilă a războiului de pe Pământ. Când n-au mai sosit provizii, a dispărut orice posibilitate de a-i ține pe toți în viață pe colonia lunară. Nouăzeci la sută au murit de foame. Luna ar fi putut deveni autonomă, dar numai dacă avea o populație foarte scăzută. Asta s-a întâmplat. Populația s-a adaptat. Dar noi am reciclat aerul și apa și am cultivat hrană în rezervoare hidroponice. Ne-am luptat, am supraviețuit. Și am început să reconstruim. Dar am și pierdut mult. Prea mulți oameni au murit. Fondul nostru genetic era foarte redus și nu prea divers. Colonia n-a avut diversitate rasială nici la începuturi. Asta nu ne-a ajutat. De fapt, populația a continuat să scadă multă vreme după ce am beneficiat de resursele necesare pentru a susține mai mulți indivizi. Ideea consangvinizării n-a mers. Acum, numărul locuitorilor crește din nou, dar încet. Stagnăm. Ne-a luat aproape cinci secole să reluăm călătoriile spațiale. Și încă n-am reprodus multe dintre lucrurile existente pe Pământ înaintea dezastrului.

Von der Stadt se încruntă.

— „Stagnăm” e un cuvânt cam aspru, remarcă el. Eu cred că ne-am descurcat foarte bine.

Ciffonetto ignoră comentariul fluturând din lanternă.

— Foarte bine, dar nu destul de bine. Nu ne ducem nicăieri. Am făcut al naibii de puține schimbări și nici prea multe idei noi nu ne-au venit. Avem nevoie de perspective proaspete, de rezerve genetice proaspete. Avem nevoie de stimulare prin contactul cu o cultură străină. Supraviețuitorii ne-ar oferi așa ceva. Prin câte a trecut Pământul, și ei trebuie să se fi schimbat cumva. În plus, ei ar fi dovada că viața umană mai poate lua avânt aici. E un aspect crucial, dacă vrem să stabilim o colonie.

Adăugă ultima idee mai mult ca un gând întârziat, dar Von der Stadt o aprobă. Înclină afirmativ din cap cu o figură gravă.

Ajunseseră din nou la stație. Ciffonetto porni direct spre peron.

— Hai să ne întoarcem la bază. De-abia aștept să văd cum îi cade fața lui Nagel când îi spun ce-am descoperit.

Erau oameni.

Greel era aproape convins. Aveau o structură curioasă a minții, dar era umană. Îi plăcea să sondeze mintea altora. Cunoștea senzația aspră, vagă a minții de animal, umbrele obscene care alcătuiau gândurile creaturilor-vierme. Și cunoștea mințile oamenilor.

Asta erau.

Straniu, totuși. Mințile se împreunează într-o adevărată comunicare numai cu un frate-de-spirit. Dar întotdeauna există o comuniune între ele. Întunecată și de nepătruns, plină de nori, arome, izuri și sentimente. Dar o comuniune.

Acum, nu avu loc nici o comuniune. Mintea lui comunica parcă cu un animal inferior. Nu percepea nici o reacție. Oamenii și frații-de-spirit îi răspundeau; animalele, nu.

Acești oameni nu-i răspundeau. Acești oameni-foc ciudați aveau minți paralizate și schiloade.

În bezna din tunel, Greel se ridică din poziția ghemuit. Focul dispăruse brusc de pe zid. Oamenii plecau, se depărtau de el în josul tunelului. Focul se depărta odată cu ei.

Avansă prudent, cu H'ssig alături și cu sulița în mână. Mințile nu se puteau împreuna la distanțe prea mari. Trebuia să le țină aproape. Trebuia să afle mai multe. Era cercetaș. Avea o datorie de îndeplinit.

Mintea lui se furișă afară încă o dată, să simtă parfumul altora. Trebuia să fie sigur.

Gândurile lor fremătau în jurul lui haotic, într-un vârtej străpuns de dâre luminoase și sentimente și idei săltărețe, pe jumătate vizibile. Prinse câte ceva. Recunoscă ceva. Apoi îi veni o idee.

Gustă prelung și adânc din mințile lor și învăță din ele. Dar parcă tot cu mintea unui animal se împreuna. Nu era percept. Nu obținea nici o reacție.

Ei se depărtau mereu, gândurile li se disipau, iar împreunarea minților devenea tot mai dificilă. Greel avansă. Șovăi când ajunse la curbă. Dar știa că trebuie să continue. Era cercetaș.

Se lăsă la pământ, miji ochii și se deplasă de-a lungul curbei în patru labe.

Când trecu de ea, se opri cu răsuflarea tăiată. Se afla într-un coridor larg, o peșteră imensă cu tavan boltit și pilaștri uriași, înalți până la cer. Pasajul sclipea de lumină, o lumină bizară, agresivă, atotstăpânitoare.

Era un loc de legendă. Coridorul Bătrânilor. Acesta trebuia să fie. Nu mai văzuse niciodată o încăpere atât de mare. Dintre toți Oamenii, el se aventurase cel mai departe și urcase cel mai sus. Nu se vedeau oamenii, dar focul lor dansa la gura tunelului din capătul celălalt al coridorului. Intens, dar suportabil. Dispăruseră după altă cotitură. Își dădu seama că se uita numai la reflexia slabă a focului. Câtă vreme nu se uita direct la el, era în siguranță.

Pătrunse în coridor, cercetașul din el strigându-i să escaladeze zidul și să cerceteze încăperea de deasupra, din care se înălțau pilaștri. Nu. Oamenii-foc erau mai importanți. Iar în coridor se putea întoarce altă dată.

H'ssig se frecă de piciorul lui. Coborî brațul și mângâie liniștitor blana moale a șobolanului. Fratele-de-spirit îi simțea zbaterea gândurilor.

Oameni, da, era convins. Și află mai multe. Gândurile lor nu erau ale acestora, dar erau gânduri umane și pe unele chiar le înțelegea. Unul dintre ei ardea, ardea să găsească alți oameni. Îi caută pe Oameni, își zise Greel.

Acest lucru îl știa. Era cercetaș și putea pătrunde în mintea altora. Nu făcea greșeli. Dar ce anume trebuia să facă – asta nu știa.

Îi căutau pe Oameni. Poate era un lucru bun. Când se gândise prima oară la el, vibrase de bucurie. Oamenii-foc semănau cu Bătrânii din legende. Dacă îi căutau pe Oameni, atunci îi va conduce la ei. O să fie răsplătit regește, o să fie slăvit, iar poveștile o să-i ducă numele din generație în generație.

Mai mult decât atât, era datoria lui. De la ultimele generații încoace, lucrurile nu prea mergeau bine pentru Oameni. Vremea binelui se încheiase odată cu sosirea creaturilor-vierme, care-i goniseră dintr-un tunel într-altul. Și acum, sub picioarele lui, se mai dădeau lupte în Nivelurile Periculoase și în tunelurile Oamenilor.

Iar Greel știa că pierdeau.

Încet. Dar sigur. Creaturile-vierme erau noi pentru ei. Mai mult decât animale, dar mai puțin, mult mai puțin decât oameni. Nu aveau nevoie de tuneluri. Pândeau chiar și prin pământ și nu erau nicăieri în siguranță.

Oamenii ripostau. Cei care pătrundeau în mintea altora simțeau creaturile-vierme pe care sulile le ucideau, iar șobolanii le sfâșiau în bucățele. Dar creaturile-vierme fugeau întotdeauna înapoi în pământ. Și erau multe, multe, iar ei foarte puțini.

Însă acești oameni noi, acești oameni-foc, puteau schimba rezultatul războiului. Legende le spuneau că Bătrânii luptaseră folosind focul și arme neștiute, iar aceștia trăiau în foc. Ar putea veni în ajutorul Oamenilor. Le-ar putea da arme puternice ca să alunge creaturile-vierme în bezna din care au venit.

Dar.

Dar aceștia nu erau chiar oameni. Aveau mințile paralizate, iar gândurile lor, în cea mai mare parte, îi erau străine. Nu prindea decât frânturi din ele. Nu le putea cunoaște la fel ca pe ale Oamenilor, când își împreunau mințile.

I-ar putea conduce la ei. Știa drumul. Înapoi și în jos, o cotitură aici, încă una dincolo. Prin Tunelurile din Mijloc și prin Nivelurile Periculoase.

Dar dacă-i conducea și pe urmă se dovedeau dușmani? Dacă se întorceau împotriva Oamenilor cu focul lor? Se temea de ce-ar putea face.

Fără el, nu-i vor găsi niciodată, era convins. Numai el, din atâtea generații, ajunsese atât de departe. Și numai furișându-se și pătrunzând în alte minți și cu H'ssig alături. Ei n-ar fi găsit niciodată drumurile pe care venise el,

tunelurile acelea șerpuitoare care duceau adânc, adânc în pământ.

Așa că erau în siguranță dacă el nu făcea nimic, dar atunci creaturile-vierme ar câștiga, în cele din urmă. Ar dura, poate, generații la rând. Și n-ar rezista.

Trebuia să ia o hotărâre. Nici unul dintre cei care pătrundeau în mintea altora nu putea străbate nici măcar o mică parte din distanța care-l separa pe el de tunelurile Oamenilor. El singur trebuia să hotărască.

Și va trebui să hotărască repede. Pentru că, își dădu seama îngrozit, oamenii-foc se întorceau. Le percepea gândurile stranii tot mai puternic, iar lumina din coridor se intensifica.

Șovăi, apoi porni încet înapoi către tunelul din care venise.

— Stai puțin, spuse Von der Stadt când tovarășul lui urcase deja un sfert de zid. Hai să vedem ce e și în direcția opusă.

Ciffonetto întoarse capul stângaci să-l privească, renunță când văzu că nu poate, apoi sări jos. Păru nemulțumit.

— Ar trebui să ne întoarcem. Am văzut destul.

— Tu ai vrut să explorăm și locul ăsta de aici, îi răspunse celălalt scuturând din umeri. Așa că hai să facem o treabă ca lumea. Poate că nu ne mai despart decât câțiva metri de încă una dintre descoperirile tale mărețe.

— Bine, acceptă Ciffonetto, scoțându-și lanterna din curea, unde o vârase când încercase să se urce pe zid. Poate ai dreptate. Ar fi trist să-l aducem pe Nagel aici și să dea el peste ceva ce nouă ne-a scăpat.

Von der Stadt îl aprobă din cap. Razele lanternelor se împletiră și cei doi porniră repede către gura adâncă și întunecoasă a tunelului.

Se apropiau. Frica și nehotărârea i se învălmășeau printre gânduri. Se lipi de zid. Se dădu înapoi, repede și fără zgomot.

Trebuie să stea departe de foc până hotărăște ce să facă.

Însă după primul colț, tunelul se întindea lung și drept. Greel se mișcă repede. Dar nu destul de repede. Și, imprudent, avu ochii larg deschiși când focul apăru dintr-odată, izbitor.

Îl usturau ochii. Chițai de durere și se azvârli la pământ. Focul nu voia să plece. Îl vedea cum dansează, schimbând înspăimântător culorile, chiar prin pleoapele lăsate.

Se forță să se controleze. Se afla încă la distanță de ei. Avea încă arma. Întinse mana spre H'ssig, lângă el. Șobolanul fără ochi îl va ajuta din nou să vadă.

Cu ochii tot închiși, începu să se târască înapoi, departe de foc. H'ssig rămase pe loc.

— Ce naiba a fost asta?

Întrebarea șoptită a lui Von der Stadt atârână în aer o clipă, împietri chiar pe locul în care cotise. Lângă el, Ciffonetto înțepenise și el la auzul zgomotului. Omul de știință păru nedumerit.

— Nu știu. Ceva... ciudat. Mi s-a părut că-i un animal care suferă. Un fel de țipăt. Dar parcă cine țipa se străduia să nu fie auzit.

Plimbă lanterna încolo și înapoi, desenând fâșii de lumină pe catifeaua întunericului, dar nu zări nimic. Von der Stadt o îndreptă pe a lui drept în față, fără să se miște.

— Nu-mi place, zise el, cuprins de îndoială. S-o fi găsim cineva acolo, jos, dar nu înseamnă că e și prietenos.

Mută lanterna în stânga și scoase pistolul.

— Hai să vedem, adăugă el.

Ciffonetto se încruntă, dar nu mai zise nimic. Își văzură de drum mai departe.

Erau mari și se mișcau repede. Copleșit de disperare, Greel își dădu seama că-l vor prinde. Hotărâseră deja în locul lui.

Dar poate că așa trebuia să se întâmple. Erau oameni. Asemenea Bătrânilor. Îi vor ajuta pe Oameni în lupta împotriva creaturilor-vierme. Va începe o nouă eră. Vremea fricii va trece. Groaza se va stinge. Gloria străveche de care

vorbesc poveștile se va întoarce și Oamenii vor construi, încă o dată, culoare largi și tuneluri solide.

Da. Hotărâseră în locul lui, dar luaseră hotărârea cea bună. Singura. Omul trebuie să se întâlnească cu omul și amândoi vor ține piept creaturilor-vierme.

Ținu ochii închiși, dar se ridică în picioare.

Și începu să vorbească.

Se opriră din nou, cu picioarele în aer. De data asta nu mai auziră un țipăt înăbușit, ci un sunet moale, un fel de șuierat, prea clar să-l confunde cu altceva.

Cele două lanterne fluturară în toate părțile preț de câteva secunde. Una dintre ele înțepeni. Cealaltă șovăi, apoi împietri și ea.

Împreună, dădură la iveală un iaz luminos la capătul îndepărtat al tunelului. Și în mijlocul lui stătea... ce?

— Dumnezeuule, vorbi Von der Stadt. Cliff, spune-mi repede ce e, înainte să trag.

— Nu trage. Nu se mișcă.

— Dar... ce e?

— Nu știu.

Glasul savantului tremură straniu, nesigur.

Ființa din iazul de lumină era scundă, nu cu mult peste un metru. Scundă și dezgustătoare. Aducea vag cu un om, dar avea membre disproporționate, mâini și picioare strâmbe, grotești. Iar pielea, pielea avea un aspect scârbos, de larvă.

Cel mai urât era însă capul. Mare, mult prea mare față de corp, cu toate acestea, nasul și gura de-abia se ghiceau. Parcă nu avea decât ochi. Doi ochi mari, imenși, hidoși, ascunși acum sub pleoapele de piele albă ca moartea.

Von der Stadt înmărmurise, dar pe Ciffonetto înfățișarea creaturii îl zgudui. Totuși el vorbi cel dintâi:

— Privește, rosti cu glas încet. Uită-te în palma ei. Cred... cred că-i o unealtă.

Tăcere. Lungă, apăsătoare. Apoi din nou vocea lui Ciffonetto, răgușită:

— Cred că e un om.

Greel ardea.

Îl atacase focul. Ochii îl dureau și închiși. Știa ce oroare îl pândeă dacă i-ar fi deschis. Îl atacase focul. Pielea îl gâdila și-l durea. Din ce în ce mai tare.

Totuși, rămase neclintit. Era cercetaș. Avea o datorie de îndeplinit. Răbdă, în timp ce mintea lui se împreuna cu a celor doi.

Și acolo, în mintea lor, descoperi teama, dar o teamă controlată. Își văzu propria imagine prin ochii lor, distorsionată, încețoșată. Gustă groaza și repulsia care se războiau într-unul dintre ei. Și repulsia pură care-l tulbura pe celălalt.

Se înfurie, dar se stăpâni. Trebuie să ajungă la ei. Trebuie să-i conducă la Oamenii. Erau orbi și schilodiți și nu-și puteau înfrâna sentimentele, dar dacă ar înțelege, ar ajuta. Da.

Nu se clinti. Așteptă. Îl ustura pielea, dar așteptă.

— Aia, vorbi Von der Stadt. Chestia aia e un om?

Ciffonetto dădu afirmativ din cap.

— Trebuie să fie. Are unelte. A vorbit.

Avu o scurtă ezitare.

— Dar... Doamne, nu mi-am închipuit niciodată așa ceva. Tunelurile. Bezna. De sute de ani, numai beznă. Nu mi-ar fi trecut prin cap. Atâta evoluție în așa de puțin timp.

— Un om? Își exprimă Von der Stadt iarăși îndoiala. Ești nebun. Nici un om nu poate ajunge așa.

Celălalt nici nu-l auzi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, bolborosi. Ar fi trebuit să bănuiesc. Radiațiile, bineînțeles. Accelerează mutațiile. Durată de viață mai scurtă, probabil. Ai avut dreptate. Oamenii nu pot trăi cu gângăni și ciuperci. Nu oamenii ca noi. Așa că s-au adaptat. S-au adaptat la întuneric și la tuneluri. A... tresări. Ochii, continuă el, apoi stinse lanterna și pereții parcă se înclină spre ei. Probabil că sunt sensibili. Îi facem rău. Abate-ți lanterna.

Tovarășul lui îi aruncă o privire piezișă.

— E destul de întuneric și așa.

Dar îl ascultă. Raza de lumină își schimbă direcția.

— Istorie, spuse Ciffonetto. Un moment care va dăinui prin...

Nu apucă să-și termine propoziția. Von der Stadt era tensionat, cu nervii la limită. Când mută lanterna de pe ființa din tunel, surprinse o mișcare scurtă prin întuneric. O deplasă înainte și înapoi, văzu din nou mișcarea și fixă raza pe șine.

Anterior, fusese gata să tragă, dar ezitase, pentru că ființa care aducea a om stătuse nemișcată, dubioasă.

Aceasta de acum nu stătea pe loc. Chițăia și mișuna. Și nici nu era necunoscută.

De data asta, nu mai ezită.

Se auzi un răcnet, urmă o licărire. Apoi încă una.

— L-am nimerit. Un afurisit de șobolan.

Și Greel țipă.

După usturimea insuportabilă, urmasse o clipă de ușurare. Dar numai una. Pe urmă, brusc, îl cotropi suferința. Val după val după val. Îl răvăși, îi strivi gândurile despre oamenii-foc, le strivi teama din mintea lui, îi strivi mânia.

H'ssig era mort. Fratele-de-spirit murise.

Oamenii-foc îl omorâseră.

Urlă de furie amestecată cu durere. Țâșni în față și ridică sulita.

Deschise ochii. O scânteiere scurtă, apoi iarăși durere și orbire.

Dar scânteierea îi fu de ajuns. Lovi. O dată și încă o dată. Sălbatic, turbat, lovitură după lovitură, înțepătură după înțepătură.

Pe urmă, din nou, universul se înroși de durere și auzi a doua oară zgomotul care adusesse moartea lui H'ssig. Se pomeni trântit la pământ și deschise ochii. Foc, era foc peste tot.

Dar nu ținu mult. Numai puțin. Imediat lumea se întunecă la loc pentru Greel al Oamenilor.

Pistolul încă fumega. Mâna tot nu se mișca. Dar Von der Stadt, cu gura căscată, se holba când la creatura care explodase în tunel, când la sângele care i se scurgea pe uniformă.

După aceea scăpă arma și-și duse mâinile în jurul stomacului, în jurul rănilor. Ridică degetele pline de sânge și se uită mirat la ele, apoi la Ciffonetto.

— Șobolanul, îi spuse cu durere în voce. N-am făcut decât să împușc un șobolan. Urmărea creatura. De ce, Cliff...

Se prăbuși. Căzu cu un bufnet. Lanterna clipi de câteva ori și se stinse.

Bâjbâială prelungă în beznă. În cele din urmă, lanterna celui alt se aprinse și savantul, palid ca moartea, îngenunche lângă tovarășul său.

— Von, rosti el, scuturându-l de uniformă. Ești teafăr?

Rupse materialul și văzu carnea sfâșiată.

— Nici măcar nu l-am văzut venind, bolborosea Von der Stadt. Am abătut lanterna, cum mi-ai zis. De ce? N-aveam de gând să-l împușc. Nu dacă era om. Am împușcat un șobolan. Un nenorocit de șobolan. Îl urmărea.

Paralizat, Ciffonetto înclină afirmativ din cap.

— N-a fost vina ta. Probabil că l-ai speriat. Dar acum ai nevoie de îngrijire. Te-a rănit grav. Crezi că poți să ajungi până în tabără?

Nu mai așteptă răspunsul. Vârî brațul sub al lui, îl ridică în picioare și începu să-l care în jos prin tunel, rugându-se să ajungă la peron.

— N-am făcut decât să împușc un șobolan, repeta întruna Von der Stadt, cu glas uluit.

— Nu te îngrijora. N-are importanță. O să găsim alți oameni. O să scotocim în tot sistemul metroului dacă va fi nevoie. O să-i găsim.

— Numai un șobolan. Numai un șobolan.

Ajunseră pe peron. Îl lăsă la pământ.

— Nu pot să urc și să te car și pe tine. Va trebui să te las aici. Mă duc după ajutor.

Se îndreptă de spate și-și agăță lanterna de curea.

— Numai un șobolan, repetă Von der Stadt.

— Calmează-te. Chiar dacă n-o să-i găsim, n-am pierdut nimic. Sunt, evident, niște suboameni. Poate au fost ca noi, cândva. Dar acum nu mai sunt. Au degenerat. Oricum, n-am avea ce învăța de la ei.

Dar celălalt nu mai asculta și nu mai auzea nimic. Stătea pur și simplu proptit de perete, cu brațele strânse în jurul stomacului, simțind cum i se scurge sângele printre degete, bolborosind la nesfârșit aceleași cuvinte.

Ciffonetto se întoarce cu fața la perete. Câțiva metri până la peron, apoi liftul vechi și ruginit, ruinele din subsol și lumina zilei. Trebuia să se grăbească. Von der Stadt nu avea să reziste mult.

Apucă piatra, se trase în sus și se agăță de zid disperat, cu mâna liberă pipăind după un punct de sprijin. Încă un efort, mai sus.

Aproape că ajunse, aproape că atinse peronul, când mușchii lui de creatură lunară, flasci, cedară. Un spasm brusc și mâna îi alunecă. Cealaltă nu reuși să-i susțină greutatea.

Căzu. Pe lanternă.

Întinericul nu era cel cu care se obișnuise, ci mai dens, mai de nepătruns. Își stăpâni urletul.

Când încercă să se ridice, îi dădu drumul. Nu numai lanterna se sparse în căzătură.

Ecoul urletului răsună repetat în tunelul lung și negru, pe care nu-l vedea. Trecu multă vreme până se stinse. Când, în cele din urmă, nu-l mai auzi, urlă încă o dată. Și încă o dată.

Într-un sfârșit, răgușit, se opri.

— Von, întrebă el, Von, mă auzi?

Nu primi nici un răspuns. Repetă întrebarea. Să vorbească. Trebuie să vorbească întruna, ca să nu-și piardă mințile. În beznă din jur, ghici mișcări ușoare la câțiva metri de el.

Von der Stadt chicoti, cu mintea rătăcită în capătul celălalt al infinitului.

— N-a fost decât un șobolan. Un șobolan.

Tăcere. Apoi glasul moale al lui Ciffonetto:

- Da, Von, da.
- N-a fost decât un şobolan.
- N-a fost decât un şobolan.
- N-a fost decât un şobolan.

ÎN AȘTEPTAREA ZEFIRULUI

Tobias S. Buckell

Tobias S. Buckell este autorul romanelor *Crystal Rain* și *Ragamuffin*, precum și al multor povestiri apărute în reviste ca *Analog* și *Nature* și în antologiile *Mojo: Conjure Stories*, *So Long Been Dreaming* și *I, Alien*. Are în pregătire culegerea de povestiri *Tides from the New Worlds* și al treilea roman al său, *Sly Mongoose*.

Originar din Caraibe, a trăit o vreme la bordul unei ambarcațiuni propulsate de un generator eolian. Ca urmare, consideră de multă vreme că ar fi normal ca un apartament dintr-o zonă plană, cum ar fi un deșert, să fie alimentat cu energie eoliană, iar când a început să facă speculații despre un viitor cu mai puțin combustibil fosil, și-a examinat propriul său trecut pentru o alternativă.

Buckell afirmă că SF-ul postapocaliptic este, adesea, o cale de penitență pentru toate păcatele noastre moderne, imaginate sau reale. Oricum, această povestire este, poate, cea mai optimistă din întregul volum.

Zefirul întârziase cu aproape cinci zile. Vântul ridica praful în mici fuioare răsucite și bezmetice, care se prăvăleau haotice pe sol printre rămășițele orașului. Mai departe, dincolo de conturul mătăhălos al clădirilor Super Wal-Mart și Kroger's, stătea Mara, ștergându-și lentilele binoclului. Platforma pe care se afla se ridica la treizeci de metri, terminându-se în rezervorul cu apă învolburată care alimenta orașul, permițându-i să privească până aproape de marginea orizontului. Își încordă privirile, încercând să distingă conturul familiar al celor patru catarge, ca niște lame, ale *Zefirului*, însă nu văzu decât coloane de praf.

Vechea autostradă de asfalt, construită pe vremurile îmbelșugate de demult, cedase, în cele din urmă, prafului, în pofida eforturilor intense ale orașului de a-l ține la distanță. Barierele zăceau pe o parte.

Încă mai știa fiecare buclă sau curbă a autostrăzii, pe care le memorase încă de la doisprezece ani, când își dăduse seama că ducea spre alte orașe și spre oameni.

Mara, se întunecă.

— Bine, Ken.

Acesta puse cu grijă binoclul în husa lui și coborî pe o parte a turnului. Îndepărtându-se de mormanul de praf depus la picioarele acestuia, ea se apropie de bărbat, conturat ca o siluetă masivă în lumina amurgului lăsat pe neașteptate.

— Mama ta insistă să-ți vorbească.

Ea nu-i răspunse.

— Vrea să vă împăcați.

— Plec. Am tot vrut încă de pe când aveam doisprezece ani. Haide, Ken, nu începe din nou, îi zise și porni rapid spre casă.

Își potrivi pasul cu ea și, chiar dacă-l vedea cum se întreabă ce să mai spună, observa și cum examinează ferma aflată la limita câmpului vizual. Ferma lor sfida praful și vântul cu vegetația luxuriantă, însă doar pentru că se afla sub sticla protectoare. Ken se opri discret de două ori, verificând dacă nu erau fisuri în fațada clădirii, zone pe unde încerca întotdeauna să se strecoare praful.

— Generatorul lor eolian e defect. Au nevoie de ajutor. Le-am spus că trec pe la ei mâine.

— Nu prea-mi convine, oftă Mara.

Deschise ușa exterioară și o lăsă să intre. Își scutură cizmele de praf, apoi lăsă ușa să se închidă și trecu mai departe în timp ce ea trăgea de următoarea. Praful se strecura peste tot și acoperea totul, în pofida oricăror precauțiuni. Măturile nu aveau nici un fel de spor. În timp ce el îl socotea o necesitate inutilă, ea considera destul de apetisantă ideea unui aspirator.

— Am nevoie de ajutorul tău doar pentru o după-amiază. Te-ai simți prost să lași pe cineva fără curent, nu?

Ken avea dreptate, fără generatorul eolian, părinții ei aveau să rămână fără energie.

— OK, am să dau o mână de ajutor.

Îndemânaticul bărbat pregătise deja cina pentru amândoi. Cu toate că era puțin rece de la stat afară, era minunată.

Zefirul avea șase zile de întârziere.

Mara se chinui să urce până pe acoperiș și i se alătură lui Ken. El aranjase deja piesele generatorului eolian, iar ea de-abia reușise să treacă de taică-său fără să fie oprită din drum. Mama ei era prin preajmă, având un aer rănit și neajutorat.

— Pala este în regulă, însă alternatorul e prăjit, se strâmbă Ken.

Destul de ușor de reparat. Generatoarele eoliene nu constau decât dintr-un vechi alternator de mașină, legat de o elice și un tambur, montate pe acoperiș. Electricitatea din casă depindea de bateriile cu ciclu de durată, care foloseau energia generatoarelor pentru a se reîncărca. Panourile solare funcționau în unele regiuni, însă aici le năpădea praful și, spre deosebire de generatoarele eoliene, nu funcționau noaptea. În plus, era destul de ușor să te strecuri afară, până într-o parcare, și să-ți iei un alternator dintr-una dintre miile de mașini răposate.

Bănuia că tatăl ei îi chemase în ajutor doar ca s-o atragă la fermă. La naiba!

— Mara, spuse tatăl ei, de lângă șanțul de colectare a prafului. Trebuie să vorbim.

Privi drept peste margine, departe, la întinsul orizont maroniu.

— Uită-te la mine. Am fost aspri cu tine. Ne pare rău.

— Ne place de Ken, pretinse maică-sa de jos. Dar ești tânără, încă nu poți să pleci.

— Întoarce-te, scumpo. Ne-ai putea ajuta la fermă. N-ai fi chiar atât de ocupată cum ești cu el.

Bărbatul reacționează uitându-se în sus cu un rânjete strâmb. Mara înjură și-și dădu drumul de la capătul mai jos al acoperișului, icnind când lovi solul prăfuit. Tatăl ei începu să coboare pe scară, dar ea era deja în docar, ridicând pânza și smucindu-se înainte pentru a traversa suprafața de praf înapoi spre siguranța relativă oferită de ferma lui Ken, lăsând comentariile plângărețe ale mamei sale în urmă în aerul amurgului.

La naiba, cum de căzuse într-o asemenea capcană? Părinții ei făceau totul atât de pe față. Și Ken, se înfurie ea pe drumul înapoi. N-ar fi trebuit s-o ia cu el.

Chiar și după ce se arătă, pregătind spășit încă o cină fabuloasă, ea încercă să rămână cu capsă pusă. Însă, în cele din urmă, furia i se risipi, cum se întâmpla întotdeauna.

În cea de-a șaptea și de-a opta zi de așteptare, recepția se limpezi destul de mult, astfel încât amândoi putură surprinde unele transmisiuni dinspre nordul îndepărtat. Ken avea destul curent în bateriile din casă pentru opt ore de emisiuni de televiziune și se ghemuiește amândoi pe canapea.

Începu să se întrebe dacă *Zefirul* se va mai arăta vreodată. Ultima apariție a fost în urmă cu doi ani, când uriașa corabie pe roți intrase în oraș pentru o zi. Negustorii și comercianții împodobiseră diferitele sale punți cu zâmbetele și tarabele lor.

Aflase din discuțiile cu echipajul că era una dintre puținele legături pe care orașele îndepărtate ale Americii le mai aveau cu metropolele și între ele. Chiar de la colapsul pieței petroliere, când Orientul Mijlociu a fost nimicit prin atacuri nucleare, iar diferite părți ale Europei incendiate, țara încercase să înlocuiască o întreagă infrastructură bazată pe petrol.

După aproape două generații, reușea.

Metropolele foloseau mai multă energie nucleară sau chiar exploatau sistemele de canalizare, însă orașele mai mici au fost afectate cel mai crunt. Obișnuite cu energia,

Însă excluse din liniile de alimentare și izolate, au fost înghițite de o Eră Întunecată. Viața se susținea aici numai prin lucrurile esențiale: apa și vântul.

Mara voia să vadă un oraș iluminat luxuriant, punând pe fugă penumbra și noaptea cu ziua artificială, făcută de mâna omului.

În cea de-a zecea zi, Ken o găsi în dormitor, făcându-și bagajele în graba mare.

— *Zefirul* a fost observat venind dinspre est, spuse, ridicând pe umeri o desagă.

— Ești sigură că asta vrei?

— Ce?

— Să pleci. Nu știi ce-i acolo. Locuri ciudate, oameni ciudați. Primejdii.

Se uită la el.

— Desigur.

Bărbatul își înfipse privirea în pământ.

— Credeam că noi doi împărtășim ceva, tu și cu mine.

— Desigur.

Mara se opri.

— Ți-am tot spus că am să plec.

— Dar am sperat...

— Ken. Nu pot.

— Du-te.

Glasul lui se aspri și plecă în bucătărie. Ea se așeză la marginea patului înghițindu-și lacrimile, apoi înșfăcă două bagaje și plecă furioasă.

Zefirul rula pe Strada Mare, încetini până când ajunse aproape la pas pentru a permite oamenilor să alerge pe lângă el și să sară pe punte. Copii se îmbulzeau de o parte și de alta și comerțul neînduplecat mergea fără oprire. Cele patru catarge înalte se ridicau deasupra clădirilor cu două-trei etaje din oraș. Arătau ca niște aripi verticale și se foloseau de aceleași principii fizice. Aerul care traversa marginea mai scurtă a catargului ca o lamă crea un gol, ceea ce pune în mișcare roțile masive ale navei.

Mara urma mulțimea nerăbdătoare din spatele corabiei. Din când în când, dădea din cap spre câte un chip familiar.

Mărgele de plastic, mai prețioase ca aurul, din cauza rarității petrolului, erau înșirate pe tejghelele care ieșeau în afara navei. Se îndreptă cu pas rapid spre una dintre acestea, dar se pomeni împiedicându-se de o figură familiară.

— Unchiule Dan?

— Salut.

O apucase de braț, strângând-o cu nădejde. Mara văzu conturul masiv al *Zefirului* îndepărtându-se încet. Încercă să se smulgă din strânsoare, dar nu reuși. Tatăl ei își făcea loc prin mulțime.

— Tată! Ce se întâmplă?

— Este pentru binele tău, zise unchiul Dan. Nu știi ce faci.

— Ba da, țipă ea, lovindu-l în fluierile picioarelor.

Mulțimea din jur nu le dădea nici o atenție vizibilă, deși știa că până la căderea serii evenimentul va fi principalul subiect de discuții în oraș.

Se milogi, se rugă, țipă și lovi, zgârie și se luptă. Însă bărbații familiei erau hotărâți. O încuiară în pivniță.

— Vei ieși de aici după ce pleacă *Zefirul*, îi promise mama.

Nu erau nici un fel de ferestre. Nu putea decât să-și imagineze ieșirea lentă din oraș a corabiei. Încercă să adopte o expresie curajoasă, apoi se ghemui într-un colț și plânse. După aceea bătu cu pumnii în ușă, însă nu veni nimeni să-i dea drumul.

Pivnița era confortabilă. Cuibul familiei, dotat cu mai multe canapele și covor. Cineva crăpă ușa și, uitându-se afară, Mara presupuse că era pe la amurg. Ken coborî prudent treptele.

— Eu sunt.

— Presupun că și tu ești băgat în asta, nu?

— De fapt, nu. Familia ta vrea ca eu să-ți bag mințile-n cap. N-am să te mint. Vreau să rămâi, dar să te țină aici, așa, este ridicol.

— Cu cât stăm mai mult departe de orașe, cu atât mai dementială va deveni situația.

— Poate că da. Familia ta este înspăimântată. Nu vor să te piardă.

— Asta nu le dă nici un drept să mă încuie aici, ca pe un câine nenorocit! țipă.

Ken veni mai aproape.

— Docarul meu cu pânze este afară. Nu trebuie decât să ajungi până acolo. Ești o navigatoare mai bună decât oricine altcineva, odată urcată în el, nu te depășește nimeni. *Zefirul* mai poate fi prins din urmă. Oricum, nu mi-a plăcut niciodată de unchiul tău.

Ridică privirile spre el și-l îmbrățișă îndelung.

— Îți mulțumesc foarte mult.

— Dacă te mai întorci vreodată în oraș, caută-mă.

— Ai să vii cu mine atunci?

— Întreabă-mă asta atunci.

Ken se desprinsese și urcă treptele.

— Stai pe-aproape.

Se aruncă asupra unchiului și tatălui ei, doborându-i cu un urlet puternic. Mara trecu de ei în fugă, pierzându-și doar un pantof, țâșnind pe lângă mama ei și ajungând în curte.

Pânza docarului se umflă pocnind și zvâcni luând-o peste nisipuri înainte ca ea să se uite peste umăr pentru a vedea două siluete apărând în cadrul ușii, privind-o cum se duce. Nimeni nu catadicsi s-o urmărească. Știau cu toții cât de pricepută era.

Îi luă câteva ore bune până când i se arătară cele patru catarge. Putea auzi strigăte îndepărtate în timp ce examina uriașa corabie de uscat.

— Ahoy, *Zefirule!* strigă.

Cineva coborî o scară, iar ea se cățăără. Docarul cu pânză se duse într-o parte și se răsturnă în nisip, frângându-și în două micul său catarg. Se simți ușor eliberată când ateriză zâmbind pe punte.

Negustorul cu scara se dădu într-o parte, lăsând să treacă un ofițer îmbrăcat în kaki.

— În ultimele câteva ore te-am urmărit cum te apropiai. Ne-a plăcut cum te-ai folosit de vânt.

— Poți descifra hărțile? Întrebă o femeie în uniformă, care purta șnururi ciudate la umeri.

— Nu.

— Cauți ceva de lucru la bordul navei?

— Da, rosti și simți cum i se strânge stomacul.

— Atunci o să te învățăm cum să citești hărțile. Îi întinse mâna. Bun venit la bord, copilă. Eu sunt căpitanul Shana. Dacă mă înfrunți sau îmi oferi vreun alt motiv, te arunc peste bord și te las vulturilor. Ai înțeleș?

— Da, doamnă.

— Bine. Dați-i un hamac.

Rămase pe puntea *Zephyrului*, gustând clipa. Apoi un bărbat în uniformă o atinse pe umăr.

— Nu-i vorba aici de jocuri și distracții, ci de muncă grea, dar merită. Vino.

Mara se opri și privi spre orizontul neted, plin de versiuni ispititoare ale viitorului. Apoi îl urmă sub punte.

SĂ NU DISPERI

Jack McDevitt

Jack McDevitt a scris peste zece romane, inclusiv capodopera despre era postapocaliptică *Eternity Road*, în care întâlnim același univers ca în povestirea următoare. Textele sale au apărut în revistele *Analog*, *Asimov's* și *F&SF*, dar și în numeroase antologii. A fost nominalizat de treisprezece ori la Premiul Nebula, pe care l-a câștigat prima oară în 2007, pentru romanul *Exploratorul*¹¹. *The Hercules Text*, primul său roman, a primit Premiul Locus, iar *Omega* a fost răsplătit cu John W. Campbell Memorial.

Să nu disperi este povestea lui Chaka Milana, o femeie care pleacă din orașul ei natal în căutarea unui loc legendar, unde se ascund secretele Constructorilor de Drumuri, acei meșteri aproape mitici care au durat benzile de beton de pe suprafața pământului și ruinele orașelor cu turnuri atât de înalte, încât nu-ți ajunge o zi întreagă să te sui în vârf. Pe parcursul călătoriei, Chaka întâlnește avatarul istoric al unui bărbat pe care nu-l recunoaște, dar pe care cititorii îl vor identifica fără îndoială.

Începu să plouă când aruncau ultimele lopeți de țărână pe mormânt.

Quait lăsă bărbia în piept și murmură obișnuitul rămas-bun. Chaka se uită la monumentul comemorativ de lemn pe care scria numele lui Flojian, data nașterii și a morții și inscripția DEPARTE DE CASĂ.

Nu fusese prea apropiată de el. Un bărbat egocentric, care găsea mereu motiv să se plângă și întotdeauna știa mai bine decât alții ce trebuia făcut. Dar puteai conta pe el că-și făcea treaba ca lumea, iar acum nu mai rămăseseră decât ei doi.

¹¹ Ed. Nemira, 2008 (n. red.).

Quait își încheie vorbele, ridică privirea și îi făcu semn din cap. Venise rândul ei. Bine că s-a terminat. Amărâtul căzuse în cap de pe acoperișul unei ruine și în următoarele patru zile nu prea avuseseră ce să facă pentru el. Ce mod stupid, chiar tâmpit de a muri.

— Flojian, zise, o să ne lipsești.

Rostise doar atât pentru că erau cuvinte sincere și pentru că ploua tot mai tare.

Se întoarseră la cai. Quait vârî lopata sub șa și încălecă în stilul lui stângaci, care o făcea întotdeauna să se întrebe dacă Lightfoot n-o să-l azvârle pe partea cealaltă.

Stătea și se uita la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, ștergându-se cu palma pe obraz.

Își trăsese pălăria până peste ochi. Ploaia i se scurgea de pe bor pe umeri.

— E timpul să renunțăm. Să mergem acasă. Dacă putem. Cerul bubui. Întunericul se îngroșă.

— Nu-i cel mai bun moment să discutăm.

Așteptă să încalece și ea. Ploaia bătea pământul moale și se izbea de copaci.

Chaka întoarse privirea spre mormânt. Flojian zăcea acum printre ruine, îngropat, ca ele, sub dealurile unduioase și pădurea întinsă. I-ar fi plăcut un asemenea mormânt, se gândi. Se dădea în vânt după lucrurile moarte de mult. Se înveli strâns cu jacheta și urcă în șa. Quait își mână calul la trap.

Îl îngropaseră în vârful celei mai înalte creste din regiune. Acum călăreau de-a lungul ei, croindu-și drum printre mulaje de beton sparte, bușteni pietrificați și metal ruginit – rămășițele lumii vechi, care se scufunda lent în pământ. Timpul se purtase blând cu ruinele: pământul și iarba rotunjiseră dărâmăturile, se răspândiseră peste ele, le tociseră marginile ascuțite. În cele din urmă, își zise, nu va mai rămâne nimic, iar vizitatorii vor sta pe ruine fără să aibă habar de existența lor.

Quait se aplecă în ploaie, cu pălăria trasă până peste ochi, cu mâna dreaptă pe coasta lui Lightfoot. Arăta blazat,

extenuat și descurajat și ea înțelese pentru prima oară că și el renunțase. Că nu mai aștepta decât să apară altcineva care să ia asupra sa responsabilitatea de a recunoaște eșecul.

Coborâra de pe creastă și o luară printr-o trecătoare îngustă, mărginită de blocuri de piatră și dale.

— Te simți bine? întrebă el.

Nu avea nimic. Era speriată. Stoarsă de puteri. Se întreba ce le vor spune văduvelor și mamelor când vor ajunge acasă. La plecare, fuseseră șase la număr.

— Da. Mă simt bine.

Grota se deschidea în fața lor, o gură neagră, pătrătoasă, cu margini calcaroase, pe jumătate ascunsă de ferigi. Lăsaseră un foc aprins, așa că înăuntru era cald și bine. Descălecară și conduseră caii în peșteră.

Quait aruncă niște butuci în flăcări.

— E frig afară, spuse el.

Un fulger luminează intrarea.

Așezară ceainicul la fiert pe un bolovan, hrăniră și adăpară caii, se schimbă cu haine uscate și se prăbușiră în fața focului. Nu scoaseră o vorbă multă vreme. Înfașurată într-o pătură, Chaka se bucura că e cald și nu mai stă în ploaie. El notă câte ceva în jurnal, încercând să marcheze mormântul lui Flojian, ca să fie găsit de alți călători, dacă mai apărea vreunul. După un timp, oftă și ridică privirea, dar nu o îndreptă spre ea, ci undeva nu foarte departe, în spatele ei.

— Chiar crezi că ar trebui să ne întoarcem?

— Da. Cred că ne-a ajuns. E vremea să mergem acasă.

Quait mișcă aprobator din cap.

— Mă calcă pe nervi gândul că revenim în felul ăsta.

— Și pe mine. Dar e vremea.

Era greu de spus ce anume fusese cândva grota. Nu arăta ca o peșteră obișnuită. Pereții erau artificiali. Orice culoare ar fi avut la început, se ștersese complet. Cenușii, pătați, se arcuiau într-un tavan înalt. Erau brăzdați de un tipar de diagonale, probabil în scop decorativ. Peștera era largă, mai mare decât sala de consiliu, în care intrau o sută

de persoane; și cobora mult în adâncime, sub deal. Câțiva kilometri buni, probabil.

De obicei, Chaka ocolea ruinele, dacă putea. Nu-i era ușor, pentru că se întindeau peste tot, dar printre ele se adăposteau tot felul de creaturi și zidurile erau periculoase, așa cum descoperise Flojian. Oricând putea să-ți cadă tavanul în cap sau să se prăbușească podeaua sub tine sau să pățești cine știe ce alt accident. Însă adevăratul ei motiv era că auzise prea multe povești despre fantomele și demonii dintre zidurile care stăteau să se dărâme. Nu era superstițioasă și n-ar fi recunoscut că e neliniștită pentru nimic în lume în fața lui Quait. Însă nu se știe niciodată...

Descoperiseră peștera după ce Flojian se rănisese și se mutaseră în ea, recunoscători pentru adăpost, dar acum de-abia așteptau să plece.

Tunetele zguduiau zidurile și ploaia răpăia ritmic pe creastă. După-amiaza nu se terminase, dar lumina zilei se stinsese deja.

— Cred că e gata ceaiul, spuse ea.

Bărbatul scutură nemulțumit din cap.

— Nu suport să mă dau bătut. O să ne întrebăm întotdeauna dacă nu cumva se afla după dealul următor.

Chaka tocmai ridicase ceainicul și turna lichidul în căni când trăsnetul bubui exact deasupra lor.

— A fost foarte aproape, remarcă, bucuroasă de refugiul din peșteră.

Quait zâmbi, își luă cana și o ridică ironic, mimând un toast în cinstea forțelor care sălășluiau prin preajmă.

— Poate ai dreptate. Poate ar trebui să înțelegem aluzia.

Trăsnetul a fost atras de o traversă mâncată de rugină, un bloc masiv și diform care ieșea din coasta dealului. Energia s-a scurs în pământ. Dar o parte din ea a atins un cablu îngropat, l-a străbătut până jos, la o cutie de racord, s-a scurs în mai mulți conductori și a aprins câteva panouri vechi. Unul dintre ele a transmis energie unui sistem auxiliar demult adormit, altul a activat o serie de senzori care au început să capteze sunetele din peșteră, iar altul,

după întârzierea de rigoare, a acționat un comutator și a activat singurul program care mai funcționa.

Mâncară zdravăn. Chaka dăduse de dimineață peste un curcan ghinionist și Quait venise cu câteva fructe și biscuiți proaspeți. Provizia de vin o băuseră de mult, dar la câțiva metri de peșteră curgea un pârâu cu apă curată și rece.

— Nu mi se pare că avem motive să credem că suntem aproape. Nici măcar nu sunt sigură că mai cred în el. Chiar dacă e acolo, prețul e prea mare.

Furtuna se potoli odată cu lăsarea nopții. Ploaia nu se opri, dar picurii alunecau ușor, ca stropii de ceață.

Tovarășul ei vorbi toată seara despre ambițiile lui, despre cât de important era pentru el să afle cine fuseseră constructorii vastelor orașe răspândite prin sălbăticie și ce se întâmplase cu ei și despre învățarea magiei străvechi. Oricum, ea are dreptate, repeta, privind-o, oprindu-se scurt ca să-i dea ocazia să-l întrerupă. Paza bună trece primejdia rea.

— Poți să fii convins, îl asigură Chaka.

Era cald lângă foc și, după un timp, Quait adormi. Slăbise zece kilograme de când plecaseră din Illyria, cu zece săptămâni înainte. Îmbătrânise și-și pierduse jovialitatea care-o atrăsese la el în primele zile. Nu se mai gândea decât la treburile lui acum.

Încercă să-și alunge disperarea. Erau departe de casă, singuri, într-o zonă sălbatică, plină de barbari și demoni și orașe moarte, în care sclipeau lumini, cânta muzica din senin și obiectele se mișcau singure. Se făcu mică sub pături și ascultă apa curgând din copaci. Un butuc trosni și căzu în foc.

Nu era sigură ce anume o deșteptase, dar se trezise brusc, cu simțurile alerte.

Luna contura o siluetă care stătea la gura peșterii și privea afară, luminată din spate de foc.

Lângă ea, pieptul lui Quait se ridica și cobora liniștit.

Dormise cu capul pe desaga șei. Cu gesturi insesizabile, scoase pistolul dinăuntru.

Silueta părea să fie un bărbat cu talie groasă, în straie neobișnuite. Purta o jachetă asortată cu pantalonii negri, o pălărie cu vârf rotund și avea baston. În jurul gurii sclipea, când mai slab, când mai puternic, o lumină roșie. Chaka simți miros de buruieni aprinse.

— Nu mișca, spuse ea încet, ridicându-se să înfrunte apariția. Am pistol.

Bărbatul se răsuci, o privi mirat și un nor de fum se ridică deasupra capului său. Pufăia din ceva. Iar mirosul era dezgustător.

— Văd. Sper că n-o să-l folosești.

Nu se arată prea impresionat.

— Nu glumesc.

— Îmi cer scuze, zise el și zâmbi. N-am vrut să te trezesc.

Avea o cămașă albă, iar la gât își legase, drept papion, o panglică albastru-închis cu buline albe. Era cărunț, cu trăsături aspre, aproape feroase. Avea ceva de bulldog în el. Făcu doi-trei pași și-și scoase pălăria.

— Ce cauți aici? Cine ești?

— Aici locuiesc, domniță.

— Unde?

Chaka își plimbă privirea pe zidurile goale, care parcă prindeau viață printre pâlpăiri.

— Aici.

Bărbatul ridică brațul să arate peștera, apoi avansă încă un pas. Ea se uită la armă, apoi din nou la el.

— Destul, îl opri. Să nu crezi c-o să ezit.

— Sunt convins că n-ai ezita, domniță, rosti și trăsăturile dure se înmuiară într-un surâs blând. Nu sunt periculos, să știi.

— Ești singur? întrebă ea, aruncând o privire rapidă în spate.

Nimic nu tulbura adâncul peșterii.

— Acum, da. Înainte, a fost și Franklin pe-aici. Și Abraham Lincoln. Și un cântăreț american. Cânta la chitară, din câte țin minte. De fapt, am fost foarte mulți înainte.

Nu-i plăcea cum decurgea conversația. Avea senzația că bărbatul vrea să-i distragă atenția.

— Fără surprize, altfel primul glonț e pentru tine.

— Mă bucur că am musafiri din nou. Ultimele dăți când am rătăcit pîmprejur, n-am văzut pe nimeni în clădire.

— Zău? Care clădire?

— Da, da, atrăgeam mulțimi uriașe, dar au dispărut băncile și galeria.

Își plimbă încet privirea de jur împrejur.

— Oare ce s-o fi întâmplat?

— Cum te cheamă?

O privi uimit. Aproape șocat.

— Nu știi?

Se propti în baston și o examinează îndeaproape.

— Atunci nu cred că mai are rost să stăm de vorbă.

— De ce-ar trebui să te cunosc? Nu ne-am întâlnit niciodată. Speră să primească un răspuns. Când văzu că-l așteaptă degeaba, adăugă: Eu sunt Chaka din Illyria.

Bărbatul se înclină discret.

— Păi, ținând cont de circumstanțe, cred că trebuie să-mi spui Winston, răspunse și își strânse haina pe lângă corp. Trage curentul. Nu vrei să mergem mai aproape de foc, Chaka din Illyria?

Dacă ar fi avut intenții rele, ea și Quait ar fi fost deja morți. Sau mai rău. Coborî brațul și vârî arma la curea.

— Mă mir că am dat peste cineva aici. Nu te supăra, dar locul ăsta arată părăsit de multă vreme.

— Da, cam așa arată, nu?

Femeia se uită la însoțitorul ei. Habar n-avea ce se petrece în jur. N-ar fi fost de nici un ajutor dacă tukii i-ar fi atacat pe furiș în toiul nopții.

— Pe unde ai umblat?

— Poftim?

— Noi suntem aici de câteva zile. Tu unde-ai fost?

Bărbatul păru nesigur.

— Nu știu exact. Dar am fost pe aici, fără îndoială. Întotdeauna sunt aici, răspunse și se așeză încet, întinzând mâinile spre foc. Ce bine e!

— E frig.

— N-ai cumva niște coniac?

Ce-o fi coniacul?

— Nu. N-avem.

— Păcat. Le prierște oaselor bătrâne, zise, după care scutură din umeri și se uită în jur. Ciudat. Știi ce s-a întâmplat?

— Nu, făcu ea, fără să înțeleagă întrebarea. N-am idee.

Winston își puse pălăria în poală.

— Locul arată părăsit, remarcă el, dând parcă un înțeles special senzației de paragină. Îmi pare rău, dar n-am auzit niciodată de Illyria. Pe unde se află, dacă nu te superi?

— La câteva săptămâni de drum spre sud-vest. În valea Mawagondi.

— Înțeleg, rosti și din vocea lui reieși limpede că nu pricepea. Și Mawagondi cine sunt?

— E un râu. Chiar n-ai auzit de el?

Se uită fix în ochii ei.

— Mă tem că multe sunt lucrurile de care n-am auzit, spuse și păru că se întristează. Tu și cu prietenul tău plecați acasă?

— Nu. Căutăm Adăpostul.

— Puteți să rămâneți aici. Dar eu nu cred c-o să vi se pară prea confortabil.

— Nu, mulțumesc. Eu m-am referit la Adăpost. Sună ciudat, știi.

Winston dădu din cap a înțelegere și-și încreți fruntea. În ochi i se citea focul mocnit al gândurilor.

— E cumva lângă Boston?

Chaka aruncă o privire spre Quait și se întrebă dacă să-l trezească sau nu.

— Nu știi. Unde-i Bostonul?

Întrebarea aduse un surâs larg pe chipul lui Winston.

— Din câte se vede, unul dintre noi e pierdut cu totul. Oare cine-o fi?

Femeia văzu licărul din privirea lui și-i întoarse zâmbetul. Înțelese ce spunea el cu accentul lui bizar: amândoi se rătăciseră.

— Unde-i Bostonul? repetă ea.

— La șaizeci de kilometri spre răsărit. Tot înainte pe șosea.

— Care șosea? Nu-i nici una pe-aici. Cel puțin eu n-am văzut vreuna.

Capătul țigării se luminează, apoi scăpără.

— Vai de mine. Trebuie să fi trecut vreme lungă.

Chaka își ridică genunchii și-i cuprinse cu brațele.

— Winston, să știi că nu înțeleg o iotă din ce vorbim.

— Nici eu, răspunse și o ținti cu privirea. Ce e Adăpostul ăla?

— Nu vorbești serios, replică șocată de ignoranța lui.

— Ba cât se poate. Fii bună și lămurește-mă.

La urma urmei, bărbatul locuia în pustietate. De ce se aștepta să știe?

— Adăpostul a fost casa lui Abraham Polk, îi explică ea, cu mult optimism.

Winston scutură tâmp din cap.

— Mai încearcă o dată.

— Polk a trăit la sfârșitul erei Constructorilor de Drumuri. Știa că lumea se prăbușește, că orașele sunt pe moarte. A salvat cât a putut. Comorile. Știința. Istoria. Totul. Și le-a depozitat într-o cetate cu intrarea pe sub mare.

— Intrare pe sub mare. Și cum îți propui să pătrunzi?

— Nu cred c-o să intrăm. Cred c-o să renunțăm în momentul ăsta și-o să ne întoarcem acasă.

Winston mișcă aprobator din cap.

— Se stinge focul, observă el.

Chaka ațâță flacăra și aruncă un butuc în ea.

— Nimeni nu știe precis unde a locuit Polk. Poate că nu-i decât o legendă.

Gura peșterii se umplu de lumină. Peste câteva clipe bubui tunetul.

— Când spui Adăpost, parcă spui Camelot, rosti el.

— Ce naiba era Camelotul?

— Mi-ai dat de înțeles, continuă Winston după ce-și luă o pauză să mai tragă din buruiana pe care-o fuma, că lumea de afară e o ruină.

— Vai de mine, nu! Lumea de afară e minunată.
— Dar sunt ruine?
— Da.
— Multe?
— Sufocă pădurile, râurile gem de ele, zac în apele puțin adânci din porturi. Le vezi peste tot. Unele, ciudat, sunt chiar active. De exemplu, am văzut un tren care mergea fără mecanic.

— Și despre constructori ce știi?
— Foarte puțin. Mai nimic, ridică Chaka din umeri.
— Secretele lor sunt încuiate în Adăpostul ăla?
— Da.
— Pe care vrei să renunți să-l mai cauți.
— Suntem extenuați.
— Curiozitatea ta mobilizatoare îmi taie respirația.
— La dracu'.
— Uite, pentru tine e ușor să condamni, să ne arăți cu degetul. Habar n-ai prin ce-am trecut. Nici prin cap nu-ți trece.

Winston o fixă din priviri.

— Sunt convins. Dar răsplata e pe măsură. Și marea e aproape.

— N-am rămas decât noi doi.

— Nu mulțimea hotărăște cotiturile istoriei. Nici prudența. Căpitanul singuratic e cel care îi stabilește întotdeauna cursul.

— S-a terminat. Avem noroc dacă ajungem acasă întregi.

— E posibil să ai dreptate. Sigur că a urmări scopul mai departe presupune să riști mult. Dar trebuie să hotărăști dacă răsplata e sau nu pe măsură.

— Să hotărâm. Nu sunt singură în aventura asta.

— El îți va respecta hotărârea. De tine depinde.

Chaka își stăpâni lacrimile de furie.

— Am făcut destule. Ar fi lipsit de rațiune să continuăm.

— Valoarea rațiunii e deseori exagerată. Rezonabil ar fi fost să se accepte oferta lui Hitler în 1940.

— Ce-ai zis?

Winston făcu întrebarea uitată cu un gest.

— N-are importanță. Însă rațiunea, sub presiune, naște prudență, când, de fapt, e nevoie de curaj.

— Nu sunt lașă.

— Nici n-am zis.

Mușcă zdravăn din buruiună. Un norișor albastru pluti spre Chaka. O usturare ochii și se dădu înapoi.

— Ești fantomă?

Întrebarea nu suna deloc aiurea.

— Bănuiesc că da. Sunt ceva ce-a rămas după ce s-a retras fluxul, explică el și ochii îi luciră intens. Mă întreb, oare, dacă nici un om în viață nu-și mai amintește de un eveniment, mai are el vreo semnificație? Dacă e ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată?

Quait se foi în somn, dar nu se trezi.

— Sunt convinsă că nu știu răspunsul.

Clipe lungi trecură în tăcere.

Winston se ridică în picioare.

— Nu stau bine aici.

Chaka crezu că-și exprimă nemulțumirea față de ea.

— Pământul e prea tare pentru un bătrân. Și, bineînțeles, ai dreptate: tu trebuie să hotărăști dacă vei merge mai departe. Camelot a fost un tărâm al lui nicăieri-niciodată. Valoarea lui a constatat în faptul că a existat numai ca idee. Poate că tot așa e și cu Adăpostul.

— Nu, ripostă ea. Adăpostul există.

— Și a pornit cineva în căutarea lui?

— Nimeni. Misiunea noastră e a doua care eșuează. Nu cred că vor urma și altele.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să te întrebi de ce ai bătut tot drumul până aici? De ce au murit camarazii tăi? Ce anume cauți?

— Bani. Atât. Manuscrisele vechi sunt neprețuite. Am fi ajuns renumiți în toată Liga. De-asta am venit.

Winston îi aruncă o privire gânditoare.

— Atunci du-te înapoi. Dacă nu-i decât o afacere la mijloc, renunță și investește-ți banii în imobiliare.

— Ce-ai zis?

— Dar aş vrea să-ţi atrag atenţia că nu astea sunt motivele pentru care ai riscat atât de mult. Şi că vrei să te întorci pentru că ai uitat de ce ai venit.

— Nu-i adevărat, protestă Chaka.

— Ba cum să nu. Vrei să-ţi spun eu de ce ai străbătut o lume străină, în speranţa că, poate, *poate*, vei găsi un loc pe jumătate mitic?

Imaginea lui păru că se pierde, un moment nu mai avu aceeaşi consistenţă.

— Adăpostul nu are nimic de-a face cu faima sau bogăţia. Dacă l-ai găsi, dacă ai fi în stare să-i descifrezi secretele, le-ai avea pe amândouă, cu condiţia să te poţi întoarce acasă cu ele. Dar atunci ai dobândi un lucru infinit mai valoros şi cred că ţi-ai dat seama de asta: ai descoperi cine eşti cu adevărat. Ai afla că eşti fiica unui popor care a proiectat Acropolele, care a scris tragedia Hamlet, care a vizitat lunile lui Neptun. Ai auzit de Neptun?

— Nu, nu cred.

— Atunci am pierdut totul. Dar poţi recupera. Dacă vrei. Şi dacă nu vrei tu, atunci altcineva. Dar merită, indiferent de preţ.

Într-o clipă, bărbatul se făcu una cu întunericul.

— Winston, nu te mai văd. Mai eşti aici?

— Da. Sistemul e vechi şi nu rezistă mult la sarcină.

Chaka se uita prin el.

— Chiar eşti o fantomă.

— E posibil să nu reuşeşti. Nimic nu e sigur, decât greutăţile şi încercările. Dar îndrăzneşte. Să nu te dai bătută niciodată.

Îl privi cu ochi mari.

— Să nu disperi.

O străbătu un fior, senzaţia că mai fusese cândva aici, că îl cunoscuse pe bărbat în altă viaţă.

— Mi se pare că te cunosc. Ți-am văzut fotografia undeva?

— Sunt sigur că nu ştiu.

— Poate din cauza cuvintelor tale. Au ecou.

Winston o fixă din ochi.

— Se prea poate.

Chaka vedea prin el gura peșterii și câteva stele.

— Nu uita, orice s-ar întâmpla, tu te numeri printre cei aleși. Un grup de elită, mândru, de frați. Și de surori. Nu vei fi singură niciodată.

Îl privi până când nu rămase din el decât licărul țigării.

— Ceea ce cauți tu e adevăratul tău sine.

— Presupui foarte multe.

— Te cunosc, Chaka.

Dispăruse complet. Numai vocea rămase:

— Știu cine ești, iar tu ești pe cale să afli.

— Winston era prenumele sau numele lui? Întrebă Quait când puneau șaua pe cai.

— Acum, că m-ai întrebât, îmi dau seama că nu știu, se încruntă ea. Nu știu nici dacă a fost adevărat sau nu. N-a lăsat nici o urmă. Nimic.

Bărbatul privi soarele la răsărit. Cerul era senin.

— Așa se petrec lucrurile pe-aici. Unele sunt iluzii; altele nu. Dar așa fi vrut să mă trezești.

— Și eu.

Încălecă și-l bătu ușor pe Brak pe umăr.

— Zicea că marea e la numai șaiszeci de kilometri de aici. Simțeau în jurul lor un aer călduț de primăvară.

— Vrei să mergem mai departe?

— Quait, ai auzit vreodată de Neptun?

Camaradul ei scutură din cap.

— Poate că acolo ar trebui să facem următoarea încercare.

CÂND SYSADMINII CONDUCEAU LUMEA

Cory Doctorow

Traducere din limba engleză: Silviu Genescu

Cory Doctorow este autorul romanelor *Down and Out in the Magic Kingdom*, *Eastern Standard Tribe*, *Someone Comes to Town, Someone Leaves Town*, și *Little Brother*¹², urmând unul cu titlul de lucru *Themepunks*¹³. Povestirile sale, apărute în diferite reviste, de la *Asimov's Science Fiction* și până la Salon.com au fost adunate în culegerile *A Place So Foreign and Eight More* și *Overclocked: Stories of the Future Present*. A câștigat de trei ori Premiul Locus, fiind laureat al premiului canadian Starburst și nominalizat pentru Hugo și Nebula, iar în anul 2000 a primit Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor debutant. Este și coeditor al *Boing Boing*, un „dosar online de lucruri minunate”.

Când sysadminii conduceau lumea a apărut prima dată în revista online *Jim Baen's Universe*, și a fost distinsă cu Premiul Locus 2007 pentru cea mai bună nuvelă. În această proză, sysadminii – administratorii de sisteme computerizate – se refugiază în centrele lor de rețele operaționale după ce o serie de dezastre pun capăt civilizației. Se presupune că Internetul a fost proiectat să supraviețuiască și unei lovituri nucleare; în această povestire, Doctorow – fost administrator de sistem el însuși – se întreabă: Dacă Internetul a supraviețuit apocalipsei, ce vor face tehnicienii supraviețuitori după ce lumea s-a sfârșit?

¹² În pregătire la Ed. Nemira (n. red.).

¹³ Un miliard de șanse, Ed. Tritonic, 2007 (n. red.).

Când telefonul special al lui Felix sună la ora două dimineața, Kelly s-a răsucit spre el și i-a dat un pumn în umăr şuierând:

— De n-ai oprit blestemăția asta înainte de culcare?

— Pentru că sunt de gardă, răspuse el.

— Nu ești un nenorocit de doctor, zise ea, lovindu-l în timp ce el se ridica la marginea patului, trăgându-și pantalonii pe care-i lăsase pe podea înainte de culcare. Ești un nenorocit de *administrator de sistem*.

— E datoria mea, făcu el.

— Te muncesc ăștia ca pe un catâr al guvernului. Știi că am dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, acum ești tată, nu poți s-o iei la goană la miezul nopții când rezerva de pornoșaguri a nu știu cui s-a epuizat. Nu răspunde la telefon.

Știa că ea are dreptate. Răspuse la telefon.

— Routerele principale căzute. BGP-ul¹⁴ nu răspunde.

Glasului mecanic al sistemului de monitorizare nu-i păsa dacă era înjurat, așa că își dădu drumul și asta-l făcu să se simtă puțin mai bine.

— Poate că reușesc să repar totul de aici.

Se putea loga la un UPS de la cutii pentru a separa și reporni routerele. Însă UPS-ul se afla într-un netblock diferit, cu propriile sale routere și cu sursele independente de alimentare neîntreruptibilă.

Kelly se ridicase acum în capul oaselor, o siluetă greu de distins pe tăblia patului.

— În cei cinci ani de căsătorie n-ai fost niciodată în stare să reperi nimic de aici.

De data asta greșea, el repara lucrurile de acasă mai tot timpul, însă o făcea discret și fără nici un tă răboi, așa că ea n-aveam cum să știe. Și avea și dreptate – dispunea de consemnări în jurnalul de activitate care arătau că, după ora unu noaptea, nu mai putea fi reparat nimic fără să fie nevoie să ajungă la cutii. Legea Perversiunii Universale Infinite, adică Legea lui Felix.

¹⁴ „Border Gateway Protocol”, protocolul de rutare folosit în nucleul Internetului (n. tr.).

Cinci minute mai târziu, era la volanul mașinii. Nu reușise să rezolve problema de acasă. Routerule independente din netblock erau și ele deconectate. Ultima oară când se întâmplase așa ceva, un imbecil de muncitor constructor intrase cu lama unui excavator prin magistrala principală în centrul de date, iar Felix se alăturase grupului de cincizeci de sysadmini furioși, așezați la marginea gropii rezultate din această acțiune, înjurându-i pe sărmanii nenorociți care lucrară neîncetat să reconecteze zece mii de fire.

Telefonul îi mai sună de două ori în mașină, iar el îl lăasă să se audă în instalația stereo și ascultă raportul sistemului mecanic prin difuzoarele mari, pentru bași, despre cum și mai multe sisteme din infrastructura rețelei erau acum decuplate. Apoi sună Kelly.

— Salut.

— Nu te încorda, se simte după vocea ta.

El zâmbi fără să vrea. „Verificat, fără încordare.”

— Te iubesc, Felix.

— Eu sunt cu totul nebun după tine. Culcă-te la loc.

— 2.0 e treaz.

Copilul fusese numit Beta Test pe vremea când se afla încă în pântecele ei, iar când i se rupsesse apa, el primise un telefon și o zbughise din birou strigând:

— Tocmai a sosit Gold Masterul!

Au început să-i spună 2.0 încă înainte să fi apucat să termine primul său țipăt.

— Ticălosul ăsta mic s-a născut să sugă țâță.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Aproape că ajunsese la centrul de date. La ora două dimineața nu era deloc trafic. Încetini și trase pe dreapta în fața intrării în garaj. Nu voia să piardă apelul ei în subteran.

— Nu-i vorba de faptul că m-ai trezit. Ești acolo de șapte ani. Ai trei subalterni care răspund în fața ta. Pasează-le lor apelurile. Tu ți-ai făcut datoria cu vârf și îndesat.

— Nu-mi place să le cer subalternilor să facă ceva ce eu n-aș face.

— Dar ai făcut deja. Te rog, nu-mi place deloc să mă trezesc singură noaptea. Atunci mi-e cel mai dor de tine.

- Kelly...
- Nu mai sunt furioasă. Acum doar mi-e dor de tine. Când ești lângă mine, visez frumos.
- OK, făcu el.
- Așa, pur și simplu?
- Exact. Pur și simplu. Nu te pot lăsa să visezi urât și mi-am făcut datoria. De acum înainte, mai răspund la apelurile de noapte doar ca să-mi acopăr concediile.
- Sysadminii nu-și iau concediu, râse ea.
- Acesta își va lua. Îți promit.
- Ești minunat. Oh, fir-ar, 2.0 tocmai și-a golit fișierele peste halatul meu de baie.
- Așa, băiatul tatei.
- Da, chiar așa.

Închise, iar el își conduse mașina până în parcare centrului de date, arătându-și insigna și ridicând o pleoapă grea, pentru a lăsa sistemul de scanare a retinei să arunce o privire cuprinzătoare asupra ochiului său încețoșat de somn.

Se opri lângă un automat să-și ia un baton energizant de guarana/medafonil și o ceașcă de cafea într-o concentrație letală, ca pentru roboți, turnată într-un ambalaj cu protecție împotriva vărsării accidentale, steril, cu supapă de sorbit. Înfulecă imediat batonul energizant și sorbi din cafea, apoi permise ușii interioare să-i descifreze geometria palmară și să-l țină o clipă în loc. Se deschise cu un oftat și aerul sub presiune din sas năvăli asupra sa. Trecu, în sfârșit, în sanctuarul interior.

Era un balamuc. Cuștile erau proiectate să permită un spațiu de manevră în jurul lor pentru doi sau trei sysadmini. Fiecare centimetru cub de spațiu rămas era plin de suporturi cu servere, routere și harduri care huriau. Înghesuți printre ele, stăteau nici mai mult, nici mai puțin de douăzeci de sysadmini. Era o adevărată convenție de tricouri negre cu sloganuri ininteligibile și de burti revărsate peste centurile cu telefoane mobile și scule multifuncționale.

În mod normal, într-o cușcă practic ar fi trebuit să îngheți, însă toate acele trupuri omenеști supraîncălzeau spațiul mic și închis. Cinci sau șase fețe se ridicară și zâmbiră când trecu el. Doi îl salutară pe nume. Își strecură burta printre dulapuri și cuști, spre suporturile Ardent din spatele încăperii.

— Felix.

Vorbise Van, care nu era de serviciu în noaptea aceea.

— Ce faci aici? Nu-i nevoie ca mâine să fim amândoi zob.

— Poftim? O, cutia mea este acolo. Sistemul a căzut în jurul orei 1.30 și-am fost trezit de monitorul meu. Ar fi trebuit să te sun și să-ți spun că vin, te-aș fi scutit de un drum.

Propriul server al lui Felix, o cutie împărțită împreună cu alți cinci amici, se afla într-un suport cu un etaj mai jos. Se întrebă dacă și el era offline.

— Care-i treaba pe-aici?

— Atac masiv cu un vierme rapid. Un imbecil cu activitate zero până acum a făcut ca toate cutiile Windows din rețea să ruleze teste Monte Carlo pe fiecare bloc IP, inclusiv pe IPv6. Toate sistemele mari Cisco rulează interfețe administrative peste v6, și toate clachează dacă primesc mai mult de zece teste simultan, ceea ce înseamnă că aproape toate racordurile au căzut. Și DNS-ul e zburat din sistem, e ca și cum cineva ar fi minat zona de transfer azi-noapte. O, mai e și un email și un component IM care transmite mesaje destul de veridice tuturor celor din lista de adrese, borând dialoguri Eliza¹⁵, care-ți blochează contul de email logat deja și te obligă să deschizi un troian.

— Doamne!

— Mda.

Van era un sysadmin de tip doi, trecea de un metru optzeci, avea părul strâns într-o coadă de cal la spate și un proeminent măr al lui Adam. Tricoul lăsat pe pieptul lui plat

¹⁵ „Eliza Dialogue”, faimos program de inteligență artificială din anii '60, care simula comportamentul unui psiholog conversând cu pacienții (n. tr.).

proclama: CHOOSE YOUR WEAPON și înfățișa un șir de zaruri RPG poliedrice.

Felix era sysadmin de tip unu, cu o greutate suplimentară în jurul taliei de treizeci-treizeci și cinci de kilograme și o barbă curată și stufoasă, care-i acoperea bărbia dublă. Pe tricoul său scria HELLO CTHULHU și înfățișa un Cthulhu isteț, fără gură, în stilul Hello Kitty.

Se cunoșteau de vreo cincisprezece ani, după ce se întâlniseră pe Usenet, apoi ajunseseră f2f la sesiunile de bere de la Toronto Freenet, la vreo câteva întruniri Star Trek și, în cele din urmă, Felix îl angajase să lucreze cu el la Ardent. Van era de nădejde și metodic. Școlit ca inginer electrician, ținea un vraf de carnete de notițe cu spirală, umplute cu detalii legate de fiecare măsură luată de el vreodată, înregistrată cu ora și data.

— Nici măcar o singură greșeală de utilizator de data asta, zise Van.

Troienii de email intrau în această categorie – dacă oamenii ar fi fost destul de isteți să nu deschidă fișiere atașate suspecte, troienii de email n-ar mai exista. Însă viermii care mâncau, routerile Cisco nu erau o problemă creată de utilizatori, ci o eroare a inginerilor de sistem incompetenți.

— Nu, e de la Microsoft, făcu Felix. De fiecare dată când sunt la lucru la două dimineața, este ori vorba de greșeala vreunui utilizator, ori de la Microsoft.

Sfârșiră prin a decupla de la Internet routerile alea afurisite. Desigur, nu Felix se ocupă, deși era foarte tentat să treacă la fapte și să le rebooteze după ce le opriese interfețele IPv6. Toată treaba a fost executată de două namile de Afurisiți de Operatori din lad, care trebuiră să răsucescă două chei în același timp ca să aibă acces la cușcă, precum paza de la un siloz nuclear. Nouăzeci și cinci la sută dintre convorbirile la mare distanță din Canada treceau prin această clădire. Avea un sistem de securitate *mai bun* decât majoritatea silozurilor nucleare pentru rachetele Minuteman.

Felix și Van puseră blocurile Ardent înapoi online, câte unul o dată. Erau infestate cu viermi, iar readucerea routerelor înapoi online nu făcea decât să expună blocurile din aval atacurilor. Fiecare bloc de pe Internet era înecat de viermi sau crea atacuri de acest tip sau ambele. Felix reuși să ajungă la NIST și Bugtraq după vreo sută de încercări și descărcă actualizări de kernel, care ar trebui să reducă încărcătura de viermi intrați în unitățile din grija sa.

Era zece dimineața și era suficient de flămând să înfulece și curul unui urs mort, însă se apucă să recompileze kernelurile și readuse unitățile înapoi online. Degetele lungi ale lui Van zburdau peste tastatura de administrare, avea limba ușor ieșită în afară în timp ce derula pentru fiecare unitate statistici de încărcare.

— Am avut două sute de zile de funcționare încărcate pe Greedo, zise Van.

Acesta era cel mai vechi server din suport, încă din timpurile când își denumeau blocurile după personajele din Star Wars. Acum toate purtau nume după ștrumfi și, cum aceștia se sfârșiseră, începuseră cu personajele din lumea McDonald, începând cu laptopul lui Van, devenit Primarul McCheese.

— Greedo va străluci din nou, spuse Felix. Am jos un 486 cu un timp de funcționare de mai bine de cinci ani. O să-mi frângă inima când va trebui să-i dau un reboot.

— La ce rahat etern mai folosești tu un 486?

— La nimic. Dar cine-ar putea opri o unitate cu cinci ani de funcționare? Asta ar fi ca și cum ți-ai eutanasia bunica.

— Vreau să halesc ceva.

— Îți spun eu ce facem. Întâi repunem cutia ta în funcțiune, pe urmă pe a mea, apoi te iau la Lakeview Lunch pentru o pizza ca mic dejun și poți să-ți iei liber restul zilei.

— S-a făcut. Omule, ești prea bun pentru noi, trupeții. Ar trebui să ne ții într-un puț și să ne snopești, așa cum fac toți ceilalți șefi. E tot ce merităm.

— E telefonul tău, zise Van.

Felix se extrase dintre măruntaiele vechiului 486, care refuzase să mai pornească. „Împrumutase” o altă sursă de alimentare de la niște tipi care derulau o operațiune de spam și încerca să o adapteze. Îl lăsă pe Van să-i întindă telefonul, care-i căzuse de la centură în timp ce se chinuia să ajungă în spatele unității.

— Hei, Kel.

Se auzea un zgomot de fond ciudat, ca un târșâit. Să fi fost sarcini electrostatice? Împroșca 2.0 apa în cadă?

— Kelly?

Linia era moartă. Încercă să sune, dar nu auzi nimic, nici sunetul de apel, nici căsuța vocală, nimic. În cele din urmă, telefonul său intră în faza de temporizare și anunță: NETWORK ERROR.

— Fir-ar să fie, zise el încet.

Își fixă telefonul la centură. Voia să știe când avea de gând să ajungă sau poate dorea să-i spună să cumpere ceva. I-ar lăsa un mesaj în căsuța vocală.

Tocmai testa sursa de curent, când telefonul sună din nou. Îl înșfăcă febril și răspunse.

— Kelly, hei, ce se întâmplă?

Se sili să elimine iritarea din voce. Se simțea vinovat: practic, obligațiile sale față de Ardent Financial LLC încetaseră odată ce serverele erau din nou online. Ultimele trei ore petrecute aici fuseseră o ambiție personală, chiar dacă avea intenția de a-i taxa și pentru asta.

La capătul celălalt se auzeau scâncete.

— Kelly?

Simți cum se albește și cum vârfurile degetelor îi amortează.

— Felix, zise ea, aproape de neînțeles printre bocete. E mort, oh, Doamne, e mort!

— Cine? *Cine*, Kelly?

— Will.

Will? se gândi el. *Cine mă-sa-i...* Căzu în genunchi. William era numele pe care-l trecuseră în certificatul de naștere, deși îi spuneau tot timpul 2.0. Scoase un sunet îndurerat, ca un lătrat stins.

— Mi-e rău, continuă ea. Nici nu mai pot să stau în picioare. Oh, Felix, te iubesc atât de mult.

— Kelly? Ce se întâmplă?

— Toți, toată lumea... N-au mai rămas decât două canale la televizor. Doamne, Felix, pe geam arată ca la învierea morților.

O auzi încercând să vomite. Telefonul începu s-o ia razna, aruncându-i zgomotul vomitatului ei ca un generator de ecouri.

— Rămâi acolo, strigă el când legătura se întrerupse.

Formă 911, dar telefonul îi anunță, iarăși, NETWORK ERROR, imediat ce atinse tasta SEND.

Îl înșfăcă pe Primarul McCheese de la Van și-l cuplă la cablul de rețea al vechiului 486, lansă un Firefox din linia de comandă și căută pe Google website-ul poliției metropolitane. Repede, dar nu cu febrilitate, căută un formular de contact online. Nu-și pierdea niciodată capul. Rezolva problemele, iar intratul în panică nu ducea la nimic bun.

Găsi un formular și scrisese detaliile discuției cu Kelly ca și cum ar fi completat un raport de devirusare, degetele i se mișcau repede, făcând o descriere completă, apoi acționează comanda TRIMITE.

Van citise totul peste umărul său.

— Felix... începu el.

— Doamne, rosti acesta.

Se ridică încet în picioare de pe podeaua cuștii. Van luă laptopul și încercă câteva site-uri de știri, însă toate dădeau eroare. Era imposibil de spus dacă era așa pentru că se petrecea ceva îngrozitor sau pentru că rețeaua ceda sub asaltul super-viermelui.

— Trebuie să ajung acasă.

— Te duc eu, se oferă Van. Poți continua să-ți suni soția.

Se îndreptară spre lifturi. Una dintre cele câteva ferestre ale clădirii era acolo, un hublou gros, blindat. Se uitară prin el în timp ce așteptau ascensorul. Nu era prea multă circulație pentru o zi de miercuri. Erau cumva mai multe mașini de poliție ca de obicei?

— *Oh, Doamne...* făcu Van, arătând cu mâna.

Turnul CN, o structură uriașă, subțire ca un ac și la fel de vizibilă ca un elefant alb, se înălța la est de ei. Era înclinat, ca o creangă ieșită din nisipul umed. Oare era în mișcare? Da. Se înclina, încet, însă câștiga viteză, căzând spre nord-est, spre cartierul financiar. Trecu într-o secundă de momentul de echilibru și se zdrobi. Simțiră unda de șoc, apoi auziră întreaga clădire zguduindu-se de pe urma impactului. Un nor de praf se ridică dintre rămășițe și percepură alte tunete pe măsură ce clădirea cea mai înaltă din lume se prăbușea, lovind clădire după clădire.

— Centrul de Transmisiuni se duce, zise Van.

Era clădirea CBC, care se prăbușea într-o mișcare lentă. Oameni fugind în toate părțile fură zdrobiți de tencuiala căzută. Văzută prin hublou, scena părea un script CGI descărcat de pe un site de schimb de fișiere.

Sysadminii se înghesuiau acum în jurul lor, înghiontindu-se să vadă distrugerile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă unul.

— CN Tower s-a prăbușit, spuse Felix.

Suna foarte detașat, chiar și pentru propriile sale urechi.

— Să fi fost virusul?

— Viermele? Poftim? făcu și-l examinează pe individ, un tânăr administrator de tip doi, cu numai un mic colac de grăsime în jurul taliei.

— Nu viermele, spuse altcineva. Am primit un e-mail cum că întregul oraș este în carantină din cauza nu știu cărui virus. O armă biologică, se pare, răspunse și îi întinse lui Felix BlackBerry-ul său.

Fu atât de absorbit de raport – în aparență un forward din partea ministerului canadian al sănătății –, încât nici nu observă că se stinseseră toate luminile. Apoi își dădu seama și puse BlackBerry-ul înapoi în palma proprietarului, scoțând un scâncet slab.

Generatoarele intrară în funcțiune un minut mai târziu. Sysadminii se îmbulziră pe scări. Felix îl apucă pe Van de braț și-l trase înapoi.

— Poate că ar trebui să așteptăm în cușcă până se mai liniștesc lucrurile.

— Dar cum rămâne cu Kelly?

Felix se simțea de parcă era gata să vomite.

— Ar trebui să ne întoarcem acum în cușcă.

Aceasta avea filtre de aer pentru microparticule.

Alergară pe scări în sus spre cușca cea mare. Felix deschise ușa și apoi o lăsă să se închidă șuierând în urma lor.

— Felix, trebuie să te întorci acasă...

— Este o armă biologică. Un supervirus. Vom fi OK aici. Atâta timp cât țin filtrele.

— Poftim?

Intră pe IRC.

Van luă Primarul McCheese, iar Felix se folosi de Ștrumfiță. Trecură prin canalele de chat până când găsiră unul cu niște nick-uri familiare.

> pentagonul s-a dus/casa albă la fel

> VECINUL MEU BORĂȘTE SÂNGE DE LA BALCON ÎN SAN DIEGO

> Cineva a dărmădit Castraveciorul¹⁶. Bancherii fug din City ca șobolanii.

> Am auzit că și Ginza¹⁷ arde

Felix scrise: Sunt în Toronto. Tocmai am văzut cum s-a prăbușit CN Tower. Am văzut rapoarte despre arme biologice, ceva cu acțiune foarte rapidă.

Van citi și rosti:

— Nu știi cât e de rapidă. Poate că am fost cu toții contaminați cu trei zile în urmă.

Felix închise ochii.

— Dacă ar fi așa, cred că am simți ceva simptome.

¹⁶ „The Gherkin”, zgârie-nori din centrul financiar al Londrei (n. tr.).

¹⁷ Cartier select din Tokyo (n. tr.).

> Se pare că un puls electromagnetic a ras Hong Kong-ul, poate și Parisul – imaginile de pe satelit în timp real le arată într-o beznă totală, iar blocurile de rețea de acolo nu execută nici o rutare.

> Ești în Toronto?

Era un utilizator cu un nick neobișnuit.

> Da, pe Front Street

> soră-mea se află la Univ Toronto și nu reușesc s-o prind, poți s-o suni?

> Telefoanele-s praf

Tasta uitându-se la mesajul NETWORK ERROR.

— Am un soft pentru telefon pe Primarul McCheese, făcu Van, lansând aplicația voice-over-IP. Tocmai mi-am amintit.

Felix îi luă laptopul și făcu numărul de telefon de acasă. Sună o dată, apoi se auzi un sunet monoton, gălăgios, ca o sirenă de ambulanță într-un film italian.

> Telefoanele-s praf

Scrise din nou.

Se uită în sus, la Van, și văzu că umerii lui slăbănogi tremurau puternic.

— Băga-mi-aș picioarele. E sfârșitul lumii.

Felix se decuplă de la IRC o oră mai târziu. Atlanta arse. Manhattanul era fierbinte de tot – suficient de radioactiv încât să compromită webcamerele din Lincoln Plaza. Toată lumea dădea vina pe Islam, asta până când fu destul de clar că Mecca ajunsese o groapă fumegândă, iar membrii familiei regale saudite fuseseră spânzurați înaintea palatelor lor.

Îi tremurau mâinile, iar Van plângea discret în colțul cel mai îndepărtat al cuștii. Încercă din nou să sune acasă, apoi la poliție. Sistemul nu funcționa mai bine decât la ultimele douăzeci de încercări.

Se băgă în boxa lui de jos și se repezi la corespondența pe email. Spam, spam, spam. Și mai mult spam. Mesaje automate. Iată un mesaj urgent de la sistemul de detecție a pătrunderilor neautorizate în cușca Ardent. Îl deschise și-l citi repede. Cineva încerca într-un mod brutal și repetat să pătrundă în routere. Nu semăna cu semnătura unui vierme. Urmări calea atacului și descoperi că provenea din aceeași clădire, de la un sistem aflat într-o cușcă de la etajul inferior. Existau proceduri pentru astfel de situații. Scană portul atacatorului și descoperi că portul 1337 era deschis – 1337 era un „leet” sau „elită” în codul hackerilor, care înlocuia cifrele cu litere. Era acel tip de port pe care un vierme l-ar fi lăsat deschis pentru a se strecura în sistem și pleca oricând. Căută pe Google vulnerabilități cunoscute care să fi lăsat un sistem de ascultare pe portul 1337, restrânse căutările bazându-se pe sistemul de operare cu acces pe baza amprenteii palmare al serverului compromis și, în cele din urmă, îi dădu de capăt.

Era un vierme străvechi, unul împotriva căruia fiecare unitate ar fi trebuit să fie imunizată cu ani de zile în urmă. Nici o problemă. Avea un client pentru el și îl folosi pentru a-și crea un cont de root în unitate, în care se logă și aruncă o privire prin sistem.

Mai era un utilizator conectat, „scaredy”, verifică sistemul de monitorizare a proceselor și descoperi că acesta multiplicase toate cele câteva sute de procese care-l sondau pe el și o grămadă de alte cutii.

Deschise o fereastră de chat:

> încetează să-mi sondezi serverul

Se așteptă la urlete, vinovăție sau negare. Fu cât se poate de surprins.

> Ești la centrul de date de pe Front Street?

> Da

> Doamne, credeam că sunt ultimul în viață. Eu mă aflu la etajul patru. Cred că afară a avut loc un atac cu o armă biologică. Nu vreau să părăsesc acest spațiu steril.

Felix expiră zgomotos.

> Mă sondai ca să mă faci să-ți iau urma?

> Mda

> Isteață chestie

Șmecher, ticălosul!

> Mă aflu la etajul șase, mai am pe cineva cu mine.

> Ce știi?

Felix adăugă logul de la IRC și așteaptă până când celălalt digera tot. Van se ridică și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat. Ochii-i erau sticloși.

— Amice?

— Trebuie să mă piș.

— Nu deschizi ușa. Am văzut o sticlă goală de Mountain Dew în coșul de gunoi de acolo.

— Bine.

Se duse ca un zombi la coșul de gunoi și luă sticla goală. Se întoarse cu spatele.

> Eu sunt Felix

> Will

Simți cum i se strânge stomacul când se gândi la 2.0.

— Felix, cred că trebuie să ies, zise Van, care se deplasa deja spre ușă.

Lăsă tastatura și se săltă în picioare, aruncându-se spre el și placându-l înainte de a atinge ușa.

— Van, spuse el, privind direct în ochii sticloși, confuzi ai prietenului său. Uită-te la mine!

— Trebuie să plec. Trebuie să merg acasă și să hrănesc pisicile.

— E ceva afară, ceva cu acțiune rapidă și letală. Poate va fi împrăștiat de vânt. Poate că a și fost. Dar vom rămâne aici până știm sigur sau până când nu vom mai avea de ales. Stai jos. Șezi.

— Mi-e frig.

Se făcea tot mai rece. Lui Felix i se făcuse pielea de găină pe brațe, picioarele și le simțea ca niște blocuri de gheață.

— Lipește-te de servere, lângă găurile de eșapare. Profită de aerul cald.

Găsi un suport și se ghemui lângă el.

> Mai ești acolo?

> Da, pun la punct ceva logistică

> Cât mai durează până putem ieși?

> N-am nici o idee

Apoi, pentru o bună bucată de vreme, nu mai scrise nici unul nimic.

Felix trebui să se folosească de două ori de sticla de Mountain Dew. Apoi Van o folosi și el iarăși. Felix încercă să-și sune din nou soția. Website-ul poliției metropolitane era mort.

În cele din urmă, se lăsă să alunece pe servere și-și cuprinse genunchii cu mâinile, plângând ca un copil.

După un minut, colegul veni și i se așeză alături, cuprinzându-l cu brațul de după umeri.

— Sunt morți. Kelly și f... fiul meu. Familia mea nu mai e.

— N-ai de unde să știi.

— Sunt destul de sigur. Doamne, s-a terminat cu toate, nu-i așa?

— Mai ardem câteva ore pe aici și după aia ieșim. Lucrurile s-ar putea întoarce curând la normal. Pompierii se vor ocupa de toate. Vor mobiliza armata, va fi OK.

Pe Felix îl dureau coastele. Nu mai plânsese de când... de când se născuse 2.0. Își strânse și mai tare genunchii.

Apoi se deschise ușa.

Cei doi sysadmini care intraseră aveau ochii injectați. Unul purta un tricou pe care scria TALK NERDY TO ME, iar celălalt avea unul cu Electronic Frontiers Canada.

— Haideți, făcu TALK NERDY. Ne adunăm cu toții la ultimul etaj. Urcăți pe scări.

Descoperi că-și ținea respirația.

— Dacă-i vreun agent patogen în clădire, suntem toți contaminați, continuă TALK NERDY. Deci, luați-o din loc, ne întâlnim acolo.

— Mai este unul la etajul șase, făcu Felix ridicându-se în picioare.

— Da, Will, am dat de el. E sus.

TALK NERDY era unul dintre Ticăloșii de Operatori din Infern care decuplase marile routere. Felix și Van urcară încet treptele, pașii lor răsunând pe culoarele pustii. După atmosfera înghețată din cușcă, în casa scărilor te simțeai ca într-o saună.

La ultimul etaj era o cantină, cu toalete care funcționau, apă și cafea, automate pentru mâncare. În fața fiecăruia era câte o coadă dezordonată. Toți evitau privirile celui alt. Se întrebă care dintre ei era Will și apoi se așeză la coada automatului care vindea mâncare.

Se alese cu încă două batoane energizante și o ceașcă enormă de cafea cu vanilie înainte de a rămâne fără fise. Van găsi niște locuri la masă pentru amândoi, iar Felix puse marfa înaintea lui și se așeză la coadă la toaletă.

— Lasă-mi și mie ceva, zise el, azvârlindu-i colegului său un baton energizant.

În momentul când se așezară cu toții, după ce fuseseră evacuați din cuști, TALK NERDY și prietenul său se întoarseră. Făcură curățenie la casieria de la capătul zonei cu preparate culinare și primul se urcă pe stand. Încet, încet, discuțiile se opriră.

— Eu sunt Uri Popovich, iar el este Diego Rosenbaum. Vă mulțumesc tuturor că ați venit aici. Iată ce știm absolut sigur: clădirea este de trei ore alimentată numai de generatoare. Observațiile vizuale indică faptul că suntem singura clădire din zona centrală din Toronto în care mai

este energie electrică și ar trebui să ne mai țină încă trei zile. Dincolo de aceste uși există un agent patogen, de origine necunoscută. Ucide rapid, în câteva ore, și se împrăștie prin aerosoli. Te contaminezi cu el respirând aer infectat. Nimeni nu a mai deschis ușile exterioare ale acestei clădiri de la cinci dimineața încoace. Nimeni nu le va deschide decât după ce dau eu semnalul. Atacurile asupra tuturor orașelor importante din lume a provocat haos în rândul serviciilor de urgență. Atacurile sunt electronice, biologice, nucleare, prin explozii convenționale, toate de foarte mare anvergură. Sunt inginer pe probleme de securitate și de unde vin eu astfel de atacuri în serie sunt, de regulă, privite ca oportuniste: gruparea B aruncă în aer un pod pentru că toată lumea este ocupată de atacul cu o armă radiologică a grupării A. O chestie isteață. O celulă Aum Shinrikyo din Seul a lansat un atac cu gaze în metrourile de acolo, pe la ora două dimineața, ora locală, acesta fiind evenimentul cel mai timpuriu pe care-l putem localiza, așa că acela s-ar putea să fi fost punctul de plecare. Suntem foarte siguri că Aum Shinrikyo n-ar fi putut organiza un astfel de prăpăd: nu au nici o acțiune de război informațional la activ și nu au dovedit niciodată sofisticarea organizatorică necesară pentru a distruge atâtea ținte dintr-odată. Adică nu sunt destul de deștepți pentru așa ceva. Rămânem aici, deocamdată, până când arma biologică va fi identificată și dispersată. Vom supraveghea suporturile și vom avea grijă ca rețelele să funcționeze. Aceasta este o infrastructură esențială și este treaba noastră să ne asigurăm că merge strună. În momente de urgență națională, responsabilitatea în această direcție se dublează.

Unul dintre sysadmini ridică mâna. Era foarte îndrăzneț îmbrăcat în tricoul lui verde, cu Incredible Hulk, iar ca vârstă, unul dintre cei foarte tineri.

— Cine-a murit de ai ajuns tu rege?

— Controlez principalul sistem de securitate, cheile pentru toate cuștile și parolele pentru ușile spre exterior. Apropo, acum sunt încuiate. Eu i-am adunat pe toți aici și

am convocat întrunirea. Nu-mi pasă dacă altcineva vrea să preia afacerea, este una de căcat. Dar cineva trebuie s-o facă.

— Ai dreptate, zise puștiul. Și pot s-o fac la fel de bine ca tine. Numele meu este Will Sario.

Popovich privi în direcția lui.

— Ei bine, dacă mă lași să termin ce am de spus, poate că am să-ți predau steagul după aceea.

— Atunci termină odată.

Sario îi întoarse spatele și se duse la fereastră. Se uită absorbit afară. Privirea lui Felix era atrasă în aceeași direcție și văzu mai mulți nori grei de fum ridicându-se dinspre oraș.

Popovich pierduse momentul.

— Așa că asta vom face, încheie el.

Puștiul privi în jur după un moment de tăcere prelungită.

— O, acum a venit rândul meu?

Se auziră mai multe chicoteli sonore.

— Iată ce cred: omenirea se duce naibii. Au fost lansate atacuri coordonate asupra fiecărei piese critice din cadrul infrastructurii. Există o singură cale prin care aceste lovituri au putut fi atât de bine coordonate: via Internet. Chiar dacă acceptați teza că atacurile sunt toate oportuniste, trebuie să ne întrebăm cum poate fi organizat așa ceva în câteva minute: prin Internet.

— Deci tu crezi că ar trebui să oprim Internetul?

Popovich râse puțin, dar încetă când văzu că Sario nu spune nimic.

— Am văzut azi-noapte un atac care aproape că a lichidat tot Internetul. Un mic DoS¹⁸ pe routerele esențiale, un mic DNS-foo¹⁹ și cade lat ca fata popii. Polițaii și militarii sunt o gașcă de ratați tehnofobi, de-abia dacă folosesc rețeaua. Dacă-l oprim, provoacă dezavantaje masive atacatorilor,

¹⁸ „Denial of Service”, atac informațional realizat prin expedierea de pachete imense de informații (n.tr.).

¹⁹ Atac asupra „Domaine Name System”, sistemul care gestionează numele de domenii (n.tr.).

fiind doar un inconvenient pentru apărători. Când va fi cazul, îl vom reface.

— M-ai dat pe spate, zise Popovich.

Rămăsese, literalmente, cu gura căscată.

— E cât se poate de logic, făcu Sario. Multora nu le place să se joace cu logica atunci când ea dictează decizii dure. Este o problemă cu oamenii, nu cu logica.

Zumzetul conversațiilor se transformă într-un muget.

— LINIȘTE! urlă Popovich.

Discuțiile scăzură în intensitate cu un decibel. Urlă din nou, bătând cu piciorul pe teigheaua casieriei. În cele din urmă, se instaură un simulacru de ordine.

— Vorbiți pe rând.

Era roșu ca racul, ținând mâinile în buzunare.

Un sysadmin era pentru rămânerea pe loc. Altul pentru plecare. Ar trebui să se ascundă în cuști. Să-și facă un inventar al resurselor și să numească un administrator-șef. Ar trebui să iasă și să caute poliția sau să se ofere voluntari la spitale. Ar trebui să aleagă apărători care să păzească ușa de la intrare.

Felix descoperi, spre surprinderea sa, că era cu mâna pe sus. Popovich îi făcu semn.

— Numele meu este Felix Tremont, zise el ridicându-se pe una dintre mese și scoțându-și PDA-ul. Vreau să vă citesc ceva: „Guverne din Lumea Industrializată, voi, uriași uzați, de carne și oțel, vin din Cyberpațiu, noua casă a Minții. În numele viitorului, vă cer vouă, care aparțineți trecutului, să ne lăsați în pace. Nu sunteți bine veniți printre noi. Nu dețineți nici o suveranitate asupra locului unde ne adunăm. Nu avem nici un guvern ales, nici nu intenționăm să alegem vreunul, așa că mă adresez vouă cu nici o altă autoritate mai mare decât cu cea cu care vorbește întotdeauna libertatea. Declar spațiul social global pe care-l construim liber de tiraniile pe care vreți voi să ni le impuneți. Nu aveți nici un drept moral să ne conduceți, nici nu posedați alte metode de coerciție de care să avem motive reale să ne temem. Guvernele își trag prerogativele lor juste din consimțământul celor guvernați. Nu l-ați

solicitat și nici nu l-ați primit pe al nostru. Nu v-am invitat. Nu ne cunoașteți, nici pe noi, nici lumea noastră. Cyberspațiul nu se află între frontierele voastre. Să nu credeți că l-ați putea construi, de parcă ar fi un proiect de clădiri publice. Nu puteți. Este un act al naturii și crește de la sine prin forța acțiunilor noastre colective.” Acesta este un pasaj din Declarația de Independență a Cyberspațiului. A fost scrisă acum doisprezece ani. L-am crezut unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care le-am citit vreodată. Am vrut ca fiul meu să crească într-o lume în care cyberspațiul este liber și să contamineze cu această libertate lumea reală, astfel ca spațiul cârnii să devină și el mai liber.

Înghiți un nod și se frecă la ochi cu dosul palmei. Van îl bătea stângaci pe pantof.

— Fiul meu cel minunat și frumoasa mea soție au murit astăzi. La fel, milioane de oameni. Orașul este, literalmente, în flăcări. Metropole întregi au dispărut de pe hartă.

Se înecă cu un scâncet și înghiți din nou.

— Peste tot în lume, oameni ca noi sunt adunați în clădiri ca aceasta, încercând să-și revină după atacul cu viermele de azi-noapte, când s-a întâmplat dezastrul. Avem energie independentă. Mâncare. Apă. Rețeaua, pe care băieții răi o folosesc atât de bine și de care băieții buni n-au știut niciodată. Nutrim aceeași dragoste pentru libertate care provine din responsabilitatea față de rețea și preocuparea față de ea. Suntem responsabili de cel mai important mecanism organizațional și guvernamental pe care l-a cunoscut lumea vreodată. În acest moment, suntem lucrul cel mai apropiat de forma unui guvern existent acum în lume. Geneva este un crater. East River este în flăcări, iar clădirea ONU a fost evacuată. Republica Extinsă a Cyberspațiului a trecut prin această furtună practic neatinsă. Suntem custozii unei mașinării nemuritoare, monstruoase și minunate, una cu potențialul de a construi o lume mai bună. Nu am pentru ce altceva să mai trăiesc.

În ochii lui Van apăruseră lacrimile. Nu era singurul. Nu l-au aplaudat, dar făcură ceva mai bun. Menținură o liniște

respectuoasă, totală, preț de secunde care se întinseră până la un minut.

— Și cum facem așa ceva? zise Popovich, fără nici o urmă de sarcasm.

Newsgrupurile se umplură rapid. Le anunțau pe `news.admin.net-abuse.email`, acolo unde se adunau toți luptătorii împotriva spamurilor și unde exista o camaraderie profundă în fața atacului concertat.

Noul grup era `alt.november5-disaster.recovery`, împreună cu `recovery.governance`, `recovery.finance`, `recovery.logistics` și `recovery.defense` venind din urmă. Binecuvântat fie `alt.hierarchy` și toți cei care navighează cu el.

Sysadminii depășiră faza de muncă brută. Googleplexul era online, cu credincioasa Regină Kong aflată la comanda unei găști de trupeți pe role, care bântuiau prin giganticul centru de date decuplând cutiile moarte și lovind comutatoarele de reboot. Arhiva Internetului era offline în Presidio, dar copia sa din Amsterdam era activă și redirectionară DNS-ul, așa că aproape că nu mai era nici o diferență. Amazonul era mort. PayPal funcționa. Blogger, Type-Pad și Livejournal funcționau toate, umplându-se de milioane de postări plasate de supraviețuitorii înspăimântați, înghesuindu-se la căldura electronică.

Postările de fotografii de pe Flickr erau oribile. Felix își anulasă înscrierea la ei după ce văzuse o fotografie cu o femeie și un sugar, contorsionați ca într-o hieroglifă a durerii de agentul patogen. Nu semănau cu Kelly și 2.0, însă nici nu trebuia. Începu să tremure, fără a se mai putea opri.

Wikipedia era online, însă încetinită din cauza suprasolicitării. Spamurile erupeau ca și cum nu s-ar fi schimbat nimic. Viermii cutreierau Internetul.

`recovery.logistics` era locul unde se întâmpla esențialul.

> Am putea folosi mecanismul de vot de pe newsgrupuri pentru a ține alegeri regionale

Felix știa că va merge. Votarea pe newsgrupurile Usenet funcționa de peste douăzeci de ani, fără nici o problemă substanțială.

> Vom alege reprezentanți regionali, iar ei vor desemna un prim-ministru.

Americanii insistau în alegerea unui președinte, ceea ce lui Felix îi displăcea. I se părea ceva prea partizan. Viitorul său nu va fi unul american. Viitorul american se dusesese odată cu Casa Albă. Avea de gând să construiască ceva mai mareț de atât. Existau și sysadmini francezi, de la France Telecom. Centrul de date al EBU²⁰ fusese cruțat de atacurile care devastaseră Geneva și era ticsit de germani sarcastici, a căror engleză era mai bună decât a lui Felix. Se înțelegeau bine cu rămășițele echipei BBC, din turnul Canary Wharf.

În recovery.logistics se vorbea o engleză amestecată, iar momentul era în avantajul lui Felix. Unii dintre admini temperau războaiele verbale, stupide, folosindu-se de practica lor rafinată în decursul anilor. Unii strecurau sugestii utile.

Surprinzător de puțini îl credeau pe Felix dus cu pluta.

> Ar trebui să ținem alegeri cât de curând posibil. Mâine cel târziu. Nu putem conduce corect fără consimțământul celor guvernați.

În câteva secunde primi o replică:

> Doar nu vorbești serios. Consimțământul celor guvernați? Dacă nu cumva-mi scapă mie ceva, majoritatea celor pe care-ți propui să-i conduci își borăsc acum și mațele, se ascund pe sub mese sau cutreieră șocați străzile orașelor. Când apucă El să voteze?

²⁰ „European Broadcasting Union” (n.tr.).

Felix trebui să recunoască faptul că avea dreptate. Regina Kong era isteasă. Nu existau prea multe femei sysadmini, o adevărată tragedie. Femeile precum Regina Kong erau prea bine pregătite să rămână pe dinafară. Va trebui să încropească o soluție să echilibreze numărul de femei în noul său guvern. Va cere fiecărei regiuni să aleagă câte-un bărbat și o femeie.

Intră cu voie în discuții contradictorii cu ea. Alegerile urmau să se țină a doua zi; va avea el grijă.

— Prim-ministru al Cyberspațiului? De ce nu ți-ai spune, mai degrabă, Marele Puba al Rețelei Globale de Date? Sună mult mai demn, mai cool și te va impune la fel de mult.

În cantină, Will își alesese locul de dormit lângă el, cu Van de partea cealaltă. Încăperea mirosea ca o cocină: douăzeci și cinci de sysadmini care nu se mai spălaseră de cel puțin o zi, înghesuiți în același loc. Pentru unii, trecuse cu mult mai mult de o zi.

— Gura, zise Van. Voi să pui Internetul pe butuci.

— Rectificare: *vreau* să pun Internetul pe butuci. La prezent.

Felix deschise un ochi. Era atât de obosit încât acțiunea i se părea asemănătoare cu ridicatul halterelor.

— Uite ce-i, Sario, dacă nu-ți convine platforma mea politică, propune tu alta. O mulțime de oameni nu mă aprobă, iar eu îi respect, din moment ce candidează împotriva mea sau îi susțin pe alții. Asta-i alternativa ta. Iar ceea ce nu-i în meniu sunt bodogăneli și plângeri. Acum ori te culci, ori te ridici și-ți postezi platforma proprie.

Sario se ridică încet, desfășurându-și jacheta pe care o folosise drept pernă și îmbrăcând-o.

— Ia mai duceți-vă dracului. Am șters-o de-aici.

— Credeam că n-are să plece niciodată, zise Felix și se întoarse pe partea cealaltă, rămânând treaz o bună bucată de vreme, gândindu-se la alegeri.

Mai existau și alți candidați. Unii dintre ei nici măcar nu erau sysadmini. Un senator american în retragere, aflat la reședința lui de vară din Wyoming, dispunea de un

generator și de un telefon prin satelit. Cumva, reușise să dea peste newsgrupul cel mai potrivit și și-a aruncat candidatura în arenă. Câțiva hackeri anarhiști din Italia au atacat grupul întreaga noapte, postând diatribe într-o engleză stricată despre falimentul politic al „guvernanței” în lumea nouă. Felix examinează poziționarea lor pe net și deduse că erau, probabil, blocați într-un mic institut, Interaction Design, pe undeva pe lângă Torino. Italia fusese afectată foarte grav, însă celula de anarhiști își stabilise tabăra în acel orașel.

Un număr surprinzător de candidați milita de pe o platformă care propunea închiderea Internetului. Felix avea însă dubii că așa ceva era posibil, însă credea că înțelesese impulsul de a merge până la capăt cu acesta și cu lumea. Și până la urmă, de ce nu? După toate semnele, totul nu fusese decât o cascadă de dezastre, atacuri și oportunism, care toate duseseră la Amurgul zeilor. Un atac terorist aici, o contraofensivă mortală acolo, reacția disproporționată a unui guvern... Nu le trebui mult până să isprăvească lumea.

Adormi gândindu-se la logistica închiderii Internetului și avu vise cumplite, în care era singurul apărător al rețelei.

Se trezi la auzul unui sunet scrâșnit, ascuțit. Se întoarse și văzu că Van stătea în capul oaselor, cu jacheta făcută ghem în poală, scărpinându-se viguros pe brațele slăbănoage. Ajunseseră să aibă culoarea cărnii de vită conservate și un aspect descuamat. În lumina strecurată prin ferestrele cantinei se vedeau scame de piele plutind și dansând, formând nori mari.

— Ce faci?

Felix se ridică. Văzând cum unghiile lui Van pătrundeau în piele, începu și pe el să-l mănânce, prin simpatie. Trecuseră trei zile de când nu-și mai spălase părul, iar pielea capului și-o simțea de parcă era năpădită de mici insecte care-și lăsau ouăle pe acolo, mișunând. Își potrivise ochelarii cu o noapte înainte și-și atinsese dosul urechilor; observă că degetul strălucea sub un strat gros de sebum. Îi ieșeau coșuri negre în dosul urechilor dacă nu făcea duș două zile la rând și, uneori, furuncule enorme, crescute

adânc, pe care Kelly obișnuia să i le scoată cu o satisfacție bolnăvicioasă.

— Mă scarpin, făcu Van și se apucă să-și prelucreze și capul, trimițând în văzduh un nor de mătreață pentru a completa ploaia de scame de piele deja eliminate de pe extremitățile sale.

— Doamne, mă mănâncă peste tot.

Felix îl luă pe Primarul McCheese din rucsacul lui Van și-l cuplă la unul dintre cablurile Ethernet împrăștiate peste tot pe podea. Căută pe Google tot ce ar fi putut avea legătură cu asta și la care se putea gândi. „Mâncărime” îi aduse 40.600.000 de trimiteri. Încercă serii compuse și ajunse la legături ceva mai bine filtrate.

— Cred că este o eczemă provocată de stres, zise în cele din urmă.

— Eu nu fac eczeme, răspunse Van.

Îi arătă câteva fotografii înfiorătoare cu piele iritată, roșiatică, pudrată cu alb.

— Eczemă declanșată pe fond de stres, citi el textul explicativ.

Celălalt își examinează brațele.

— Am eczemă.

— Aici scrie că trebuie s-o menții hidratată și să încerci să o tratezi cu cortizon-cremă. Ai putea lua trusa de prim-ajutor din toaletele de la etajul doi. Cred că am văzut câteva pe acolo.

La fel ca toți sysadminii, Felix avusese timp să cutreiere prin birouri, toalete, bucătării și magazii, ducând cu el o rolă de hârtie de toaletă, băgată în geanta lui de pe umăr împreună cu trei-patru batoane energizante. Printr-un acord tacit, mâncarea de la cantină se împărțea egal, fiecare sysadmin fiind atent la orice semne de lăcomie și stocare. Cu toții erau convinși că, dincolo de privirile tuturor, lăcomia și greblarea resurselor existau, pentru că ei înșiși se făceau vinovați de asta atunci când nu se uita nimeni.

Van se ridică și când chipul său ajunse la lumină, Felix văzu cât de umflați îi erau ochii.

— Am să întreb pe listele de corespondență de ceva antihistaminice.

Pentru supraviețuitorii din clădire existaseră patru liste de corespondență și trei wiki în decursul primelor ore de după întrunirea comună, iar în zilele următoare conveniră doar asupra câte uneia. Felix mai era încă pe lista de corespondență împreună cu cinci dintre cei mai de încredere prieteni ai săi, doi dintre ei fiind blocați în cuști din alte țări. Bănuia că restul sysadminilor procedau la fel.

Van se poticni.

— Mult succes în alegeri, zise el bătându-l pe umăr.

Felix se ridică și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat, oprindu-se pentru a se holba pe ferestrele murdare. Flăcările ardeau prin Toronto mai intens ca înainte. Încercase să găsească liste de corespondență sau bloguri postate de locuitorii din Toronto, însă sigurele găsite erau controlate de alți dependenți ai rețelei, aflați în alte centre de date. Era posibil – chiar probabil – să mai fie supraviețuitori și prin alte părți, cu priorități mai presante decât postarea de mesaje pe Internet. Telefonul său de acasă funcționa intermitent, însă încetase să mai sune după cea de-a doua zi, când, auzind a cincizecea oară vocea lui Kelly înregistrată pe robot, începu să plângă în mijlocul unei ședințe de planificare. Nu era singurul.

Ziua alegerilor. Sosise vremea să danseze pe muzică.

> Ești emoționat?

> Deloc

Mai adăugase:

> Ca să fiu sincer, nu mă interesează cine știe cât dacă voi câștiga. Mă bucur doar pentru că facem asta. Alternativa ar fi fost să stăm cu deștu-n cur, așteptând să vină careva și să deschidă ușa.

Cursorul rămase letargic. Regina Kong era afectată de o întârziere pronunțată în timp ce-și păstorea gașca de

googleoizi prin Googleplex, făcând tot ce-i stătea în putere pentru a menține online centrul ei de date. Trei dintre cuștile offshore ieșiseră din rețea, iar două dintre legăturile redundante din rețea erau prăjite. Spre norocul ei, căutările pe secundă se redusese masiv.

> China încă mai există...

scrise ea. Regina Kong avea un display mare, cu o hartă a lumii colorată în accesări-pe-Google-pe-secundă și putea face minuni cu ea, arătând descreșterea lor în timp prin grafice colorate. Încărcase multe videoclipuri înfățișând cum molima și bombele măturaseră omenirea. Se vedea valul inițial de accesări din partea celor care voiau să afle ce se petrecea, apoi scăderea sumbră, precipitată, pe măsură ce bolile cuceriseră teren.

> China încă mai funcționează cu aproape nouăzeci la sută din capacitate.

Felix clătină din cap.

> Doar nu crezi că ei sunt răspunzători

> Nu...

răspunse ea, apoi începu să tasteze ceva și se opri.

> Nu, bineînțeles că nu. Cred Ipoteza Popovich. Aceasta-i o gașcă de nemernici, toți folosindu-se de restul ca acoperire. Însă China i-a căpăcit mai tare și mai repede decât oricine altcineva. Poate că în cele din urmă am găsit o folosință pentru statele totalitare.

Felix nu putu să reziste.

> Ești norocoasă că șeful tău nu poate vedea ce scrii. Voi ați fost participanți destul de entuziaști la ridicarea Marelui Firewall Chinezesc.

> N-a fost ideea mea

scrise ea.

> Iar șeful meu este mort. Probabil că sunt morți cu toții. Întreaga regiune din San Francisco a fost lovită din plin, iar după aceea a fost și un cutremur.

Urmăriseră fluxurile de date automate ale USGS²¹ de la cutremurul de 6,9 grade care a devastat nordul Californiei, de la Gilroy până la Sebastopol. Unele camere web au dezvăluit adevărata amploare a dezastrului: explozii, în principal provocate de scăpările de gaze, clădiri adaptate seismic surpându-se ca niște mormane de cuburi pentru copii, după o lovitură zdravănă. Googleplexul, suspendat pe o serie de cabluri elastice de oțel, se cutremurase ca un platou de budincă, însă suporturile rămăseseră pe loc și cel mai grav incident de care avuseseră parte a fost ochiul învinețit al unui sysadmin care luase în plină figură o buclă de prindere a cablurilor în timp ce aceasta zbura prin aer.

> Scuză-mă, am uitat.

> Nici o problemă. Cu toții am pierdut oameni, nu?

> Mda. Mda. Oricum, nu-s îngrijorat din cauza alegerilor. N-are importanță cine câștigă. Cel puțin, facem și noi CEVA

> Nu și dacă votează pentru vreunul dintre cretinoizii ăia

„Cretinoizi” era epitetul folosit de unii dintre sysadmini pentru a-i descrie pe cei din gașca doritoare să oprească Internetul. Regina Kong îl născocise – în aparență își începuse existența ca un termen generic pentru toți managerii IT care n-aveau habar de nimic.

> Nu vor vota. Sunt doar sătui și obosiți, asta-i tot. Alegerea ta va marca ziua

²¹ Agenție americană de supraveghere geologică (n.tr.).

Googleoizii erau unul dintre cele mai mari și mai puternice grupuri rămase, împreună cu echipele de uplink²² și resturile echipajelor transoceanice. Susținerea din partea Reginei Kong venise ca o surpriză, iar el îi trimisese un e-mail căruia ea-i răspunsese concis: „Nu-i pot lăsa pe cretinoizi să conducă.”

> gtg

scrise ea și apoi legătura se întrerupse. Deschise un browser și încercă să intre pe google.com. Browserul intra în latență. Reîncărcă pagina, apoi din nou și, în cele din urmă, i se deschise prima pagină. Indiferent ce afectase punctul de lucru al Reginei Kong – pene de curent, viermi, încă un cutremur –, reparase tot. Pufni când văzu că înlocuiseră „o”-urile din Google cu câte un Pământ mic, cu ciuperci atomice ridicându-se de la suprafață.

— Ai ceva de mâncare? îl întreabă Van.

Era pe la mijlociul amiezii, deși timpul nu părea să se scurgă într-un mod cine știe cât de semnificativ în centrul de date. Își pipăi buzunarele. Puseseră un supraveghetor, însă nu înainte ca toată lumea să fi șutit câte ceva de halit din interiorul automatelor. Avusese șase batoane energetice și niște mere. Luase două sendvișuri, însă, prevăzător, le mâncase înainte să înceapă să se rânzească.

— A mai rămas un baton.

Observase că în această dimineață pantalonii îi erau ceva mai largi și asta-l înviorase puțin. Apoi își amintise cum îl mai tachina Kelly pe seama greutateii și mai plânse un pic. După aceea mâncase două batoane energizante, rămânând doar cu unul.

— Oh, făcu Van.

Chipul său era mai scofâlcit ca oricând, iar umerii i se gârboveau spre pieptul ca un suport.

— Poftim. Votează Felix.

²² Legătura dintre stațiile de pe sol și sateliți (n.tr.).

Van înșfăcă batonul energizant și-l puse pe masă.

— OK, aş vrea să ți-l dau înapoi și să spun „nu, nu pot”, însă sunt al naibii de *hămesit*, așa că am să-l iau și am să-l halesc. E bine?

— N-am nimic împotriva. Poftă mare.

— Cum mai decurg alegerile? se interesă, după ce linsese și ambalajul.

— Habar n-am. N-am mai verificat de-un car de vreme.

Cu câteva ore în urmă câștiga cu o diferență insignifiantă.

Absența laptopului său era un handicap de proporții în astfel de chestiuni. Sus, în cuști, erau zeci de tipi ca el, nenorociți care plecaseră de acasă în Der Tag, fără să se gândească să-și ia cu ei ceva pregătit pentru conexiuni WiFi.

— Vă veți prăji, zise Sario, strecurându-se alături de ei.

Devenise faimos în centru pentru că nu dormea niciodată, trăgea cu urechea, se lua la ceartă în RL²³ cu vehemența unui participant la războiul insultelor din Usenet.

— Câștigătorul va fi cineva care înțelege câteva lucruri fundamentale.

Își înalță pumnul, apoi sublinie punctele sale de vedere ridicând câte-un deget:

— Punctul unu: Teroriștii se folosesc de Internet să distrugă lumea, iar noi trebuie, în primul rând, să distrugem Internetul. Punctul doi: Chiar dacă greșesc, întreaga poveste cu alegerile este o glumă. Vom rămâne foarte curând fără combustibil pentru generatoare. Punctul trei: Dacă nu, asta va fi pentru că vechea orânduire și-a revenit și funcționează și nu va da nici măcar o ceapă degerată pe noua voastră lume. Punctul patru: Vom rămâne fără mâncare înainte de a rămâne fără vlaga necesară ca să ne certăm asupra motivelor de a nu merge afară. Avem șansa de a face ceva pentru a ajuta lumea să-și revină: putem lichida netul, luându-l de sub nasul băieților răi. Sau putem rearanja mai multe șezlonguri pe puntea *Titanicului* vostru

²³ „Real Life”, viața adevărată (n.tr.).

spre folosul unor vise frumoase despre „cyberspațiul independent”.

Problema era că Sario avea dreptate. Peste două zile nu vor mai avea combustibil, energia intermitentă de la rețeaua națională lungise durata de viață a generatoarelor lor. Iar dacă-i acceptai ipoteza, că Internetul era în primul rând utilizat ca o unealtă pentru a provoca și mai mult haos, închiderea lui ar fi lucrul cel mai potrivit.

Însă fiul lui Felix și soția erau morți. Nu voia să reconstruiască vechea lume. Voia una nouă. Vechea lume era una care nu avea nici un loc pentru el. Nu mai avea.

Van își scărpină pielea decojită și însângerată. O răbufnire de scame de piele și resturi se învolbură prin aerul umed și unsuros. Sario se strâmbă.

— Asta-i dezgustător. Știi, respirăm aer reciclat. Indiferent ce lepră te roade pe tine, aerosolizarea ei prin atmosferă este o chestie destul de antisocială.

— Ești o autoritate mondială în materie de comportament antisocial, zise Van. Pleacă, altfel te prelucrez până la moarte cu întregul set de scule.

Se opri din scărpinat și-și bătu încet, ca un pistolar, trusa de patente și clești în teaca lor.

— Da, sunt antisocial. Am sindromul Asperger și n-am mai luat medicamente de patru zile. Da' scuza ta care-i?

Van se scărpină și mai mult.

— Îmi pare rău. N-am știut.

— Oh, ești de necrezut, pufni Sario în râs. Pariez că trei sferturi din gașca de aici este aproape autistă. Eu sunt un biet nenorocit. Dar sunt unul care nu se teme să spună adevărul, iar asta mă face mai bun decât tine, imbecilule.

— Cretinoidule, se băgă Felix, cară-te!

Mai aveau combustibil pentru mai puțin de o zi când fu ales primul premier al Cyberspațiului. Prima numărătoare a voturilor a fost compromisă de un virus care a atacat cu spamuri procesul electoral și au pierdut o zi importantă pentru a vota încă o dată.

Dar în acel moment totul păru mai mult o glumă. Jumătate dintre centrele de date rămăseseră în beznă. Graficele de pe net ale Reginei Kong cu accesările pe Google erau tot mai sumbre, pe măsură ce tot mai multe părți ale lumii erau offline, deși ea menținea un display cu noile interogări în creștere. Majoritatea erau legate de sănătate, adăposturi, sisteme sanitare și autoapărare.

Încărcătura letală a viermilor încetinea transferul. Multe dintre casele utilizatorilor de PC-uri rămâneau fără curent și ieșeau din rețea, așa că unitățile lor compromise rămâneau în întuneric. Principalele noduri de pe net erau încă active și sclipeau, dar misivele trimise de aceste centre de date erau din ce în ce mai desperate. Felix nu mai mâncase de o zi și nimeni altcineva din stația terestră de conexiune prin satelit.

Și apa era tot mai puțină.

Popovich și Rosenbaum veniră și-l interpelară înainte de a putea să facă altceva decât să răspundă câtorva mesaje de felicitare și să posteze pe newsgrupuri un discurs preînregistrat de acceptare a funcției.

— Avem de gând să deschidem ușile, spuse Popovich.

La fel ca ceilalți, pierduse și el în greutate și arăta șleampăt și unsuros. Mirosul său corporal era ca o duhoare provenită de la sacii cu gunoi din spatele unei piețe de pește într-o zi călduroasă. Felix era convins că nici el nu mirosea mai bine.

— Aveți de gând să plecați în recunoaștere? Să mai luați combustibil? Am putea desemna un grup de lucru pentru asta, bună idee.

Rosenbaum clătină din cap cu tristețe.

— Avem de gând să ne căutăm familiile. Orice o fi afară, s-a consumat deja. Sau poate că nu. Oricum, aici nu mai există nici un viitor.

— Și cum rămâne cu întreținerea rețelei? întrebă, deși cunoștea răspunsul. Cine va menține routerele în funcțiune?

— Îți dăm parolele de bază pentru tot.

Îi tremurau mâinile, iar ochii-i erau încețoșați. La fel ca majoritatea fumătorilor surprinși în centrul de date, nu mai trăsesese nimic toată săptămâna. Toate produsele pe bază de cafeină se terminaseră cu două zile înainte. Fumătorii treceau prin clipe grele.

— Iar eu să rămân aici și să țin totul online?

— Tu și toți cei cărora le mai pasă.

Felix știa că-și irosise șansa. Alegerile păruseră un lucru nobil și curajos, însă, privind în urmă, totul fusese doar o scuză pentru lupte interne, când ar fi trebuit să vadă ce ar putea face în continuare. Însă problema era că nu aveau nimic de făcut.

— Nu vă pot opri.

— Mda, nu poți.

Popovich se răsuci pe călcâie și ieși. Rosenbaum îl privi plecând, apoi îl apucă pe Felix de umăr și-l strânse.

— Îți mulțumesc. A fost un vis frumos. Încă mai este. Poate că vom găsi ceva de mâncare și combustibil și ne întoarcem.

Rosenbaum avea o soră cu care rămăsese în contact prin Instant Messenger în primele zile de după izbucnirea crizei. Apoi ea nu-i mai răspunsese. Sysadminii erau împărțiți în tabăra celor care avuseseră șansa de a-și lua rămas-bun și cei care nu o avuseseră. Fiecare credea că fusese mai bine de celălalt.

Discutară despre asta în newsgrupurile lor interne, în fond, rămăsese tot dependenți de net. La parter era o mică gardă de onoare, băieți care-i priviră îndreptându-se spre ușile duble. Atinseră tastele și barierele de oțel se ridicară, apoi se deschise primul set de uși. Pășiră pe hol și închiseră ușile după ei. Se deschiseră cele de la intrare. Afară era o zi senină și însorită și, în afară de faptul că era pustiu, totul părea normal. Sfâșietor de normal.

Cei doi făcură un pas timid spre lume. Apoi altul. Se întoarseră spre mulțimea adunată. Apoi se apucară de gât și începură să se zvârcolească și să se contorsioneze, căzând grămadă la pământ.

— Raha...! izbuti Felix să exclame înainte ca amândoi să se ridice scuturându-se de praf, râzând atât de tare încât se apucară cu mâinile de burtă.

Le făcură încă o dată semn cu mâna și se răsuciră pe călcâie.

— Oameni buni, tipii ăia sunt anormali, zise Van.

Se scărpină pe brațele străbătute de dăre lungi, însângerate. Hainele îi erau atât de pline de scame de piele încât păreau date cu zahăr pudră.

— Cred că a fost o chestie destul de hazlie, comentă Felix.

— Doamne, ce foame mi-e, făcu celălalt pe un ton banal.

— Spre norocul tău, am luat toate pachetele pe care le putem mânca.

— Sunteți prea bun cu noi, răcanii, domnule Președinte.

— Prim-ministru, preciză el. Și nu ești răcan, ești viceprim-ministru. Ești tăietorul meu de panglici desemnat și distribuitorul meu de cecuri supradimensionate.

Moralul li se ridicase. Privindu-i plecând pe Popovich și Rosenbaum, le revenise optimismul. Felix știa că în curând vor pleca cu toții.

Totul depinsese de rezervele de combustibil, însă cine-ar mai fi așteptat până când acestea se epuizau?

> jumătate din echipa mea a plecat azi dimineață...

scrise Regina Kong. Google se menținea destul de bine, desigur. Solicitarea serverelor era mult mai diminuată chiar și decât în zilele când Google încăpea în câteva PC-uri asamblate manual pe sub pupitrele de la Stanford.

> ne-am redus la un sfert...

răspunse Felix. Nu trecuse decât o singură zi de la plecarea lui Popovich și Rosenbaum, însă traficul pe newsgrupuri ajunsese până aproape de zero. El și Van nu avuseseră prea mult timp să se joace de-a Republica Cyberspațiului. Fuseseră mult prea ocupați cu

familiarizarea cu sistemele predate lor de Popovich, marile routere care acționau ca noduri importante pentru toate sistemele de bază ale rețelei Internet din Canada. Cu toate acestea, mai intra din când în când câte ceva pe newsgrupuri, dar mai mult ca să-și ia rămas-bun. Vechile războaie verbale despre cine să fie prim-ministru sau dacă să închidă ori nu Internetul, ori despre cine a luat prea multă mâncare, dispăruseră cu toate.

Reîncărcă newsgrupurile. Găsi un mesaj tipic.

> Dezertări pe Solaris

> Uh, salutare. Eu sunt doar un MSCE de categorie ușoară, însă singurul treaz de pe aici, iar patru dintre DSLam-uri tocmai s-au dus. Se pare că există un cod de calcul dedicat care încearcă să determine cu cât să-i încaseze pe clienții noștri corporatiști și a generat peste zece mii de căi, înghițind întreaga capacitate de logare. Vreau să-l opresc, dar se pare că nu reușesc. Există vreo invocatie magică pe care s-o rostesc ca să fac această nenorocită de cutie weenix²⁴ să răpună rahatul? Doar nici unul dintre clienți ne va mai plăti vreodată. Aș vrea să-l întreb asta pe tipul care a scris codul, însă este mai mult ca sigur mort, din câte-și poate oricine da seama.

Reîncărcă pagina. Apăruse un răspuns. Era scurt, autoritar și de ajutor, exact ceea ce nu vedeai aproape niciodată pe un newsgroup de mare calibru când un prostănac lansa o întrebare neghioabă. Apocalipsul trezise spiritul întrajutorării răbdătoare în comunitatea operatorilor de sistem.

Umărul lui Van trecu pe lângă el.

— Sfinte Sisoe, cine-ar fi crezut că poate așa ceva?

Privi din nou mesajul. Era de la Will Sario.

Deschise fereastra de chat.

> sario, am crezut că voiai moartea Internetului, cum de ajuți novicii să-și repare unitățile?

²⁴ Jargon pentru sistemul de operare Unix (n.tr.).

> <cu un zâmbet sfios> Păi, dle prim-ministru, poate că nu suport să văd un computer suferind din cauza unui amator.

Trecu pe canalul cu Regina Kong.

> Cât a trecut?

> De când n-am mai dormit? Două zile. Până când rămânem fără combustibil? Peste trei zile. De când nu mai avem mâncare? De două zile.

> Fir-ar! Nici eu n-am dormit noaptea trecută. Suntem puțin cam în lipsă de personal pe aici.

> asl²⁵? Eu sunt Monica și locuiesc în Pasadena și m-am plictisit de temele de casă. N-ai vrea să descarci poza mea???

Troienii bântuiau peste tot prin IRC în aceste zile, sărind pe toate canalele de chat care aveau orice urmă de trafic. Uneori, vedeai câte cinci sau șase flirtând unul cu altul. Era destul de ciudat să vezi aceste programe periculoase încercând să tragă în piept alte versiuni ale lor să descarce un troian.

Pocniră amândoi, simultan, troianul de pe canal. El avea acum un program pentru așa ceva. Lighioana nici măcar n-avu timp s-o rupă la fugă.

> Cum se face că spamul nu scade? Jumătate dintre blestematele de centre de date au tras obloanele

Regina Kong făcu o pauză lungă înainte de a scrie din nou. Ca un automatism, când ea era afectată de întârziere mare, el reîncărcă pagina de bază de la Google. Așa cum se aștepta, era căzută.

> Sario, ai ceva de mâncare?

> Excelența Voastră nu va rata cel puțin încă două mese

²⁵ Acronim pentru „age, sex, location”, întrebare prin care se cer detalii despre interlocutor (n.tr.).

Van se întorsese la Primarul McCheese, însă era pe același canal.

— Ce prostănac. Arăți destul de gălbejit, tipule.

Van nu arăta bine deloc. Părea gata, gata să cadă dacă suflai ceva mai tare spre el, iar vorbirea-i devenise moale și cleioasă.

> hei kong totu-i ok?

> totu-i bine a trebuit să trag niște șuturi în cur

— Cum e traficul, Van?

— Redus cu douăzeci și cinci la sută de azi-dimineață.

Mai era un snop de noduri ale căror conexiuni treceau pe la ei. Era de presupus că marea lor majoritate erau ale unor clienți particulari sau comerciali aflați în locuri unde rețeaua electrică încă mai funcționa și directorii companiilor de telefoane mai trăiau încă.

Din când în când, Felix mai trăgea cu urechea pe conexiuni pentru a verifica dacă exista cineva cu vești din lume. Aproape tot ce mergea era traficul automat: salvările de rețea, actualizările de stare. Spam. Tone de spam.

> Spamul predomină încă pentru că sistemele de oprire a spamului cad mai repede decât cele care-l generează. Toate rutinele anti-vierme sunt centralizate în câteva locuri. Materialul nașpa se află pe un milion de computere-zombi. Numai dacă fraierii ar avea bunul-simț de a-și închide PC-urile de acasă înainte să dea ortul popii sau să fugă

> în halul în care merg lucrurile nu vom mai direcționa până seara altceva decât spam

Van își dresese glasul, era un sunet dureros.

— Cred că se va întâmpla mai repede decât crezi. Nu va observa nimeni dacă plecăm de aici.

Felix îi examinează cu privirea pielea de culoarea cărnii de vită conservate, străbătută de zgârieturi lungi și furioase. Îi tremurau degetele.

— Bei apă destulă?

Van dădu din cap.

— Toată ziua am băut, la fiecare zece secunde. Fac orice numai să-mi umplu burta.

Arătă spre o sticlă de Pepsi Max, reumplută cu apă, aflată lângă el.

— Hai să convocăm o ședință.

În ziua Z fuseseră patruzeci și trei. Acum mai erau cincisprezece. Șase răspunseră convocării la întrunire plecând, pur și simplu. Toată lumea știa despre ce va fi vorba la ședință fără să i se mai spună.

— Deci asta-i, aveți de gând să-l lăsați să-și dea duhul?

Sario era singurul dintre ei căruia îi mai rămăsese destulă energie să se enerveze cu adevărat. S-ar duce furios și în mormânt. Venele de pe gât și de pe frunte erau îngroșate de furie. Pumnii îi tremurau de nervi. Toți ceilalți fanatici intraseră la locul întrunirii cu laptopurile închise, privind măcar o dată în sus, la unison, fără să-și țină ca de obicei un ochi pe chat sau pe logările vreunui serviciu aflat sub monitorizare.

— Sario, cred că faci mișto de mine, zise Felix. Parcă voiai să scoți Internetul din blestemata de priză?

— Am vrut o treabă *curată, curată*, strigă el. N-am vrut să sângereze și să se surpe într-o rână în icnete scurte și să-și borască maștele. Am vrut să fie un act de voință al comunității globale de custozi. Am vrut să fie un act afirmativ, făcut de mână de om. Nu entropie, coduri rele și viermi câștigând lupta. La naiba, asta-i ceea ce s-a întâmplat peste tot.

Sus, în cantina de la ultimul etaj, erau ferestre pretutindeni, blindate, polarizate și, ca de obicei, cu jaluzelele coborâte. Acum Sario alerga prin încăpere trăgând jaluzelele în sus. *Cum naiba mai are putere să alerge?* se întrebă Felix. El de-abia dacă mai putuse urca scările spre întrunire.

Lumina necruțătoare a zilei năvăli înăuntru. Afară era o zi frumoasă și însorită, însă oriunde te uitai peste acea

privești impunătoare a zgârie-norilor din Toronto, peste tot se ridicau nori de fum. Turnul TD, un uriaș modernist de cărămizi negre de sticlă, azvârlea în văzduh limbi de flăcări.

— Își dă duhul, așa cum fac toate. Ascultați, ascultați-mă. Dacă lăsăm netul să se stingă încet, părți din el vor mai rămâne online luni de zile. Poate chiar ani. Și ce va mai circula prin el? Viruși. Viermi. Spamuri. Procese de sistem, transferuri de zone. Lucrurile folosite de noi se defectează și au nevoie de întreținere. Lucrurile abandonate de noi nu vor fi folosite și vor dura pe veci. Vom părăsi netul ca un puț de gunoi, plin cu deșeuri industriale. Asta va fi afurisita noastră de moștenire, cea a fiecărei taste atinse de tine, de mine, de oricine vreodată. Pricepeți? Îl vom lăsa să moară încet, ca un câine rănit, în loc să-i tragem un glonț cinstit în cap.

Van își scărpină obrazii, apoi Felix observă că-și ștergea lacrimile.

— Sario, nu greșești, dar nici n-ai dreptate. Să lași totul să șchioapete până la sfârșit nu-i ceva rău. Cu toții vom șchiopăta o bună bucată de vreme și poate că asta va fi de folos unora. Dacă există un singur pachet de date transmis de la un utilizator la oricare altul oriunde în lume, atunci sistemul își face datoria. Însă dacă vrei lovitura de grație, poți să faci și asta. Eu sunt prim-ministru și așa rămâne. Vă dau accesul în inima sistemului. Tuturor.

Se întoarse spre panoul alb de afișaj, pe care angajații din cantină obișnuiau să scrijelească specialitățile zilei. Acum era acoperit cu resturile dezbatărilor aprinse pe teme tehnice în care se lansaseră sysadminii în timpul scurs de la ziua fatală.

Curăță cu mânăca o parte din panou și începu să scrie parole lungi și complicate, în alfanumerice, ornate de punctuație. Felix avea darul de a-și putea aminti astfel de parole. Se îndoia că-i va mai folosi vreodată.

> Ne ducem, Kong. Oricum, combustibilul e aproape consumat

> Da, bine, atunci asta-i. A fost o onoare, domnule prim-ministru

> tu o să fii ok?

> iam poruncit unui tânăr sysadmin să se ocupe de necesitățile mele feminine și-am găsit încă o rezervă de hrană care va dura vreo două săptămâni acum că nu mai suntem decât cincisprezece sysadmini sunt în raiul porcilor prietene

> ești uluitoare, Regină Kong, pe bune. Totuși, nu încerca să fii o eroină. Când trebuie să pleci, pleacă. Trebuie să mai fie ceva pe acolo

> ai grijă felix, pe bune apropo ti-am spus că interogările s-au înmulțit dinspre România? poate că-și revin într-adevăr.

> pe bune?

> da, pe bune. Suntem greu de ucis ca blestemații ăia de gândaci

Conexiunea ei pică. Se repezi la Firefox și reîncarcă pagina Google, dar căzuse și ea. O încărcă iar și iar, însă pagina nu-și mai reveni. Închise ochii și ascultă cum se scărpină Van pe picioare, apoi îl auzi tastând ceva.

— Sunt din nou online, spuse el.

Felix expiră zgomotos. Trimise mesajul către newsgroup, unul care trecuse prin cinci reconfigurări înainte de a se stabili: „Aveți grijă de tot, OK? Ne vom întoarce într-o bună zi.”

Toți plecau, cu excepția lui Sario. El nu-și lua tălpășița. Veni jos să-i petreacă cu privirile.

Sysadminii se adunară în hol, iar Felix deschise poarta de securitate și lumina năvăli înăuntru.

Tânărul le făcu semn cu mâna.

— Noroc.

— Și ție, răspunse Felix.

Sario avea o strângere de mână tare, mai tare decât s-ar fi cuvenit.

— Poate că ai avut dreptate, continuă el.

— Poate.

— Îl scoți din priză? Îl chestionă.

Acesta privi în sus, spre tavanul fals, părând să străpungă oțelul ranforsat al podelelor, până la suporturile care huruiau mai sus.

— Cine știe? făcu el, în cele din urmă.

Van se scărpină și un nor de scame albe dansă în lumina soarelui.

— Hai să-ți găsim o farmacie, zise Felix.

Se îndreptă spre ușă, iar ceilalți îl urmară.

Așteptară ca ușile de interior să se închidă în spatele lor și atunci le deschise pe cele exterioare. Aerul mirosea și avea gustul ierbii proaspăt tăiate, ca primele picături de ploaie, ca un lac și asemenea cerului, aerul naturii, aerul lumii, totul părea ca reîntâlnirea cu un vechi prieten de care n-ai mai auzit de o veșnicie.

— Adio, Felix, spuseră ceilalți sysadmini.

Se îndepărtau în vreme ce el rămăsese încremenit în capătul scării de beton. Lumina îi deranja ochii, umezindu-i.

— Cred că există un magazin Shopper's Drug Mart pe King Street, i se adresă lui Van. O să aruncăm o cărămidă prin vitrină și luăm niște cortizon, OK?

— Tu ești prim-ministrul. Ia-o înainte.

În cincisprezece minute de mers pe jos nu văzură nici țipenie de om. Nu se auzea absolut nimic, cu excepția ciripitului păsărilor și a unor gemete îndepărtate, a vântului şuierând printre cablurile electrice de deasupra capului. Parcă se plimbau pe suprafața Lunii.

— Pariez că au tabletele de ciocolată la Shopper's, zise Van.

Lui Felix i se strânse stomacul.

— Uau! făcu el salivând din greu.

Trecură de o mică furgonetă, iar pe locul din față se afla cadavrul mumificat al unei femei, ținând în brațe cadavrul uscat al unui bebeluș, iar gura i se umplu de gust de fiere, chiar dacă mirosul care ieșea de după ferestrele ridicate era foarte slab.

Nu se mai gândise la Kelly și la 2.0 de mai multe zile. Căzu în genunchi și-i veni din nou să vomite. Aici, în lumea reală, familia lui era moartă. Toți cei pe care-i cunoștea erau morți. Nu mai voia altceva decât să se întindă pe trotuar și să aștepte să piară și el.

Mâinile aspre ale lui Van îl apucară de subsuoară și traseră slăbite.

— Nu acum. Odată ce suntem în siguranță undeva înăuntru și-am mâncat ceva, atunci putem face asta, dar nu acum. Mă înțelegi, Felix? Nu acum, futu-i!

Înjurătura avu efect. Se ridică în picioare. Genunchii îi tremurau.

— Încă o stradă, spuse Van și puse brațul lui Felix în jurul umerilor săi, conducându-l.

— Mulțumesc! Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Ai mare nevoie de un duș. Fără supărare.

— Nici o problemă.

Magazinul Shopper's dispunea de grilaj de securitate de metal, însă fusese smuls din fața vitrinelor, sfărâmate brutal. Se strecurară prin spărtură și pătrunseră în farmacia întunecoasă. Câteva dintre galantare erau distruse, dar în afară de asta totul părea în regulă. Felix observă rafturile cu acadele de lângă casierii în același moment cu Van și se repeziră să ia fiecare câte-un pumn și să se îndoape.

— Voi doi mâncați ca niște porci.

Se răsuciră deodată la auzul vocii femeii. Ținea un topor de pompieri aproape la fel de mare ca ea. Purta un halat de laborator și pantofi comozi.

— Luați ce vă trebuie și plecați, OK? Nu are nici un sens să faceți probleme pe aici.

Avea o bărbie ascuțită, iar ochii-i erau scăpărători. Părea să aibă patruzeci și ceva de ani. Nu semăna deloc cu Kelly, ceea ce era bine, pentru că lui Felix îi venea să o ia la fugă spre ea și s-o îmbrățișeze strâns, așa cum era. Încă un om în viață!

— Ești doctor? o întrebă, văzând că sub halat avea îmbrăcăminte medicală.

— O să plecați? făcu ea, agitându-și toporul.

Felix ridică mâinile.

— Vorbesc serios. Ești doctoriță? Farmacistă?

— Am fost soră medicală calificată acum vreo zece ani. Sunt mai mult web-designer.

— Faci mișto de mine.

— N-ai mai întâlnit până acum vreo tipă care să se priceapă la computere?

— De fapt, persoana care conduce centrul de date de la Google este o fată. O femeie, vreau să zic, prietenă de-a mea.

— Te ții de glume? O femeie conducea centrul de date Google?

— Conduce. Este încă online.

— Fugi d-aci, zise și lăsă toporul mai jos.

— Serios. Ai ceva cremă cu cortizon? Îți spun eu povestea. Pe mine mă cheamă Felix, el e Van și are nevoie de toate antihistaminicele de care te poți lipsi.

— Să mă lipsesc? Felix, dragă prietene, aici am suficiente medicamente cât să mă țină o sută de ani. Toată marfa va expira cu mult înainte să dispară. Vrei să spui că netul încă merge?

— Funcționează. Oarecum. Asta am făcut noi întreaga săptămână. L-am menținut online. Dar s-ar putea să nu mai reziste mult.

— Nu. Nici nu mă gândeam, replică ea și puse toporul jos.

— Aveți ceva de dat la schimb? Nu-mi trebuie mult, însă am încercat să-mi mențin moralul ridicat făcând troc cu vecinii. E ca și cum ai juca Civilization.

— Ai vecini?

— Cel puțin zece. Oamenii din restaurantul de peste drum fac o supă destul de bună, chiar dacă majoritatea legumelor sunt din conservă. Însă m-au curățat de tot alcoolul pentru frecții.

— Ai vecini și faci troc cu ei?

— Păi, așa, convențional. Fără ei aș fi destul de singură. Am avut grijă de câte nasuri înfundate am putut. Am mai potrivit un os, vreo încheietură ruptă. Ia ascultați, vreți ceva

pâine cu unt de arahide? Am cu tonele. Prietenul tău arată cam flămând.

— Da, vă rog, făcu Van. N-avem nimic de oferit în schimb, însă suntem amândoi dependenți de muncă și vrem să învățăm. N-ați avea nevoie de asistenți?

— Nu chiar, răspunse, răsucind lama toporului. Dar nu m-ar deranja niște companie.

Mâncară sandvișurile, apoi ceva supă. O aduseseră oamenii de la restaurant și se purtară cumsecade cu ei, deși Felix îi văzu strâmbând din nas și verificând dacă funcționa instalația sanitară din camera din spate. Van luă un burete de baie și intră acolo.

— Nici unul dintre noi nu știe ce să facă, spuse femeia.

O chema Rosa și găsi o sticlă de vin și niște pahare de plastic de unică folosință în secția de articole de menaj.

— Am crezut că ne vor vizita elicopterele sau tancurile, ori chiar jefuitorii, însă este foarte liniște aici.

— Se pare că și tu ai ținut capul la cutie, comentă Felix.

— N-am vrut să atrag atenția cui nu trebuie.

— Nu te-ai gândit că or fi și alții care fac la fel? Dacă ne adunăm toți, ar fi posibil să facem ceva.

— Sau ne trezim cu gâtul tăiat.

— Are dreptate, zise Van, întărind cu o mișcare din cap.

Felix se ridică în picioare.

— Nici vorbă, n-avem voie să gândim așa. Doamnă, suntem într-un moment critic. Putem să pierim cu toții din cauza neglijenței, ascunși în cotloanele noastre, sau putem încerca să construim ceva mai bun împreună.

— Ceva mai bun? zise ea și scoase un sunet dezagreabil.

— OK, nu mai bun. Dar ceva, totuși. Să construim ceva nou este mai bine decât să lăsăm ca totul să se spulbere în vânt. Doamne, ce-ai de gând să faci după ce-o să citești toate revistele și-o să termini toate pungile de chipsuri de aici?

Rosa clătină din cap.

— Vorbărie goală. Și ce naiba vrei să facem?

— Ceva. Vom face ceva. Este mai bine decât nimic. Ne vom apuca de acest petic de lume, unde oamenii vorbesc

unii cu alții, și-l vom extinde. Vom găsi câți putem și vom avea grijă unii de alții. Probabil că o s-o dăm în bară. Probabil că vom eșua. Dar mai bine o zbârcesc decât să renunț.

— Felix, râse Van, ești mai dus cu pluta decât Sario, știi?

— Măine-dimineață, la prima oră, mergem acolo și-l târâm afară din clădire. Va lua și el parte. Toată lumea va lua. Dă-l în mă-sa de sfârșit al lumii. Lumea nu se termină. Oamenii nu sunt genul de ființe care au un sfârșit.

Rosa clătină din nou din cap, însă de data asta zâmbea vag.

— Iar tu ce-ai să fii, Papă-Împărat al lumii?

— El preferă să fie prim-ministru, spuse Van șoptit, ca un suflor. Antihistaminicele făcuseră miracole cu pielea lui și culoarea se schimbaseră dintr-un roșu aprins într-un roz fin.

— Ai vrea să fii ministrul sănătății, Rosa?

— Băieți, astea-s jocuri. Ia ascultați: eu vă ajut cum pot, cu condiția ca tu să nu-mi ceri să-ți spun „prim-ministru”, iar voi n-o să-mi spuneți niciodată „ministrul sănătății”?

— S-a făcut, răspunse el.

Van goli sticla de vin până la ultimul strop. Ridică paharele.

— Pentru lume, zise Felix. Pentru omenire.

Se gândi intens.

— Pentru reconstrucție.

— Pentru orice, făcu Van.

— Pentru orice, întări Felix. Pentru toate.

— Pentru toate, repetă Rosa.

Băură. Voia să plece și să-și vadă casa, pe Kelly și pe 2.0, cu toate că stomacul i se strângea numai la gândul a ceea ce-ar putea găsi acolo. Însă în ziua următoare începură reconstrucția. Și luni de zile mai târziu o luară de la început, după ce neînțelegerile duseră la destrămarea micului și fragilului grup pe care reușiseră să-l adune. Iar la un an după asta, o luară de la început. Iar cinci ani după, făcură la fel.

Trecuseră aproape șase luni până să se ducă acasă. Van îl însoți, pedalând în urma lui, amândoi pe bicicletele

folosite să cutureiere orașul. Cu cât mergeau mai spre nord, cu atât era mai puternic mirosul de lemn mistuit de foc. Erau o mulțime de case arse. Uneori, jefuitorii incendiau casele prădate, dar, de cele mai multe ori, era doar natura, cu focuri de tipul celor din păduri și de pe munte. Înainte să ajungă, trecuseră prin cinci cvartale înecăcioase, arse, cu fiecare casă făcută scrum.

Însă vechiul cartier al lui Felix era încă în picioare, o oază ciudată de clădiri neatinse, care arătau cumva de parcă proprietarii lor neglijenți tocmai ieșiseră să cumpere niște vopsea și lame noi pentru aparatul de tăiat iarba, ca să-și aducă locuințele la aspectul curat și îngrijit.

Într-un fel, era și mai rău. Coborâra de pe biciclete la intrarea în zonă și o luara pe jos în tăcere, ducând bicicletele cu ei, ascultând foșnetul vântului prin copaci. Iarna întârzia în acest an, dar venea, și cum transpirația li se evapora, Felix începu să tremure.

Nu mai avea cheile. Rămăseseră la centrul de date, cu luni și lumi în urmă. Încercă clanța, însă nu se clinti. Lovi ușa cu umărul și aceasta zbură din balamalele umede și ruginite, scoțând un zgomot puternic, de lemn rupt. Casa putrezea pe dinăuntru.

Ușa se dezmembră când ajunse la pământ. Înăuntru era plin de apă stătută, în sufragerie se adunaseră zece centimetri de apă puturoasă, ca o baltă înspumată. Plescăi prudent prin ea, simțind cum dușumelele se îndoiu buretoase sub fiecare pas.

Sus, la etaj, nasul i se umplu de acea duhoare îngrozitoare de mucegai verde. În dormitor, mobila îl întâmpină familiară, ca un prieten din copilărie.

Kelly era în pat, împreună cu 2.0. După felul în care se găseau era clar că nu muriseră repede. Amândoi erau contorsionați, cu Kelly încovrigată în jurul lui 2.0. Aveau pielea umflată, fiind aproape de nerecunoscut. Iar mirosul, Doamne, ce duhoare.

Felix își răsuci capul. Crezu că va cădea și se prinse de măsuta de toaletă. O emoție pe care n-ar fi putut-o numi –

furie, nervi, tristețe? – îl făcea să respire greu, icnind după aer de parcă s-ar fi înecat.

Apoi totul se termină. Lumea se sfârșise. Kelly și 2.0 nu mai erau. Iar el avea ceva de făcut. Îi acoperi cu pătura, iar Van îl ajută solemn. Se duseră în curtea din față și săpară pe rând, folosind lopata din garaj pe care Kelly o utilizase la grădinărit. Aveau deja o mare experiență în săpatul mormintelor. O mare experiență în pregătirea morților. Săpară, iar câini precauți urmăreau scena dintre buruienile de pe pajiștile vecinilor, însă știau să-i gonească cu pietre bine țintite.

După ce mormântul fu săpat, o puseră înăuntru pe soția lui Felix și fiul lor. Felix încercă să găsească niște cuvinte pe care să le rostească lângă movilă, însă nu găsi nici unul. Săpase atât de multe morminte, pentru atâtea soții și atâtea soți și copii, încât cuvintele dispăruseră de mult.

Felix săpa șanțuri și aduna cutii de conserve și îngropa morții. Planta și culegea recolta. Repară câteva mașini și descoperi cum să fabrice biocombustibil. În cele din urmă, recuperează unul dintre centrele de date pentru un mic guvern – micile guverne apăreau și dispăreau, însă acesta era suficient de isteț să țină arhive și avea nevoie de cineva care să-l mențină în funcție, iar Van i se alătură.

Își petreceau o grămadă de timp pe chat și, uneori, se mai întâmpla să dea de vechi prieteni de pe vremurile ciudate când conduceau Republica Dispersată a Cyberspațiului, fanatici ai calculatoarelor care insistau să-i spună prim-ministru, cu toate că nimeni în lumea reală nu-i mai pomenea acest titlu.

În majoritatea timpului, nu era o viață prea grozavă. Rănilor lui Felix nu se vindecară niciodată și nici ale altora. Erau boli de durată și boli subite. Tragedii peste tragedii. Însă lui Felix îi plăcea centrul său de date. Acolo, în huruitul unităților din suporturi, nu se simțea niciodată de parcă ar fi trăit primele zile ale unei țări mai bune, dar nu se simțea nici ca în ultimele.

- > du-te la culcare, felix
- > imediat, kong, imediat ce termin de făcut un backup
- > ești dependent, tipule.
- > ia te uită cine vorbește

Reîncărcă pagina lui Google. Regina Kong o menținea online de vreo doi ani. O-urile din Google se schimbau tot timpul, ori de câte ori îi venea ei pe chelie. Astăzi, ele erau ochii unui personaj de desene animate, unul râdea, iar celălalt se strâmba.

Rămase mult timp cu privirile într-acolo, apoi reveni la terminalul său să verifice backupul. Rula fără probleme. Arhivele micului guvern erau în siguranță.

- > ok noapte bună
- > ai grijă

Van îi făcu semn cu mâna din ușa întredeschisă, întinzându-și coloana vertebrală cu o serie de pocnituri.

— Somn ușor, șefu'!

— Nu mai sta iar pe aici toată noaptea. Și tu ai nevoie de somn.

— Ești prea bun cu noi, plebea, făcu Van și se apucă din nou de tastat.

Felix se duse la ușă și ieși în noapte. În spatele lui, generatorul cu biodiesel huruia și scotea un fum acru. Luna plină era sus pe cer, iar lui îi plăcea. Mâine se va întoarce să repare încă un computer și să lupte din nou cu entropia. De ce nu?

Asta era meseria lui. Doar era sysadmin.

ULTIMA DINTRE FORMELE-O

James Van Pelt

Traducere din limba engleză: Ana-Veronica Mircea

James Van Pelt a scris romanul *Summer of the Apocalypse* și aproape nouăzeci de povestiri, cele mai multe apărute în revistele *Analog*, *Asimov's*, *Realms of Fantasy* și *Talebones*. A publicat, de asemenea, două culegeri: *Strangers and Beggars* și *The Last of the O-Forms and Other Stories*.

Scrisese o serie de povestiri despre nave-arcă, având viteze subluminate, care părăsesc Pământul, când și-a dat seama că ideea generală a acestora era dorința pasagerilor de a scăpa de „molimele mutagene” și că ar fi fost interesant să scrie despre ce se petrecea în urma lor, pe planetă. În acest mod a luat naștere *Ultima dintre formele-O*.

Povestirea, nominalizată pentru Premiul Nebula, se petrece într-o lume unde nu se mai nasc ființe normale. Toate sunt mutante și fiecare reprezintă o mutație aparte – ceea ce este atât bine, cât și rău pentru Feeria Zoologică Ambulantă a doctorului Trevin...

Malurile fluviului Mississippi se derulau în întuneric, dincolo de geamul deschis al camionului mare. Bălțile prindeau lumina lunii, care se lăsase către orizont ca o monedă de argint, licărind, kilometru după kilometru, printre movilele pline de copaci întunecați sau denaturate de gardurile de bucăți de șină. Aerul mirosea a umezeală și a mușchi cu iz de pește mort, greu ca un prosop ud, dar era mai bine decât în țarcurile animalelor, într-o după-amiază fierbinte, când soarele bombarda corturile și expozitele

Îngrămădite sub umbra lor firavă. Călătoria pe timp de noapte era soluția. Trevin măsura distanța în minute. Aveau să treacă în curând prin Roxie și să ajungă apoi la Hamburg, McNair și Harriston, parcurgându-le într-o succesiune rapidă. În Fayette era un restaurant frumușel, unde puteau lua micul dejun, dar asta însemna să iasă de pe autostradă și, dacă se opreau, aveau să nimerească în cea mai rea perioadă a traficului matinal din Vicksburg. Nu, ceea ce aveau de făcut era să-și vadă de drum, îndreptându-se către următorul oraș, unde nu și-ar fi irosit spectacolul.

Întinse mâna peste scaun, către punga de alimente dintre el și Caprice. Ea dormea, cu capul de bebeluș blond odihnindu-i-se sprijinit de portieră și strângând în mâinile mici *Odiseea*, o ediție în limba greacă, pe care o avea deschisă în poală. Dacă ar fi fost trează, s-ar fi uitat pe hartă și i-ar fi spus exact câți kilometri mai aveau până în Mayersville, câte minute le va lua la viteza aceasta și câți mililitri de motorină mai aveau în rezervor. Ochii ei de fetiță l-ar fi țintuit, parcă întrebându-l: „De ce nu poți aprecia toate astea singur?” Se gândise să-i ascundă cartea de telefoane, să nu mai aibă pe ce să stea și să nu se mai poată uita pe geam. Asta i-ar arăta ei. Poate că părea de doi ani, dar în realitate avea doisprezece și sufletul unui consilier financiar de vârstă mijlocie.

În fundul sacului, sub o cutie goală de gogoși, găsi feliile de carne uscată de vită. Aveau mai ales gust de piper, dar lăsau în urmă o aromă metalică, usturătoare, pe care încercă s-o ignore. Cine știe din ce-o fi făcută? Se îndoia că mai rămăseseră vaci în forma-originală, vaci-o, care să fie sacrificate.

După o curbă lungă, indicatorul de la marginea orașului se contură neclar în întuneric, iar Trevin apăsă frânele încetinind. Polițaii din Roxie erau notorii pentru controlul riguros al vitezei, iar în fondul comun nu se găseau destui bani pentru mită, ca să-și cumpere dreptul de a se face nevăzuți. În oglinda retrovizoare, cealaltă camionetă și

mașina în care se aflau Hardy cel bun la toate și echipa lui strânseseră rândurile.

Semaforul din Roxie clipi galben deasupra unei intersecții pustii, în timp ce prăvăliile închise stăteau tăcute sub lumina câtorva felinare. După centrul orașului, întins pe patru cvartale, drumul era mărginit, pe încă un kilometru și jumătate, de case și de rulote deopotrivă de părăginite. Curțile din față erau presărate cu mașini de spălat stricate și camioane proptite pe bolțari, scăldate în razele lunii. Ceva lătră la el din spatele unui gard de plasă de sârmă. Trevin încetini ca să se uite mai bine. Curiozitate profesională. Părea un câine-o, stând sub becul de pe verandă, un animal în formă-originală, unul bătrân, dacă mersul lui țepăn putea fi un indiciu. Nu mai rămăsese prea mulți din *ăștia*. Nu după impactul mutagen. Trevin se întreabă dacă proprietarii care țineau un câine-o în curtea din spate aveau necazuri cu vecinii, dacă se făcea simțită invidia.

— Dacă nu câștigăm două mii șase sute de dolari în Mayersville, spuse o voce de copilăș, o să fim nevoiți să vindem camionul, tati.

— Să nu-mi mai spui niciodată tati.

Luă în tăcere un viraj larg. Se întâmpla adesea ca șoselelor cu două benzi să le lipsească acostamentul, așa că era nevoie de concentrare dacă voiai să te afli în siguranță.

— Nu știam că ești trează. Iar o mie va fi de ajuns.

Caprice închise cartea. Trevin nu-i putea vedea ochii în întunericul din cabină, dar știa că erau de un albastru de gheață.

— Sigur, o mie pentru motorină, dar n-am plătit salariile de câteva săptămâni. Muncitorii n-or să mai suporte o altă întârziere, mai ales după promisiunile tale din Gulfport. Prelungirea termenelor pentru taxele trimestriale a expirat și nu pot scăpa de federali cum scap de ceilalți creditori, promițându-le că vor primi o sumă suplimentară vreme de două luni. Avem mâncare pentru majoritatea animalelor vreo zece zile, dar trebuie să cumpărăm carne proaspătă

pentru tigrozela și pentru crocoșoarece, altfel vor muri. Ne putem menține pe linia de plutire cu două mii șase sute, dar ne trebuie cel puțin atât.

Trevin se încruntă. Trecuseră ani de zile de când vocea și pronunția ei de fetiță nu i se mai păreau drăgălașe, iar aproape tot ce spunea era plin de sarcasm și de critici. Era ca și cum ar fi trăit alături de avocatul pitic al propriilor îndoieli.

— Așa că ne trebuie un public de... continuă el și își încrețește fruntea. Două mii șase sute de dolari împărțit la patru și jumătate...

— Cinci sute șaptezeci și opt. O să-ți rămână un dolar în plus, pentru o cafea, zise Caprice. N-am mai câștigat atât de mult de astă-toamnă, în Ferriday, și asta fiindcă Oktoberfest s-a terminat devreme în Natchez. Slavă Domnului pentru legile prohibiției din Louisiana! Trebuie să recunoaștem că spectacolul n-are nici un viitor, să scăpăm de tot inventarul, să vindem echipamentul și să concediem angajații.

Răsuci lampa cu gât de lebădă care se arcuia dinspre bord și își deschise cartea.

— Dacă am putea rezista până la Rosedale...

Își aducea aminte de Rosedale de când trecuseră ultima dată pe acolo, cu șapte ani în urmă. Orașul îl recrutase. Îi trimiseseră scrisori și e-mailuri. Se întâlnise la New Orleans cu un comitet din care făcea parte o frumusețe brunetă, care la cină îl strânsese de picior pe sub masă.

— Nu putem... răspunse Caprice.

Trevin își aduse aminte că mâna de pe piciorul lui fusese viguroasă și caldă. Aproape că sărise de la masă, cu obrajii foarte împurpurați.

— Îi atrage festivalul soiei. Totul e din soia. Plăcintă de soia. Bere de soia. Înghețată de soia, chicoti el. Am scos mulți bani acolo. Am mers călare pe Strada Principală alături de Regina Soiei din Rosedale.

— Suntem morți. Ia-ți pulsul, comentă ea fără să-și ridice vreo clipă privirea.

Și Regina Soiei din Rosedale fusese prietenoasă și, oh, atât de recunoscătoare fiindcă el aduse grădina zoologică în oraș. Se întrebă dacă mai locuia acolo. Ar fi putut să-i facă o vizită.

— Da, dacă mergem la festivalul soiei, o să ne fie bine. O singură expoziție ca lumea și ne punem din nou pe roate. O să revopsesc camioanele. Oamenii ne adoră când intrăm în oraș cu muzică. Cea mai mare grădină zoologică ambulantă cu noutăți din lume. Îți aduci aminte când a apărut în *Newsweek* reportajul ăla? Doamne, ce zi a fost!

Se uită din nou pe geam. Luna se odihnea acum pe linia orizontului, ținând pasul cu ei, mare cât o minge de plajă, ca un capac lucios de roată rostogolindu-se alături de ei în noapte, rostogolindu-se în susul fluviului Mississippi, aflat la treizeci de kilometri către vest. Simțea mirosul apei dulci care se scurgea în mare. Cum își permitea să se îndoiască de faptul că vor da lovitura? O să-i demonstrez, se gândi. O să șterg zâmbetul ăla atotștiutor de pe fața ei de fetiță. O să-i demonstrez în Mayersville, apoi în Rosedale. Banii vor curge grămadă. Vom fi nevoiți să-i punem în saci. O să vadă ea. Rânjind, își afundă mai tare mâna în căutarea unei alte felii de carne uscată și, de data asta, nu se mai gândi ce gust avea.

Opri camionul în Mayersville la ora zece și jumătate, cu ochii după afișele și fluturașii lor. Trimisese o cutie plină cu două săptămâni înainte și, dacă băiatul pe care îl plătitise își făcuse treaba, ar fi trebuit să fie lipite pretutindeni, dar nu zări decât unul, și acela rupt, redus aproape la jumătate. Văzu mai multe bannere care urau bun venit echipelor participante la Turneul Regional de Softball al Primăverii din Statele Centrale Sudice, iar hotelurile afișau anunțul NU AVEM CAMERE DISPONIBILE, așa că mulțimea era acolo. Porni muzica și notele se revărsară zgomotos din difuzoarele de pe capota camionului.

Grădina zoologică e în oraș, își spuse el. Veniți la grădina zoologică! Dar nimeni nu păru să le fi observat sosirea, în afară de doi bătrâni excentrici așezați în fața frizeriei, care îi priviră cu răceală în timp ce treceau pe lângă ei.

— Eh, Caprice, doar n-o să bată mingea *toată* ziua. Trebuie să-și găsească altceva de făcut între meciuri.

Ea mormăi. Avea laptopul deschis pe scaunul de alături și introducea chitanțele și facturile în registrele de debit și de credit.

Parcul rezervat pentru târguri și expoziții era la marginea de nord a orașului, alături de stadion. La poartă îi întâmpină unul dintre îngrijitori, care se urcă pe scara mașinii, astfel încât capul îi ajunsese exact până sub geam.

— Trebuie să achitați o sută de dolari, taxa de staționare, vorbi, cu fața ascunsă sub o pălărie de paie cu boruri largi, care arăta de parcă ar fi făcut de câteva ori ocolul lumii.

Trevin bătu darabana cu degetele pe volan și își păstră calmul.

— Am plătit pentru locul din față.

Paznicul ridică din umeri.

— Face o sută de dolari sau trebuie să găsiți alt loc unde să prindeți rădăcini.

Caprice se ridică în genunchi și se întinse peste Trevin. Își coborî vocea, în cea mai reușită imitație a glasului lui.

— Completăm un cec pentru Parcărilor Orașului Mayersville sau pentru Administrația Districtului Issaquena?

Surprins, omul își ridică privirea, cu figura lui de șaiszeci de ani la fel de prăfuită cum îi era pălăria, nelăsându-i lui Caprice timp să se ascundă, ghemuindu-se.

— Bani gheață. Fără cecuri.

— Așa mi-am închipuit și eu, îi spuse ea lui Trevin, retrăgându-se de lângă geam. Dă-i douăzeci. Ar face bine să aducă toaletele și neutrodinele pe care le-am comandat.

Trevin aruncă bancnota către paznicul care o prinse aproape din zbor în timp ce cobora de pe scară.

— Hei, domn'le, făcu el. Câți ani are fetița ta?

— Un milion zece, găozarule, răspunse Trevin, eliberând ambreiajul ca să pună camionul uriaș în mișcare. Ți-am zis să nu te-arăți. O să intrăm în tot soiul de belele dacă localnicii află că am un mutant care-mi ține registrele. Doar știi că au o legislație a muncii. Oricum, de ce m-ai pus să-i

dau bani? Cu bancnota aia am fi cumpărat carne o zi sau două.

Caprice rămase în genunchi, să se poată uita pe geam.

— De fapt, e omul de serviciu. Nu trebuie să enervezi niciodată omul de serviciu. Ia te uită, au mai curăţat puţin locul ăsta! Ultima dată, între noi şi fluviu era un pâlc de copaci.

Trevin se aplecă peste volan. Era nevoie de efort să iei un viraj cu un asemenea camion la orice viteză mai mică de cea de rulare pe autostradă.

— Ai vrea să fie copaci şi tufe lângă locul *unde* joci softball? Urmăreşti mingea trimisă de o aruncare liberă în tufişuri şi nu te mai întorci niciodată...

Dincolo de spaţiul pentru târguri, terenul cobora către digul de-a lungul căruia, la mai puţin de o sută de metri depărtare, curgea Mississippi, o imensă întindere noroioasă, brăzdată de şiruri de spumă de un cenuşiu întunecat, plutind în derivă sub soarele dimineţii. O barjă neagră era atât de îndepărtată încât nici măcar nu se auzea pufăitul motorului care o purta în susul apei. Observă, cu o privire aprobatoare, nesfârşitul gard de plasă de sârmă, înalt de trei metri, dintre ei şi fluviu. Cine putea ştii ce creatură îngrozitoare s-ar fi putut furişa dintr-acolo?

Aşa cum se întâmpla de obicei, avură nevoie de aproape toată ziua să se instaleze. Din camioane se iviră mai întâi animalele mari, duhnind a blană încinsă şi a cuşti murdare în ţarcurile lor înalte de doi metri şi jumătate. Părând letargică şi bolnavă, tigrozela, un animal cu picioare lungi şi copite şi aproape fără gât sub chipul impresionant, cu colţi ca nişte săbii, abia dacă-şi ridică privirea din cuşcă în timp ce era coborâtă pe solul jilav. Scoase un răcnet neimpresionant. Trevin îi verifică umiditatea corpului.

— Acoperiţi-o imediat cu o prelată, îi spuse lui Harper, un bărbat priceput la toate, masiv şi irascibil, care purta tricouri vechi, de la concerte rock, întoarse pe dos. În camionul ăla trebuie să fie aproape cincizeci de grade, adăugă Trevin.

Se uită cu dragoste la animal, amintindu-și cum îl cumpărase de la o fermă din Illinois, unul dintre primii pui mutanți din America, de dinainte ca agentul mutagen să fie recunoscut, să i se dea un nume și să devină o molimă. Sora tigrozei era aproape tot atât de stranie: picioare masive, piele solzoasă și un cap prelung și subțire, ca de ogar, însă fermierul o omorâse deja în momentul sosirii lui Trevin. Mama lor, cea mai obișnuită vacă din lume, își privea puii cu o nedumerire obtuză.

— Ce *naiba* nu e în ordine cu vaca mea? repetase fermierul de mai multe ori înainte de a începe să se tocmească pentru preț. Vrei să te sun dacă mă mai procopsesc cu vreun alt animal ciudat? Întrebase apoi, după ce își primise banii.

Trevin mirosise profitul. Cerând câte douăzeci de dolari de la fiecare client, câștigase câte zece mii pe săptămână în iunie și iulie, arătând tigrozela din spatele camionetei sale. Poate n-o fi fiind prea deștept, se gândea, dar știu cum se face un dolar. Până la sfârșitul verii, Feeria Zoologică Ambulantă a doctorului Trevin luase deja ființă. Acela fusese anul în care Caprice călătorise alături de el, pe un scaun de mașină pentru copii, după ce mama ei murise la naștere. În august mergeau spre nord, din Senetobia către Memphis, când, la vârsta de unsprezece luni, fetița scosese primele ei cuvinte:

— O sută treizeci de kilometri pe oră nu înseamnă mai mult decât viteza legală?

Tonul vocii ei avea, chiar și atunci, ceva mușcător și sardonice. Trevin fusese cât pe ce să facă zob camioneta.

Crocoșoarecele mârâi și mușcă barele cuștii când îl scoaseră afară, lovind în metal cu botul lui acoperit de blană. Își azvârli cele nouăzeci de kilograme în ușă și aproape că răsturnă cușca, smulgând-o din strânsoarea purtătorilor săi.

— Feriți-vă mâinile, se răsti Harper la oamenii lui, sau o să le scrieți mamelor voastre cu creionul lipit cu bandă adezivă de-un ciot!

Pe urmă descărcară restul animalelor: o porcspimandă, puiul diform al unei broaște-bou, care își ondula pielea umedă, plină de țepi, la fiecare mișcare a unei umbre; unigâsca, de dimensiunile unui curcan sălbatic susținut de patru picioare subțiri, năpârlită, cu penele zdrențuite desprinzându-se în mănunchiuri de sub cornul perlat, strălucitor; toți ceilalți pui mutanți, progeniturile de nerecunoscut ale unor pisici, veverițe, cai, maimuțe, foci sau ale oricăror altor animale, pe care reușise să le adune în grădina sa zoologică. Cuști mari, cuști mici, acvarii, terarii, țarcuri de dimensiuni reduse, colivii, pari cu pripoane – totul fu adus afară, pentru a fi expus.

La asfințit, animalele fuseseră plasate la locurile lor și hrănite, până la ultimul. Steagurile cercului fluturau deasupra semitrailerelor. Difuzoarele erau cocoțate în vârfurile stâlpilor lor de susținere.

Paznicul parcului cutreiera printre cuști, cu mâinile îndesate adânc în buzunare, familiar și prietenos, de parcă n-ar fi încercat să-i jumulească de bani în prima parte a aceleiași zile.

— Dacă vă faceți tabăra aici, ar fi bine să nu ieșiți din camioane după ce apune soarele.

— De ce? Întrebă suspicios Trevin.

Omul își ridică bărbia, arătând către fluviu, care strălucea în lumina asfințitului roșu ca o pată de sânge.

— Acu' vreo două zile, nivelu' apei a crescut și-a trecut peste garduri. Digu' a rezistat, da' s-ar putea să fi căzut vreun mutant cu colți de partea noastră. Așa că nu poți călca-ntr-o baltă fără să ia careva o-mbucătură din tine! Voluntarii din Apărarea Civilă umblă pe maluri în fiecare zi după jivinele ale mai afurisite, da' fluviu' e mare. Aveți vreo armă?

Trevin ridică din umeri.

— O bătă de baseball. Poate-avem noroc și-adăugăm ceva la menajerie. Așteptați lume multă la turneul de softball?

— Treis' două de echipe. Am adus tribune suplimentare.

Trevin dădu din cap. Dacă punea muzică dimineața devreme, poate reușea să-i atragă pe cei care așteptau începerea meciurilor. Nimic nu se compară cu o mică distracție înainte de a se instala căldura. Paznicul parcului plecă peste vreo două minute. Trevin se bucură să-l vadă îndepărtându-se. Avea impresia clară că tipul căuta ceva bun de furat.

După cină, Caprice se cățăără în cușeta de sus, abia reușind din cauza picioarelor ei scurte. Trevin își azvârli pătura deoparte. Deși trecuse de ora zece, încă mai erau peste treizeci și două de grade. Cele mai multe dintre animale se liniștiseră în cuștile lor. Numai tigrozela era gălăgioasă, țipetele ei melodioase înșirându-se unul după altul, o chemare blândă, melodică, greu de asociat cu înfățișarea feroce.

— Măine nu te-arăți. Vorbesc serios, spuse Trevin, după ce stinsese lumina. Nu vreau să pui oamenii pe fugă.

Caprice pufni zgomotos.

— E o ironie că nu mă pot arăta într-o grădină zoologică plină cu mutanți. M-am săturat să mă tot ascund, ca un monstru. Încă vreo cincizeci de ani și gata, oricum n-o să mai rămână nici unul dintre ai voștri. Ați putea accepta inevitabilul. Eu sunt viitorul. Ar trebui să se ia în considerație asta.

Trevin își puse mâinile sub ceafă și rămase cu privirea ațintită în sus, spre cușeta ei. Prin plasa pe care o fixase la geamuri se auzea clipocitul fluviului. În depărtare zbiera un animal, strigătul lui părând un amestec între un fluierat și o tuse urâtă. Încercă să-și imagineze ce putea scoate un asemenea sunet.

— Oamenilor nu le plac mutanții umani sau cel puțin cei care par umani, spuse într-un târziu.

— De ce? întrebă ea, cu sarcasmul și asprimea dispărându-i brusc și cu desăvârșire. Dacă ar ajunge să mă cunoască, și-ar da seama că nu sunt rea. Am putea discuta despre cărți sau despre filozofie. Sunt o *mintă*, nu doar un trup.

Animalul urlă din nou în întuneric, iarăși și iarăși, până când se opri în mijlocul unui țiș. Răsunetul unei lovituri puternice, urmate de zgomotul apei împrăștiate, marcă sfârșitul creaturii.

— Cred că asta îi întristează.

— Pe *tine* te întristez?

În interiorul întunecos al cabinei camionului, vocea ei sună întocmai ca a unui copil de doi ani. Își aduse aminte de vremea când era o fetiță, când el încă nu aflase că era anormală, că n-avea să se „facă mare” niciodată, că, judecând după ADN-ul ei, nu era umană. Când încă nu vorbea cu înfumurare, făcându-l să se simtă idiot când îl privea cu ochii ei de bebeluș. Când încă nu-i interzisese să-i spună tati. Pe atunci se gândise că semăna puțin cu mama ei. Și acum mai întrezărea ecourile acelei asemănări, când Caprice își pieptăna părul sau când dormea, respirând cu buzele ușor întredeschise, exact ca mama ei. Gândul la vremurile acelea îi tăie răsuflarea.

— Nu, nu mă întristezi.

Peste câteva ore, când ea adormise de mult, Trevin alunecă printr-o serie de vise în care era sufocat de niște prosoape plușate aburinde și, când le aruncă, îl înconjurară creditorii. Aveau polițe cu scadența depășită și nici unul nu era uman.

Trevin se trezi înainte de răsăritul soarelui să hrănească animalele. Jumătate din șmecheria care făcea o grădină zoologică să meargă consta în a descoperi ce mâncau creaturile. Simplul fapt că părinții lor fuseseră, să zicem, cai nu însemna că fânul rezolva problema. Caprice întocmea pentru el tabele detaliate; greutatea animalului, câtă hrană consumase, ce vitamine se dovediseră de folos ca suplimente alimentare. Conducerea unei grădini zoologice se făcea ținând cont de anumite aspecte practice. Goli un coș de știuleți de porumb în cușca porcului cocoșat. Animalul sforăi, apoi ieși cu stângăcie din cușca de câine, semănând foarte puțin cu un porc sau cu orice alt animal cunoscut de Trevin. Îl privi recunoscător, cu ochii ca niște farfurii, înainte de a-și afunda fața în troacă.

Trevin înaintă printre rânduri. Larve într-o cușcă. Grăunțe în următoarea. Oase de la măcelar. Mâncare pentru câini. Pește stricat. Pâine. Cereale. Legume vechi. Ovăz. Tigrozela gustă friptura de vacă pe care i-o aruncă înăuntru, lingând-o cu limba ei delicată, precum a unei pisici, înainte de a o sfâșia în bucățele mărunte și de a o mesteca încet, cu delicatețe. Gânguri mulțumită.

În capătul șirului, mai aproape de fluviu, două cuști erau căzute de pe postamentele pentru expunere și făcute bucăți. De barele contorsionate erau lipite cheaguri de sânge negru și bucăți de carne și dispăruseră ambele animale adăpostite în interior, niște făpturi oarbe, pieloose, aducând a păsări. Trevin oftă și ocoli cuștile, inspectând pământul. Vinovatul era sugerat de o singură urmă palmată, cu patru creștături adânci lăsate de gheare, dintr-un petic de noroi. Alte două urme incomplete veneau dinspre râu. Trevin își puse degetul în amprenta ceva mai adâncă de un centimetru. Solul era umed, dar tare. Trebui să apese cu putere ca să-și afunde degetul la aceeași adâncime. Se întrebă cât o fi cântărind creatura și își propuse să țină minte ca în seara următoare să depoziteze oiștile mai mici în camion, ceea ce însemna mai multă muncă. Oftă.

La ora opt, terenurile de softball din partea opusă a parcului se umpluseră. În timpul meciului, jucătorii se încălzeau dincolo de garduri. Apăruseră corturi care adăposteau echipa sau barăcile cu de-ale gurii. Trevin zâmbi și porni muzica. De camioane erau prinse bannere. FEERIA ZOOLOGICĂ AMBULANTĂ A DOCTORULUI TREVIN. PRIVIȚI CIUDĂȚENIILE NATURII! EDUCATIV! DISTRACTIV! Până la amiază, avură parte de cincisprezece vizitatori.

Lăsându-l pe Hardy să se ocupe de bilete, Trevin umplu o cutie cu fluturași pentru reclamă, își agăță la centură un capsator, apoi o porni spre terenurile de sport, împărțind foile volante. Soarele dogorea ca o etuvă și, pe stadion, jucătorii erau singurii care nu se aflau în corturi sau sub umbrele. Mai mulți oameni îi oferiră bere – luă una –, dar

fluturașii, încrețiți de umiditate, dispărură sub scaune sau în spatele lăzilor frigorifice.

— Facem din prima zi a turneului o zi specială. Doi dolari intrarea sau trei pentru dumneavoastră și un prieten, zicea el, cu cămașa lipită de spate. O să fie deschis după apusul soarelui, când e mai răcoare. Sunt niște exponate care nu trebuie ratate, oameni buni!

— Nu trebuie să plătesc ca să am parte de un memento, fir-ar să fie! spuse o femeie până-n treizeci de ani, cu obraji înroșiți de soare și părul blond legat la spate.

Mototoli hârtia primită și o aruncă.

— Dă-i pace, Doris, făcu unul dintre colegii ei de echipă, așezat pe pământ, cu o bere între genunchi. Încearcă și el să câștige o pâine.

— Am apărut în *Newsweek*, zise Trevin. Poate-ați citit despre noi.

— Poate-o să venim mai târziu, tipule, spuse jucătorul așezat pe jos.

Doris deschise o cutie cu bere.

— În după-amiaza asta s-ar putea să și ningă.

— Poate, răspunse prietenos Trevin.

Apoi se îndreaptă spre orașul aflat de partea cealaltă a spațiului pentru târguri. Soarele îi apăsa scalpul cu ghimpi de foc. După vreo sută de metri, își dori să fi purtat o pălărie, dar era prea târziu să se mai întoarcă.

Fixă un fluturaș de primul stâlp de telefon care-i ieși în cale. Da, își spuse, puțină publicitate și ne umplem de bani. Trotuarul lucea sub valurile fierbinți de căldură în timp ce mergea de la un stâlp la altul, trecând pe lângă magazinul de computere și pe lângă cel de băuturi, pe lângă Biserica Baptistă – pe marchiză scria ACCEPTAȚI COPILU –, pe lângă sala de biliard și pe lângă magazinul auto cu piese de schimb. Intră în fiecare prăvălie și îl rugă pe proprietar să-i plaseze afișul la vedere. Cei mai mulți fură de acord. Dincolo de Strada Mare erau mai multe cvartale de locuințe. Trevin intră pe o stradă, o străbătu în întregime și se întoarse pe următoarea, fixându-și afișele și remarcând, aprobator, plasele de sârmă de la ferestre.

În ziua de azi nu ești niciodată prea prudent, își zise, cu capul înotându-i în arșiță. Berea părea să i se fi evaporat imediat prin pielea pe care acum și-o simțea lipicioasă. Soarele îi pulsa în spate. Numărul magic e cinci-șapte-opt, se gândi. Să-i spunem șase sute. Șase sute de oameni, haideți la grădina zoologică, haideți la grădina zoologică, haideți la grădina zoologică!

Când o luă în sfârșit pe drumul de întoarcere către parcul pentru târguri, soarele își începuse coborârea către asfințit. Își târa picioarele, dar nu mai avea nici o foaie volantă.

Se lăsă seara. Trevin aștepta lângă casa de bilete, în uniformă lui de patron de grădină zoologică, un costum roșu cu umeri lați și epoleți aurii. Cutia pentru mărunțiș se deschise cu un zornăit vesel; ruloul de bilete era pregătit. Muzica menajeriei cânta încet în difuzoare, iar licuricii pâlpâiau în întunericul de deasupra fluviului. Era ciudat, se gândi, că agentul mutagen afecta numai vertebrele mari, nu și mamiferele de mărimea unui șoarece și micile șopârle, nici peștii mărunți, insectele sau plantele. Oricum, în ce s-ar fi transformat un gândac mutant? Aveau o înfățișare nepământească de la bun început. Chicoti în sinea lui, în timp ce în minte continua să-i răsune cântecelul care îl însoțise de-a lungul trotuarelor: șase sute de oameni, haideți la grădina zoologică, haideți la grădina zoologică, haideți la *grădina zoologică!*

Urmări cu privirea fiecare mașină care trecea pe șosea, așteptându-se să încetinească și să intre pe terenul târgului.

De la asfințitul soarelui până la miezul nopții nu cumpărară bilete decât douăzeci de clienți; cei mai mulți erau jucători de softball care descoperiseră că în Mayersville nu era cine știe ce viață de noapte. Cerul se umpluse de nori ca niște bureți de sârmă în adâncurile cărora pâlpâiau fulgere îndepărtate.

Trevin învârtea ruloul de bilete pe ax, într-o parte și într-alta. Un cuplu de fermieri bătrâni, în salopete pătate de solul gras din preajma fluviului Mississippi, își târșâi picioarele pe lângă el la plecare.

— Aveți ceva animale bizare aici, domnule, zise bătrânul, iar soția lui dădu aprobator din cap. Dar nimic mai bizar decât cele peste care am dat în ultimii ani, cutreierând pe pământurile mele. Așa că nu-mi mai amintesc cum arată un animal în formă-o.

— Suntem prea aproape de fluviu, adăugă bătrâna. Ferma noastră e aia de acolo.

Arată către o casă mică de sub un felinar singuratic, plasată alături de ultimul teren de sport. Trevin se întrebă dacă se duceau vreodată să recupereze mingile de home run de pe veranda lor.

Teancul subțire de bancnote din cutia cu încasări îi foșni sub degete. Banii ar fi trebuit să curgă grămadă, se gândi. Ar fi trebuit să ne înecăm în bani. Cei doi bătrâni stăteau alături de el, privind înapoi, către grădina zoologică. Îi aduceau aminte de părinții lui, nu de înfățișarea lor, ci de răbdarea de neclintit. Nu se grăbeau niciodată.

N-avea nici un motiv să stea de vorbă cu ei, dar nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut.

— Am fost aici acum câțiva ani. Mi-a mers chiar foarte bine. Ce s-a-ntâmplat?

Femeia își prinse soțul de mână.

— Orașul e pe moarte, domnule, spuse ea. Moare în toate privințele. Toamna trecută au închis școala elementară. Nu mai sunt copii de vârstă potrivită. Dacă vrei să vezi o *adevărată* grădină zoologică, du-te la Spitalul de Pediatrie din Districtul Issaquena. Pedepsa paternității. Totuși, nu mai sunt mulți oameni care au copii.

— Sau oricum altcumva ai vrea să-i numești, adăugă bătrânul. Grădina ta zoologică e deprimantă.

— Însă am auzit că ai ceva special, rosti sfioasă femeia.

— Ați văzut crocoșoarecele? Întrebă Trevin. Are o poveste cu totul deosebită. Și tigrozela. Ați văzut-o?

— Da, răspunse ea, părând dezamăgită.

Bătrânii se urcară în camioneta lor, care prinse viață hârâind, după o jumătate de duzină de încercări cârâite ale starterului.

— Am găsit un cumpărător pentru camion în Vicksburg, spuse Caprice.

Trevin se răsuci în loc. Fata stătea în întunericul de lângă casa de bilete, cu un blocnotes îndesat sub braț.

— Ți-am spus să nu ieși la vedere.

— Și cine-o să mă vadă? Nu atragi clienți nici dacă le faci reduceri!

Își roti privirea prin parcare pustie.

— Nu trebuie să-l livrăm noi. Vine în oraș săptămâna viitoare, cu alte afaceri. Pot să fac pe Internet întreaga tranzacție, să transfer actul de proprietate și să încasez banii.

Cu una dintre luminile din spate stinse, camioneta fermierilor viră, ieșind din parc și intrând pe drumul de țară care ducea spre casa lor aflată la mai puțin de două sute de metri.

— Și ce-o să facem cu animalele? întrebă, aproape cu lacrimi în ochi.

— Le dăm drumul celor inofensive. Le ucidem pe cele foarte periculoase.

Trevin se frecă la ochi. Ea bătu din picior.

— Uite ce e, n-avem timp pentru sentimentalisme. Grădina zoologică e un eșec. Oricum o să pierzi în curând totul. Dacă ești prea încăpățânat ca să renunți definitiv, vinde acum camionul ăsta și câștigi câteva săptămâni în plus sau chiar un sezon întreg, dacă facem economii.

Trevin își luă ochii de la ea. Licuricii continuau să pâlpâie deasupra fluviului.

— Va trebui să iau niște decizii, grăi el cu greutate.

Ea îi întinse blocnotesul.

— Le-am luat eu deja. Aici e ce-o să încapă într-un singur semitrailer. I-am lăsat deja pe Hardy și pe salahori să plece, cu câte un salariu de desfacere a contractului de muncă, pe cecuri postdatate.

— Dar echipamentul, cuștile?

— Groapa districtuală de gunoi e la nord de aici.

Oare ceea ce detecta în vocea ei era o notă de triumf? Luă blocnotesul. Caprice își lăsă mâinile să atârne pe lângă

trup, holbându-se la el cu bărbia ridicată. Luminile grădinii zoologice îi aruncau pe față umbre prelungi. Ar fi putut s-o azvârle cât colo cu șut, se gândi, și, sub impulsul ideii, piciorul îi tremură preț de o secundă.

Își îndesă blocnotesul sub braț.

— Du-te la culcare.

Caprice deschise gura, apoi o închise, înghițindu-și vorbele, oricare ar fi fost ele. Îi întoarse spatele.

Rămase pe taburet încă multă vreme după plecarea ei, cu cotul sprijinit pe genunchi și cu bărbia în palmă, privind insectele care se roteau în lumină. Tigrozela se ghemui, așezându-se pe pulpe, în alertă, cu ochii spre fluviu. Trevin își aduse aminte de un film de animație înspăimântător, pe care-l văzuse cândva. Două cotoroaște stăteau pe capra unei căruțe pline de cadavre. Cea care ținea hățurile se întorcea spre cealaltă, spunând: „Știi, după ce-o să se termine molima, rămânem fără slujbă.”

Tigrozela se ridică în picioare, atentă la fluviu. Își străbătu cușca mișcându-se cu atenție, fără să-și dezlipească ochii de zona întunecoasă. Trevin își îndreptă spatele. Oare ce vedea animalul acolo? Pentru o clipă nesfârșită, peisajul rămase neschimbat: insecte învârtjindu-se în jurul becurilor bâzâind ușor, scoțând în evidență cuștile; metalul strălucind pe fundalul nopții de primăvară, tigrozela foindu-se, lemnul lustruit al casei de bilete alături de mâna lui și clipocitul strident al apelor fluviului în fundal.

Dincolo de cuști, către Mississippi, o porțiune de întuneric se desprinsese din noapte. Trevin clipi și încremeni fascinat, cu părul zbârlindu-i-se pe ceafă. Creatura cu brațe scurte și mai înaltă decât un om examină grădina zoologică, apoi își dădu drumul în patru labe, ca un urs, numai că pielea îi scliffea, umedă ca a unei salamandre. Capul său triumfiar adulmeca solul, mișcându-se pe deasupra pământului jilav de parcă ar fi urmărit un miros. Când ajunse la prima cușcă, una dintre cele mici, care găzduia nevăstuicoșarpele, fiara din fluviu își desprinsese de pământ picioarele din față, înhățând-o cu ghearele degetelor.

Cuşca deveni de nerecunoscut cât ai clipi, iar nevăstuicoşarpele se făcu nevăzut.

— Hei! strigă Trevin, scăpând de paralizia ce-i fusese provocată de stupeoare.

Creatura îl privi. El întinse mâna sub casa de bilete, înşfăcă bâta de baseball şi făcu un pas înainte. Monstrul se răsuci, pregătindu-se să înhaţe cuşca următoare. Bărbatul se congestionă la faţă.

— Nu, nu, nu, lua-te-ar naiba!

Făcu un pas, apoi încă unul, şi se pomeni deodată alergând, cu bâta deasupra capului.

— Cară-te! Cară-te!

Îşi coborî bâta şi izbi animalul peste umăr, strivind carnea cu un sunet înăbuşit.

Creatura ţipă.

Trevin se retrase, scăpând bâta când îşi astupă urechile. Țipătul se repetă, sonor, ca fluieratul unui tren. Stătu deasupra lui, cu ghearele întinse, preţ de vreo zece băţai de inimă, apoi păru să-şi piardă interesul, se apropie de cuşca următoare, o prinse de bare şi o făcu bucăţi dintr-o singură smucitură.

Cu urechile ţiuindu-i, înhăţă bâta căzută şi se repezi înainte, legănând-o. Ridicat pe picioarele din spate, monstrul îşi dezgoli colţii, zeci de ace strălucitoare pe maxilarul triumfiular. Trevin îl izbi în coastă. Creatura se ghemui cu o agilitate surprinzătoare, dând înapoi, cu ghearele întinse, şi scoţând un urlet asurzitor. Bărbatul lovi. Rată. Monstrul îl pocni peste gambă, sfâşiindu-i pantalonii şi aproape făcându-i piciorul să alunece de sub el.

Apoi prinse să se mişte cu stângăcie, coborând panta către gardul de lângă dig în timp ce Trevin încerca o nouă lovitură. Rată. Creatura zbieră, dând să se învântească în jurul lui. El sări brusc într-o parte, păstrându-şi cu grijă echilibrul pe noroiul alunecos. Dacă ar fi căzut? Fiara se repezi la el cu gura deschisă, dar se retrase ca un câine ameninţat când înălţă bâta. Bărbatul respira sacadat, împingând-o cu capătul bâtei şi îndepărtând-o de cuşti. În spatele lui se auzi sirena unei maşini de poliţie şi motorul

vui, dar el nu putea să privească în jur. Nu putea decât să încolțească animalul, cu bâta pregătită.

După o îndelungată succesiune de fente, fiara de coșmar se opri la gard, își arcui spatele și prinse să se ridice exact când el cobora bâta înălțată deasupra capului, ca un topor, lovind cu ambele mâini. Simți vibrația bătei care strivea țeasta și creatura se prăvăli în nămol, o masă înfiorătoare de carne. Cu inima bătându-i cu violență, se clătină o clipă pe picioare, apoi se așază lângă animal.

În susul dealului, strigătele oamenilor de sub luminile grădinii zoologice se pierdeau în întuneric. Erau jucători de softball? Locuitori ai orașului? Luminile unei mașini de patrulare a poliției clipeau, albastre și roșii, alte trei sau patru mașini erau parcate lângă camioane, cu farurile aprinse. Evident că nu puteau să-l vadă, iar el era prea obosit să strige. Se întinse pe spate, ignorând umezeala pământului.

Creatura moartă mirosea a sânge și a nămol. Își puse piciorul pe ea, aproape regretând că murise. Ce adaos ar fi fost pentru grădina lui zoologică dacă ar fi reușit s-o prindă vie! Zvâcnetul puternic din piept i se liniști treptat. Mâlul i se părea moale și cald. Deasupra capului, norii se subțiară, mânați de vânt prin fața lunii pline.

Dintre cuști se auzeau voci. Își lungi gâtul, încercând să vadă ce se întâmpla. Oamenii se îngrămădeau și lumina lanternelor despica văzduhul. Începură să coboare dealul. Oftă. Nu-și salvase grădina zoologică, nu cu adevărat. A doua zi aveau să lase unul dintre camioane în urmă. Iar în două luni avea să dispară totul, celălalt camion, animalele – îi părea rău mai ales de tigroză –, intrările în orașe în sunetul muzicii, cu steagurile fluturând și cu oamenii aliniați pe marginea drumului, să vadă menajeria. Nici un motiv să mai poarte uniforma de patron al grădinii zoologice, cu frumoșii ei epoलेți aurii. *Newsweek* n-avea să-l mai intervieveze niciodată. Se terminase totul. Măcar dacă s-ar fi putut afunda în mâl, dispărând, pentru a nu fi silit să privească dezintegrarea propriei sale vieți.

Se săltă în capul oaselor, nu cumva să fie crezut mort. Își flutură mâna când îl găsi lumina celei dintâi lanterne. Nămolul îi picura de pe haină. Polițiștii ajunseră primii.

— Dumnezeule atotputernic, ăsta-i unul mare!

Un polițist își îndreptă raza lanternei către creatura fluviului.

— Ți-am spus că gardurile nu-s bune de nimic, adăugă celălalt.

Toată lumea păstră distanța, cu excepția polițiștilor. Primul răsuci leșul. Zăcând pe spate, cu brațele scurte căzute în lături, aproape că nu mai părea atât de mare și de intimidant. Sosiră mai mulți oameni: niște orășeni pe care nu-i recunosc, cuplul de bătrâni de la ferma de dincolo de terenurile de sport și, în cele din urmă, Caprice, cu o lanternă părând aproape prea mare s-o poată duce.

Primul polițai îngenunche alături de creatură, își împinse pălăria în susul frunții, apoi spuse, cu voce destul de scăzută pentru ca Trevin să presupună că nu-l auzea decât colegul lui:

— Hei, nu credeți că seamănă cu puștiul Andersonilor? Au spus că l-au sugrumat.

— Nu era nici pe jumătate atât de mare, dar cred că ai dreptate.

Celălalt polițai aruncă o haină, acoperind chipul creaturii, apoi rămase privind în jos, către ea, vreme îndelungată.

— Să nu le spui nimic, bine? Maggie Anderson e verișoara nevastă-mii.

— Nu-i nimic aici de văzut, oameni buni, anunță primul polițai, cu un glas mult mai puternic. ăsta-i mort. Vă puteți întoarce cu toții acasă.

Însă atenția mulțimii nu se mai îndrepta către ei. Fasciculele lanternelor se îndreptaseră spre Caprice.

— E o fetiță! spuse cineva, și toată lumea veni mai aproape.

Ea își plimbă lumina lanternei de la un chip la altul. Apoi, cu disperarea pe față, alergă stângace spre Trevin, îngropându-și obrazii la pieptul lui.

— Ce ne facem acum? șopti ea.

— Taci. Intră-n joc.

Trevin o mângâie pe ceafă, apoi se ridică. Un junghi ascuțit îi săgetă piciorul, dându-i de știre că-și întinsese vreun mușchi. Lumea era numai lumină strălucitoare, iar el nu-și putea acoperi ochii. Îi închise pe jumătate.

— E fiica ta, domnule? Îl întrebă cineva.

Trevin o strânse mai tare. Mâinile ei mici se încleștară de haina lui.

— N-am mai văzut un copil de zece ani, spuse o altă voce.

Lumina lanternelor veni mai aproape.

Bătrâna fermieră păși atunci în mijlocul cercului, cu fața brusc iluminată.

— Pot s-o țin în brațe pe fetița ta, fiule? Doar s-o țin în brațe?

Întinse brațele, cu degetele tremurând.

— Îți dau cincizeci de dolari dacă mă lași s-o țin în brațe, spuse o voce din spatele lanternelor.

Trevin se întoarse încet, scăldat în lumină, până ce ajunse din nou cu fața către bătrână. În minte i se formă o imagine, la început neclară, dar devenind din ce în ce mai limpede. Un singur semitrailer, cu remorca aranjată ca o cameră de copil – ba nu, ca o creșă! Tapet cu ursulețul Winnie Pooh. Un pătuț. Una dintre chestiile alea care cântă și se-nvârtesc, cum îi zice – o jucărie care atârână! Un balansoar mititel. Muzică pentru copii. Și ar merge din oraș în oraș. Pe afiș ar scrie *ULTIMA FETIȚĂ ÎN FORMĂ-O*, iar el ar *vinde bilete* și lumea ar *sta la coadă*. Banii ar curge grămadă!

Trevin o împinse ușor pe Caprice, care-l ținea strâns de haină.

— E OK, scumpete. Doamna asta cumsecade vrea să te țină puțin în brațe. Eu o să fiu lângă tine.

Fata se uită la el, cu o disperare de neconfundat pe chip. Oare vedea și ea deja camionul cu creșa? Își imagina bannerul și procesiunea nesfârșită de orășele?

Bătrâna o luă în brațe ca pe o vază de preț.

— E în ordine, micuț. E în ordine.

Se uită la Trevin, cu lacrimile pe obraji.

— E întocmai ca nepoțica pe care mi-am dorit-o întotdeauna! A început să vorbească? N-am mai auzit o voce de copilăș de-o eternitate. Vorbește?

— Haide, Caprice, iubito. Spune-i ceva doamnei cumsecade. Ochii ei se pironiră într-ai lui. Chiar și la lumina lanternei, le vedea albastrul de gheață. Îi auzea vocea sardonică, așa cum îi vorbea noapte de noapte, în timp ce traversau țara. „Din punct de vedere financiar, nu e fezabil să continuăm, rostea cu glasul unui copil de doi ani. Ar trebui să acceptăm inevitabilul.”

Ea îl privi cu buza tremurând. Își aduse pumnul strâns lângă obraz. Nimeni nu se clintea. Nici măcar nu le deslușea respirațiile.

— Tati, zise, după ce-și băgă degetul mare în gură. Frică, tati.

Trevin se înfioră, apoi se sili să zâmbească.

— Bravo, ești o fetiță bună.

— Tati, *frică*.

Pe culmea dealului, tigrozela urla și, chiar dincolo de gard, Mississippi își rostogolea lacrimile clipocind.

NATURĂ MOARTĂ CU APOCALIPSĂ

Richard Kadrey

Traducere din limba engleză: Roxana Brînceanu

Richard Kadrey este autorul a șase romane, printre care *Angel Scene*, *Butcher Bird* și importantul volum cyberpunk *Metrophage*. Povestirile sale au apărut în numeroase antologii, ca și în revistele *Asimov's*, *Interzone*, *Omni* și *Wired*.

Natură moartă, cu Apocalipsă a fost publicată pentru prima dată într-un webzine, *The Infinite Matrix*. Versiunea de față este una revizuită și ușor extinsă.

Kadrey spune că povestirea își are originea într-o imagine dintr-un vis în care cadavre de cai erau târâte afară din niște canale sub reflectoare industriale. El a luat această imagine și a transformat-o într-o serie de instantanee de viață după ce totul se va fi prăbușit – despre oameni lăsați în urmă și slujbele cu care își umplu zilele, despre bieții nătângi care trebuie să curețe mizeria sfârșitului lumii.

Au scos încă un cal din canal, cu părul castaniu lucind într-un roz ca de gumă de mestecat din cauza freonului. În fiecare noapte, alte bălți apar bolborosind la suprafață din adâncurile pământului. Freon. Ulei vechi de motor. Apă grea de la rachete nucleare uitate. În fiecare zi, câteva zeci de animale flămânde se îneacă în bălțile stătătoare.

Cu picioarele atârând liber în moarte, calul se clatină ca o zdreanță când mica macara diesel îl smulge cu zgomot din noroi și îl depune pe chei, alături de celelalte trupuri. În lumina de lucru cu tentă albăstruie, împărțim morții în Uman și Animal, divizăm Animalele în Mamifere și Altele,

apoi subdivizăm Altele în Vertebrate și Nevertebrate și așa mai departe.

Am început la Recuperarea Informațiilor, căutând documente în birouri guvernamentale scufundate, vechi biblioteci și librării. Odată am nimerit într-o arhivă a poliției, înconjurat de fețe și fotografii de la locul crimelor și violurilor. Am găsit un birou al Fiscului, unde cetățenii nemulțumiți măcelăriseră un expert, apoi așezaseră măruntaiele birocratului pe un copiator. Am înotat printre sute de duplicate granulate ale ficatului și intestinelor lui. Am nimerit în magazine pentru adulți și am recuperat jucării sexuale pline de apă și ediții vechi din *Wet & Messy Furi*. Să aduci la suprafață orice ar putea fi folositor, au spus, așa că de ce nu? Tot ce am scos a ajuns într-o singură grămadă mare, urmând să fie sortată de Clasificarea Informațiilor.

Mi-aș fi dorit să fi fost vreun război, vreo molimă sau un nou Cernobîl mareț. Ceva la care noi să putem arăta și spune: „Asta e. Asta a ucis lumea.” Dar nu a fost așa.

A început în New York. Sau Londra. Posibil Mumbai. Un accident minor în trafic – doar o aripă îndoită – și cineva a ratat o întâlnire, ceea ce a însemnat că altcineva nu a putut trimite un fax, lucru care a făcut pe altcineva să piardă avionul. Acel cineva s-a luat la ceartă cu un șofer de taxi și a fost împușcat. Nimeni nu știe de către cine. Indiferent ca s-a întâmplat, împușcătura a declanșat o revoltă. Camerele TV au transmis live revolta unei țări atât de încordate de furie și tensiuni încât au izbucnit revolte din Maine până în Hawaii. Când filmările au ajuns la sateliți, revolte spontane au explodat peste tot în jurul lumii.

Pe aeroportul Vantaa din Helsinki, un grup de hamali și prostituate în grevă au împins automatele prin ferestrele de la etajul trei într-o parcare, omorând un diplomat spaniol. În Shanghai, fermierii și studenții s-au înfuriat, distrugând cazinourile nou construite pe malul oceanului, dând foc clădirilor și aruncând miliarde de yeni în apele portului. În New Orleans, copiii au invadat cimitirele situate la suprafață și au târât morții pe străzi.

Străvechi rivalități naționale și invidii recente au ieșit la suprafață. De jur împrejurul lumii, guvernele au intrat în sesiuni de urgență. Mulți politicieni au văzut în subitele izbucniri de violență un atac al unor celule teroriste asupra cetățenilor din țările lor. Alții au pretins că e vorba de o molimă biblică, Ragnarok sau întoarcerea zeităților Rudras înainte de vreme.

N-aș putea spune cât a trecut de când lumea s-a făcut tăndări. Toate ceasurile par să se fi oprit. Câțiva puștani au construit un cadran solar, dar cum jumătate dintre orașele lumii încă ard, cerul e mai mult o ciorbă clocotind de cenușă. Ne încălzim jefuind bibliotecile prin care obișnuiam să colind, punând pe foc mai întâi ziarele vechi, apoi cataloagele, bestsellerurile și cărțile de autoajutorare, în cele din urmă croindu-ne drum până la edițiile princeps.

În unele zile cerul se deschide și plouă cu pești. Alteori, cu pietre sau păpuși Bărbie. Noaptea trecută am prăjit un somon din cer la focul unui exemplar din *Marele Gatsby* cu autograf. Am împărțit peștele cu Natasha, o fată mută care lucrează pe una dintre macarale, ridicând cadavrele din bălțile de freon. Locuiește cu mine la docuri, în containerul cargo pe care l-am rechiziționat. Am ucis un om ca să obțin containerul și încă mai sunt nevoit să ciopârțesc ocazionalii musafiri nepoftiți. Natasha nu e deloc timidă cu un cuțit sau cu o bară de fier în mână și a rezolvat ea însăși câțiva intruși. Presupun că cei pe care i-a rezolvat ea erau intruși. Oricum, suntem pe val.

Nu sunt convins că ceea ce e între noi este o poveste de dragoste obișnuită. Trăiesc cu o fată care știe să facă mănuși din piele de pudel și îmi face rost din gunoarie de ghete și haine întotdeauna pe măsura mea. Cultivă plante într-o cadă pe acoperiș și ne decorează casă cu jucării rotitoare și bucăți de statui sparte din muzeele jefuite. Îmi lipsește înghețata, mașinile decapotabile și mersul la cinema. Nu sunt suficient de nebun ca să pretind că sunt mai fericit de când lumea a dispărut, dar cu excepția momentelor când plouă cu pietre nu sunt cu mult mai nenorocit ca înainte.

S-a găsit un strat de animale de la grădina zoologică sub șoseaua prăbușită la Williamsburg Bridge. Oamenii din zonă au trăit în belșug din fripturi de elefant și chiftele de girafă. Guvernul local vrea ca noi să ajutăm la adunarea rămășițelor de trupuri, așa că asta facem. Nimeni nu întreabă de ce. În plus, birocrații refuză să lase lumea să se sfârșească înainte ca fiecare formular să fie completat, stampilat și semnat cu inițialele corecte. Apocalipsa e ultima răsuflare a birocrației.

După cină, eu și Natasha stăm pe acoperișul cargoului urmărind un câmp plin de mașini de poliție scufundându-se încet într-o mlaștină de gudron apărută de curând. Toți cei de la docuri sunt aici. Se aude un Hop puternic atunci când ultimul vehicul alunecă bolborosind sub suprafață.

Vă rog, ultima persoană de pe planetă să stingă lumina!

ÎNGERII LUI ARTIE

Catherine Wells

Catherine Wells este autoarea mai multor cărți, printre care romanul postapocaliptic *Mother Grimm* și trilogia *Coconino: The Earth Is All That Lasts*, *Children of the Earth* și *The Earth Saver. Stones of Destiny*, romanul cel mai recent, este prima incursiune a scriitoarei în ficțiunea istorică. Povestirile sale au apărut în revistele *Asimov's* și *Analog*, precum și în antologiile *Redshift* și *The Doom of Camelot*.

Povestea de față, apărută inițial în *Realms of Fantasy*, a fost inspirată de un vis tulburător, avut de Wells cu mai bine de treizeci de ani în urmă. În vis, un tânăr s-a urcat pe un burlan de scurgere dintr-o casă închiriată ca să-și viziteze un prieten; și, cu toate că era un om cumsecade, cineva a intrat în magazinul lui de biciclete și a tras cu o carabină prin vitrină. Lipsa de sens și nedreptatea aceluia vis au obsadat-o și, mulți ani mai târziu, în timp ce străbătea drumurile de țară din Arizona pe un tandem, și-a imaginat o societate postapocaliptică implicând biciclete și bărbați tineri, iar rezultatul a fost *Îngerii lui Artie*.

Presupun că, atunci când te hotărăști să spui o minciună, e contraproductiv să scrii adevărul, așa cum fac eu. Dar indiferent cine ar supraviețui aici, pe Pământ, e foarte puțin probabil să citească textul acesta și e cu atât mai puțin probabil să-i dea crezare. Și așa mulți nu mai sunt în stare să citească – oricum, nu în limba cultă – și sigur va fi mai rău înainte de a fi mai bine. Va fi mult, mult mai rău.

Numele meu de botez e Faye, dar nu l-am mai folosit de când aveam zece ani. În anul acela ne-am mutat în interiorul scutului antiradiații, într-o clădire dărăpănată din Habitatul Kansas. Mama a plâns, fiindcă frățiorul meu a

murit chiar înainte de a ajunge acolo, și a continuat să geamă întruna, spunând că poate ar fi supraviețuit dacă am fi ajuns mai devreme înăuntru. Dar, pentru a pătrunde în interiorul scutului, trebuia să ai bani sau vreun talent, iar părinții mei nu aveau nici una, nici alta. Așa că ne-am prăjit pielea și globii oculari sub soarele nefiltrat al Pământului până când au părăsit planeta destui oameni bogați pentru a se găsi și pentru noi loc sub scut.

Artie mi-a bătut la geam în prima noapte; se cățăraseră pe burlanul de scurgere, venind din apartamentul aflat chiar dedesubt. Bineînțeles că ploaia artificială nu mai funcționa în sectorul nostru, fiindcă infrastructura nu mai avea mult până să se ducă naibii, dar burlanul încă mai era acolo. Artie D'Angelo era un puști de vârsta mea, costeliv, caraghios, dar agil ca o maimuță. Când l-am văzut atârnat de burlanul ăla, am fost mai degrabă uluită decât speriată.

— Salut! a spus el, de dincolo de fereastră, cu un zâmbet larg. Avea părul negru, buclat, ochi mari, adânci, și urechi clăpăuge.

M-am urcat pe patul meu, care era chiar sub geam, și m-am holbat la el.

— Ai de gând să deschizi? m-a întrebat. Sau mă lași să atârni toată noaptea de burlanul ăsta?

Am aruncat o privire peste umăr, asigurându-mă că ușa era închisă, am ridicat geamul mobil și Artie s-a cățărat înăuntru.

— Eu sunt Artie, s-a prezentat. Stau la etajul de jos.

— Faye, am răspuns. Nu poți intra pe ușă?

— Am bătut mai devreme, dar n-a răspuns nimeni.

Știam care era motivul.

— Tatei îi e frică să deschidă.

El a ridicat din umeri.

— În cartierul ăsta, e mai bine așa. Dar v-am văzut mutându-vă și m-am gândit că trebuie să fiți de afară, așa că probabil veți avea nevoie de cineva care să v-arate împrejurimile.

Și, în următoarele luni, chiar asta a făcut. Fiind născut în Hab-Kan, îi cunoștea rețeaua de pe sol și din subsol. Fără

cele învățate de la el, probabil că aş fi murit în acel prim an. În momentul când în interior a început să fie primită drojdia societăţii, din care făcea parte familia mea, în jumătate dintre sectoare domnea mai mult sau mai puţin anarhia, şi un copil de zece ani putea să fie ucis cu uşurinţă dacă nu ştia unde să fugă şi unde să se adăpostească. Artie m-a învăţat asta şi multe altele. În zilele acelea de început, el a fost salvarea mea; în zilele de acum, eu voi fi salvarea lui.

Ne ascundeam de Patrulele Civice din B4, când a rostit pentru prima oară numele pe care mi l-am atribuit. S-a întâmplat pe vremea când Surorile Întru Ştiinţă de Carte încă mai încercau să conducă şcoli în B4 şi nu au reuşit să se apropie niciodată mai mult de atât de B9. Şcoala nu mă entuziasma, dar mama voia să merg, iar Artie susţinea cu insistenţă că traversarea lui B4 era la fel de sigură ca traiul în B9. Era adevărat în majoritatea timpului, dar nu şi atunci când intrau în acţiune Patrulele Civice.

Am ştiut că ziua aceea avea să ne aducă necazuri, pentru că banca Melissei fusese goală la strigarea catalogului şi, în pauze, circula zvonul că fusese găsită într-un tomberon, cu o serie de părţi lipsă. Ceea ce însemna că în după-amiaza aceea Patrulele Civice ieşiseră pe teren, în căutarea cuiva care să fie pedepsit. Cei din B9 erau una dintre ţintele favorite. Eu şi Artie fugeam din cotlon în cotlon, deasupra pământului şi dedesubt, încercând să ne ferim din calea lor. Ne-am uitat de sub un furgon abandonat al salubrizării când le-au venit de hac la trei adolescenţi care jucau baschet pe stradă.

Probabil că băieţii fuseseră scanţaţi ca fiind din B4, pentru că patrulele au dat să se îndepărteze; însă unul dintre cei trei a zis ceva. Vorbe murdare, brutale. Şi un PC-ist l-a împuşcat. Cu o arbaletă, pentru că în habitate n-au fost niciodată permise armele cu proiectile sau cu impulsuri electrice – riscul de avariere a scutului era prea mare. Când au dat să-şi scoată cuţitele, ceilalţi doi au fost săgetaţi, la rândul lor.

Mai văzusem şi până atunci oameni murind – afară, lucrurile stăteau chiar mai rău decât sub scut. Dar aceea a

fost prima oară când mi-am dat seama, când am înțeles că la prima mișcare bruscă mă aștepta soarta lor. Un PC-ist i-a lovit pe băieți cu piciorul, asigurându-se că erau morți. Un altul a despicat pantalonii băiatului rău de gură și i-a retezat organele genitale.

— Asta-i pentru Melissa, l-am auzit spunând, și a azvârlit carnea însângerată de partea cealaltă a străzii, chiar lângă furgonul sub care ne ascunseserăm, întinși pe burtă.

Văzând-o acolo, chiar sub ochii mei, m-am sufocat de groază. Mi-am îndesat pumnul în gură să nu urlu, iar Artie m-a tras lângă el, apăsându-mi fața de pieptul lui sfrijit și strângându-mă cu putere în brațe.

— Sst, mi-a șoptit la ureche, știind amândoi cât de înfricoșată eram și ce cumplit ar fi fost dacă ne auzeau PC-iștii. Nu-ți pot face nici un rău. Nu pot, Faye, pentru că... pentru că ești vrăjită.

Am fost atât de uluită, încât m-am oprit din plâns, întrebându-mă ce naiba putea însemna asta în lumea noastră muribundă. Așa cum mă ținea, lipită de el, nu vedeam Patrula Civică, dar după un minut sau două mi-a dat drumul și am știut că plecase.

— Cum ai spus, vrăjită? am întrebat, în cea mai firavă șoaptă, neștiind cât de mult se îndepărtaseră.

— Au plecat, nu-i așa? mi-a răspuns, tot pe șoptite. Vrăjită. Porți numele magic.

I-am spus că, după părerea mea, el era magia în persoană.

— Poate, a încuviințat, inspectând cu atenție strada să se convingă că era într-adevăr pustie. Dar numele tău, „Faye”, sună ca Morgan LeFey, nu crezi?

A început să se târască, străduindu-se să iasă de sub furgon. L-am urmat.

— Despre cine vorbești?

— Sora regelui Arthur. Și ea era vrăjită. L-a dus pe Arthur pe insula Avalon, unde nu putea să moară.

În noaptea aceea, târziu, Artie s-a urcat pe burlan în camera mea și am stat acolo ore întregi, în întuneric, timp în care mi-a spus povești despre Arthur și cavalerii lui; niște

bărbații care îi apărau pe cei neajutorați în loc să-i persecute, care luptau împotriva ticăloșilor din vremea lor și îi învingeau întotdeauna. Abia după mulți ani mi-am dat seama ce întorsătură le dăduse atunci poveștilor, anume pentru mine, ca să mă facă să cred că existaseră cândva oameni cărora le păsa de cei de teapa mea, care apărau dreptatea și noblețea spiritului și care socoteau o onoare protejarea celor slabi.

În noaptea aceea mi-am luat numele de Morgan, nu fiindcă aş fi crezut că avea într-adevăr ceva magic, ci pentru că îmi doream să fiu o parte a acelui ideal. Aveam nevoie de speranța reprezentată de regele Arthur și o vedeam în Arthur al meu – în Artie. Gândindu-mă la mine însămi ca la sora lui, simțeam o plăcere tihnită, profundă, pe care n-o pot explica.

Și nici nu eram singura pe care Artie o atrăgea atât de mult. Când l-am cunoscut, începuse deja să-și adune un grup de discipoli: copii alături de care crescuse și alții, ca mine, cu care se împrietenise pe parcurs. Numărul însemna siguranță, atâta vreme cât nu erau implicate arbaletetele. O bandă oferea protecția unei duzini de cuțite, care nu puteau fi înlăturate în același timp. Și apoi am descoperit o altă formă de apărare – sau, mai degrabă, Artie a descoperit-o și asta l-a schimbat. Ne-a schimbat pe toți.

În zilele acelea eram hoți; nu-mi place s-o spun, dar asta eram. Artie era hoț. Eu eram hoată. Furtişagurile noastre respectau o etică, fiindcă nu furam niciodată de la oameni mai săraci și mai nevolnici decât noi – acesta fiind începutul destul de rudimentar al Codului. Dar ne însușeam lucruri care nu ne aparțineau și nu ne gândeam la asta mai mult decât se gândește o capră la iarba cosită. Așa am căpătat primele biciclete.

José a început. Din exterior sosise un convoi de aprovizionare, plin cu bunuri pentru Platforma de Lansare. Așa numeam noi sectoarele unde locuiau tehnicienii, administratorii și ceilalți membri ai elitei, cei care aveau cu siguranță cabine rezervate pe următoarea navă de transport care ducea oamenii departe de planeta noastră

muribundă. În timp ce ultimul șofer s-a oprit să flirteze cu paznica, José a forțat încuietoarea camionului și s-a strecurat în interior. Bineînțeles că lucra pentru niște copii mai mari decât el și, în momentul când aceștia au blocat drumul convoiului în G5, José cercetase încărcătura, așa că au știut ce lăzi să șterpească. Într-una dintre ele se aflau șase biciclete.

Una dintre acestea a fost plata lui. Nimeni nu era mai mândru decât el, când a apărut cu noul lui trofeu. O ducea pe umăr, fiindcă nu știa să meargă pe ea și fiindcă, oricum, îi sărise lanțul. Artie o privise și o tot privise și mi-am dat seama că ideile i se învâртеbeau în minte ca un ciclon. În momentul acela avea treisprezece ani și, cu toate că încă era costeliv, se maturizase suficient de mult pentru ca fetele să-nceapă să-i arunce o a doua privire; însă ori de câte ori era posedat de o idee continua să arate ca un puștan tont, cu colțurile gurii căzute fără vlagă și cu ochii lipsiți de orice expresie.

— Așa-i că tu știi să mergi cu ea? a întrebat José, pentru că, asemenea tuturor copiilor mai mici, considera de la sine înțeles că Artie știa tot ce merită să fie cunoscut și că avea toate deprinderile care merită să fie dobândite.

Artie reușise până și să fie admis la Academia Spark, ceea ce uimise pe toată lumea. Puștii din B9 nu ajung acolo. Cei mai mulți dintre ei nu se obosesc nici măcar să meargă la școală.

Artie nu avea nici un răspuns la întrebarea lui José; nici măcar nu eram sigură că o auzise. L-am înghiontit.

— Eu știu să merg cu bicicleta, am spus, cu voce scăzută. Am învățat afară. Acolo e plin de ele, nu te costă nimic; bătrânul meu a reparat una pentru mine.

În cele din urmă, ochii lui s-au dezlipit de bicicletă și m-au ținut, încă prins în vârtejul încântării provocate de gândurile lui neobosite.

— Tatăl tău poate repara biciclete?

Am ridicat din umeri.

— Se pricepe la mașinării și chestii d-astea. Pân' la urmă, asta ne-a adus sub scut. S-a prins cum se sudează.

Auzindu-mă, Artie s-a strâmbat și a revenit în prezent.

— Nu vorbi ca pe stradă, Morgan, m-a certat el. Trebuie să exersezi engleza literară dacă vrei să mergem împreună la Academie.

Era visul lui pentru mine, își dorea să fiu și eu admisă la Academia Spark. Îmi dădeam silința, pentru că el spunea că așa ar fi trebuit, dar nu-mi făcusem niciodată prea multe speranțe.

— Da, Artie, știe câte ceva despre biciclete, am zis, pronunțând exagerat cuvintele. Dar nu sunt sigură cât.

Știa destule. Când a ieșit din schimbul de lucru, tata a adus bicicleta în stare de funcționare în mai puțin de cincisprezece minute; pe urmă, Artie ne-a luat, pe ea și pe mine, și a găsit o porțiune părăsită de tunel, unde putea învăța fără spectatori să stăpânească mersul pe două roți. Eram singura în care avea destulă încredere pentru a mă lăsa să fiu martoră la dezonoarea primelor lui eșecuri. O săptămână mai târziu, când i-a înapoiat bicicleta lui José, a pedalat pe stradă sub ochii celorlalți, a frânat, oprind lin, și a coborât cu o ușurință îndelung exersată.

— Ne trebuie mai multe din astea, a anunțat el. Fiecare trebuie să aibă câte una. Cu ele, suntem mai iuți decât oricine altcineva. Putem lua rațiile familiilor noastre fără să ne temem c-o să fim jefuiți pe drumul de întoarcere, fiindcă nimeni n-o să ne poată prinde. Putem ajunge la un prieten care a dat de belea și putem fugi când ne caută belelele. Bicicletele sunt răspunsul.

Și, pentru că el era Artie, l-am crezut cu toții.

În anul următor, pe străzile din B9 bicicletele au încolțit precum ciupercile. Timp în care am pierdut un puști – Torey a fost nimerit de una dintre săgețile Securității în timp ce fugea din F5, unde n-ar fi trebuit să se strecoare niciodată –, dar șaptesprezece dintre noi au rămas pe roți. Cavalerii Roții Rotunde, râdeam eu.

Te-ai putea întreba cum de reușea Artie să-și creeze un asemenea grup de discipoli, să câștige loialitatea atâtor, care s-ar fi sacrificat pentru Codul lui, unii chiar dându-și viața. Sunt convinsă că răspunsul constă în cele trei calități

pe care le poseda într-o mai mare măsură decât orice altă ființă umană: compasiunea, încrederea nestrămutată și dorința irezistibilă. Când se oprea asupra unei idei, o urmărea cu o concentrare de care muritorii obișnuiți nu sunt capabili, iar intensitatea devoțiunii lui îi absorbea pe alții aidoma unei găuri negre.

Bicicletele au devenit lumea lui. Combinând cunoștințele sumare ale tatei și o serie de cărți pe care le-am găsit online, Artie a învățat nu numai cum să întrețină și să repare o bicicletă, ci și geometria cadrului, factorii sollicitanți și modul de apreciere a performanțelor. Am învățat și eu câte ceva din toate astea, fiindcă nu te puteai învăța prin preajma lui fără să înveți, dar m-am ocupat mai ales de întreținere și de reparații. Însă pentru el nu era suficient să deprindem cu toții mersul pe bicicletă și procedeele de întreținere – trebuia să ne antrenăm. Ne trezea în fiecare zi înainte de răsăritul soarelui și ne luam la întrecere de-a lungul străzilor pustii din B9 și B7. Am făcut mușchi zdraveni la picioare în timpul acestor curse, în care fiecare încerca să fie mai rapid și mai rezistent.

Ne-am aventurat curând în afara sectoarelor unde locuiam, devenind o prezență familiară în zonele înalte, care erau B-urile și G-urile, ba chiar și în unele părți din A-uri. Șaptesprezece cicliști trecând în grup, ca o săgeată, cu o viteză de peste treizeci de kilometri pe oră, reprezintă o priveliște impresionantă – ceea ce era atât bine, cât și rău. O gașcă de bătauși din A12, numiți Dulăii, încerca să ne prindă-n cursă ori de câte ori traversam sectorul lor, și o făceam des, escortându-l pe Artie când se ducea la Academia Spark sau când se întorcea de la cursuri. Dar eram, întotdeauna, prea iuți, prea inteligenți și prea mobili pentru ei.

Artie continua să le accepte provocările, ținând să ajungă la Academia Spark din două motive. OK, din trei. Al treilea era imposibilitatea de a suporta să i se interzică un anumit lucru. Însă primul era că îi plăcea să învețe. Învățătura îi încărca bateriile. Studia ingineria mecanică și profesorii de

la Spark îl încurajau. Probabil se gândeau că va împiedica infrastructura habitatului să se prăbușească.

Dar al doilea motiv pentru care nu renunța la Academie era Yvonne.

Ei, Artie avea prietene prin vecinătate și avusese din momentul în care crescuse destul de mult ca să priceapă de ce dorea un bărbat să introducă protuberanța A în fanta B. N-aș spune că mi-a povestit când s-a culcat pentru prima oară cu o fată – avea într-o oarecare măsură noțiunea apartenenței mele la sexul feminin și pricepea că nu aș fi apreciat o istorisire a cuceririlor lui –, dar știam că se întâmplase, pentru că am văzut-o pe fata aia încercând să-l ia în stăpânire. Slabe șanse. Când vine vorba de fete, Artie avea gusturi fine. Iar în sectorul B9 nu găsești șampanie.

Yvonne era șampanie. N-am întâlnit-o niciodată, dar știam fiindcă Artie îmi povestise despre ea în amănunțime. O lăsase să-i fure inima, ceea ce nu era genul de poveste pe care să le-o poată spune celorlalți băieți, așa că mi-o destăinuia mie. Mi-a mărturisit că ar fi putut afla majoritatea lucrurilor pe care le învăța la Academie din cărți și din înregistrări video, accesibile de la distanță, până și cu aparatura arhaică din B9. În plus, ar fi câștigat o rație numai mulțumindu-se să conducă serviciul de curierat pe care îl inițiasse, așa că nu avea cu adevărat nevoie să participe la un program de învățământ universitar. Însă o fată ca Yvonne nu se putea mărita cu un curier, trăind apoi în B9. Așa că Artie trebuia să obțină o diplomă și o repartitie într-o casă mai bună pentru a-și croi o viață alături de ea.

A se consemna că, după părerea mea, el s-ar fi dus oricum la Academie. Nu vreau să spun că nu i-ar fi plăcut să fie curier – era încântat să-și folosească abilitățile de ciclist, evitând obstacolele și flirtând cu primejdia. Îi plăcea să organizeze activitatea de curieri pentru noi, ceilalți, îi plăcea că puteam livra pachetele repede și în siguranță, în folosul oamenilor cărora le era teamă să umble pe străzi. Cât despre protejarea copiilor mai mici și ajutorul dat celor sosiți din exterior pentru a se obișnui cu habitatul, acestea

erau, pentru el, moduri de a intra în contact cu viețile oamenilor și de a le face mai bune. Nevoia de a se purta astfel sălășluia adânc înăuntrul lui, stând la baza Codului pe care îl întemeiase.

Însă pentru Yvonne trebuia să fie mai mult decât un curier. Restul găștii noastre știa că Artie avea o prietenă la Academie, dar toți își închipuiau că nu se deosebea cu nimic de fetele cu care se culca în B9 – cu excepția faptului că era, cumva, mai excitant să ai un orgasm cu o prințesă din C5, așa că toți ceilalți băieți se uitau la Artie cu un soi de venerație. De aceea, când Yvonne s-a descotorosit de el, a urcat pe burlan în camera mea și mi-a plâns în brațe.

Eu și Artie n-am fost niciodată amanți. Nu m-a dorit niciodată astfel, iar eu știam că n-avea rost să-l ispitesc. Ar fi fost ridicol: sunt o femeie lipsită de orice farmec și am fost un copil urât. Mama spunea că de vină sunt radiațiile pe care le-am absorbit afară dar nu trebuia să-mi arunc privirea prea departe ca să văd falca prelungă și ochii prea apropiați pe care i-am moștenit, sau părul flasc și spălăcit și dinții strâmbi. Și forma trupului meu evită frumusețea: am corpul osos și sânii minusculi. Există băieți cărora nu le pasă cum arată Fanta B, atâta vreme cât se potrivește cu Protuberanța A, dar Artie nu s-a numărat niciodată printre ei.

Așa că l-am ținut în brațe în noaptea în care Yvonne i-a respins dragostea, știind că mai aproape de el n-aveam să mă aflu niciodată. A doua zi s-a apucat să construiască prima lui bicicletă.

Înainte de a absolvi Academia Spark, pentru că avea mâini atât de îndemânaticе, consilierii au încercat să-l orienteze către practicarea profesionistă a unuia dintre talentele sale: sculptură, modelare, sudură.

— N-ai fi mai fericit, l-au întrebat, confectionând componente? Construind mașini? Fabricând un produs?

Dacă Yvonne l-ar fi părăsit mai devreme, probabil că ar fi cedat sub presiunile lor; însă, așa cum stăteau lucrurile, le-a spus că putea face și una, și alta: proiectare și

construcție. Cu inima zdrobită, avea nevoie să-și dovedească asta.

Prima lui bicicletă n-a fost o operă de artă: țevi de permaloi sudate una de alta. Dar era funcțională și era un început. Eu și DeRon am preluat conducerea serviciului de curierat – ne ocupam deja de întreținerea de rutină a bicicletelor grupului nostru –, astfel încât Artie să aibă timpul necesar pentru a construi. Mi-a povestit că instructorii lui de la cursurile universitare de inginerie l-au luat în râs fiindcă își pierdea vremea fabricând „jucării”. Roboți noi, pentru evacuarea apei blocate, și conducte pentru canalizare, sau geometrii inovatoare pentru susținerea tunelelor deformate din HabKan – acestea erau proiecte demne de un inginer mecanic, spuneau ei. Nu mijloacele rapide de transport pe străzile dezgustătoare ale sectoarelor anarhice.

Însă el făcea în timpul zilei tot ce îi cereau și, când HabKan era acoperit de întuneric, înclua ușa din față a magazinului abandonat care ne servea drept cartier general, își scotea desenele și începea să construiască.

Artie considera că era treaba lui să aibă grijă ca orice copil din B9 dispus să respecte Codul să aibă o bicicletă lucioasă și eficientă, care să-l scoată în afara pericolului. În privința asta, Codul era extrem de simplu: ai grijă de bicicleta ta și de prietenii tăi; nu lupta niciodată, dacă poți fugi; studiază și însușește-ți cunoștințe; fă ca lucrurile să fie mai bune pentru toată lumea, nu doar pentru tine. Aceste dogme îi erau impuse oricui făcea parte din gașca lui.

La vremea aceea lăsaserăm hoțiile în urmă și ne ocupam de o afacere legală, recunoscută de Administrație, livrând colete și mergând în recunoaștere în folosul convoaielor de carturi electrice și al grupurilor de pietoni care străbăteau HabKan. Purtam matricole care arătau că făceam parte din grupul lui Artie – Îngerii lui Artie, așa ne numeam –, având autorizația de a traversa sectoarele și de a intra în tunelurile și în clădirile publice. Administrația ne dădea, ca parte a rațiilor noastre, căști de protecție, mănuși și armuri corporale ușoare, și au ștanțat cleme cu care să fixăm

pantofii flexibili de pedale, lucru care ne oferea o siguranță mai mare. Când mergeam în grup, cu armuri identice și pantofi așijderea, oamenii se dădeau deoparte, rămânând cu gura căscată.

Pe măsură ce clientela ni s-a extins și în alte sectoare, salariile noastre – convenite inițial sub formă de alimente, unelte și îmbrăcăminte – au început să fie plătite într-o măsură din ce în ce mai mare în așa-numitele CreSchi, sau Credite de Schimb, care circulau în voie prin sistemul financiar al habitatului și erau rambursate prin rații, distracții sau prin aproape orice altceva ți-ai fi dorit. Eu, una, păstram pentru mine o singură rație și îi dădeam lui Artie tot ce câștigam în plus, să cumpere materiale pentru biciclete și să le ofere copiilor din B9 o șansă: de a învăța, de a crește mari, de a crede în bunătatea și în meritele altor oameni.

Însă e greu să oferi speranță unei planete în pragul morții.

În timp ce Artie se străduia să îmbunătățească lucrurile în B9, în afara HabKan-ului viața devenea din ce în ce mai lipsită de sens. Plantele și animalele mureau sub razele nefiltrate ale soarelui, foamea curma viețile oamenilor, copiii se nășteau cu mutații atât de oribile, încât erau uciși chiar de părinții lor. Domnea brutalitatea, pentru că viața era scurtă și urâtă, iar oamenii furau orice plăcere puteau; iar asta însemna mult prea adesea un influx de adrenalină dobândit prin impunerea dorinței asupra cuiva sau a ceva. Nu știu de cât timp erau Oamenii cu Coasa o problemă afară; dar n-o să uit niciodată ziua când au reușit să facă o breșă în sistemul de Securitate al HabKan-ului.

Foloseau motociclete vechi, cu motoare cu combustie internă, alimentate cu orice fel de alcool reușeau să fabrice. Filozofia lor era nihilistă: Pământul și locuitorii săi erau condamnați, așa că de ce nu i-ar fi ajutat să înainteze pe calea distrugerii? Dacă ei înșiși mureau sau nu în timpul acestei acțiuni părea să nu aibă pentru Oamenii cu Coasa nici o importanță. Dintre cei în jur de douăzeci care au spart poarta în ziua aceea, numai doi au făcut efortul de a se

salva de moartea sigură pe care și-au găsit-o în mâinile apărătorilor habitatului. Dar, înainte de asta, optsprezece ofițeri ai Securității și peste o sută de civili au căzut pradă armelor lor cu proiectile – ca să nu-i mai pun la socoteală pe aceia pe care i-au călcat pur și simplu. În urma incendiilor pe care le-au stârnit, alte sute s-au ales cu arsuri mortale.

Infrastructura porții, inclusiv scutul antiradiații, a fost atât de grav avariată încât Administrația a sigilat întregul sector și s-a mulțumit să construiască o nouă poartă, mai spre interior. Nu s-a făcut nici un efort pentru repararea tunelurilor prăbușite și a clădirilor șubreze de foc din A7 și A8. De ce s-ar fi străduit? Nu lipsa spațiului ținea oamenii afară din HabKan, ci lipsa hranei furnizate de serele noastre. Locuințe se găseau din belșug și, în cele optsprezece ore de nebunie a distrugerii, Oamenii cu Coasa terorizaseră numai zonele rezidențiale.

Artie a lipsit de la cursuri două luni – timp în care el și ceilalți studenți au ajutat la repararea avariilor scutului și ale altor părți esențiale ale suprastructurii. Într-o zi, în timp ce lucram în subteranele sectorului C7 – Artie, ca inginer de teren, iar eu și DeRon, ca șefi de echipă în subordinea lui –, s-a apropiat de noi cea mai izbitor de frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată: înaltă și suplă, cu pomeți ridicați și pielea întunecată, fără nici un cusur.

— Domnul D'Angelo? a întrebat, iar vocea ei era ca frișca groasă, un fluid domol și bogat care se revărsa spre a fi absorbit de aerul însetat.

Artie s-a îndrăgostit la prima vedere, îi stătea scris pe tot chipul când a coborât de pe scara pe care abia se urcase.

— Eu sunt Artie D'Angelo.

Am încercat să văd ceea ce vedea Saronda: un tânăr vânos, timid, de un metru optzeci și cinci, cu pântecul plat și coapse ca două trunchiuri de copaci; părul pe care sudoarea i-l despărțise în șuvițe sub casca tare; ochii înroșiți și barba nerasă de două zile, care spuneau cât de puține alte lucruri făcuse în ultimele patruzeci și opt de ore, în afara strădaniei de a salva câte ceva de la distrugere.

Dar ea a zâmbit, un zâmbet tot atât de cald și de sincer, pe cât era de strălucitor de alb.

— Eu sunt Saronda McCabe. Am înțeles că dumneata construiești biciclete.

Era studentă la inginerie electrică și tatăl ei își făcea griji pentru că mergea de acasă, din F3, până în C7, locul unde se desfășurau activitățile practice. Ea se gândise că o bicicletă ar fi fost o rezolvare. Artie a încuviințat, adăugând că printre serviciile lui făceau parte și antrenamentele pentru evitarea pericolelor – pe care el era, firește, încântat să i le ofere gratuit. Eu și DeRon am schimbat o privire, apoi ne-am luat echipa, căutând câte ceva de mâncare pentru prânz pe când cei doi își făceau ochi dulci și schimbau complimente.

— Pe zece CreSchi că e în chiloții ei înainte de a se lumina de ziuă, a murmurat DeRon când treceam de un colț.

Nu credeam – părea o femeie de înaltă clasă –, dar nu eram atât de proastă încât să accept pariul. O treabă bună – aș fi pierdut.

Odată ce bicicleta a fost gata, am început să facem un ocol în timpul drumurilor noastre de dimineață, trecând prin F3, de unde o luam pe Saronda, însoțind-o apoi pe o distanță de vreo câțiva kilometri, după care ea și Artie se desprindeau de grup, văzându-și de drum în stilul lor – pentru că, spunea el, ea încă nu putea ține pasul cu noi. Era adevărat, și au început într-adevăr să meargă mai mult alături de noi după ce a făcut progrese. Însă ea avea o locuință separată de a părinților – tatăl ei ocupa o poziție sus-pusă în cadrul Administrației – și, peste două luni, îl luam și pe Artie tot din F3.

Construcția bicicletelor a fost lăsată deoparte. Oricum, la vremea respectivă, toți puștii din B9 aveau biciclete și fiecare Înger avea câte una pe cinste, personalizată. În weekenduri, Artie se întorcea în B9, să verifice desfășurarea activității de curierat și să-și piardă vremea împreună cu gașca lui, fiind același Artie, cu zâmbetul larg, râsul cald, grija stăruitoare față de vecinii lui. Dar puștii îi

simțeau lipsa și unii au început să acționeze necontrolat, încălcând Codul. Ceea ce l-a adus înapoi o vreme, fiindcă își dădea seama că era nevoie de prezența lui ca să-i mențină pe linie, ca să creadă cu toții în continuare în cauza lor. Însă eu îmi făceam atunci mai multe griji pentru el, fiindcă după lăsarea nopții se urca pe bicicletă și o pornea spre F3, s-o vadă pe Saronda. La ora aia nu era bine să ieși din casă fără gașca ta.

Mi-am spus că Artie făcea o greșeală cumplită, că se îndrepta spre un alt eșec, așa cum se întâmplase în povestea cu Yvonne; dar nu cred că aveam cu adevărat această convingere. Era prea fericit, iar Saronda – la naiba cu trăsăturile ei perfecte, sculpturale – era o persoană cumsecade. Cu adevărat cumsecade. Îmi plăcea, oricât de mult m-aș fi străduit să nu fie așa. Odată a venit cu noi în B9, fiindcă voia să vadă unde locuia Artie și unde locuiam noi, toți ceilalți, să-i cunoască pe copii și să-i audă recitând Codul.

— Când eram mică, am vrut să mă alătur Surorilor Întru Știință de Carte, mi-a mărturisit, în vreme ce Artie îi explica unui puști de nouă ani cum funcționa schimbătorul de viteze și care era cea mai simplă metodă de montare a unui lanț sărit. Dar tata nici n-a vrut s-audă. A subliniat că, acolo unde mergem noi...

S-a întrerupt brusc și i-am văzut durerea de pe chip înainte de a se grăbi să schimbe subiectul. Dar am știut, am știut. Și am vrut să țip la Artie, pentru că era atât de prost, și la Saronda, pentru că nu pune capăt întregii istorii, și la mine, pentru că nu-i zgâlțâiam pe amândoi, făcându-i să înfrunte realitatea dar erau atât de îndrăgostiți. Aici, în B9, nu avem decât momente. Mi-am închipuit că aveau dreptul să le trăiască pe ale lor.

Era septembrie când a sosit nava de transport și cei care puteau plăti taxa pentru plecarea în spațiul cosmic au început să se îmbarce. S-a stârnit o oarecare agitație când un Om cu Coasa transfug a ieșit de unde o fi stat ascuns vreme de zece luni ca să arunce o grenadă artizanală către navetă, în timp ce era trasă la doc. A murit cu șase săgeți

de arbaletă înfipite în piept, iar un ofițer de securitate s-a azvârlit peste grenadă, într-un gest eroic, ca să împiedice avarierea navei. Am privit totul la știri fără prea mare interes, așteptând în schimb bătaia din geamul meu.

Prin sticlă, zâmbetul lui Artie era forțat.

— Ai de gând să deschizi? m-a întrebat. Sau mă lași să atârăn toată noaptea de burlanul ăsta?

Mă așteptam la o repetare a nopții în care îl părăsise Yvonne, fiindcă știam ce se întâmplase: familia Sarondei urma să plece cu transportorul, iar ea alesese viața din afara planetei – unde se putea trăi confortabil și în pace timp de sute de ani –, în loc să-și petreacă două decenii alături de un băiat din B9.

Dar mă înșelam. Tatăl ei îi cumpărase și lui un bilet de călătorie, pentru fericirea Sarondei și pentru că vedea în el un om care merita să fie salvat, un om care își putea aduce o contribuție.

— Atunci ne luăm rămas-bun, am spus, cu vocea sugrumată de durerea pierderii.

Dar Artie a clătinat din cap.

— Nu plec, a zis el, ca și cum nu s-ar fi gândit niciodată serios la asta.

— Cum adică? Trebuie să pleci, Artie. Trebuie să scapi de-aici.

— Și să vă las pe voi cu toată distracția? a făcut el, cu toate că vocea i se frânsese și ochii îi înotau în lacrimi. Nicidecum.

— Trebuie! am strigat eu din nou, lovindu-l în piept cu pumnul. Trebuie, Artie! Pentru noi toți! Ești primul om din B9 căruia i s-a oferit vreodată ocazia de a pleca de aici și trebuie să te duci. Trebuie să mergi acolo unde se poate trăi vreme de sute de ani, trebuie s-o faci pentru noi. Trebuie să trăiești toți anii ăia pentru noi, Artie, tu ești singurul care o poate face.

A clătinat din cap, cu toate că, de data asta, a avut nevoie de ceva mai mult timp ca să poată vorbi.

— Nicidecum, a repetat. Cine-o să le facă biciclete copiilor? Cine o să-i convingă să adopte Codul? Ai văzut ce s-a-ntâmplat când am lipsit doar două luni.

Mi-a zâmbit, deși a trebuit să-și ștergă ochii cu dosul mâinii.

— În plus, nu-i pot părăsi pe Îngeri. DeRon o să ajungă mercenar în următoarele șase săptămâni, iar Stash face deja contrabandă în secret – trebuie să-l fac cu ou și cu oțet înainte de a târî întreaga operațiune în afara legii. Iar acum sunt grupuri de bicicliști în alte cinci sectoare și trei dintre ele respectă Codul. Trebuie să fiu prin preajmă și să mă asigur că lucrurile rămân așa.

— Și Saronda? I-am provocat, căutând cu disperare o cale de a-l convinge să plece.

A respirat adânc.

— Crede că sunt deja la bord. Tatăl ei o să-i spună abia după lansare, mi-a promis.

Pe urmă s-a uitat pe fereastră când o străfulgerare de lumină a traversat cerul întunecat: naveta pleca să întâlnească nava de transport, aflată în așteptare.

— Afurisit să fii, Artie! am țipat, de parcă eu aș fi fost cea pe care o părăsise. Să te ia naiba, ar fi trebuit să pleci cu ea!

Și l-am lovit din nou, iarăși și iarăși, până m-a prins de mâini să mă oprească și furia mi s-a topit în lacrimi. Pe urmă m-a strâns la piept și am plâns împreună, până când am adormit, în cele din urmă, epuizați, unul în brațele celuilalt; și visele noastre au fost ecouri ale plânsetului chinuit al Sarondei.

Ce poveste ar fi fost toate acestea dacă s-ar fi încheiat aici? Atunci poate n-ați fi înțeles și n-ați fi crezut toate legendele care îi înconjoară pe Artie și pe Îngeri. V-ați fi închipuit că și-a devotat restul vieții protejării copiilor din B9 și, în cele din urmă, și din celelalte sectoare, și că a readus mândria, onoarea și – îndrăznesc să spun – cavalerismul într-o societate care le pierduse pe toate. Aceasta era intenția lui, cu siguranță. Dar n-a avut niciodată ocazia.

Știam, de luni de zile, că printre Dulăi se afla un Om cu Coasa, unul dintre cei scăpați cu viață în ziua invaziei. Știam, fiindcă filozofia lor insidioasă începuse să se strecoare din A12. Însă, când fusese atacată naveta, ne închipuiserăm cu toții că fusese vorba despre el și că moartea agresorului pusese capăt amenințării.

Ne înșelam.

Era cu șase luni mai târziu și Artie se afla în magazin, construind o bicicletă pentru un puști proaspăt sosit din exterior.

Eu stăteam în camera mea, chiar vizavi, studiind tratatul lui Taninger despre legende populare. Deși nu fusesem niciodată acceptată la cursurile de nivel superior, Artie insistase să continuu cu studiul la distanță. Cu ajutorul lui, ajunsesem la nivelul primului an universitar la matematică și științele naturii și ceva mai departe în privința științelor sociale. Citindu-l pe Taninger, tocmai îmi trecuse prin minte că în legende din ciclul arthurian existau multe paralele la ciclul legendelor creștine, când am auzit cele două detunături ale carabinei.

M-am repezit la ușă dintr-o săritură, fără să mă opresc nici măcar pentru o privire pe fereastră. Cu toate că sunetul îmi era străin și până nu cu mult timp în urmă nu știusem ce îl producea, am fost luată în stăpânire de ideea că venea din atelierul lui Artie.

Omul cu Coasa nu rămăsese prin preajmă, dar opera lui sărea în ochi într-o mult prea mare măsură. Geamul de sticlă securizată al vitrinei din față nu fusese conceput să reziste atacului violent al armelor ilegale cu proiectile; se sfărâmasese într-un milion de cioburi inofensive, care mi-au scârțâit sub picioare în timp ce mă împleticeam printre dărâmăturile din partea din spate a încăperii. Artie era pe podea, între standul de îndreptare și dispozitivul de montare a cadrului, într-o harababură de țevi de permaloi și piese de legătură. Avea pieptul sfâșiat în locul unde îl nimerise în plin răbufnirea unei explozii, iar picioarele și brațele i se umpluseră de pete strălucitoare de sânge.

În urma mea a mai intrat cineva – Louis.

— Cheamă un doctor! am strigat. Cheamă medevacul!
Dar lumina din ochii lui Artie se stingea deja.

— Am vrut să te iau cu mine, a rostit, cu voce neclară și cu o spumă sângerie însoțindu-i cuvintele desprinse de pe buze.

— Nu vorbi, i-am cerut. Stai liniștit. Ajutorul e pe drum.

— Am spus că merg dacă mergi și tu, a reușit să adauge.

— Taci, Artie! am țipat. Nu-mi vinde mie gogoși!
Termină!

A zâmbit, deși părea imposibil.

— Morgan LeFey, a șoptit, du-mă în Avalon...

Se povestește că l-am dus la spital, că doctorii au reușit să-l stabilizeze atât cât era necesar pentru a-l pune într-o capsulă criogenică. Capsula a plecat cu următoarea navă de transport către lumea îndepărtată unde îl aștepta Saronda și unde medicii au cunoștințele necesare să-l vindece. Într-o bună zi, după ce-o să-și revină, o să se-ntoarcă pe Pământ, în HabKan. Între timp, Îngerii lui Artie continuă să se afle aici și ceea ce a început el nu piere.

Așa sună povestea. Dar Artie a murit în noaptea aia, în brațele mele, și nici un medevac nu s-a deranjat să vină. Nu în B9. Eu și Louis l-am dus în subterane, într-un loc unde prăbușirea unui tunel n-a mai permis decât pentru mersul târâș. L-am întins acolo, am astupat ermetic zona și n-am spus nimic, nimănui altcuiva. Pe urmă, eu am inventat povestea despre capsula criogenică. Ha. De parcă în HabKan ar exista așa ceva.

Acesta este așadar adevărul despre cele întâmplare cu Artie D'Angelo, dar nu încercați să i-l spuneți cuiva din HabKan. În moarte a devenit mai grandios decât fusese în viață - am avut eu grijă. Un act brutal de nihilism m-a lipsit de prietenul meu, de liderul grupului meu, de lumina mea călăuzitoare, dar nu voi îngădui să lipsească HabKan-ul de speranță. Poveștile despre faptele eroice ale lui Artie se îmbogățesc la fiecare istorisire; și prin ele reușește, într-un mod la care nu putea decât să viseze, să-i protejeze pe cei neajutorați și să îmbunătățească viețile celor pe care i-a lăsat în urmă.

A renunțat, pentru noi, la șansa de a trăi sute de ani în confort și în pace, alături de femeia pe care o iubea. În locul acestei șanse, am să-i dăruiesc nemurirea.

Odihnește-te în pace în Avalon, Arthur al meu. HabKan nu va uita.

DUPĂ JUDECATA DE APOI

Jerry Oltion

Traducere din limba engleză: Ana-Veronica Mircea

Jerry Oltion este autorul romanelor *Paradise Passed*, *The Getaway Special*, *A nywhere But Here* și al multor altora. În anul 1998 i s-a decernat Premiul Nebula pentru nuvela *Abandon in Place*, pe care a extins-o mai târziu până la dimensiunile unui roman. A scris și peste o sută de povestiri, majoritatea apărute în paginile revistelor *F&SF* și *Analog*.

După *Judecata de Apoi*, publicată în acest volum pentru prima oară, vorbește despre ziua biblică dintr-un punct de vedere raționalist; membrii echipajului unei nave interstelare se întorc pe Pământ pentru a afla că înălțarea la ceruri s-a petrecut în lipsa lor. Oltion privește religia dintr-o perspectivă extremistă – considerând-o o năpastă pentru omenire –, fapt care l-a determinat să scrie acest text, speculând asupra ideii că să fii „lăsat în urmă” poate nu e chiar așa de rău.

Era o dimineață friguroasă și zăpada îmi scârțâia sub cizme în timp ce înaintam în susul potecii, în căutarea lui Jody. Viscolul din noaptea trecută așternuse peste crusta veche de o săptămână un strat afânat, înalt până la glezne, și urmele ei ieșeau în evidență, clare și bine conturate, îndreptându-se către scheletele golașe ale plopilor și pierind din vedere dincolo de curbă. Se îndreptase către munți și nu era nevoie să-i văd urmele ca să știu că plecase singură.

Cu excepția acelor urme, nu exista, nicăieri, nici un alt semn care să sugereze prezența omului. Cizmele mele atingeau zăpada făcând singurul zgomot din pădure și, în

afară de deplasarea mea, singura mișcare era a norișorilor de abur care se îndepărtau, dispărând înapoia mea la fiecare respirație. Mă simțeam izolat în pufoaică, având un sentiment copleșitor de singurătate. Știam de ce o luase Jody încoace. Într-un loc care era de așteptat să fie pustiu, n-avea de ce să caute oameni care nu se aflau acolo.

Am găsit-o așezată pe un gard de șine, cu privirea pierdută către munții de dincolo de câmpul acoperit de zăpadă. Stătea pe șina de jos, cu bărbia odihnindu-i-se pe mâinile ascunse în mănuși. Părul castaniu, lung până la umeri, îi ieșea înfoindu-se de sub fesul strâmt, de lână. Își legănase picioarele, săpând șanțuri în zăpadă.

— Bună, Gregor, a spus, întorcând capul când mi-a auzit scârțăitul pașilor în spatele ei, apoi și-a îndreptat din nou ochii spre munți.

M-am uitat și eu într-acolo, după ce m-am așezat alături de ea, sprijinindu-mi bărbia pe mâini, exact ca ea.

Lumina soarelui cuprindea pe de-a-ntregul piscurile, acoperind câmpia cu o strălucire albă și dându-le stâncilor o culoare de o falsă căldură. Pe pantele colțuroase nu creștea nici un copac. Erau numai piatră și gheață.

Munții Tetoni, m-am gândit. Ținutul lui Dumnezeu. Cât de adevărate se dovediseră aceste cuvinte.

— Am uitat cât de impresionanți pot fi munții, am zis, cu pliurile mănușilor înghețând sub răsuflarea mea.

— Și eu, a răspuns ea. A trecut mult timp.

Doisprezece ani. Cinci la dus, cinci la întoarcere și alți doi petrecuți acolo, pe planeta prăfoasă a unui soare străin.

— Pe Dessica nu exista nimic de genul ăsta, a comentat ea.

— Nu erau ghețari. Numai gheața poate sculpta astfel un munte.

— Hmm.

Am rămas cu ochii la piscurile înșorite, cufundându-ne fiecare în gândurile lui. Eu mă gândeam la Dessica. După asolizare, lăsaserăm să se scurgă două luni înainte de a-i da un nume, însă decizia fusese unanimă. Fierbinte, uscată, cu furtuni de praf care puteau dura săptămâni la rând -

dacă a existat vreodată un iad, atunci se afla acolo. Dar opt dintre noi rămăseserăm pe planetă vreme de doi ani, explorând și adunând date; prima expediție interstelară la lucru. Apoi împachetaserăm și făcuserăm cale-ntoarsă - către un pământ pustiu. Nici măcar un singur suflet de om, nicăieri. Nimic care să ne întâmpine, în afara animalelor sălbatice și a orașelor abandonate, pline de ziare îngălbenite, vechi de patru ani.

După cum relatau ele, atunci apăruse pentru prima oară Iisus. Nu la Ierusalim, nici la Vatican, nici măcar în Salt Lake. Pe Marele Teton. Cel mai înalt din lanțul de munți, de o frumusețe aspră, un monument potrivit pentru Fiul lui Dumnezeu. Aproape că-l puteam vedea eu însumi, plutind când cobora pe de culme și încheindu-și zborul alături de Capela Transfigurării, în spatele căreia se afla cabana unde ne petrecuserăm noaptea. Era pe cât de greu de crezut, pe atât de ușor de imaginat.

Ceea ce se întâmplase după aceea era partea dură. Se pare că El le lăsase oamenilor șase zile în care să se pregătească, iar într-a șaptea îi chemase pe toți la Judecată. Nimic special pentru cei credincioși, nici un răgaz pentru purificarea necredincioșilor prin suferință; îi luase pe toți deodată, probabil pentru a-i tria mai târziu. Ziarele păstrau tăcerea asupra metodei pe care o folosiseră, toți reporterii, redactorii și operatorii de presă fiind, după toate probabilitățile, captivați de importanța momentului, ca oricine altcineva, iar eu nu-mi puteam imagina cum decurseseră lucrurile. Majoritatea oamenilor se așteptaseră să se înalțe la ceruri; dar pe la cinci mii de metri s-ar fi sufocat, iar la peste douăsprezece mii le-ar fi fiert sângele. Îmi închipuiam că nici măcar Dumnezeu Vechiului Testament nu le-ar fi hărăzit o asemenea suferință celor care credeau în El. Părea mai probabil să fi alunecat într-o altă dimensiune, dar nu-mi puteam imagina nici cum s-ar fi petrecut așa ceva.

Străduindu-mă să vizualizez inimaginabilul, mi-am adus aminte de ce venisem s-o caut pe Judy.

— Căpitanul vrea să officieze serviciul divin în scurt timp. S-a gândit că poate ți-ar plăcea să fii de față.

Judy m-a privit cu expresia rezervată de obicei unui frate mai mic, încet la minte.

— De ce vrea să se roage? Ca să atragă atenția lui Dumnezeu?

Am încuviințat din cap.

— Dave a convins-o. Își imaginează că semnalul e cu atât mai puternic cu cât se roagă mai mulți dintre noi.

— Foarte științific.

— Dave e inginer. Gwen e de acord cu el.

— Presupun că vrea să-l roage pe Dumnezeu să-l trimită pe Iisus înapoi, să ne ia.

— Cam asta e ideea, da, am răspuns, începând să mă simt foarte stânjenit.

Mi-a adresat din nou privirea aia.

— Dar tu nu ești convins c-o să meargă, nu-i așa?

— Merită o încercare. Doar nu doare, nu?

— Vorbești ca un adevărat agnostic, a râs ea.

M-am fosit, ca să nu mă mai înghiontească în coapsă una dintre sudurile gardului. Îmbinarea șinei cu stâlpul a scos un scârțâit.

— Toți suntem agnostici, am subliniat. Sau eram.

Când selectaseră echipajul, organizatorii misiunii căutaseră oameni care să ia decizii în baza informațiilor existente, nu să își confunde dorințele cu realitatea și nici să nu dea crezare zvonurilor. Astfel de oameni sunt înclinați spre agnosticism.

— Eu încă mai sunt.

Am privit-o surprins.

— Cum reușești? Întreaga populație a lumii a dispărut, toate ziarele pe care le-am găsit vorbesc despre A Doua Venire a lui Hristos – adăugând fotografiile – și toate mormintele sunt goale. Toate acestea nu ți-au trezit credința?

A clătinat din cap și m-a întrebat, cu simplitate:

— Noi de ce suntem aici?

— Cum adică?

— Adică, dacă se așteaptă din partea mea să cred că Iisus a venit pentru a doua oară, a invocat ziua judecății și a luat în Ceruri orice suflet omenesc, atunci noi ce căutăm aici? De ce nu ne-a luat și pe noi?

— Nu ne aflăm pe Pământ.

— Așa cum nu erau nici cei trei mii de coloniști de pe Lună, care au fost luați.

— Ne deplasăm cu o viteză egală cu nouăzeci și opt la sută din viteza luminii. Eram la o depărtare de trei ani și jumătate lumină.

— Așa că Dumnezeu ne-a ratat. Asta vreau să subliniez. Dacă ar fi fost atotștiutor, ar fi avut idee unde ne aflăm.

Mă gândisem la același lucru în zilele scurse de la întoarcere.

— Poate a avut, am spus.

— Poftim?

— Poate Dumnezeu a știut de noi. Poate am fost abandonați dinadins, ca pedeapsă fiindcă nu credem în el.

— Atunci cum rămâne cu ateii? a pufnit ea. Și cu ceilalți agnostici? De ce numai noi opt?

Mi-am ridicat mâinile înmănușate, cu palmele deschise.

— Habar n-am. Nu sunt Dumnezeu.

— Dacă ai fi fost, ai fi făcut o treabă mai bună.

Nu știam dacă să-i iau vorbele drept compliment sau cum altcumva să le consider, așa că m-am decis să le ignor.

— Dacă n-a fost Dumnezeu, atunci ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu știu. Poate au venit extratereștrii să ne ia pe toți în robie. Poate am fost un experiment de laborator și au obținut toate datele care îi interesau. Poate avem gust de carne de pui. Există o mulțime de explicații mai plauzibile decât asta, cu Dumnezeu.

— Dar fotografiile cu Iisus?

Și-a frecat nasul înroșit cu o mânășă.

— Dacă ai avea de gând să culegi întreaga populație a unei planete, nu te-ai folosi de religia ei ca să ții pe toată lumea la respect?

— Iisus n-ar fi avut prea mare influență asupra evreilor, i-am atras eu atenția. Sau asupra musulmanilor. Sau asupra atelilor.

— Așa susține fostul agnostic care a început să creadă după ce a citit articolele din ziare.

A spus-o cu blândețe, dar m-a durut oricum.

— Uite ce e, Gwen o să-nceapă în curând. Vii sau nu?

— Ce naiba, a zis, ridicând din umeri. Trebuie să fie amuzant s-asculți o predică agnostică.

Ne-am rotit picioarele pe deasupra șinei gardului și ne-am ridicat, întorcându-ne apoi pe propriile noastre urme către cabană, un hotel imens de bușteni, construit la sfârșitul secolului trecut pentru a găzdui mulțimea de turiști veniți să viziteze unul dintre ultimele locuri nepângărite de pe pământ.

Pe drum, am luat mâna dreaptă a lui Jody în mâna mea stângă. Un gest firesc, inconștient; pe moment, nu eram o pereche, dar fuseserăm de vreo câteva ori. Pe o navă cu echipaj restrâns și cu o grămadă de timp pentru experimente, încercaserăm toate combinațiile posibile, cel puțin o dată. Căldura și alinarea pe care le-am simțit în timp ce mergeam umăr la umăr prin zăpada proaspătă m-au făcut să mă bucur că nu ne despărțiserăm niciodată printr-o ceartă. Am avut impresia că era posibil să ne îndreptăm către un alt răstimp petrecut împreună.

Jody trebuie să fi simțit același lucru.

— Dacă presupunem că Dumnezeu se află într-adevăr în spatele tuturor acestora și că nu e o glumă proastă de proporții imense, atunci poate fi vorba despre o recompensă, a spus ea, când am ajuns printre ploi.

— O recompensă?

A dat din cap, încuviințând.

— Îmi place aici. E frumos și locul e liniștit. Ultima dată când am ajuns în zona asta, era ca o grădină zoologică. Turiști oriunde te-ai fi uitat, șiruri de rulote și de mașini de teren cât vedeai cu ochii, gunoaie zburând în toate părțile. Am impresia că acum am ajuns s-o văd așa cum trebuie să arate.

— Așa cum a lăsat-o Dumnezeu?

— Da, poate.

A zâmbit larg – zâmbetul unui teolog agnostic –, și a adăugat:

— Poate reprezentăm următoarea arcă a lui Noe. La urma urmelor, eram cu toții pregătiți să-ntemeiem o nouă colonie. Reprezentăm cea mai bună rezervă de material genetic pe care a putut-o găsi autoritatea spațială de la Națiunile Unite și avem în instalația frigorifică mai multe ovule fecundate. Poate Dumnezeu a decis că e momentul să scape de toate lepădăturile și să dea omenirii o nouă șansă.

— E ceva cam frig pentru Eden, am obiectat eu.

— Avem la dispoziție întreaga lume, a subliniat ea.

M-am gândit la asta. Am presupus că așa era, cel puțin până când se făceau praf avioanele și aeroglisoarele. Nu exista nici o modalitate prin care opt oameni să poată menține la nesfârșit o civilizație tehnologică. Echipamentul nostru de colonizare era menit să ne mențină în ceea ce numeau savanții specializați în sociologie de la ONU o „eră industrială augmentată artificial”, până când populația avea să fie destul de numeroasă pentru a construi propriile fabrici și așa mai departe, însă nu la un nivel prea luxos. Ideea fusese mai degrabă să alegem un loc unde să ne stabilim, decât să facem pe turiștii pe o nouă planetă. Bineînțeles că trebuia să existe cel puțin o zonă locuibilă, motiv pentru care renunțaserăm, după doi ani de cercetări, și ne întoarserăm acasă.

— Nu m-am gândit niciodată că am putea să ne continuăm viețile, atât și nimic mai mult. Adică nu așa îmi imaginam lucrurile după A Doua Venire.

Jody a ridicat din umeri.

— Abia am aterizat; am fost cu toții prea ocupați încercând să înțelegem ce s-a-ntâmplat. Însă dă-le timp și cred că mulți dintre noi vor începe să se gândească la asta. Vreau să spun că, dacă o facem cum trebuie, s-ar putea să nu mai avem nevoie de nici un alt paradis.

Am simțit dintr-odată un fior rece pe șira spinării și nu era din cauza zăpezii.

— S-ar putea să nu mai avem timp. Dacă întrunirea pentru rugăciuni organizată de Gwen dă rezultate, Dumnezeu s-ar putea întoarce astăzi după noi.

Jody și-a ridicat privirea spre mine, cu îngrijorarea mea oglindită pe chip.

— Fir-ar să fie, a spus, luând-o apoi la fugă spre capelă.

Am început să alerg după ea, strigând amândoi într-un glas:

— Gwen! Așteaptă, Gwen!

Nu e ușor să alergi prin zăpadă. Picioarele noastre spărgeau crusta care ne susținuse în timp ce mergeam și am sfârșit prin a ne lupta din greu pentru fiecare pas. Când am dat buzna în capelă, eram amândoi transpirați și gâfâiam, reușind să ne recăpătăm răsuflarea pe cât era necesar ca să putem striga:

— Nu începe rugăciunea!

Gwen stătea în picioare în spatele amvonului, purtând o robă lungă, albă, cu tivul auriu lat de-o palmă. O găsisese într-un dulap din sacristie. Peretele din spatele ei era aproape în întregime de sticlă, oferind congregației – Dave, Maria, Hammad, Arjuna și Keung, așezați pe băncile din primul rând – o priveliște fantastică a Tetonilor, în fundalul propriei ei splendori. Toți s-au întors să ne privească în timp ce Jody repeta:

— Nu te ruga. Trebuie să ne gândim mai întâi bine la asta, din toate punctele de vedere.

— La ce să ne gândim din toate punctele de vedere? a făcut Gwen încruntată. Trebuie să luăm legătura cu Dumnezeu.

— Trebuie?

— Ce vrei să zici? Sigur că trebuie. Ne-a lăsat în urmă!

— Poate e un lucru bun.

Scotându-și mânușile, fesul și haina în timp ce vorbea, Jody i-a repetat tot ce-mi spusese mie și a încheiat sugerând:

— Așa că poate ar fi mai bine să păstrăm tăcerea și să ne vedem de treburile noastre.

În timp ce o ascultase, Gwen clătinase din cap fără încetare. Era o femeie voinică și aureola de bucle negre, bogate, îi unduia dintr-o parte în alta la fiecare mișcare a capului.

— Nu știm care-s treburile noastre. Ar putea foarte bine să fie un soi de test.

— Exact! Ar putea fi un test, de-aia cred că ar fi mai inteligent din partea noastră să ne gândim foarte bine ce anume cerem. S-ar putea să primim.

Dave ascultase cu tot atâta intoleranță ca Gwen. A vorbit înainte de a apuca ea să dea vreun răspuns:

— Dacă Dumnezeu ar fi vrut să repopulăm Pământul, nu ne-ar fi spus? Lui Noe i-a zis ce avea de făcut.

Jody ridică din umeri.

— Dumnezeu era mult mai vorbăreț pe vremea aia.

— Dacă voi credeți în Biblia iudeo-creștină, s-a amestecat Hammad în discuție.

— Ziua creștină a Judecării a venit și a trecut, a rostit Gwen. În ce altceva ar trebui să credem?

Hammad și-a desfăcut brațele, arătând întreaga capelă și incluzând tot ce se afla în afara ei.

— Ar trebui să credem în ceea ce am crezut întotdeauna: în mărturia simțurilor noastre. Pământul a fost depopulat. Ziarele rămase în urmă relatează că o făptură care își spunea Iisus Hristos și-a asumat responsabilitatea. Dincolo de asta nu putem decât să facem speculații.

— Stați o clipă, a intervenit Maria, dar Arjuna i-a luat vorba din gură înainte de a-și termina ideea.

— Putem și să...

— Da, dar... a intervenit Keung și apoi totul a degenerat într-o cacofonie.

Gwen nu fusese aleasă degeaba căpitan. I-a lăsat să continue câteva secunde, apoi a strigat din toate puterile:

— Liniște!

Vocile din capelă au amuțit.

— Bun, a spart ea tăcerea. E evident că am făcut o presupunere greșită când m-am gândit că suntem cu toții dornici să-i cerem lui Dumnezeu să se-ntoarcă după noi. Judy crede că n-ar trebui să facem nici o încercare de a intra în legătură cu El. Voi, ceilalți, ce părere aveți?

Corul de voci aproape că a acoperit-o din nou pe a ei.

— Pe rând! a zbierat. Tu, Dave.

— Cred că ar trebui să implorăm iertarea Lui și să-i cerem să ne ia cu El.

— Hammad?

— Să-L întrebăm ce vrea să facem, în loc să ne mulțumim cu atâtea presupuneri.

— Maria?

— Eu... ăă, sunt sigură că ar trebui să-ncercăm să intrăm în legătură cu el, dar sunt de părere că, totuși, ceea ce spune

Hammad are sens.

— Mulțumesc, a zis acesta.

Gwen s-a uitat la mine.

— Gregor?

Eu m-am uitat la Hammad, apoi la Jody.

— Nu sunt sigur că e o idee bună să-i atragem atenția asupra noastră. În funcție de a cui versiune de creștinism e adevărată, am putea ajunge să ne fie mult mai rău decât în situația actuală.

— Arjuna?

— Sunt oarecum de acord cu Jody și Gregor, numai că mă-ntreb ce-o să facem dacă Dumnezeu se hotărăște să stingă luminile.

— Au trecut patru ani, a subliniat Hammad.

— Ceea ce nu înseamnă că... a dat să spună Dave și cacofonia a reînceput.

— Liniște! a strigat Gwen.

A înșfăcat crucea de lemn din fața amvonului și a folosit-o în chip de ciocănel, lovind cu ea în suprafața înclinată a pupitrului.

— Bun, a zis după ce am tăcut cu toții, să-ncercăm din nou. Keung, tu ce crezi?

— Cred că n-are nici o importanță, a vorbit el, înălțând din umeri. Dacă se poate ajunge la El prin rugăciuni, atunci unul dintre noi e posibil s-o fi făcut deja. Dacă-i putem atrage în vreun fel atenția, atunci n-are nici un rost să ne ascundem, fiindcă, în cele din urmă, își va da seama că suntem aici.

— Asta înseamnă că votezi pentru sau împotriva rugăciunii?

— Înseamnă „puțin îmi pasă”.

Gwen dădu din cap.

— Ei, atunci se pare că victoria e a contingentului pro rugăciune, dar nu văd nimic rău în a întreba politicos ce intenții are Dumnezeu cu noi înainte de a implora o intervenție divină. Putem cădea de acord în privința asta?

— Nu, a răspuns Jody, dar încuviințările lui Dave, Maria și Hammad au răsunat mai zgomotos.

— Jody, a zis Gwen, Keung are dreptate; dacă rugăciunea funcționează, atunci cineva o să atragă atenția lui Dumnezeu mai devreme sau mai târziu.

— Nu, n-o să fie așa, a contrazis-o Jody. În jurul nostru sunt milioane de arme, dar asta nu-nseamnă că trebuie să ne-apucăm să tragem unii într-alții. N-avem nevoie să ne rugăm.

— Eu am, a spus Dave.

Jody s-a holbat la el pentru o clipă, apoi a clătinat din cap și și-a luat din nou haina, fesul și mănușile.

— Atunci eu o să aștept afară, a anunțat, atingându-mă în treacăt când s-a îndreptat spre ușă. Poate Dumnezeu mă ratează din nou când vine după voi, idioților.

Am ieșit în urma ei. Nu-mi scosesem haina, îi desfăcusem doar fermoarul; mi-a făcut plăcere să simt aerul rece pătrunzându-mi prin cămașă.

— Idioți, a repetat Jody, când ne-am văzut singuri. Se joacă cu dinamita acolo, înăuntru. Mai rău. Cu antimateria.

— E literalmente posibil, am comentat. Cine știe din ce e făcut Dumnezeu.

— Aahhh, Dumnezeu, Dumnezeu, Dumnezeu, a mormăit ea. Mi-e greață de toată povestea asta. Aș vrea ca El să fi rămas dracului afară din viața mea.

Am împuns-o cu degetul în coaste.

— Asta a și făcut, prostuțo.

— Nu e de râs.

— Ba e, cu siguranță. Ne-am petrecut toată viața spunând că n-are importanță ce gândim sau ce facem în privința religiei, de vreme ce imposibilitatea aflării adevărului e inerentă, iar acum ne temem că rugăciunile cuiva ne vor scoate în afara existenței. Cred că e ilar.

Ne-am întors pe lângă cabana oaspeților, pe o potecă mărginită de pini și de nămeți de zăpadă. Dintr-un impuls, am întins mâna și am plesnit o creangă tocmai când trecea Jody pe sub ea.

— Aaa! a țipat când un bulgăre i-a alunecat în josul cefei și, înainte de a apuca să mă-ndepărtez destul, s-a aplecat, și-a umplut căușul palmei cu zăpadă și mi-a azvârlit-o în față.

M-am împleticit de-a-ndăratelea și m-am așezat pe neașteptate pe un troian, ceea ce m-a salvat de o altă lovitură în plină față, zăpada zburându-mi în schimb pe deasupra capului.

Cât am stat căzut la pământ m-am gândit că aș fi putut foarte bine să mă apăr, așa că am început să-i răspund aruncând în ea cu zăpadă, atât de repede pe cât puteam să-mi umplu mâinile. Era prea rece s-o facem bulgări, așa că ne-am mulțumit să ne folosim palmele drept lopeți și s-o trântim fiecare peste celălalt, țipând și râzând ca nebunii, în vreme ce restul omenirii se ruga pentru un miracol.

Întrunirea pentru rugăciune s-a încheiat cu vreo jumătate de oră mai târziu. În momentul acela, eu și Jody stăteam confortabil pe o blană de urs, în fața principalului șemineu din cabană, o construcție enormă, din lespezi de piatră, cu vatra suficient de mare ca să coci un aeroglisor. Hammad ne-a găsit primul.

— Se pare că n-am reușit să trezim divinitatea, a spus el, scoțându-și haina și agățând-o într-un cuier de perete. Dacă nu cumva e nevoie să treacă un anumit timp.

— Oh, grozav, a ripostat Jody. Acum o să aștept toată noaptea să se deschidă cerurile și să mă trezească un cor de heruvimi.

— După cum arătați voi doi, în primul rând că n-o să dormiți prea mult, dacă nu cumva o să vă fure somnul de extenuare.

S-a așezat pe unul dintre fotoliile pufoase de lângă noi și și-a întins picioarele către foc.

— Știți ce, cred că dreptatea e de partea voastră, a adăugat. Ar trebui să ne vedem de viețile noastre și să-l lăsăm pe Dumnezeu să-și vadă de a lui. Trebuie să recunosc că mă simt extrem de ușurat fiindcă am scăpat de întregul tămbălău.

— Și eu, am adăugat. De când am aflat că El există, mă simt ca un intrus pe teritoriul unei bande. Mă tot aștept să mă bată cineva pe umeri, dându-mi de înțeleș că am intrat într-o mare belea.

— Mă întreb dacă asta simt de obicei oamenii credincioși, a zis Jody. Dacă trec prin viață mergând pe vârfuri, nu cumva să atragă o atenție nedorită.

Hammad a scuturat din cap.

— Mă îndoiesc că majoritatea oamenilor au privit vreodată lucrurile așa. Probabil că au...

Ușa de lemn masiv s-a deschis brusc, iar Dave, Gwen și ceilalți au pătruns, scuturându-și zăpada de pe cizme și discutând. Dave ne-a aruncat mie și lui Jody o privire aspră și a plecat în camera lui sau altundeva, însă Gwen, Maria, Arjuna și Keung și-au scos hainele și ni s-au alăturat lângă foc.

— Ei bine, cel puțin nu se poate zice că n-am încercat, a spus Gwen, întorcându-se cu spatele la foc.

Își lăsase roba în capelă și purta o cămașă și niște pantaloni absolut obișnuiți.

— Și acum? a întrebat Jody. Călătorii? Vizite în cele mai interesante locuri de pe Pământ? Distracție cu jucăriile

lăsate în urmă până când ruginesc toate și se transformă în pulbere? Sau trecem imediat la treabă și înființăm o colonie?

— Fără supărare, a răspuns Arjuna, dar, după ce am stat doisprezece ani numai în imediata voastră apropiere, sunt gata să petrec o vreme singură.

Keung s-a îndepărtat în glumă de ea, dar a zis:

— Exact asta simt și eu. Nu m-ar deranja să am, o vreme, un continent întreg numai pentru mine.

Maria părea șocată.

— Stați o clipă. Despărțirea ar putea însemna că unii riscă să fie lăsați din nou în urmă dacă Dumnezeu se întoarce.

— Nu se întoarce, a rostit Keung.

— Ce te face să fii sigur?

— De fapt, nu sunt, a continuat, ridicând din umeri, dar nu mi-am petrecut toată viața neținând seama de povestea asta ca să-ncep acum să-mi fac griji. Dacă vine după mine, vine și gata, iar dacă nu, e la fel de bine. Am destule de făcut pe cont propriu.

— Cam așa văd și eu lucrurile, m-am amestecat. Mi-ar plăcea să cutreier puțin lumea, câtă vreme am ocazia.

— Și mie, a adăugat Jody.

Gwen s-a întors cu fața la foc, vorbindu-ne peste umăr.

— Sistemul de telefonie prin satelit e încă în funcțiune, așa că n-o să ne fie prea greu să păstrăm legătura. Chiar aici, în hotel, există sute de telefoane celulare și fac pariu că măcar unele dintre ele continuă să aibă conturi active, alimentate lunar prin cărți de credit. N-o să fie greu să găsim unul pentru fiecare. Bineînțeles că nu e obligatoriu să ne jucăm cu toții de-a turiștii. Oricine dorește poate rămâne să pună bazele coloniei.

— Unde? a întrebat Hammad.

— Lângă Mediterană, a răspuns Arjuna, chiar în timp ce eu spuneam „În California”.

Ne-am uitat unul la altul pentru o clipă, după care eu am ridicat din umeri și am încuviințat:

— OK, lângă Mediterană.

Din spatele cabanei s-a auzit o bubuitură pătrunzătoare.

— A sunat ca un foc de armă, a zis Gwen și a rupt-o la fugă de-a lungul coridorului, strigând tot timpul: Dave! Dave!

Am urmat-o imediat cu toții, dar eu mi-am îngăduit un răgaz ca să înșfac vătraiul de lângă șemineu. Poate se sinucisese, poate nu. Un vătrai nu e cine știe ce armă împotriva unei puști, dar mă simțeam mai bine decât cu mâinile goale.

L-am găsit pe Dave afară, pe veranda care dădea spre Râul

Șarpelui, cu o carabină în mână, și am văzut zăpada pătată de o harababură de pene și de sânge. Am observat boabe de mei printre pene; era evident că Dave împrăștiase o mână și așteptase să vină ceva după ele. Apreciind după rămășițe, acel ceva nu era cu mult mai mare decât un soarece.

— Cam puțin pentru o cină, nu-i așa? am întrebat, întinzând vătraiul și întorcând cu o ușoară lovitură pasărea minusculă, să-i pot vedea burta.

— E un experiment, a explicat Dave.

M-am bucurat constatând că se ferea, cu grijă, să-ndrepte arma către cineva.

— După spusele lui Iisus, nici măcar o vrabie nu poate cădea pe pământ fără știrea lui Dumnezeu. M-am gândit că e destul de ușor de verificat.

Jody venise lângă mine și studia pasărea.

— Ar fi fost, dacă ai fi reușit să împuști o vrabie. Asta e un pițigoi de munte.

Dave a roșit când am râs cu toții, dar a răspuns:

— Nu e vorba de specie; ideea contează.

— Oricum, nu pare să dea rezultate.

— Poate-ar fi trebuit să-i legi mai întâi un bilet de picior, am adăugat.

— Pentru așa ceva se folosește de obicei un porumbel, a continuat Keung, râzând.

— Nu e de amuzant, s-a răstit Dave.

A respirat adânc, apoi a continuat:

— Încerc să atrag atenția lui Dumnezeu. Dacă voi sunteți de părere că e caraghios sau inutil, îmi pare rău, dar eu cred că e important și am de gând să încerc tot ce îmi stă în puteri, până când o să găsesc o rezolvare.

— Ce urmează? I-a chestionat Gwen. Sacrificiul oilor? Reconstruirea Chivotului Legii?

— Orice e necesar, a ripostat el.

M-am pomenit tremurând și, când nu m-am putut opri, mi-am dat dintr-odată seama că, în afară de Dave, ieșiserăm cu toții fără pufoaice.

— Haide, i-am spus lui Jody. Să mergem înăuntru înainte de a ne găsi moartea.

În dimineața următoare, am plecat amândoi către Parcul Yellowstone. Restul echipajului s-a risipit prin alte părți ale globului, dar eu și Jody am hotărât că, de vreme ce ne aflam atât de aproape, am fi putut vizita cea mai mare atracție turistică a lumii. Am găsit un aeroglisor încă utilizabil, a cărui evaluare spunea că avea să mai funcționeze încă vreo câteva sute de ore, am aruncat tot ce ne aparținea în partea din spate și am zburat la mică înălțime deasupra Râului Șarpelui, trecând pe lângă Lacul Jackson și pătrunzând în parc. Am ignorat rampele de îmbarcare și automotoarele care transportaseră turiști în ultimii cincizeci de ani, trecând exact pe lângă panoul care anunța că introducerea unui vehicul personal între hotarele parcului e infracțiune federală.

Pădurea părea fără sfârșit. Am zburat printre copaci, de-a lungul vechiului terasament, ca să vedem cât mai mare parte din ea, inclusiv animalele pentru care era vestit parcul. În acele părți ale lumii, unde populația fusese mai densă, ecosistemul continua să fie dereglat după brusca noastră dispariție, dar Yellowstone ajunsese singur la un echilibru înainte de A Doua Venire. Am privit elanii și bizonii înaintând cu greu, ca niște imense pluguri de zăpadă cu copite, și am întrezărit chiar și un lup bând dintr-un pârau din preajma Bătrânului Credincios.

Gheizerele arătau, probabil, la fel ca întotdeauna, dar, așa cum stăteam doar noi doi acolo, pe drumul podit cu scânduri din fața celui numit astfel, mi se părea că priveam cea mai puternică erupție care se petrecuse vreodată. Aburi și apă clocotită propulsate la peste treizeci de metri în aer, într-o răbufnire a cărei forță cutremura pământul.

— Știi, a rostit Jody, în timp ce dezlănțuirea își pierdea intensitatea, tocmai mi-am dat seama că a fost o prostie să venim aici acum.

— Cum adică o prostie?

— Dacă Dave reușește să ia legătura cu Dumnezeu, am avea la dispoziție o eternitate în care să privim astfel de lucruri în acțiune.

M-am uitat la colina aburindă de piatră roșcată, apoi la albul strălucitor al zăpezii de pe câmpie și la pădurea verde de dincolo de ea.

— Vorbești despre părțile frumoase sau despre cele fierbinți?

— Cine știe?

Da, cine să știe. După standardele agnostice, dusesem o viață perfect morală, dar cine ar fi putut spune dacă avea să fie satisfăcătoare în ochii lui Dumnezeu? Și, la drept vorbind, cine să știe, chiar și acum, dacă Raiul și Iadul existau cu adevărat? Iisus venise și luase pe toată lumea; din câte cunoșteam noi, i-ar fi putut duce și pe Andromeda.

Mă întrebam totuși dacă fusese înțelept să-i lăsăm lui Dave libertatea de a se ține de capul lui Dumnezeu. Întregul echipaj vorbise despre asta înainte de a ne despărți, pornind fiecare în direcția aleasă, dar nici unul nu știa ce altceva ar fi putut face în privința lui. N-avea să-și găsească liniștea înainte de a încerca tot ce-i trecea prin minte și nimeni nu voia să încerce să-l închidă, împiedicându-l. Presupun că, după rugăciune și după episodul cu vrabia, nimeni nu credea că ar fi fost posibil să aibă succes, motiv pentru care nu ne mai făceam griji. Speram cu toții că avea să renunțe după o vreme, redevenind prietenul nostru, un membru normal – deși

oarecum bântuit de obsesii – al echipajului, alături de care ne obișnuiserăm să trăim.

Ne-am dat seama că făcuserăm o greșală câteva zile mai târziu, când i-a telefonat lui Gwen. Ea renunțase oficial la rangul de căpitan și plecase în Hawaii pe calea aerului, dar continua să aibă rolul unui coordonator. Dave o sunase ca să afle unde se aflau toți ceilalți și, când îl întrebase de ce, îi spusese că voia doar să ne avertizeze să ne ținem departe de orașul Cheyenne din Wyoming și de oricare alt loc de pe traseul vânturilor din direcția acestuia.

— În afara traseului vânturilor? am întrebat când ne-a sunat Gwen să ne retransmită mesajul. Ce naiba mai încercă de data asta?

Eu și Jody ne aflam din nou în mașină, îndreptându-ne spre nord, către izvoarele fierbinți ale mamuților. O stafie a chipului lui Gwen ne-a privit de dincolo de imaginea transparentă pe care ne-o proiecta telefonul în fața ochilor.

— N-a vrut să-mi spună. Mi-a cerut doar să țin, pentru o vreme, pe toată lumea departe de vestul mijlociu al Statelor Unite.

— Fac pariu că are de gând să detoneze o bombă nucleară, a comentat Jody. La Cheyenne se află una dintre bazele Air Force, unde erau depozitate.

— O bombă nucleară? s-a mirat Gwen. Ce legătură are asta cu Dumnezeu?

— Poate își închipuie că pentru a ne face auziți trebuie să batem cât mai tare la ușă, am zis râzând.

— Da, dar unde se află ușa? a întrebat Jody. Cu siguranță nu în Cheyenne. Am fost acolo. E un orașel guvernamental prăfos din prerie.

Mi-a pălit zâmbetul.

— Dacă amplasamentul fizic are vreo importanță, atunci, luând în considerație unde s-a arătat Iisus, presupun că e vorba despre Marele Teton.

— N-ar provoca o explozie nucleară în munții Tetoni, nu-i așa? a făcut Jody, îngrozită de o asemenea idee.

— Nu știu, a răspuns Gwen. Probabil că nu, măcar la prima detonare. Presupun c-o s-o facă pe undeva prin Nebraska. Dar, dacă așa n-o să rezolve nimic, atunci cred c-o să fie în stare.

Treceam printr-un culoar lung, tăiat în linie dreaptă printr-un ocean de pini; am eliberat accelerația și aeroglisorul s-a oprit alunecând lin și înălțând în trombe zăpada din jur.

— Noi suntem încă în Yellowstone, dar am putea ajunge la Cheyenne în... cât să fie, patru ore? Cinci?

Până atunci tândălisem aproape de sol, bazându-ne pe portanța aerodinamică, dar, dacă era cazul, puteam zbura oricât de sus ar fi fost necesar.

— Nu știu dacă e sau nu o idee bună. Nu-mi place că v-ați putea îndrepta spre o explozie nucleară.

— Nici mie, am ripostat, dar gândul că Dave aruncă în aer un întreg lanț muntos ca să atragă atenția lui Dumnezeu mă încântă cu atât mai puțin.

— Și că dă peste cap ecosistemul tocmai când începea să-și revină, a adăugat Jody.

Zăpada încetase să se mai involbureze în jurul nostru. Paletele mașinii o spulberaseră pe toată. Am înclinat joystickul într-o parte, până când am descris o jumătate de cerc, apoi l-am tras în sus și l-am împins din nou înainte. Vehiculul s-a ridicat deasupra copacilor și a accelerat către sud.

— Cheyenne ar putea fi un loc destul de sigur, am zis. La urma urmelor, acolo o să se afle Dave. Credeți c-ar fi bine să-l sunăm și să-l anunțăm că venim sau să-ncercăm să-l prindem cu garda jos?

— O să se-ascundă dacă-l înștiințăm, și-a dat cu părerea Jody.

— Dar s-ar putea să nu detoneze bomba dacă-l facem să creadă că vă aflați în apropiere de zona exploziei, a comentat Gwen.

— S-ar putea? Cât de tare crezi că a luat-o razna?

— Poate deloc. Nu știu. Toată povestea are o foarte mare încărcătură emoțională pentru noi toți. Mă îndoiesc că

vreunul dintre noi se poartă pe de-a-ntregul rațional, dar cum am putea spune dacă acționăm sau nu logic? Ne aflăm pe un teren cu totul nou.

— Nu cred că detonarea unei bombe nucleare e un act rațional, s-a amestecat Jody.

— Nici dacă reușește să atragă atenția lui Dumnezeu asupra noastră?

— Mai ales atunci.

Gwen a zâmbit strâmb.

— Nici asta nu e într-un totul rațional, Jody.

— E așa cum simt.

— Iar Dave simte, fără îndoială, că trebuie să-l aducă pe Dumnezeu înapoi, pentru el.

— Fără îndoială. De-asta simt eu că trebuie să-l opresc.

— Ai grijă să nu te lași ucisă când o faci, a zis Gwen, dând din cap.

Jody a râs.

— Într-un fel, asta mi-ar anula scopul, nu-i așa?

Zburam pe deasupra bazinului măturat de vânt al unui râu, la vreo sută de kilometri nord-vest de Cheyenne, când am văzut norul ciupercă ivindu-se deasupra orizontului.

Pentru o secundă, am fost prea năucit ca să mă mișc, privind cum se înălța rapid unda de șoc, formând o cochilie sferică, și cum se vânzolea și se învâртеjea norul în interiorul ei.

— Hristoase! am strigat apoi, reamintindu-mi unde ne aflam, și am smucit de maneta pentru aterizare forțată de sub tabloul de bord. Era pentru prima oară când făceam așa ceva într-o mașină; airbagurile care au răsărit din uși, din plafon și din bord m-au trântit de spătarul scaunului și mi-au astupat complet vederea preț de zece sau cincisprezece secunde cumplite, timp în care secvența automată de aterizare a preluat controlul și ne-a făcut să cădem ca o piatră. Am tresăltat o singură dată, puternic, ca o plută izbită de valuri, apoi ne-am lăsat pe pământ cu un scârțâit. Airbagurile s-au retras în locașurile lor ascunse și

m-am prăbușit peste bord. Eram înclinați în față, sub un unghi de vreo treizeci de grade.

Jody s-a sprijinit în mâini înainte de a cădea înainte.

— Stăm pe un tufiș.

M-am uitat pe geamul din partea mea. Era sigur că o tufă mică, cioturoasă, ținea partea din spate a mașinii în aer. Nu era o poziție potrivită pentru momentul când unda de șoc avea să se rostogolească asupra noastră. Am pornit motorul și am săltat joystickul, cu intenția de a ne înălța, și vehiculul a transformat tufa în așchii cu un sunet ce părea al cuburilor de gheață dintr-un blender, împrăștiind pretutindeni fărâme de frunze gri-albăstrui și expulzând din țevile de eșapament o rafală al cărei miros de pelin îți umplea ochii de lacrimi. Totuși s-a ridicat de la sol și vântul ne-a împins câțiva metri înainte până când am reușit o nouă aterizare. Am rămas locului, privind cum se înălța norul și așteptând să ajungă la noi suflul exploziei.

Am așteptat și am tot așteptat. Vântul și-a schimbat ușor direcția, apoi și-a regăsit-o și, după o vreme, ne-am dat seama că, la distanța aceea n-aveam să mai simțim nimic altceva, așa că am ridicat cu prudență aeroglisorul la o înălțime de câțiva metri și ne-am reluat zborul către sud. Vehiculul căpătase o vibrație urâtă de pe urma impactului cu tufa, dar putea totuși să zboare.

Pe măsură ce înaintam, norul ciupercă era purtat de vânt către est, în fața noastră, fiind sfâșiat de curenții de aer de la diverse altitudini. Ne deplasam totuși mai repede decât vântul și, când am ajuns mai aproape, ne-am dat seama că bomba nu putea să fi explodat prea departe de Cheyenne.

Jody s-a uitat la mine cu o figură îngrijorată.

— Parcă Gwen spunea c-o s-o arunce în Nebraska.

Am început să-mi fac și eu griji.

— Poate-a explodat pe țeava de lansare.

— Ar fi mai bine să sunăm, să vedem dacă e teafăr.

Nu voiam să ne spulberăm șansele de a-l lua prin surprindere, dar m-am gândit că, dacă era rănit, era bine să știm.

— OK, am spus, și ea a format numărul.

După ce a sunat de vreo șase ori fără să primim nici un răspuns, am început să mă-ngrijorez de-a binelea, însă afișajul telefonului a prins apoi să pâlpâie și chipul lui ne-a apărut în fața ochilor.

— Aici Dave.

Jody a căpătat o expresie severă.

— Mi-a telefonat Dumnezeu și mi-a cerut să-ți transmit că trebuie să încetezi.

Am văzut speranța înflorind pe figura lui pentru o clipă. Pe urmă s-a încruntat.

— Foarte nostim. Ai sunat să mă hărțuiești sau ai ceva important de spus?

— Am sunat să vedem dacă ești OK. Explozia aia pare să se fi declanșat foarte aproape de oraș.

— A fost în oraș. Sau, oricum, la baza Air Force, ceea ce e aproape același lucru. Nici una dintre rachete nu se afla într-o stare destul de bună pentru zbor, așa că am aruncat un proiectil în aer la fața locului.

— Tu unde erai? am întrebat.

— În Colorado Springs, a răspuns râzând. La punctul de control al NORAD. În clipa de față, deasupra capului meu se află un munte de opt sute de metri, pentru cazul că v-ar trece prin minte să-ncercați să mă opriți.

— Nu ți-e teamă că Dumnezeu o să te scape iar din vedere? a spus Jody, tachinându-l.

Dave a clătinat din cap.

— Nu v-ar veni să credeți dacă ați vedea ce sistem de spionaj aveau aici. Pot supraveghea prin satelit întreaga lume. Dacă se arată, o să află și o să detonez o altă bombă, mai aproape de locul unde mă găsesc. O să știe că sunt aici.

— Așa cum știam acum și noi. Am îndreptat vehiculul către sud.

— Te-ai gândit vreodată care ar fi părerea lui Dumnezeu despre bombe? a întrebat Jody. Distrugerea, dintr-o singură lovitură, a unei atât de mari părți a muncii mâinilor sale l-ar putea înfuria.

— E un risc pe care sunt dispus să mi-l asum.

— Dar ți-l asumi în numele nostru, al tuturor, iar eu nu sunt dispusă să accept.

— Acum nu ești, a subliniat el, dar o să-mi fii recunoscătoare când o să reușesc.

— Și dacă nu? Nici unul dintre noi n-o să-ți mulțumească fiindcă ai aruncat în aer un ciorchine de precipitații radioactive. Urmează să trăim aici, Dave. Așa cum o să trăiești probabil și tu.

— Așa gândeau ecologiștii, a răs. Așa că n-au mai tăiat pădurile și n-au mai ars combustibilii fosili, și toate astea pentru ce? Ei au plecat, iar pădurile și combustibilii fosili sunt încă aici. A fost o irosire desăvârșită.

Abia reușeam să-mi cred urechilor.

— Chiar crezi ce spui?

— Da, sunt convins.

— Atunci ești mai rău decât credeam.

— Ah, de ce-oi fi stând de vorbă cu voi? a ripostat cu ochii îngustați, apoi a întins mâna și imaginea lui a pâlpâit și a dispărut.

Jody s-a uitat la mine.

— Nu cred c-o să fie ușor să-l liniștim. Dacă e în centrul de comandă NORAD, atunci nu știu nici măcar dacă o să putem ajunge la el.

— O să găsim o soluție când suntem acolo.

Încercam să mă conving pe mine în aceeași măsură în care încercam s-o conving pe ea. N-aveam idee ce trebuia să facem, dar ce altceva aveam de făcut decât să-ncercăm?

Așa firave cum erau planurile noastre, mașina le-a dat o turnură neașteptată chiar la sud de granița dintre Wyoming și Colorado. Trepidațiile paletelor din spate se amplificaseră continuu și coborâsem cât mai aproape de pământ ca să fie cât mai puțin solicitate, sperând să ajungem într-un alt oraș înainte de a ieși complet din funcțiune, dar încă ne mai aflam la o mare distanță, către nord, de Fort Collins, când cea din dreapta a cedat cu un zgomot strident și vehiculul s-a lăsat pe-o parte, a lovit pământul, apoi s-a rotit pe

jumătate și s-a dat cu totul peste cap. Airbagurile au ieșind suierând din locașurile lor să ne imobilizeze iarăși, dar cel din fața lui Jody a explodat cu un pocnet și am auzit-o țipând surprinsă când a căzut cu capul înainte, izbindu-se de parbriz.

— Jody!

M-am zbatut să-ntind mâna spre ea peste airbagurile care continuau să mă țină locului. Ne-am oprit derapând, dar, mașina fiind cu susul în jos, s-au dezumflat încet, să nu cădem pe plafon, frângându-ne gâturile. Am reușit să mă strecur printre cel aflat în fața mea și cel dintre scaune. Jody zăcea în golul dintre plafon și parbrizul rotunjit, cu fața plină de sângele scurs dintr-o tăietură adâncă din frunte. Bâjbâia după ceva de care să se prindă ca să se ridice.

Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că ar fi trebuit să stea întinsă dacă își fracturase gâtul sau șira spinării, însă apoi mi-am dat seama că nu era destul loc pentru asta și că probabil i-ar fi fost oricum mai bine dacă ar fi șezut în poziție verticală. I-am luat mâna într-a mea și am ajutat-o să se răsucească până când s-a putut așeza pe plafon. Scaunele erau exact deasupra capetelor noastre.

— Ai ceva rupt? am întrebat-o, uitându-mă în spațiul dintre scaune și podea, în căutarea unei truse de prim ajutor.

— Nu știu. N-am senzația asta, a rostit, după ce și-a îndoit brațele și picioarele.

Și-a dus mâna la frunte, să-mpiedice sângele să-i intre în ochi în timp ce clipea ca să-și limpezească vederea.

— Ambii ochi sunt OK, a adăugat după o clipă.

Avea vocea puțin cam neclară, dar calmă, ca urmare a anilor de antrenament pentru cazuri de urgență.

N-am reușit să găesc nici o trusă de prim-ajutor, așa că am rupt o fâșie din cămașa mea și am folosit-o să-i absorb sângele din rană. S-a cutremurat de durere când i-am atins tăietura, dar eu m-am bucurat să văd mușchiul în loc de os înainte ca sângele să izvorască din nou.

— Cred c-o să supraviețuiești, am zis, încercând să-mi ascund îngrijorarea din voce.

Probabil că rănilor n-aveau s-oucidă, dar o noapte sub cerul liber în Colorado, la vreme de iarnă, ar fi putut. M-am aplecat să privesc pe geam. Soarele era încă destul de sus, deasupra munților. Ne mai rămăseseră două ore de lumină, dar nu vedeam nici o casă și nu știam cât de mult am fi avut de mers ca să găsim una. Acolo vântul nu era atât de puternic cum fusese în nord, dar continua să bată destul de tare pentru a reduce temperatura cu vreo zece grade la contactul cu pielea. Începuse deja să fure căldura din mașină.

Jody se gândise la aceleași lucruri.

— Încântarea că lumea e pustie mi-a pierit dintr-odată.

— Încă n-am dat de belea. În primul rând, lumea nu e pustie.

Am deschis telefonul mașinii, am format numărul privind tastatura de-a-ndoaselea și am așteptat, cu speranța că emițătorul putea face legătura cu antena de sub noi.

— Pe cine suni? Pe Dave?

— Exact. E singurul care se află în apropierea noastră.

— Ce te face să crezi c-o să ne ajute?

— Nu știu dacă o să ne ajute sau nu. Dar o rugăminte nu strică.

Am așteptat zece sau cincisprezece secunde, timp în care telefonul a încercat să stabilească legătura. În cele din urmă, am văzut pe parbriz o fantomă pâlpâitoare, albicioasă, și glasul lui Dave a întrebat, inegal, printre paraziți:

— Ce mai e?

— Sunt Gregor. Am avut un accident, la nord de Fort Collins. Jody e rănită. Poți veni să ne iei?

Fața lui întoarsă cu susul în jos ne-a privit cu suspiciune.

— E un truc să mă scoateți de-aici.

— Nu, nu e, a intervenit Jody.

S-a aplecat spre obiectivul camerei video și și-a luat de pe frunte cârpa îmbibată în sânge. Expresia lui Dave a devenit ceva mai compătimitoare, dar nu cât ar fi fost normal.

— Îmi pare rău, a ripostat. V-ați băgat singuri în asta, așa că puteți ieși tot singuri.

— Dave, nu-ți cerem o simplă favoare. Am putea muri de frig aici.

— Nu fi melodramatic. Sunteți ingenioși...

Imaginea i s-a disipat o secundă, apoi a reapărut.

— ... Sigur aveți cu voi paltoane, căciuli și tot restul.

— Suntem într-o mașină răsturnată, în mijlocul pustietății, și tu îmi spui să ne punem paltoanele? Fir-ar să fie, Jody e rănită! Trebuie s-o duc într-un spital, să văd dacă nu și-a rupt ceva. Ar putea avea leziuni interne.

Era greu să-i deslușesc expresia feței în imaginea răsturnată, albicioasă. M-am gândit că se încrunta, apoi, pentru o scurtă clipă, s-a liniștit.

— Bine. O să vin. O să dureze o vreme până ies de sub munte și încă o oră sau două până ajung acolo și dau de voi. Rămâneți pe loc.

Pe urmă a închis, înainte de a mai apuca vreunul dintre noi să deschidă gura.

Capitularea lui bruscă m-a făcut să cad un moment pe gânduri. Nu-mi plăcea senzația pe care mi-o crease și mi-am dat curând seama de ce.

— Nemernicul n-are de gând să vină.

Jody mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Cum? Tocmai a zis că...

— Vrea să credem că vine, dar are de gând s-aștepte până murim de frig. Gândește-te puțin. Ce altă metodă de a atrage atenția lui Dumnezeu poate fi mai bună decât să trimită două suflete desprinse de trup să bată pentru el la porțile Cerului?

— Dar... el... ar fi în stare de una ca asta?

— Cu siguranță. Tocmai a spus. O să dureze „o vreme” până iese de sub munte și o altă „vreme” până ajunge aici, și ceva mai multă „vreme” până ne găsește. O să se asigure că are nevoie de un timp îndelungat, așa că, în momentul când o să ajungă aici, o să poate susține, cu toată sinceritatea, că s-a străduit să ne salveze, dar a fost prea târziu.

— Nu, nu cred c-o să facă așa ceva, a clătinat ea din cap.

— Eu cred. Și nu aștept să mă conving pe pielea mea.

— Ce-ai de gând?

Am întins mâna spre scaunele din spate, ca să iau paltoanele noastre.

— Am de gând să plec spre Fort Collins, am zis, ajutând-o pe Jody să-l îmbrace pe al ei, să văd dacă găsesc vreo casă sau vreo altă mașină care funcționează. N-o să mă duc prea departe, ca să mă întorc înainte de căderea întinericului.

— Perfect, a încuviințat ea, după un moment de gândire. Între timp o sun pe Gwen, să văd cine altcineva ar mai putea ajunge la noi.

— Bine.

Mi-am pus paltonul, căciula și mănușile, am deschis geamul și m-am lăsat să alunec pe pământul înghețat. O rafală rece a repezit înăuntru o trombă de zăpadă. M-am aplecat s-o sărut pe Jody, apoi m-am retras și, înainte de mă ridica în picioare, m-am asigurat că închisese bine geamul.

Vehiculul era o pată întunecată, alungită, pe fundalul alb al zăpezii; nu mi-ar fi fost greu s-o regăsesc dacă mă întorceam înainte de a se lăsa noaptea. Am luat-o în direcția în care speram că se afla orașul, întorcând din când în când capul să mă asigur că reperam din nou mașina, până când înclinarea terenului a ascuns-o vederii. Pe dealurile submontane din Colorado nu era atât de multă zăpadă ca în Yellowstone, dar era destul de groasă ca să las un șir de urme de toată frumusețea. Avea să fie nevoie de câteva ore pentru ca ninsoarea să le astupe, așa că nu-mi făceam prea multe griji. Căutam orice semn de civilizație, înaintam cu greu, cu mâinile în buzunare și cu capul lăsat pe o parte, ca să-mi pătrundă în josul gâtului.

Mergând astfel, mi-am dat seama cât de mult aveam să detest traiul primitiv când toate mașinăriile aveau să se facă bucăți. La vremea aceea aveam să fiu bătrân și aveam să merg probabil pe jos, indiferent unde mi-aș fi dorit să ajung. Era posibil chiar și să mă-ncălzesc arzând lemne, în

funcție de cât de mult rămânea în funcțiune centrala electrică a coloniei. Nu era de mirare că Dave își dorea cu atâta disperare să se-ntoarcă Dumnezeu după el.

M-am gândit la Jody așteptându-mă în mașină și la faptul că putea să moară din cauza rănilor sau a frigului. Pe moment, nu m-a deranjat ideea unui Dumnezeu care să vegheze asupra noastră, dovedind, totodată, că ne ajuta la nevoie. Și, chiar dacă nu voia – sau nu reușea s-o țină în viață –, gândul că aș fi fost cumva din nou alături de ea după ce vom fi murit amândoi, îmi oferea, cel puțin, o oarecare ușurare. Nu prea multă, fiindcă nu puteam fi niciodată sigur de ceva care nu se petrecuse încă, dar existența unei asemenea posibilități m-ar fi ajutat să merg înainte pentru o vreme.

Mi-a trecut prin cap că, dacă Jody murea, m-aș fi putut alătura cu ușurință căutărilor lui Dave. Dar ea n-avea să moară. Nu trebuia decât să găsesc un adăpost ca să ne fie amândurora foarte bine.

În cele din urmă, am zărit ceea ce căutam într-o vale cu pante line: o casă și un hambar în mijlocul unui pâlc de plop de apă înalți și desfrunziți. În capătul unui drum lin, care se desprindea din autostrada din stânga mea pentru a coborî șerpuind într-acolo, erau parcate două vehicule. Am pornit-o într-acolo luând-o de-a dreptul peste câmp.

Era mai departe decât părea, dar am ajuns exact în clipa când soarele atingea creștetul munților. Casa era descuiată, așa că n-am fost nevoit să sparg ușa. Era și neîncălzită, dar, prin comparație cu gerul de afară, înăuntru m-am simțit foarte bine. Am încercat s-o sun pe Jody de pe telefonul meu celular, dar, când l-am deschis, am văzut că ecranul avea o crăpătură serioasă și nu s-a luminat. Se părea că picasem peste el în timpul prăbușirii. Și telefonul din casă era mort; nu m-a surprins, după patru ani cu o asemenea vreme. Dar de cârligul fixat de ușa din spate atârna un set de chei, așa că le-am luat și le-am încercat la cele două vehicule.

Pe alee se aflau un aeroglisor și o camionetă cu tracțiune pe patru roți. Primul era tot atât de mort ca telefonul, dar

camioneta a zvâcnit când am răsucit cheia în contact. Am apăsât ambreiajul, am încercat din nou și am primit drept răsplată cârâitul volantului care se tura, căpătând viteză. Indicatorul de combustibil arăta o valoare scăzută, dar m-am gândit că n-aveam nevoie de prea mult ca să ajung până la Jody și înapoi.

În timp ce volantul motorului își mărea turația, m-am uitat în torpedou, în căutarea unui telefon funcțional, dar n-am găsit decât o grămadă de chei și de siguranțe electrice. Ceea ce nu era liniștitor. Am eliberat ușor ambreiajul și camioneta a prins totuși să înainteze, așa că am scos-o pe alee și am început să-mi croiesc drum către autostradă cu ea tresăltând și răsucindu-se. Auzisem că un vehicul cu roți se poate împotmoli cu ușurință în zăpadă, așa că m-am gândit că trebuia să mă deplasez cât mai mult cu puțință pe drumuri înainte de a încerca să traversez câmpul.

Ideea era bună și ar fi mers dacă, la vreun kilometru în josul drumului, în locul unde traversa fundul văii și începea să urce pe celălalt versant, n-ar fi fost un nămete. Mi-am dat seama prea târziu că drumul nu urca datorită înălțării terenului și, când camioneta a intrat cu botul în morman, s-a cutremurat afundându-se cu alți câțiva metri și s-a oprit, împotmolită pe de-a-ntregul. N-am putut s-o urnesc nici înainte, nici înapoi, nici măcar după ce am lăsat-o în viteză și am coborât s-o împing.

Bineînțeles că în ea nu era nici o lopată. Trebuia să mă întorc la fermă în căutarea uneia. Înjurându-mă pentru prostia de a nu fi fost prevăzător, m-am înapoiat pe urmele lăsate de cauciucuri.

Când am ajuns din nou în preajma casei, începuse să se întunece, așa că am cotrobăit prin sertarele din bucătărie până am dat peste o lanternă care funcționa, după care m-am dus în hambar și am găsit o lopată. M-am întors cu pași grăbiți la camionetă și am început s-o scot din zăpadă, cu speranța că Jody nu era prea îngrijorată fiindcă încă nu mă întorsesem. De ea nu mă despărțeau decât un kilometru sau doi; dacă aveam grijă să nu mă împotmolesc din nou, puteam ajunge în câteva minute.

Tocmai terminasem de săpat un făgaș pentru roata stângă și începusem să mă ocup de dreapta, când am văzut o lumină strălucitoare venind dinspre sud și coborând către mine. A lunecat prin apropierea mea, continuând să coboare și îndreptându-se drept către mașină. Dave.

— Să fiu al naibii, am spus cu glas tare. Chiar a apărut.

M-am sprijinit o clipă de camionetă, trăgându-mi răsuflarea. Acum nu mai trebuia să mă spetesc; el și Jody aveau să vină, probabil, foarte curând după mine.

Dacă mă puteau găsi. Dintr-un aeroglisor ar fi fost destul de greu să se ghideze după urmele mele și, dacă nu vedeau ferma, ar fi fost foarte ușor să mă scape din vedere în camioneta de pe drum.

Am întins mâna în cabină și am aprins farurile. Ar fi trebuit să ajute. Dar am reînceput să sap.

Zece minute mai târziu, terminasem făgașul pentru a doua roată. Încă nu veniseră în căutarea mea. M-am urcat în camionetă, am băgat-o în viteză și am dat drumul ambreiajului, dar nu s-a clintit.

Din nou afară, cu lopata, de data asta săpând în zăpada de dedesubt. A fost nevoie de alte cincisprezece minute. La următoarea încercare, camioneta s-a urnit puțin și am mișcat-o înainte și înapoi până când a început să ruleze, apoi am condus-o în susul drumului cât de repede am putut. Ceva nu era în regulă.

Dave își lăsase luminile de aterizare aprinse. Imediat ce am ajuns pe buza văii, le-am văzut strălucind, îndreptate exact asupra mașinii noastre răsturnate. Vedeam o siluetă stând alături de ea, dar n-aș fi putut spune dacă era Dave sau Jody.

Drumul nu cotea încotro aș fi vrut. Blestemându-mi norocul, am accelerat și am ieșind de pe șosea, hurducându-mă peste bolovani și peste tufișuri și încercând să-mi corectez traiectoria ori de câte ori atingeam pământul. Cauciucurile fulau și volantul motorului protesta scrâșnind, dar țineam accelerația apăsată până la podea și păstram viteza în timp ce camioneta se apropia tresăltând de cele două mașini zburătoare. Pe măsură ce distanța se

diminua, am reușit să văd că în lumină stătea Dave, iar Jody zăcea întinsă pe pământ, în fața lui. Era nemișcată.

Am deschis brusc torpedoul, tocmai când vehiculul a izbit o protuberanță dură a terenului, împrăștiind cheile pe scaune și pe podea. Am înșfăcat cu dreapta una dintre cele mai mari în timp ce frânam, derapând, alături de mașina lui Dave, am sărit jos cu ea ridicată și am zbierat la el:

— Ce i-ai făcut?

Nici măcar n-a încercat să se apere. Pur și simplu stătea, cu un zâmbet extaziat pe chip.

— Dă-i drumul, a zis, n-are importanță. O să-i spun lui Dumnezeu că fapta ta a fost îndreptățită.

— Tipul cu care-o să vorbești n-o să fie Dumnezeu, am ripostat.

Am ridicat cheia, gata să-i găuresc capul, dar, așa cum stătea acolo, mi-am dat seama că nu puteam. Nici măcar cu Jody zăcând întinsă la picioarele noastre.

Îi scosese paltonul și mânușile. Fața și mâinile ei erau albe ca zăpada și din gura deschisă nu i se înălța aburul nici unei răsuflări.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama de la început că este nevoie ca unul dintre noi să meargă la El, în numele tuturor, mi-a explicat Dave, în timp ce mă aplecam să pun mâna pe gâtul ei, în căutarea pulsului. M-aș fi dus eu însumi, odată ce am înțeles, dar Jody era deja atât de aproape, încât m-am gândit că ar putea foarte bine să fie ea cea aleasă. Pur și simplu, n-are importanță.

Nu vedeam nici o rană, în afara celei de pe frunte. Probabil că fusese inconștientă la sosirea lui sau el o năucise, lovind-o cumva. N-am reușit să-i găsesc pulsul, dar degetele îmi erau atât de înghețate după ce săpasem în zăpadă, încât probabil că nu l-aș fi aflat nici pe al meu. M-am lăsat asupra ei, vrând să-i simt respirația pe obraz, dar nimic. Neștiind ce altceva să fac, i-am acoperit gura cu a mea și i-am suflat aer în plămâni.

Dave m-a înșfăcat de guler.

— Nu, nu pot îngădui. Nu poți s-o aduci înapoi înainte de a fi siguri că și-a făcut treaba.

M-am ridicat cu o mișcare rapidă și l-am lovit peste tâmpla stângă cu latul cheii. Capul i-a zvâcnit într-o parte și a căzut pe spate cu o bufnitură, învârtindu-se zăpada în jurul lui. M-am aplecat din nou asupra lui Jody.

Cinci apăsări pe piept, respirație, cinci apăsări, respirație, iarăși și iarăși. La un moment dat, între o eternitate și cea următoare, ea s-a cutremurat, a icnit, răsuflând singură, și a gemut.

Am chiuțit de bucurie, am ridicat-o în brațe și am dus-o în mașina lui Dave, unde am așezat-o pe scaunul pasagerului și am deschis caloriferul la maximum.

Am alergat în partea opusă și m-am urcat și eu. S-a trezit cu un țipăt, când am trântit portiera, a văzut că eram eu și s-a lăsat să cadă înapoi pe scaun.

— Hristoase, m-ai speriat. Am avut un vis al naibii de nebu... stai o clipă.

S-a uitat în jur, privind mașina, mult mai mare decât cea cu care zburaserăm noi.

— Țsta-i aeroglisorul lui Dave, a spus după o clipă. Până la urmă a venit.

— Chiar așa, și te-a târât afară, să mori.

Am aruncat o privire, vrând să mă asigur că mai zăcea acolo unde căzuse. Exact după ce mi-am dat seama că nu dispăruse, ușa de lângă mine s-a deschis brusc și el stătea alături, cu cheia mea în mână.

M-am aplecat spre comenzile de pe bord, dar s-a întins peste mine și m-a pocnit cu cheia peste mână înainte ca mașina să fi apucat să se pună în mișcare.

— Nu, nu se poate. Leși. O să terminăm experimentul ăsta într-un fel sau altul.

Mi-am acoperit cu stânga mâna dreaptă, care amortise deodată, întrebându-mă dacă îmi puteam încleșta pumnul și dacă o reușită ar fi folosit la ceva.

Jody s-a aplecat, astfel încât Dave s-o poată vedea.

— S-a încheiat deja.

— Cum adică? E imposibil. Ești încă în viață.

— Am reînviat, idiotule, a râs. Am fost moartă. Am fost acolo. Am văzut prețioasele tale porți ale Raiului și sunt foarte bine închise.

— Le-ai văzut? am întrebat eu.

— Sunt închise? a făcut Dave.

— Da.

Când s-a uitat la el, în ochii lui Jody era o scânteie din focul primordial.

Dave a lăsat cheia să cadă la pământ.

— Lăsați-mă să intru, a zis cu voce împlânzită. Aici e frig.

Am căzut pe gânduri, preferând mai degrabă să-l țin încă o vreme afară, dar Jody a vorbit prima.

— Haide, vreau să-i povestesc ceva.

Așa că mi-am înclinat scaunul în față și l-am lăsat să urce pe bancheta din spate. În clipa când s-a așezat, am apăsat butonul de ascensiune, ceea ce ne-a ridicat imediat la vreo sută de metri.

— Unde te duci?

— Destul de sus ca să te gândești de două ori înainte de a încerca vreo drăgălășenie.

— N-o să mai încerce nimic, a spus Jody. Nici acum, nici altă dată.

— Ce te face să fii atât de sigură?

A zâmbit larg, așa cum ar face o haită de lupi care înconjoară un cerb.

— Fiindcă, dacă o face, s-ar putea să fie rănit și, dacă vi se pare că de partea noastră e pustiu, așteptați pân-o să vedeți ce e dincolo de moarte.

— Ce e? a întrebat Dave, aplecându-se printre scaunele din față.

Privirea ei s-a pierdut în depărtare.

— Am găsit locul unde era cândva Raiul. La capătul unui lung tunel de lumină. De fapt, nu erau niște porți; era mai degrabă un soi de... un loc. E greu să-l descrii la modul fizic. Dar vă pot spune că acolo trebuia să merg și pot să vă spun că era închis.

— Definitiv? a insistat Dave.

— Așa am simțit. Nu mai exista decât amintirea unor porți, fără nici o speranță de a mai pătrunde cineva. Așa că le-am întors spatele, dând să vin înapoi, dar la început n-am putut găsi drumul. Am pribegit o vreme, înainte de a da peste el, ca din întâmplare. Dacă Gregor nu mi-ar fi salvat trupul, nu cred că l-aș mai fi descoperit vreodată.

— Pe unde ai pribegit? a întrebat poruncitor Dave. Cum era acolo?

— Ca în ceață, a răspuns Jody, apoi vocea a început să-i tremure. Eram un simplu punct într-o ceață cenușie, amorfă, fără nici un contur. Nu se auzea nici un sunet, nu exista nici un miros. Nu aveam un trup cu care să aud, să miros, să simt. De fapt, nici nu știu dacă vedeam ceva. Acolo nu era nimic de văzut.

— De unde ai știut unde îți era corpul?

— De unde știi unde ți-e bărbia? Era pur și simplu acolo.

Jody i-a întors spatele și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Uite ce e, sunt obosită, mă doare capul și astăzi am murit o dată. Vreau să mă odihnesc. O să-ți povestesc totul mâine.

Am înțeles aluzia și am pornit în căutarea unui spital.

Mai târziu, după ce i-am bandajat capul și m-am asigurat că n-avea alte răni, ne-am instalat în apartamentul nupțial de la ultimul etaj al hotelului Hilton din Fort Collins. Dave era într-una dintre camerele de dedesubt. Aș fi vrut să-l duc în închisoarea orașului, dar Jody nu m-a lăsat.

— Nu mai are dinți, mi-a spus ea când stăteam în patul enorm, încălzindu-ne sub o duzină de păături și bucurându-ne de lumina tot atâtor lumânări. De-acum o să creadă tot ce-i spun. În plus, avem nevoie de el. Cel mai bun lucru pe care-l putem face e să-l tratăm ca pe un alcoolic în curs de recuperare, sau cam așa ceva, și să-l reintegrăm în viețile noastre cât de repede putem.

— Să-l reintegrăm în viețile noastre? am întrebat, neîncrezător. După tot ce ți-a făcut? Te-a ucis. Ai fost moartă!

— Ei, de asta nu-s tocmai sigură, a chicotit.

— Poftim? Dar tunelul de lumină, porțile Raiului și tot restul?

Și-a coborât vocea până la o șoaptă.

— A fost un vid total. I-am spus ce-a vrut s-audă. Ei, oricum, ceea ce-am vrut eu s-audă.

În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, m-am holbat la ea, uluit. A ridicat din umeri.

— Nu-mi aduc aminte nimic din clipa când m-a pocnit, lăsându-mă fără cunoștință, până în momentul când m-am trezit cu tine alături.

— Nu-ți aduci aminte?

— Nu.

— Atunci ești o actriță dată naibii.

— Foarte bine, fiindcă vreau să fie convins.

M-am gândit la vorbele ei.

— Chiar dacă noi nu suntem? am întrebat, după o vreme.

— Cum să fim?

— Ai vrut să-l convingi pe Dave, dar noi, ceilalți, ne aflăm exact în aceeași situație ca mai înainte. Habar n-avem ce ne-așteaptă după moarte.

Jody a chicotit din nou și s-a ghemuit mai aproape de mine sub pături.

— Atunci, dacă există, Dumnezeu e drept. La urma urmelor, sunt agnostică. Pe orice altă cale, n-aș fi înțeleș nimic.

MUT

Gene Wolfe

Gene Wolfe – cunoscut în primul rând pentru ciclul în mai multe volume *Cartea Soarelui Nou*²⁶ – a scris peste două sute de povestiri și treizeci de romane. A primit de două ori premiile Nebula și World Fantasy, iar Michael Swanwick l-a numit odată „cel mai mare scriitor de limba engleză în viață”. Cele mai recente romane ale sale sunt *The Wizard Knight*, *Soldier of Sidon* și *Pirate Freedom*.

În povestirea care urmează este vorba despre doi copii care, întorcându-se acasă, găsesc locuința goală și sunt obligați să se maturizeze în grabă. A apărut prima oară în programul Convenției Mondiale Horror din 2002, la care a fost invitat de onoare.

În același program, Neil Gaiman ne-a dat câteva sfaturi despre cum să-l citim pe Gene Wolfe. Primele două puncte din eseul său au fost următoarele:

- (1) Aveți încredere oarbă în text. Răspunsurile sunt în el.
- (2) Nu vă încredeți în text nici măcar o clipă. E viclean, formidabil și poate oricând să vă scape din mână.

Țineți minte aceste două sfaturi când citiți povestirea de mai jos. Iar când ați terminat-o, poate vreți să-l auziți și pe al treilea: „Recitiți textul. A doua oară e mult mai bun.”

Jill nu era sigură că se afla într-un autobuz, deși avea aceeași formă și culoare. Întâi și-ntâi (își zise ea), Jimmy și cu mine suntem singurii pasageri. Dacă e un autobuz de școală, unde sunt copiii? Și dacă e unul în care plătești la urcare, de ce nu se urcă nimeni? Mai mult, a trecut pe lângă indicatorul de stație și n-a oprit.

²⁶ Ed. Leda, 2009 (n. red.).

Șoseaua era îngustă, crăpată și spartă; vehiculul avansa greoi. Crengile copacilor se aplecară asupra lui, ascunzând razele soarelui, se dădură la o parte înduplecate câteva clipe, apoi se aplecară la loc.

După câte se părea, pentru totdeauna.

Nu se zărea nici o mașină pe drum, nici camioane, nici SUV-uri, nici alte autobuze. Depășiră o firmă ruginită, cu imaginea unei fete călare, dar nu văzură nici fete, nici cai. O căprioară cu ochi mari, inocenți, stătea lângă un semn care arăta un țap săltând și se uita cum trece autobuzul lor (dacă asta era cu adevărat). Îi aminti lui de o poză dintr-o carte: o fetiță cu păr blond și cu brațul înconjurând gâtul unei căprioare. În poveste, copila dădea numai peste animale rele și oameni vicleni, urâți; autorul ilustrațiilor fusese drăguț că-i dăduse fetei ocazia să se mai aline. Se uita de obicei mai întâi la celelalte poze, fascinată și înspăimântată, apoi revenea la cea cu căprioara cu un sentiment de ușurare. Pe lume există și lucruri rele, dar și lucruri bune.

— Mai ții minte când a căzut cavalerul de pe cal? îi șopti ea fratelui său.

— N-ai văzut în viața ta un cavaler. Nici eu.

— În cartea mea. Aproape toți oamenii cu care se întâlnea fetița erau înspăimântători, dar îi plăcea de cavaler și lui îi plăcea...

O întrerupse vocea șoferului:

— Chiar acolo-n dreapta-i îngropată mămica voastră, arată cu degetul, tușind.

Jill încercă să deslușească ceva, dar nu văzu decât copaci. Pe urmă încercă să și-o amintească pe Mama. Nu-i venea în minte nici o imagine clară, nici un glas, nici un cuvânt. Existase o mamă. A lor. A ei. O iubise pe mama și Mama o iubise pe ea. N-o să uite niciodată, își promisese. Așa ceva nu se putea îngropa.

Copacii dispărură, iar în locul lor apăru un zid de piatră cu o poartă mare de fier, cu bare răsucite, flancată de

coloane de piatră, de pe care îi priveau fioros lei de piatră, ghemuiți. Pe placa de fier de pe bare scria: POPLAR HILL²⁷.

Poarta, placa, leii și coloanele dispărură cât ai clipi. Zidul nu se mai termina, apărat de copaci și în față și în spate. Anini în față, arțari și mesteceni în spate, hotărî ea. Nici urmă de ploi.

— Am citit vreodată cartea ta de povești?

Jill îi răspunse scuturând din cap.

— Nici nu mi-am închipuit. Am tot vrut, dar n-am mai apucat. Ți-a plăcut?

Văzându-i expresia, Jimmy o cuprinse cu brațul.

— N-a dispărut pentru totdeauna, Jelly. Bine? Poate c-o să ți-o trimită.

În timp ce-și ștergea lacrimile, autobuzul se abătuse de la drum și acum se târa pe o cale de acces șerpuitoare și îngustă, printre arbori. Încetini la o curbă, apoi încetini mai mult. Coti din nou. Desluși o casă mare prin parbriz. Un bărbat în jachetă de tweed stătea la ceea ce părea a fi intrarea din spate și fuma pipă.

Șoferul tuși și scuipă.

— Țsta de-aci e locu' tăticului vostru, îi anunță. Tre' să fie și el pe-aci, pe undeva, o să se bucure când vă vede. Să fiți cuminți, să nu-i pară rău că s-a bucurat, m-ați auzit?

Jill răspunse cu o înclinare a capului.

Autobuzul frână, se opri și se deschise ușa.

— Aci coborâți. Să nu vă uitați gențile.

Și dacă nu i-ar fi adus aminte, fetița tot nu și-ar fi uitat-o. Ținea în ea toate bunurile lumești pe care avusese voie să le ia, așa că o luă de jos cu greu. Fratele ei coborî înainte cu geanta lui, iar ușa se închise în spatele lor.

Jill privi lung intrarea din spatele casei.

— Tata a fost aici, rosti ea. L-am văzut.

— Eu nu.

— Stătea și ne aștepta în fața ușii.

Băiatul înălță din umeri.

— Poate că a sunat telefonul.

²⁷ „Dealul cu ploi” (n. tr.).

În spatele lor, autobuzul dădu înapoi, înainte, iar înapoi și o luă pe drumul de acces. Jill îi făcu semn cu mâna.

— Stai! Stai puțin!

Șoferul nu dădu nici un semn c-ar fi auzit-o.

— Ar trebui să intrăm în casă. Poate ne așteaptă înăuntru, zise băiatul și porni.

— Dacă-i încuiată?

Îl urmă neîncrezătoare. Ușa nu era încuiată, nici măcar închisă bine. Pe podeaua din bucătărie zăceau împrăștiate frunze, de parcă cineva lăsase ușa deschisă ore întregi și vântul le gonise înăuntru. O închise bine în spatele ei.

— Poate că s-a dus (vocea fratelui ei se înăspri brusc) în față.

— Dacă ar vorbi la telefon, l-am auzi.

— Nu și dacă ar asculta ce spune cealaltă persoană, comentă fratele ei, sătul de bucătărie. Hai să mergem.

Dar nu-l urmă. Văzu un aragaz electric cu ochiuri incandescente, mai roșii decât focul, un frigider, în care găsi o bucată de brânză și două sticle de bere, și o cămară plină cu conserve. Zări o mulțime de vase, oale, tigăi, cuțite, linguri și furculițe.

Fratele ei se întoarse.

— Merge televizorul în camera din față, dar nu e nimeni acolo.

— Tata trebuie să fie pe undeva. L-am văzut.

— Eu nu.

— Păi, eu da.

Îl urmă pe fratele ei pe un coridor lat, cu ferestre înalte și întunecoase pe o parte, pe lângă ușa imensă a sufrageriei, unde nu mânca nimeni, apoi în camera de zi, luminoasă, în care ar fi putut parca vreo șase autobuze.

— Un om a făcut asta, zise ea, privind în jur.

— Ce?

— Ce vezi aici. A ales mobila, covoarele, totul.

— Uită-te acolo, îi arătă fratele ei cu degetul. Un scaun făcut din corn. Grozav!

— Da. Numai că eu nu l-aș fi cumpărat. O cameră e... E o ramă și oamenii din ea sunt poze.

- Ești nebună.
- Ba nu, scutură din cap în semn de autoapărare.
- Zici că tata a cumpărat astea să-l facă să arate bine.
- Ca să dea bine. Nu-i poți face pe oameni să arate bine.

Dacă nu arată bine, asta e. N-ai ce face. Dar poți să-i faci să dea bine și asta-i mai important. Oricine dă bine la locul potrivit. Dacă ai avea fotografia tatei...

— N-o am.

— Dacă ai avea-o. Și ai vrea s-o înrămezi. Vânzătorul de la magazinul de rame te invită să alegi ce vrei. Ai alege una frumoasă, neagră, cu flori de argint?

— La naiba, nu!

— Vezi? Dar mie mi-ar plăcea să am o fotografie de-a mea într-așa o ramă.

— O să-ți aduc eu una într-o zi, rosti băiatul zâmbind. Ai văzut televizorul?

— Imediat ce-am intrat. Dar n-auzi ce spune omul ăla, pentru că sonorul e dat la minimum.

— Atunci tata poate că totuși vorbește la telefon.

— În altă cameră?

Aparatul se afla pe o măsuță lângă televizor; Jill ridică receptorul și-l duse la ureche.

— Ce se întâmplă? Îl auzi?

Nu, răspunse și puse ușor receptorul în furcă.

— Nu se aude nimic. Nu e conectat.

— Atunci tata nu vorbește la telefon în altă cameră.

Nu era logic, dar se simțea prea obosită să-l contrazică.

— Nici nu cred că-i aici, adăugă fratele ei.

— Televizorul e aprins, spuse Jill și se așeză pe un scaun de lemn ceruit, cu perne maro-portocalii. Tu ai aprins lumina?

Jimmy scutură din cap.

— De altfel, l-am văzut. Stătea în prag.

— Bine.

Băiatul tăcu. Înalt și blond, ca Tata, avea un chip care își găsea încet adevărata formă într-o expresie de seriozitate.

— Aș fi auzit mașina dacă ar fi plecat. Am stat intenționat cu urechile ciulite.

— Și eu.

Fata nu rosti nimic, dar simțea în casă o prezență care te obliga să ascuți. Ascultă, ascultă. Tot timpul.

MUT, scria pe ecran, și nu se auzea nici un sunet.

— Aș vrea să știu ce zice bărbatul ăla de la televizor, îi spuse fratelui ei.

— E dat la minimum și nu găsesc telecomanda. Am căutat-o.

Jill tăcu, se lipi de perna maro-portocalie de pe scaun și fixă ecranul. Scaunul îi dădea senzația că era înconjurată de un zid de apărare, oricât de mic.

— Vrei să schimb canalul?

— Ai zis că nu găsești telecomanda.

— Există butoane.

Băiatul trase de o ușiță prinsă în balamale într-o parte a ecranului. Pornit, oprit, înainte, înapoi, mai tare, mai încet. Dar nici un buton MUT.

— N-avem nevoie de un asemenea buton, șopti ea, ne trebuie unul de NE-MUT.

— Vrei să schimb canalul? Uite.

Mută și nimeri un ecran gri, cu dungi ondulate și cuvântul „mut”, cu galben, într-un colț, dar la postul următor, o femeie drăguță și prietenoasă stătea la masă și vorbea. Într-un colț, același cuvânt cu galben. Femeia ținea un creion tot galben, cu vârf foarte ascuțit, și se juca cu el în timp ce vorbea. Jill ar fi preferat ca ea să scrie ceva.

Postul următor arăta o stradă aproape pustie și MUT cu galben. Aproape pustie, pentru că pe jos stăteau întinse două persoane, un bărbat și o femeie. Zăceau nemișcate.

— Vrei să te uiți la asta?

Jill scutură din cap.

— Dă înapoi la bărbatul la care se uita și Tata.

— Primul?

Fata confirmă cu o înclinare a capului. Canalele se derulară înapoi.

— Îți place...

Fratele ei se opri la mijlocul propoziției. Secunde se târau, temătoare și parcă vinovate.

— Eu... rosti sora lui.

— *Sst.* E cineva la etaj. Auzi?

Jimmy țâșni afară din cameră. Fata, care nu auzise nimic, murmură pentru sine:

— Nu-mi place deloc de el. Dar vorbește mai rar ca femeia și cred c-aș putea să învăț să-i citesc de pe buze dacă m-aș uita mai mult.

Făcu mai multe încercări și, între timp, căută telecomanda.

Nu era nimeni la etaj, doar un dormitor mare cu două pătuțuri, unul la peretele din est, celălalt la peretele din sud, trei ferestre și două măsuțe de toaletă. Băiatul ar fi vrut o cameră numai pentru el; dar fata, îngrozită la gândul de a rămâne singură pe întuneric, îi promisese că încăperea va fi doar a lui și ea nu va avea nici una, că va mătura și va șterge de praf în locul lui în fiecare zi și că-i va face patul.

El acceptă fără tragere de inimă.

Mâncară chili din conservă în prima seară și terci de ovăz a doua zi dimineața. Casa, descoperiră ei, avea trei etaje și paisprezece camere, cincisprezece, dacă socoteai și cămara. Televizorul, pe care Jill îl stinsese când ieși din cameră ca să pregătească cina, era aprins din nou, tot cu sonorul la minimum.

Mai era și un garaj cu două mașini. Băiatul își petrecu toată după-masa căutând cheile, dar nu le găsi. Nu găsi nici un fel de chei.

În camera de zi, bărbatul din televizor care vorbise (neauzit) nu se opriese nici acum. Jill își petrecu mai tot timpul urmărindu-l și, în cele din urmă, trase concluzia că era o înregistrare. Ultima lui remarcă (pe care o făcea îndreptând privirea spre biroul lucios) era imediat urmată de prima.

În seara aceea, în timp ce pregătea cârnați și salată de cartofi din conservă, îl auzi pe fratele ei strigând „Tată!”, urmă trântitul unei uși și zgomot de picioare alergând.

O luă și ea la fugă și-l ajunse din urmă tocmai când privea printr-o ușă întredeschisă îngustă, care dădea în coridorul din spate.

— L-am văzut! Stătea acolo și se uita fix la mine.

Intrarea îngustă ducea la niște scări întunecate, la fel de înguste.

— Pe urmă l-am auzit trântind ușa. Știu că pe asta a trântit-o. Asta trebuie să fie!

Jill privi în jos, nedumerită de curentul care trăgea prin ușă, rece, umed și fetid.

— Arată ca o pivniță.

— Este pivnița. Am coborât în ea de mai multe ori, dar n-am descoperit niciodată de unde se aprinde lumina. Mi-am tot zis c-o să găsesc o lanternă și-o să cobor din nou.

Băiatul porni în jos pe scări, dar se răsuci mirat când se aprinse un bec slab, agățat de o sârmă.

— Cum ai reușit?

— Comutatorul e aici în hol, pe peretele din spatele ușii.

— Păi, hai odată! Nu vii?

Fata îl urmă.

— Aș vrea să ne întoarcem în locul ăla.

Fratele ei n-o auzi. Sau, dac-o auzi, preferă s-o ignore.

— E aici jos, undeva, Jelly... trebuie să fie. Cu noi amândoi după el, nu se mai poate ascunde.

— Nu mai e și altă ieșire?

— Nu cred. N-am stat niciodată prea mult aici. Era foarte întuneric și mirosea urât.

Găsiră sursa mirosului în spatele unor rafturi, pe care se înghesuiau unelte și cutii de vopsea. Cadavrul intrase în putrefacție și avea hainele pătate. În unele locuri, carnea se despicase, în altele, căzuse. Băiatul dădu la o parte resturi de lemn, o stropitoare de grădină, câteva sticle și câni de pe rafturi, ca să ajungă mai multă lumină la trupul neînsuflețit de pe podea; după un minut-două, Jill îl ajută și ea.

După ce făcură tot ce le stătu în puteri, el întrebă:

— Cine-a fost?

— Tata, șopti fata.

Apoi se răsuci pe călcâie și urcă scările, se spală pe mâini și pe brațe la chiuveta din bucătărie și se așează la masă; rămase așa până auzi ușa pivniței închizându-se și fratele ei veni lângă ea.

— Spală-te, îi spuse ea. Ar trebui să facem câte o baie, serios. Amândoi.

— Atunci hai să facem.

La etaj erau două băi. Jill o folosi pe cea mai apropiată de camera lor, Jimmy, pe cealaltă. După ce se spală și se șterse, fata își puse un halat care trebuie să fi fost cândva al mamei, ridicându-l din talie și înnodând cordonul strâns, să nu măture podeaua cu poala. Astfel îmbrăcată, duse hainele celelalte la parter, în spălătorie, și le vârî în mașină.

În camera de zi, bărbatul de pe ale cărui buze încercase să citească dispăruse. Ecranul gri rămase gol, în afară de cuvântul MUT, care sclișea galben. Găsi panoul pe care i-l arătase fratele ei. Celelalte canale pe care comută erau tot goale, tot gri, tot fără sonor.

Apăru și fratele ei, în chiloți și pantofi.

— Nu mănânci? o întrebă.

— Mai târziu. Nu mi-e foame.

— Te superi dacă eu mănânc?

Jill ridică din umeri.

— Crezi că-i Tata, nu? Ce-am găsit în pivniță.

— Da. N-am știut că așa arăți când mori.

— L-am văzut. La început nu te-am crezut. Dar l-am văzut cu ochii mei, a închis ușa pivniței. L-am auzit.

Fata nu spuse nimic.

— Crezi c-o să-l mai vedem?

— Nu.

— Așa, pur și simplu? A vrut să-l găsim, și l-am găsit, numai atât a vrut?

— Ne spunea că e mort, vorbea Jill cu glas plat, fără intonație. A vrut să știm că nu mai e pe-aici să ne ajute. Acum știm. Nu mănânci?

— Ba da...

— Dacă mai stai puțin, mănânc și eu cu tine. Ai văzut că nu mai merge televizorul?

- Nici înainte nu mergea.
- Poate. Măine plec în oraș. Mai ții minte poarta pe lângă care am trecut cu autobuzul?
- Băiatul dădu afirmativ din cap.
- Poplar Hill.
- Exact. Mă duc până acolo. Poate că-i descuiată, să treacă mașinile prin ea. Dacă nu e, o să mă cațăr cumva pe zid. E înconjurat de copaci și nu-i prea înalt. Aș vrea să vii cu mine, dar dacă nu vrei, eu merg oricum.
- Mergem amândoi. Acum hai să mâncăm.

Porniră a doua zi de dimineață, după ce închiseră ușa de la bucătărie, dar se asigurară că nu e încuiată. O luară în jos, pe drumul de acces lung, șerpuitor, pe care urcase autobuzul. Când casa se văzu tot mai puțin, Jill se opri și privi înapoi.

- Parcă fugim de acasă, rosti ea.
- Nu fugim, zise fratele ei.
- Nu știu.
- Lasă că știu eu. Ascultă, aceea e casa noastră. Tata a murit, așa că e a ta și a mea.
- Nu-mi trebuie, replică ea, dar, când clădirea dispăru de tot din vedere, adăugă: E singura pe care-o avem.

Drumul era lung, dar nu nesfârșit, iar la capătul lui, șoseaua – dacă i se putea spune așa – se întindea la stânga și la dreapta, liniștită și pustie.

- Mă gândeam că, dacă trec mașini, le putem facem semn, rosti băiatul. Sau poate că trece autobuzul.

— A crescut iarbă prin crăpături.

— Da, știu. Pe aici, Jelly.

Jimmy porni înainte cu cea mai serioasă expresie, ca întotdeauna, și foarte, foarte hotărât.

Fata țopăi în spatele lui.

— Vii la Poplar Hill cu mine?

— Dacă reușim să oprim o mașină sau un camion sau altceva, mă duc cu ei, dacă mă iau. Vii și tu.

Jill scutură din cap.

— Dacă nu reușim, mă duc la Poplar Hill, cum zici tu. Poate găsim pe cineva acolo să ne ajute.

— Sunt convinsă c-o să găsim pe cineva, încercă fata să pară mai încrezătoare decât era.

— Nu se mai vede nici o imagine la televizor. Am încercat toate canalele.

La trei pași în fața ei, băiatul nu privi înapoi.

— Și eu.

Fata mințea, nu le încercase chiar pe toate.

— Înseamnă că nu mai e nimeni la posturile de televiziune. La nici unul.

Fratele ei își dresese glasul și dintr-odată vorbi mai gros, ca adolescenții cu vocea în schimbare.

— Nici un om viu, oricum.

— Poate că mai trăiește cineva care nu știe cum să pornească aparatele, presupuse Jill. Poate că nu este curent, adăugă ea după o clipă.

Băiatul se opri și întoarse capul.

— La noi este.

— Înseamnă că mai trăiesc și alți oameni. Asta ziceam.

— Exact! Și mai înseamnă că s-ar putea să treacă o mașină pe-aici, asta ziceam eu.

O tufă mică, verde și proaspătă, creștea dintr-o fisură în șosea. La vederea ei, Jill avu impresia că o forță străină și imposibil de cunoscut le auzise vorbele și încerca să le arate, cu blândețe, că se înșelau. Se cutremură și adună în gând toate argumentele care susțineau că tufa se înșela, nu ei.

— În locul acela am văzut oameni vii. Nici șoferul nu avea nimic.

Poarta de fier era tot acolo, așa cum o zărise cu o zi înainte, grațioasă și solidă, între coloanele de piatră. Leii mârâiau și azi din vârful lor, iar pe placa de tablă de pe bare tot POPLAR HILL scria.

— E încuiată, o anunță fratele ei.

Scutură încuietorea ca să-i dovedească - un lacăt uriaș de alamă, care părea nou.

— Trebuie să intrăm.

— Bineînțeles. O să mă duc de-a lungul zidului, vezi? O să caut un loc pe unde să mă cațăr sau poate că s-a dărâmat pe undeva. Când găsesc ceva, vin să-ți spun.

— Vreau să te însoțesc.

Frica o cuprinsese rece, ca o pală de vânt. Dacă Jimmy pleca și nu-l mai vedea niciodată?

— Ascultă. Acasă aveai de gând să faci asta de una singură. Dacă poți s-o faci de una singură, atunci poți să rămâi aici zece minute și să te uiți după mașini. *Să nu vii după mine!*

Nu merse după el. Dar peste o oră, când fratele ei apărură tot zgâriat și murdar și vru să-i vorbească prin poartă, îl aștepta de cealaltă parte a zidului.

— Cum ai intrat? o întrebă, când fata apărură lângă el.

Jill ridică din umeri.

— Mai întâi zi-mi tu. Cum ai intrat?

— Am găsit un copăcel putred și căzut. Era destul de mic să-l târâi, dacă nu încercam să-l ridic. L-am proptit de zid, m-am urcat pe el și am sărit pe partea cealaltă.

— Atunci nu mai poți să ieși, îi spuse Jill și porni pe un drum care se depărta de poartă.

— Găsesc eu o cale. Tu cum ai intrat?

— Printre bare. Dar sunt cam strâmte și ruginite. Nu cred c-ai încăpea. Am așteptat aici o groază de vreme, adăugă ea, puțin răutăcioasă.

Aleea privată urca pe un deal printre șiruri de copaci zvelți, care-i amintiră lui Jill de fotomodele îmbrăcate în rochii verzi la parada modei. Ușa masivă a casei pătrate din vârful dealului era încuiată; iar când fratele ei bătu în ea cu inelul mare de alamă, dinăuntru nu se auzi decât ecoul, oricât de tare izbi cu el. Butonul drăgălaș, de culoarea perlei, pe care apăsă, produse doar niște sunete îndepărtate, care nu aduseră pe nimeni la ușă.

Uitându-se pe fereastra din stânga intrării, văzu un scaun de lemn cu perne maro-portocalii și un ecran gri de televizor.

Într-un colț, cuvântul MUT, scris cu litere galbene strălucitoare.

Dădură ocol casei și găsiră ușa de la bucătărie descuiată, așa cum o lăsaseră. Jill tocmai scotea carnea tocată de vită din tigaie, când se stinseră luminile.

— Asta înseamnă că nu mai mâncăm mâncare gătită, îi spuse fratelui ei. Aragazul e electric.

— O să se aprindă la loc, o asigură băiatul, încrezător. Dar nu se întâmplă.

Când veni noaptea, Jill se dezbracă în dormitorul întunecos pe care și-l aleseseră, în casa fără lumină, împăturind hainele pe care nu le vedea și așezându-le cât de bine putu pe un scaun invizibil, înainte de a se vâri în așternut.

Călduț și gol, veni și fratele ei, în clipa următoare.

— Știi, Jelly, îi spuse când o trase lângă el, cred că suntem singurii oameni care mai trăiesc în toată lumea.

INERȚIA

Nancy Kress

Nancy Kress este autoarea a paisprezece romane science-fiction și fantasy și a mai mult de optzeci de povestiri, adunate în *Trinity and Other Stories*, *The Aliens of Earth* și *Beaker's Dozen*. Nuvela ei *Beggars in Spain*, care mai târziu a devenit roman, a câștigat atât Premiul Nebula, cât și Hugo. A mai primit de încă două ori Nebula, o dată pentru povestirea *Out of All Them Bright Stars* și apoi pentru *The Flowers of Aulit Prison*, care a mai fost recompensată și cu și Theodore Sturgeon Memorial. În 2003, a obținut John W. Campbell Memorial pentru romanul *Spațiul probabilistic*²⁸.

În 2007 și 2008, a publicat alte trei cărți: o nouă culegere de povestiri la *Golden Gryphon Press*, un nou roman SF, *Steal Across the Sky*, și un thriller SF, *Dogs*, care, la fel ca povestirea următoare, vorbește despre o epidemie extrem de rapid transmisibilă.

Inerția spune povestea victimelor unei epidemii care desfigurează, internate în echivalentul modern al coloniilor de leproși. Kress afirmă că identitatea – cine ești, de ce ești aici, de ce ești ceea ce ești (și ce ar trebui să faci în acest sens) – reprezintă o idee centrală a operei ei, iar această poveste nu este o excepție.

La apusul soarelui, partea din spate a dormitorului a căzut. Acum e un perete, expunându-și cuiele și tencuiala albastră crăpată, iar în clipa următoare se transformă în scânduri, de fapt, într-un gard neregulat, înalt până la talie, cu marginile în același timp zimțate și îmblânite, parcă acoperite cu pudră.

²⁸ Ed. Lucman, 2006 (n. red.).

Prin deschizătură, un copac bolnăvicios se ițește în spațiul îngust dintre spatele barăcii noastre și spatele unei barăci din Cartierul E. Încerc să mă dau jos din pat să mă uit mai de aproape, dar astăzi artrita mă chinuie prea rău, de fapt din cauza asta mă și aflu în pat. Rachel se repede în dormitor.

— Ce s-a întâmplat, Buni? Ești teafără?

Dau din cap și arăt cu degetul. Fata se apleacă prin gaură, iar amurgul californian se întinde ca o aură în jurul părului. Dormitorul e și al ei; are salteaua sub patul meu cu baldachin, atins de vreme.

— Termite! La naiba! Nu știam că avem așa ceva. Sigur nu ai pățit nimic?

— Sunt bine. Eram în capătul opus al camerei, draga mea. Sunt bine.

— Păi va trebui s-o chemăm pe mama să aducă pe cineva să repare.

Nu zic nimic. Rachel se îndreaptă, îmi aruncă o căutătură rapidă și întoarce capul. Nu spun nimic despre Mamie, dar la o licărire bruscă a lămpii cu petrol mă uit drept la ea, doar pentru că e așa de plăcut să o privești. Nu e frumoasă, nici măcar printre cei de aici, cu toate că până acum boala i-a afectat numai partea stângă a feței. Încrêștitura de piele îngroșată, stricată, aspră ca o cârpă veche, nu e vizibilă deloc din dreapta. Însă are nasul mare, sprâncenele dese și lăsate și bărbia ca un ciot osos. Un nas onest, sprâncene expresive, ochi cenușii cinstiți, o bărbie care iese în evidență de câte ori înclină capul, ascultând cu înțelepciune – în ochii unei bunici, e frumoasă. Afară, nimeni n-ar vedea-o așa. Dar ar greși.

— Poate ar trebui să schimb un bilet de loterie pentru altă tencuială și cuie și să cârlesc chiar eu, zice ea.

— Termitele tot acolo o să fie.

— Mă rog, da, dar trebuie să facem ceva.

N-o contrazic. Are șaisprezece ani.

— Simți ce aer intră – o să îngheți noaptea în anotimpul ăsta. Pentru artrita ta ar fi groaznic. Acum vino în bucătărie, Buni, am făcut focul.

Mă ajută să ajung în bucătărie, unde soba de metal în care ard lemne răspândește o căldură plăcută care îmi face bine la încheieturi. Soba a fost donată coloniei cu un an în urmă de cine știe ce grup de caritate sau de interese pentru, presupun, vreo scutire de impozite care încă e valabilă în astfel de cazuri. Dacă mai e vreunul. Rachel îmi spune că primim în continuare ziare și, o dată sau de două ori, am învelit legumele din grădina noastră în unele care arătau destul de noi. Spune chiar că băiatul cel mic al familiei Stevenson lucrează pe un computer donat, legat în rețea în sala comună din Cartierul J, dar eu nu mai urmăresc legile fiscale de Afară. Nu întreb nici de ce Mamie a fost cea care a primit soba cu lemne, deși nu era o lună cu loterie.

Lumina din sobă e mai puternică decât flacăra de petrol din dormitor; observ că dincolo de preocuparea ei pentru peretele distrus, chipul ei e rumen de emoție. Pielea tânără strălucește de la bărbia inteligentă până la pielea stricată de boală, care desigur nu își schimbă niciodată culoarea. Îi surâd. La șaisprezece ani e atât de ușor să te emoționezi. O panglică nouă de pus în păr de la depozitul de donații, o privire din partea unui băiat, un secret împărtășit cu verișoara ei Jennie.

— Buni, spune, îngenunchind lângă scaunul meu, cu mâinile neliniștite pe mânerele de lemn uzat, Buni, avem un vizitator. De Afară. L-a văzut Jennie.

Continuu să zâmbesc. Nici Rachel, nici Jennie nu-și pot aminti de vremurile când coloniile de bolnavi aveau mulți vizitatori. Mai întâi, siluete voluminoase în costume anticontaminare, apoi, câțiva ani mai târziu, siluete mai suple în noile sani-costume. Încă mai erau introduși oameni de Afară, și, ani de zile, pe la punctele de control de la Graniță a existat trafic în ambele sensuri. Dar, desigur, nu are cum să-și amintească; nu se născuse încă. Mamie avea numai doisprezece ani când fusese introdusă aici. Pentru Rachel, un vizitator putea foarte bine să reprezinte un eveniment nemaipomenit. Întind mâna și o mângâi pe păr.

— Jennie a zis că el vrea să vorbească cu oamenii cei mai bătrâni din colonie, cei care au fost aduși aici bolnavi. A aflat de la Hal Stevenson.

— Chiar așa?

Părul ei e moale și mătăsos. La fel fusese și părul lui Mamie la vârsta aceasta.

— Poate va dori să-ți vorbească!

— Sunt aici.

— Dar nu ești încântată? Ce crezi că vrea?

Sunt scutită să-i răspund pentru că intră Mamie, cu prietenul ei, Peter Malone, urmând-o cu o plasă de cumpărături de la depozit.

La primul sunet al clanței, se ridică de lângă scaunul meu și se duce să răscolească în foc. Fața i se golește complet de expresie, cu toate că știu că e doar ceva temporar.

— Am ajuns! strigă Mamie, cu vocea ei ascutită de păpușă, și aerul rece din hol se rotește în jurul ei ca o apă limpede. Mamă dragă, cum te simți? Rachel! Nici nu-ți închipui, Pete a avut niște cartele în plus și ne-a luat pui! O să fac o tocăniță!

— A căzut peretele din dormitor, zise fata plat.

Nu se uită la Peter și la puiul lui înfășurat în plasă, dar eu mă uit. Afișează rânjetul lui răbdător, de lup. Presupun că a câștigat cartelele la poker. Are unghiile murdare. Pe bucata de ziar pe care o pot eu vedea scrie EȘEDINTELE CONFISCĂ C.

— Cum adică „a căzut”?

— A căzut pur și simplu. Avem termite.

Mamie se uită neajutorată la Peter, al cărui rânjet se lărgeste. Pot să prevăd ce-o să se întâmple: ceva mai târziu, o să aibă loc o scenă, nu neapărat pentru noi, cu toate că va avea loc în bucătărie, ca s-o putem urmări. Se va ruga frumos de bărbat să repare peretele. El va refuza, zâmbind. Atunci va face tot felul de aluzii la un schimb, fiecare fiind din ce în ce mai explicită. El va accepta să repare. Rachel și cu mine, neavând altă cameră încălzită în care să stăm, vom privi focul, podeaua sau propriii pantofi până când ei se vor retrage ostentativ în camera ei.

Ostentația e jenantă. Mamie a avut întotdeauna nevoie să demonstreze că este o femeie dorită.

Dar Peter o privește pe fată, nu pe ea.

— Puiul nu e de Afară, Rachel. E din curtea din Cartierul B. Te-am auzit spunând că sunt foarte curați.

— Mda, face fata scurt, nepoliticos.

Mamie își dă ochii peste cap.

— Spune „mulțumesc”, dragă. Pete s-a dat peste cap să facă rost de puiul ăsta.

— Mulțumesc.

— Nu poți să vorbești și tu mai din suflet? face ea, cu o nuanță sfredelitoare în voce.

— Mulțumesc, repetă fata.

Se îndreaptă spre dormitorul nostru cu trei pereți. Bărbatul, încă urmărind-o atent, mută puiul dintr-o mână în cealaltă. Plasa elastică imprimă linii pe pielea gălbuie a păsării.

— Rachel Ann Wilson!

— Las-o în pace, zice el calm.

— Ba nu, replică ea.

Printre cele cinci dungi încrucișate ale bolii, fața ei are trăsături răutăcioase.

— Ar putea cel puțin să învețe bunele maniere. Și vreau să audă ce avem de anunțat! Rachel, întoarce-te imediat!

Se întoarce din dormitor; știu că întotdeauna își ascultă mama. Se oprește în ușă, așteptând. Două suporturi goale de lumânări, ambele înnegrite de fum vechi, îi încadrează capul. De iarna trecută nu mai avem lumânări pentru ele. Mamie, cu fruntea încrețită de iritare, zâmbește luminos.

— O să avem cu toții o cină specială. Eu și Pete avem o veste. O să ne căsătorim.

— Așa e, zice și el. Felicități-ne.

Rachel, deja nemișcată, înțepenește și mai mult. Peter o privește atent. Mamie coboară ochii, roșind, iar eu simt un junghi de milă nerăbdătoare față de fiica mea, care își sprijină tinerețea celor treizeci și ceva de ani de o trestie așa de subțire ca Peter Malone. Îl fixez cu asprime. Dacă o

atinge vreodată pe fată... dar nu prea cred. Astfel de lucruri nu se mai întâmplă acum. Nu înăuntru.

— Felicitări, murmură ea.

Traversează camera să-și îmbrățișeze mama, care îi răspunde cu o fervoare teatrală. Peste câteva secunde, va începe să plângă. Peste umărul ei surprind chipul lui Rachel, pentru o clipă întristată și iubitoare, și las ochii în jos.

— Ei bine! Asta cere un toast! strigă Mamie veselă.

Face cu ochiul, încearcă o piruetă stângace și scoate o sticlă din fundul dulapului de bucătărie, pe care Rachel l-a câștigat la ultima loterie a donațiilor. Arată bizar în bucătăria noastră: lac alb strălucitor, cu aspect vag oriental, printre scaunele șchioape și masa zgâriată, cu sertarul rupt, pe care nimeni n-a încercat măcar să-l repare. Mamie desface sticla despre care eu nici nu știam că se află acolo. E șampanie.

Oare ce-au gândit cei din Afară când au donat șampanie unei colonii de bolnavi? Bieții amărâți, chiar dacă nu au niciodată nimic de sărbătorit... Sau iată ceva cu care nu vor ști ce să facă... Sau mai bine ei decât eu, atât timp cât cei bolnavi rămân înăuntru... Chiar nu contează.

— Ador șampania! strigă entuziastă; cred că a mai băut din ea. Aaa, uite, mai vine cineva să ne ajute să sărbătorim! Intră, Jennie, hai și bea puțină șampanie!

Jennie intră, zâmbind. Observ aceeași emoție care o însuflețise și pe Rachel înainte de anunțul mamei ei. Îi strălucește pe chip, unul frumos. Nu are urme de boală pe mâini sau pe față. Trebuie să le aibă pe undeva, s-a născut înăuntru, dar nimeni nu întreabă. Probabil, Rachel știe. Cele două fete sunt nedespărțite. Jennie, fiica fratelui soțului decedat al lui Mamie, este verișoara ei și, teoretic, Mamie este tutorele ei. Dar nimeni nu mai dă atenție unor astfel de lucruri, iar ea locuiește cu niște oameni într-o baracă din Cartierul vecin, cu toate că eu și Rachel am rugat-o să stea aici cu noi.

Scutură din cap iar părul ei frumos, atât de blond încât pare alb, îi atinge umerii, și roșește jenată, evitând să se uite la femeie.

— Mă mărit, Jennie, zice Mamie, coborându-și din nou ochii sfioasă.

Mă întreb ce a făcut, și cu cine, ca să obțină șampania.

— Felicitări! rostește tânăra călduros. Și ție, Peter.

— Spune-mi Pete, cere el, așa cum mai ceruse și înainte.

Îi surprind privirea lăcomă asupra lui Jennie. Ea nu o observă, dar un al șaselea simț – chiar și aici, înăuntru – o face să se tragă ușor înapoi. Știu că va continua să-i spună „Peter”.

— Mai ia șampanie. Rămâi la cină, îi zice Mamie.

Jennie măsoară din ochi cantitatea de șampanie din sticlă și mărimea puiului care sângerează pe masă. Le privește discret și apoi, evident, minte:

— Îmi pare rău, nu, noi am luat masa astăzi. Voiam doar să întreb dacă pot să aduc mai târziu pe cineva să te vadă, Buni. Un vizitator, zice și vocea ei coboară până la o șoaptă, iar strălucirea revine. De Afară.

Mă uit la ochii ei albaștri sclipitori, la chipul lui Rachel, și nu am inima să refuz. Deși bănuiesc cum se va desfășura vizita, dar fetele nu. Nu sunt bunica ei, dar îmi spune așa încă de când avea trei ani.

— Bine.

— O, mulțumesc! strigă, ea și Rachel uitându-se încântate una la alta. Mă bucur că ai acceptat, altfel poate nu am mai fi avut niciodată ocazia să vorbim de aproape cu vreun vizitator!

— Cu plăcere.

Sunt așa de tinere. Mamie pare iritată; anunțul ei a trecut pe planul secund. Peter se uită cum Jennie o îmbrățișează impulsiv pe Rachel. Dintr-odată știu că și el se întreabă unde se află boala pe corpul ei și cât e de întinsă. Îmi surprinde privirea și se uită în podea, cu ochii lui întunecați acoperiți de pleoape, pe jumătate rușinat. Dar numai pe jumătate. Un lemn trosnește în sobă, iar pentru o clipă focul se întetește.

În după-amiaza următoare, Jennie îl aduce pe vizitator. Mă surprinde imediat: nu poartă sani-costum și nu este sociolog.

În anii care au urmat internărilor, coloniile de bolnavi au avut o mulțime de vizitatori. Doctorii încă sperau să găsească un leac pentru creștele groase de piele cenușie care se răspândeau încet pe corpul oamenilor – sau deloc, deși nimeni nu știa de ce. Desfigurând. Urâtînd. Poate chiar omorând. Și transmisibile. Aici era marea problemă: erau transmisibile. Așadar, doctori în sani-costume au venit să caute cauze sau tratamente. Jurnaliști în sani-costume au venit să caute instantanee pe care să le întindă pe pagini întregi. Comitete de juriști în sani-costume au venit să caute informații, cel puțin până când Congresul le-a luat coloniilor dreptul la vot, la presiunea plătitorilor de impozite, la rândul lor presați, nemulțumiți de statutul nostru de dependenți de dolari. Iar sociologii au venit în turme, cu mini-camere de filmat în mâini, gata să înregistreze colapsul coloniilor prost organizate și bolnave, care degenerau într-o anarhie de bande de stradă, un loc unde supraviețuia doar cel puternic.

Mai târziu, cum asta nu s-a întâmplat, au venit alți sociologi, în sani-costume de tip nou, să înregistreze motivele pentru care coloniile nu se prăbușiseră conform previziunilor. Cu toții au plecat nemulțumiți. Nu exista nici un leac, nici o cauză, nici o poveste, nici un colaps, nici un motiv.

Sociologii au fost mai încăpățânați decât toți ceilalți. Jurnaliștii trebuie să fie pe fază și să vină cu povești interesante, dar sociologii nu trebuie decât să publice ceva. În plus, întreaga lor tradiție culturală le spunea că înăuntru, mai devreme sau mai târziu, societatea va degenera, formând zone de război. Privează-i pe oameni de electricitate (energia devenise scumpă), de poliție municipală (care refuza să meargă înăuntru), de libertatea de a pleca, de lupta politică, de slujbe, de autostrăzi, cinematografe, tribunale și învățământ primar de stat – și

violența neînfrânată va deveni instrument de supraviețuire. Așa spun toate canoanele culturale. Bucăți întregi de orașe rase de bombe. Împăratul muștelor. Proiectele Chicago. Filmele western. Memoriile celor din închisori. Bronx. Partea de est a L.A. Thomas Hobbes. Sociologii le știau pe toate.

Numai că nu s-a întâmplat așa.

Sociologii au așteptat. Înăuntru, am învățat să cultivăm legume și să creștem găini, care, după cum am aflat, mănâncă orice. Cei dintre noi pricepuți la computere și-au păstrat slujbele adevărate cu ajutorul modemurilor câțiva ani – poate chiar vreo zece –, înainte ca echipamentul să devină prea învechit și imposibil de înlocuit. Cei care fuseseră profesori au organizat școli pentru copii, deși presupun că programa a devenit tot mai simplă de la an la an: Rachel și Jennie nu par să știe prea multe despre istorie și științe. Medicii s-au folosit de medicamentele donate de corporații în schimbul deducerii de impozite și, după vreun deceniu, au început să-și pregătească ucenici. Un timp – s-ar putea să fi fost destul de îndelungat –, am ascultat la radio și ne-am uitat la televizor. Poate unii încă le folosesc, dacă cele donate mai funcționează.

În cele din urmă, sociologii și-au amintit de alte modele mai vechi de privare, discriminare și izolare din culturile mai mari. Shtetl-urile evreiești. Hughenoții din Franța. Fermierii amish. Modele autosuficiente, stagnând, dar evitând colapsul. Și, în timp ce ei își aduceau aminte, noi am organizat loterii, am pregătit ucenici, am raționalizat depozitele de hrană în funcție de necesități, ne-am înlocuit mobila ruptă cu altă mobilă ruptă, ne-am căsătorit și am avut copii. Nu am plătit impozite, nu am purtat războaie, nu am ținut alegeri, nu am oferit nici o dramă. După un timp – destul de lung –, vizitatorii au încetat să mai vină. Chiar și sociologii.

Dar iată-l pe acest tânăr, fără sani-costum, zâmbind cu ochii câprui pe sub părul des și negru și luându-mi mâna. Nu tresare când atinge pielea stricată de boală. Nici nu pare să catalogheze mobilierul din bucătărie pentru o înregistrare ulterioară: trei scaune, o imitație Queen Anne

donată și un autentic Joe Kleinschmidt de înăuntru; masa; soba cu lemne; dulapul oriental de lac sclipitor; chiuveta de plastic cu o pompă manuală conectată la rezervorul alimentat de o conductă din Afară; lada de lemne donate purtând inscripția „Dar din partea Boise-Cascade”; două fete tinere, inteligente, tandre și emoționate, pe care ar face bine să nu le trateze ca pe niște monștri creați de boală. A trecut mult timp, dar eu îmi amintesc.

— Bună ziua, doamnă Pratt. Eu sunt Tom McHabe. Vă mulțumesc că ați acceptat să stați de vorbă cu mine.

Aprob din cap.

— Despre ce o să discutăm, domnule McHabe? Sunteți ziarist?

— Nu. Sunt medic.

Nu mă așteptam. Nu mă așteptam nici la încordarea subită care îi traversă fața înainte de a se pierde într-un alt zâmbet. Cu toate că e destul de firesc să reacționeze așa: venind înăuntru, desigur, nu mai poate pleca niciodată. Mă întreb de unde a contractat boala. De foarte multă vreme nu au mai apărut cazuri noi în colonia noastră. Oare să fi fost duși, din vreun motiv politic, într-o altă colonie?

— Nu am boala, doamnă Pratt.

— Atunci de ce...

— Scriu un studiu despre progresul bolii la rezidenții vechi din colonii. Bineînțeles, trebuie să fac asta înăuntru, spune el și eu îmi dau imediat seama că minte.

Rachel și Jennie nu pricep, desigur. Stau de o parte și de alta a lui ca niște păsări flămânde, ascultând.

— Și cum o să scoți studiul de aici, odată scris?

— Radio pe unde scurte. Colegii mei îl așteaptă, explică, dar nu mă privește în ochi.

— Și studiul ăsta merită internarea permanentă?

— În cazul dumneavoastră cât de repede a progresat boala? Întreabă fără să răspundă.

Se uită la fața, mâinile și brațele mele, o analiză obiectivă și profesionistă, care mă face să decid că măcar partea asta din povestea lui e adevărată. E medic.

— Vreo durere în zonele afectate?

— Nici una.

— Incapacitate sau scăderea capacității de muncă drept rezultat al bolii?

Rachel și Jennie par ușor nedumerite; el mă testează să vadă dacă înțeleg terminologia.

— Nu.

— Vreo schimbare în ultimii ani a aspectului primelor zone de piele afectate? Modificări de culoare, densitate a țesutului sau dimensiune a creștelor îngroșate?

— Nu.

— Alte schimbări pe care nu le-am menționat?

— Nu.

Dă din cap și se leagănă pe călcâie. E calm, pentru cineva care e pe cale să capete el însuși pielea stricată, care nu creează disconfort, a bolii. Aștept să văd dacă o să-mi spună de ce se află de fapt aici. Tăcerea se prelungește. În cele din urmă, rostește:

— Ați fost expert contabil.

— Vrea cineva un pahar de suc? Întreabă Rachel în același timp.

McHabe acceptă bucuros. Cele două fete, fericite să aibă ceva de făcut, se ocupă cu pomparea de apă rece, strivirea piersicilor din conservă și amestecarea sucului într-un urcișor de plastic maroniu, cu o adâncitură într-o parte, unde s-a atins de soba încinsă.

— Da, am fost expert contabil. Ce-i cu asta?

— Acum sunt în afara legii.

— Experții contabili? De ce? Pilonii de bază ai societății, spun, și îmi dau seama cât de mult a trecut de când n-am mai folosit astfel de cuvinte; au gust metalic, de tinichea veche.

— Nu mai e așa. Fiscul calculează toate taxele și trimite fiecărei familii o factură tipizată. Calculele prin care ajung la fiecare cifră în parte sunt secrete. Ca să împiedice inamicii străini să ghicească veniturile disponibile pentru apărare.

— Aha.

— Unchiul meu a fost expert contabil.

— Și acum ce e?

— Nu mai e expert contabil.

Nu zâmbește. Jennie ne oferă câte un pahar de suc, mie și apoi lui McHabe, iar el zâmbește. Tânăra pleacă genele și o undă de culoare se furișează pe obraji ei. Ceva se mișcă în spatele ochilor lui McHabe. Dar nu e ca la Peter; nu e deloc la fel.

Mă uit la Rachel. Nu pare să fi observat nimic. Nu e geloasă sau îngrijorată ori rănită. Mă relaxez puțin.

— Ați publicat și niște articole în revistele de popularizare a istoriei, îmi spune McHabe.

— Cum de știi?

Din nou nu îmi răspunde.

— O combinație neobișnuită de talente, contabilitatea și istoria.

— Presupun că da, zic fără interes. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Pot să întreb ceva? se adresează Rachel lui McHabe.

— Sigur!

— Afară aveți leacuri care să vindece lemnul de termite?

Chipul ei e extrem de serios. McHabe nu râde, iar eu admit - recunosc - că e un om plăcut. Îi răspunde amabil:

— Noi nu vindecăm lemnul, ci eliminăm termita. Cel mai bun mod este să folosești în construcții lemn saturat cu creozot, o substanță chimică ce nu le place, așa că nu intră. Dar trebuie să existe chimicale care să le omoare și după ce s-au instalat deja. O să întreb și o să vă aduc ceva la următoarea mea incursiune înăuntru.

Următoarea lui incursiune înăuntru. Aruncă bomba ca și cum circulația din Afară înăuntru și invers ar fi firească. Ochii lui Rachel și ai lui Jennie se măresc; amândouă se uită la mine. La fel și McHabe, iar privirea lui e un studiu rece, o apreciere a reacțiilor mele. Se așteaptă ca eu să cer detalii sau chiar să mă înfurii pentru că minte, dar a trecut mult de când nu am mai gândit în asemenea termeni, și mi-e greu. Și nici nu știu dacă minte sau nu, dar până la urmă ce mai contează? Câțiva oameni de Afară vin în colonia noastră - cum ne-ar afecta? Nu ar fi o imigrare masivă, iar emigrare nu va fi deloc.

— De ce vă aflați de fapt aici, doctore McHabe? rostesc calm.

— V-am spus, doamnă Pratt. Ca să evaluez progresele bolii.

Nu spun nimic. El adaugă:

— Poate că ați vrea să aflați mai multe despre cum e astăzi Afară.

— Nu în mod special.

— De ce?

Ridic din umeri.

— Ne lasă în pace.

Mă cântărește din ochi.

— Mie mi-ar plăcea să aud despre cum e Afară, zice Jennie timid.

Înainte ca Rachel să poată adăuga „Și mie”, ușa se deschide violent și Mamie intră cu spatele în încăpere, strigând în hol în urma ei:

— Și să nu te mai întorci niciodată! Să nu crezi că o să te mai las să mă atingi după ce i-ai tras-o unei... unei... Sper să aibă o boală venerică și s-o iei pe...

Îl vede pe McHabe și se întrerupe, dar tot corpul îi tremură de furie. Un răspuns slab din hol, ale cărui cuvinte sunt neinteligibile din scaunul meu de lângă foc, o fac să icnească și să devină și mai roșie. Trânțește ușa, izbucnește în lacrimi și fuge în dormitorul ei, trântind și ușa acestuia.

Rachel se ridică.

— Lasă-mă pe mine, iubito, zic, dar înainte să mă pot ridica - artrita mea e mult mai bine acum -, fata dispare în camera mamei ei.

Bucătăria răsună de liniște jenantă.

Tom McHabe se pregătește să plece.

— Stai jos, doctore, îi spun, sperând că, dacă el rămâne, Mamie își va reține istericalele și Rachel va ieși mai curând din cameră.

McHabe pare nehotărât. Apoi Jennie intervine:

— Da, te rog, rămâi. Ne povestești... - îi observ sfiala, dorința de a nu părea proastă - despre cum sunt oamenii Afară?

Rămâne. Uitându-se la ea, dar vizându-mă pe mine, vorbește despre ultima versiune a legii marțiale, despre eșecul Gărzii Naționale de a-i ține sub control pe protestatarii față de războiul din America de Sud, care ajunseseră la limita zonei cu gard electrificat a Casei Albe; despre puterea crescândă a mișcării underground a Fundamentalistilor, pe care celelalte mișcări underground o numeau „banda lui Dumnezeu”. Ne povestește despre industriile care pierd teren în mod constant în fața competitorilor coreeni și chinezi, despre rata șomajului în creștere, jocul politicilor etnice, orașele în flăcări. Miami. New York. Los Angeles - cele care se revoltaseră ani de-a rândul. Acum mai sunt Portland, St. Louis, Atlanta, Phoenix, Grand Rapids arzând. E greu de imaginat.

— Din câte pot eu să-mi dau seama, donațiile la depozitul nostru nu au încetat.

Se uită din nou la mine analizându-mă cu șiretenie, cântărind ceva ce eu nu pot vedea, apoi atinge marginea sobei cu o gheată. Observ că e la fel de veche și scâlciată ca ale noastre.

— O sobă făcută în Coreea. Acum ei fac aproape toate donațiile. Ține de relațiile publice. Chiar și o mare parte dintre kongresmenii legii marțiale au rude înăuntru, deși acum nu mai recunosc. Asiaticii au încheiat înțelegeri privind protecția completă, cu toate că, bineînțeles, donațiile către voi sunt numai o mică parte a acestora. Dar aproape tot ce aveți înăuntru este gălbejit.

Acest tânăr amabil care îmi aduce vești într-o notă atât de liberală folosește cuvântul cu naturalețe, iar acest lucru îmi spune mai multe despre Afară decât toate buletinele și rezumatele lui.

— Am văzut... Cred că era un bărbat asiatic. Ieri, rostește împiedicat Jennie.

— Unde? Întreb tăios.

Foarte puțini americani asiatici contractaseră boala; încă un lucru pe care nu-l înțelegea nimeni. În colonia noastră nu există nici unul.

— La Graniță. Un gardian. Alți doi bărbați îl loveau și îl insultau, noi n-am auzit prea bine prin difuzoare.

— Noi? Tu și Rachel? Ce-ați căutați acolo? zic, și-mi aud propria intonație.

Granița, o fâșie largă și pustie de pământ, e înțesată de mine și sârmă ghimpată pentru a ne ține pe noi, contagioșii, înăuntru. Este înconjurată de kilometri de teren desfrunzit și dezinfectat, otrăvit preventiv cu chimicale, dar chiar și așa există patrule de soldați apatici care comunică cu cei aflați înăuntru prin difuzoare plasate la fiecare kilometru, de ambele părți ale sârmei ghimpate. Atunci când în colonie se întâmpla un furt, un viol sau – o singură dată, în primii ani – o crimă, acest lucru avea loc la Graniță. Când cei plini de ură veneau să ne facă rău, pentru că înainte de instalarea gardului electricat și a sârmei ghimpate eram ținte ușoare și nici o Poliție nu i-ar fi urmărit înăuntru, soldații și, uneori, chiar oamenii noștri îi opreau pe Graniță. Morții noștri sunt îngropați acolo. Iar Rachel și Jennie, Dumnezeuule, bânduind...

— Ne-am dus să-i întrebăm pe paznici prin difuzoare dacă știi cum să oprească termita, răspunde Jennie logic. La urma urmelor, treaba lor e să oprească lucrurile, adică microbi și altele. Ne-am gândit că ar putea să ne spună cum să scăpăm de termite. Ne-am gândit că ar putea să aibă vreo pregătire specială în sensul ăsta.

Ușa dormitorului se deschide și apare Rachel, cu chipul ei tânăr mohorât. McHabe îi zâmbește, apoi privirea lui revine la Jennie.

— Nu cred că soldații sunt antrenați să oprească termita, dar cu siguranță eu o să vă aduc ceva data viitoare când o să vin înăuntru.

Iarăși vorbele astea. Însă Rachel nu spune decât:

— O, bine. Astăzi am tot cerut rigips, dar chiar dacă obțin, se va întâmpla același lucru dacă nu facem ceva să le oprim.

— Știați că termitele își aleg o regină? spune McHabe. Un sistem de vot strict monitorizat. E un fapt obiectiv.

Rachel zâmbește, deși nu cred că înțelege pe deplin.

— Iar furnicile pot doborî un arbore de cauciuc.

Începe să cânte, un cântec vechi din copilăria mea. High Hopes. Frank Sinatra stereo – dinainte de apariția CD-urilor, dinainte de apariția multor lucruri –, ceai cu gheață și Coca Cola în pahare înalte într-o după-amiază de duminică, mătușile și unchii stând în bucătărie, fotbal la televizorul din sufragerie, aflat lângă o măsuță cu o vază de cristal în care se găsește ultima crizantemă purpurie din grădină. Aroma după-amiezii târzii de duminică, picantă, dar nu foarte puternică, ultimul weekend înainte ca marele autobuz galben al școlii să treacă pe acolo luni dimineată.

Jennie și Rachel, bineînțeles, nu simt nimic din toate astea. Ele nu aud decât niște cuvinte plăcute cu un glas de bariton și un ritm simplu, pe care ele îl pot urmări, speranță și curaj în versurile naive. Sunt încântate. Se alătură refrenului după ce McHabe îl repetase de câteva ori, apoi îi cântă trei melodii populare de la petrecerile din Cartier, îi mai prepară un suc și încep să-i pună întrebări despre Afară. Întrebări simple: Ce mănâncă lumea? De unde fac rost de mâncare? Cu ce se îmbracă? Toți trei continuă să discute când eu mă duc la culcare, artrita începând în cele din urmă să-mi provoace dureri. Arunc priviri spre ușa închisă a lui Mamie cu o tristețe la care nu mă așteptam și pe care n-o pot numi.

— Ticălosul ăla ar face bine să nu se mai apropie vreodată de mine, zice Mamie a doua zi de dimineată.

E o zi însorită și eu stau lângă singura noastră fereastră, împletind o pătură ca să-mi dezmoțesc degetele și mă întreb dacă lâna donată provine de la o oaie coreeană sau chineză. Rachel s-a dus cu Jennie să lucreze la adâncirea unei fântâni din Cartierul E; oamenii tot plănuiau de săptămâni întregi și se pare că în sfârșit cineva reușise să organizeze ceva. Mamie stă șleampătă la masă, cu ochii roșii de plâns.

— L-am prins regulând-o pe Mary Delbarton, scâncește ca un copil de doi ani. Mamă... o regula pe Mary Delbarton.

— Părăsește-l.

— Aș rămâne iar singură, spune cu o oarecare demnitate, care nu durează prea mult. Nemernicul își face de cap cu târfa aia la o zi după ce ne-am logodit, și eu rămân iar singură!

Nu rostesc o vorbă; nu e nimic de zis. Soțul ei a murit cu unsprezece ani în urmă, când Rachel avea numai cinci ani, ca urmare a unui tratament experimental testat de medicii guvernului. Coloniile furnizau cobai. Muriseră șaptesprezece oameni din patru colonii, iar guvernul întrerupsese finanțarea și interzisese intrarea sau ieșirea din coloniile de bolnavi. Riscul de contaminare era prea mare, afirmaseră. Era pentru protecția cetățenilor țării.

— N-o să mă mai atingă niciodată! spune ea, cu lacrimi pe gene.

Una dintre ele alunecă doi centimetri până ajunge la pielea stricată a bolii, apoi pornește lateral spre gură. Mă întind și i-o șterg.

— Netrebnicul!

Până seara, ea și Peter se împacă. Stau unul lângă altul, și degetele lui se târăsc în sus pe coapsa ei sub presupusa acoperire a mesei. Mamie își strecoară mâna sub fesele lui. Rachel și Jennie întorc ochii, Jennie roșind ușor. Am o scurtă străfulgerare a unei amintiri, cum nu mai avusesem de ani de zile: eu însămi la optsprezece ani, în primul an la Yale, într-un imens pat de alamă cu așternuturi cu imprimeu geometric și cu un bărbat roșcovan pe care îl cunoscusem cu trei ore înainte. Dar aici, înăuntru... aici sexul, ca toate celelalte, se mișcă mult mai încet, cu mult mai multă atenție, mult mai intim. Oamenii se temuseră prea multă vreme că boala aceasta, asemenea celei anterioare, s-ar transmite sexual. Mai era și rușinea de trupurile urâte, acoperite de pielea stricată. Nu sunt sigură că Rachel a văzut vreodată vreun bărbat dezbrăcat.

— Așadar miercuri e dans în Cartier, spun ca să nu tac.

— În Cartierul B, zice Jennie, iar ochii ei albaștri scilipesc. Cu orchestra care a cântat vara trecută pentru Cartierul E.

— Chitări?

— A, nu! Aveau o trompetă și o vioară, explică Rachel vizibil impresionată. Ar trebui să-i asculți cum cântă împreună, Buni e cu totul altfel decât chitățile. Vino la petrecere!

— Nu prea cred, iubito. Vine și doctorul McHabe?

După expresiile ambelor chipuri îmi dau seama că presupunerea e corectă.

— Vrea să vorbească mai întâi cu tine, câteva minute înainte de petrecere. Dacă ești de acord, rostește Jennie șovăitor.

— De ce?

— Nu știu... nu sunt sigură.

Nu se uită în ochii mei: nu vrea să-mi spună, nu vrea să mintă. Înăuntru, îmi dau seama pentru prima dată, majoritatea copiilor nu sunt mincinoși. Și, când mint, nu se pricep deloc. Sunt foarte discreți, dar trebuie să fie o discreție cinstită.

— O să te întâlnești cu el? întreabă Rachel cu pasiune.

— O să mă întâlnesc.

Mamie își desprinde privirea de Peter suficient cât să adauge tăios:

— Dacă e vorba de tine sau de Jennie, ar trebui să se întâlnească cu mine, domnișoară, nu cu bunica ta. Eu sunt mama ta și tutorele lui Jennie, nu uita.

— Nu, mamă.

— Nu-mi place tonul tău, duduie!

— Îmi pare rău, replică tânăra pe același ton.

Jennie coboară ochii jenată. Dar înainte ca femeia să se lanseze într-o reală demonstrație de indignare maternă, bărbatul îi șoptește ceva în ureche și ea își pune mâna peste gură chicotind.

Mai târziu, când nu rămânem în bucătărie decât noi două, îi spun încet lui Rachel:

— Încearcă să n-o superi pe mama ta, iubito. Nu se poate abține.

— Da, Buni, zice ea supusă.

Însă eu aud neîncrederea din voce, o neîncredere înăbușită de dragostea ei pentru mine și chiar pentru mama ei, dar care totuși există. Nu crede că Mamie nu se poate abține. Născută înăuntru, nu e vina ei că ignoranța o împiedică să înțeleagă lucrurile pe care mama ei consideră că le-a pierdut.

Șase zile mai târziu, când îmi face cea de-a doua vizită, chiar înaintea petrecerii din Cartier, Tom McHabe pare diferit. Uitasem că există oameni care radiază o asemenea energie și hotărâre, încât fac până și aerul să scânteieze. Stă cu picioarele ușor depărtate, flancat de fete, amândouă îmbrăcate în fustele de dans. Jennie și-a împletit o fundă roșie printre buclele blonde; strălucește ca o floare. O atinge ușor pe umăr și îmi dau seama după privirea cu care ea îi răspunde că se petrece ceva între ei. Mi se strânge gâtul.

— Vreau să fiu cinstit cu dumneavoastră, doamnă Pratt. Am vorbit cu Jack Stevenson și Mary Kramer, și cu alți câțiva din Cartierele C și E, și am început să înțeleg cum trăiți voi aici. Puțin, oricum. O să le spun și domnului Stevenson și doamnei Kramer ce o să vă spun, dar am vrut să fiți prima.

— De ce? întreb, mai aspru decât intenționez – sau cred că intenționez –, însă tonul meu nu-l deranjează.

— Pentru că sunteți unul dintre cei mai bătrâni supraviețuitori ai bolii. Pentru că ați avut o educație serioasă Afară. Pentru că soțul fiicei dumneavoastră a murit din cauza axoperidinei.

În aceeași clipă îmi dau seama ce urmează și îmi mai dau seama că Rachel și Jennie au auzit deja. Îl ascultă cu atenția unor copii care, cu gura întredeschisă, aud o poveste minunată, dar cunoscută. Dar oare o înțeleg? Rachel nu a fost de față când tatăl ei a murit în cele din urmă, gâfâind după un aer pe care plămânii lui nu-l mai puteau folosi.

McHabe rostește, uitându-se la mine:

— De când au murit acei oameni s-au făcut multe cercetări asupra bolii, doamnă Pratt.

— Ba nu. E prea riscant, așa a declarat guvernul vostru.

Văd că observă pronumele.

— Administrarea oricărui fel de medicament e ilegală, într-adevăr. Pentru reducerea contactului cu cei contagioși.

— Și cum au avut loc aceste „cercetări”?

— De către medici dispuși să ajungă înăuntru și să nu mai iasă niciodată. Datele se transmit numai prin laser. Codate.

— Care medic sănătos ar fi dispus să intre aici știind că nu o să mai iasă niciodată?

McHabe zâmbește; din nou sunt izbită de spontaneitatea energiei lui.

— O, ați fi surprinsă. Am avut trei medici în interiorul coloniei din Pennsylvania. Unul trecut de vârsta pensionării. Altul, un catolic de modă veche, care și-a închinat cercetările lui Dumnezeu. Despre al treilea nimeni nu știe nimic, un tip încăpățânat, care era un cercetător strălucit.

Era.

— Și tu.

— Nu, zice încet McHabe. Eu intru și ies.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

— Au murit.

Face o scurtă mișcare întreruptă cu mâna dreaptă și-mi dau seama că este, sau a fost, fumător. Cât timp întinsesem astfel mâna după o țigară inexistentă? Aproape douăzeci de ani. Țigările nu se numără printre lucrurile pe care le donează oamenii; sunt prea valoroase. Însă tot mai recunosc mișcarea.

— Doi dintre cei trei doctori au contractat boala. Au lucrat atât pe ei înșiși, cât și pe voluntari. Apoi, într-o zi, guvernul a interceptat transmisia de date, a intrat și a distrus totul.

— De ce? întreabă Jennie.

— Cercetările asupra bolii sunt ilegale. Tuturor celor de Afară le e frică de o scurgere: un virus care să scape cumva printr-un țânțar, o pasăre, chiar un spor.

— În toți anii ăștia nu a scăpat nimic, zice Rachel.

— Nu. Dar guvernul se teme că, dacă cercetătorii încep să disece și să combine genele, s-ar putea crea viruși mai rezistenți. Tu nu înțelegi lumea de Afară. Totul este ilegal. Este cea mai opresivă perioadă din istoria Americii. Toată lumea se teme.

— Tu nu, zice Jennie atât de încet, încât abia o aud.

McHabe îi oferă un surâs care îmi face inima să se răsucească.

— Unii dintre noi nu au renunțat. Cercetările continuă. Dar totul e în secret, teoretic. Și am aflat multe. Am aflat că virusul nu afectează doar pielea. Există...

— Taci, îi cer, fiindcă observ că e pe cale să spună ceva important. Taci o clipă. Lasă-mă să mă gândesc.

Așteaptă. Fetele se uită la mine, amândouă strălucind de emoție. În cele din urmă îmi găsesc vorbele.

— Vrei ceva, doctore McHabe. Toată cercetarea asta vrea ceva de la noi, nu e numai pură bucurie a științei. Dacă Afară lucrurile stau așa de rău cum spui, trebuie să existe o mulțime de boli pe care le puteți cerceta fără să vă sinucideți, o mulțime de necesități ale propriilor voștri oameni - el aprobă din cap, cu ochii sclipind - dar tu ești aici. Înăuntru. De ce? Noi nu mai avem simptome noi sau interesante, abia supraviețuim, celor de Afară a încetat să le mai pese ce se întâmplă cu noi cu mult timp în urmă. Noi nu reprezentăm nimic. Așadar, de ce ești aici?

— Greșiți, doamnă Pratt. Aici se petrece ceva interesant. Ați supraviețuit. Societatea voastră a regresat, dar nu a colapsat. Funcționează în niște condiții în care, teoretic, e imposibil de trăit.

Aceleași vechi porcării. Ridic din sprâncene. El fixează focul cu privirea și rostește încet:

— Să spui că în Washington sunt revolte nu înseamnă nimic. Ar trebui să vezi un copil de doisprezece ani aruncând o bombă artizanală, un bărbat despicat de la gât până la scrot pentru că mai are o slujbă la care să se ducă și vecinul lui nu, o fetiță de trei ani lăsată să moară de

foame pentru că cineva a abandonat-o ca pe un pisoier nedorit... Voi nu știți. Așa ceva nu se întâmplă înăuntrul.

— Noi o ducem mai bine decât ei, zice Rachel.

Mă uit la nepoata mea. Vorbește simplu, fără emfază, cu un fel de mirare. În lumina focului pielea îngroșată și cenușie de pe obrazul ei lucește într-un maroniu pal.

— Probabil că da. Începusem să vă spun mai devreme că s-a descoperit că virusul nu afectează doar pielea. Alterează și zonele receptoare ale transmisiilor nervoase situate în creier. Este o transformare relativ lentă, din cauza asta valul de cercetări din anii de început a ratat-o. Însă este reală, la fel de reală ca transformările mai rapide produse de, să zicem, cocaină. Mă urmăriți, doamnă Pratt?

Aprob. Fetele nu par nedumerite, cu toate că nu cunosc vocabularul, și deduc că probabil le explicase toate acestea mai devreme, în alți termeni.

— Pe măsură ce boala progresează către creier, receptorii care primesc încet impulsurile excitante devin mai greu de activat, iar cei care primesc impulsuri inhibitoare devin mai ușor de activat.

— Vrei să spui că devenim mai proști.

— A, nu! Inteligența nu este deloc afectată. Rezultatele sunt de ordin emoțional și comportamental, nu intelectual. Deveniți voi toți - mai calmi. Fără înclinații spre acțiune sau inovație. Mai lenți, dar categoric deprimați.

Focul arde înăbușit. Iau văturaiul, ușor îndoit de când cineva încercase să-l utilizeze drept rangă, și zgândăresc bușteanul, care este un obiect sintetic din pastă de lemn perfect modelată și ștanțată cu „Donat de Weyerhaeuser-Seyyed”.

— Nu mă simt deprimată, tinere.

— E o deprimare a sistemului nervos, una de tip nou - fără lipsa de speranță asociată în general cu depresia clinică.

— Nu te cred.

— Zău? Cu tot respectul, când a fost ultima dată când - dumneavoastră sau orice conducător în vârstă al Cartierului

- ați impus vreo schimbare semnificativă în modul în care se fac lucrurile aici înăuntru?

— Uneori lucrurile nu se pot schimba în sens constructiv. Pot fi doar acceptate. Asta nu e chimie, e realitate.

— Nu și Afară, zise McHabe trist. Afară nu există schimbări constructive acceptate. Domnește violența. Înăuntru nu există violență aproape deloc după primii ani, chiar dacă resursele voastre se restrâng din ce în ce mai mult. Când ați gustat ultima oară untul, doamnă Pratt, sau ați fumat o țigară, sau v-ați luat o pereche nouă de pantaloni? Știți ce se petrece Afară când bunurile de consum devin indisponibile și nu există poliție în zona respectivă? Dar înăuntru voi distribuiți ceea ce aveți cât de cinstit puteți sau vă descurcați fără. Nu vă revoltați, nu jefuiți, nu vă roade invidia. Nimeni de Afară nu a știut de ce. Acum, știm.

— Invidie există.

— Dar nu erupe în furie.

De fiecare dată când unul dintre noi vorbește, fetele întorc capetele să ne privească, precum spectatorii captivați de un meci de tenis. Ceva ce nici una dintre ele nu a văzut. Pielea lui Jennie strălucește ca sideful.

— Nici tinerii noștri nu sunt violenți, iar la unii dintre ei boala nu a avansat prea mult.

— Învață de la cei bătrâni cum să se poarte, la fel cum fac copiii pretutindeni.

— Eu nu mă simt deprimată.

— Vă simțiți plină de energie?

— Sufăr de artrită.

— Nu la asta mă refeream.

— La ce te refereai, doctore?

Din nou mișcarea furișă, neliniștită, după o țigară inexistentă. Dar vocea lui e liniștită.

— Cât timp v-a luat să utilizați insecticidul pe care i l-am adus lui Rachel contra termitelor? Mi-a spus că i-ați interzis și consider că ați avut dreptate; e un produs periculos. Câte zile au trecut înainte ca dumneavoastră sau fiica dumneavoastră să-l împrăștiati?

Substanța chimică stă încă în bidon.

— Cât de furioasă vă simțiți acum, doamnă Pratt? continuă el. Pentru că eu cred că noi doi ne înțelegem, și că bănuți acum de ce mă aflu aici. Dar nu țipați și nu mă dați afară, nici măcar nu-mi spuneți ce părere aveți despre mine. Mă ascultați cu calm și acceptați ceea ce vă spun, cu toate că știți ce vreau să...

Ușa se deschide și el se întrerupe. Mamie intră smucit, urmată de Peter. Se încruntă și bate din picior.

— Unde-ai fost, Rachel? Am stat afară să te așteptăm zece minute! Dansul a început deja!

— Încă puțin, mamă. Vorbim.

— Vorbiți? Despre ce? Ce se petrece?

— Nimic, zice McHabe. Îi puneam mamei dumneavoastră câteva întrebări despre viața înăuntru. Îmi pare rău că a durat atât.

— Mie nu-mi pui niciodată întrebări. Și, în plus, vreau să dansez!

— Luați-o voi doi înainte, le aduc eu pe fete, spune el.

Mamie își mușcă buza de sus. Înțeleg dintr-odată că ar vrea să meargă pe stradă între Peter și McHabe, ținându-i de braț pe amândoi, cu fetele în urmă. McHabe îi înfruntă privirea calm.

— Bine, dacă asta vreți, zice ea chinuit. Hai, Pete!

Trânțește ușa în urmă.

Mă uit la el, nevrând să pun întrebarea de față cu Rachel, încrezându-mă că-mi va înțelege motivul. Pricepe.

— În cazul deprimării clinice, există întotdeauna un mic procent pentru care boala se manifestă nu prin pasivitate, ci prin iritabilitate. Ar putea fi același lucru. Nu știm.

— Buni, zice Rachel, ca și cum nu s-ar mai fi putut abține, are un tratament.

— Numai pentru manifestările cutanate, spune McHabe repede, și îmi dau seama că n-ar fi vrut s-o dezvăluie atât de direct. Nu și pentru efectele asupra creierului.

— Cum puteți vindeca una separat de cealaltă? nu mă pot abține să nu întreb.

Își trece mâna prin păr. Un păr des, castaniu. Mă uit la Jennie cum îi urmărește mâna.

— Țesuturile pielii și cele ale creierului nu sunt la fel, doamnă Pratt. Virusul atacă pielea și creierul în același timp, dar schimbările în țesuturile creierului, care sunt mult mai complexe, durează mai mult până să poată fi detectate. Și nu sunt reversibile – țesutul nervos nu se regenerează. Dacă te tai la deget, în cele din urmă celulele avariate vor fi înlocuite și degetul se va vindeca. La naiba, dacă ești destul de tânăr, e posibil să crească un vârf de deget cu totul nou. Așa ceva încearcă să facă tratamentul. Dacă însă e afectat cortexul, acele celule sunt pierdute pentru totdeauna. Și dacă o altă parte a creierului nu învață să compenseze, comportamentele guvernate de acele celule sunt schimbate pentru totdeauna.

— Schimbate în deprimare, adică.

— În calm. În limitarea de la acțiune... Țara are nevoie cu disperare de astfel de limitări, doamnă Pratt.

— Așadar, vrei să iei câțiva dintre noi Afară, să ne vindeci pielea stricată și să lași „deprimarea” să se răspândească: „limitarea”, „încetineala în acțiune”...

— Avem acolo destulă acțiune. Și nimeni nu o poate controla – este ceva negativ. Acum avem nevoie să liniștim totul puțin... cât mai există ceva de liniștit.

— Ați infecta întreaga populație...

— Lent. Cu blândețe. Pentru binele lor...

— Și asta o decideți voi?

— Având în vedere alternativa, da. Pentru că funcționează. Coloniile rezistă, în ciuda tuturor privațiunilor. Și rezistă datorită bolii!

— Fiecare caz nou va avea piele stricată...

— Pe care o vom vindeca.

— Tratamentul vostru este bun, doctore? Tatăl lui Rachel a murit în urma unui tratament ca al vostru!

— Nu ca al nostru, spune, și aud în glasul lui convingerea fermă a tinereții, a energiei, a lumii de Afară. E ceva nou, complet diferit din punct de vedere medical. Acesta este tipul bun.

— Și vrei ca eu să încerc acest tip bun pe post de cobai.

Urmează un moment de tăcere electrică. Ochi se mișcă: cenușii, albaștri, căprui. Chiar înainte ca Rachel să se ridice de pe scaun sau ca McHabe să rostească...

— Noi credem că cele mai bune șanse de a evita cicatricile sunt la oameni tineri, fără manifestări puternice la nivelul pielii.

... Știu. Rachel mă strânge în brațe. Iar Jennie - cu panglica roșie împletită în păr, stând pe scaunul ei rupt ca pe un tron, care niciodată nu auzise de neurotransmițători, viruși lenti sau calculații de risc - rostește simplu:

— Trebuie să fiu eu - și se uită la McHabe cu ochii sclipind de dragoste.

Refuz. Îl dau afară și refuz. Stau de vorbă cu ambele fete și refuz. Ele se uită una la alta nefericite, iar eu mă întreb cât timp va dura până să-și dea seama că pot acționa și fără permisiune, fără a se supune. Dar ele nu au făcut niciodată astfel.

Ne certăm aproape o oră și pe urmă insist ca ele să meargă la dans și să le însoțesc. Noaptea e rece. Jennie își pune un pulover împletit de mână care îi acoperă formele de la gât la genunchi. Rachel își îmbracă haina ei donată, din material sintetic zdrențuit la manșete și la poale. Când ieșim pe ușă, mă oprește cu o mână pe braț.

— Buni... de ce ai refuzat?

— De ce? Iubito, îți tot spun de o oră. Riscul, pericolul...

— Din cauza asta? Sau... simt în întunericul holului cum devine din ce în ce mai hotărâtă. Sau pentru că... - nu te supăra, Buni, te rog, nu te supăra pe mine -, pentru că tratamentul este ceva nou, o schimbare? Un... lucru diferit, pe care nu-l vrei pentru că este interesant? Așa cum a spus Tom?

— Nu, nu de asta, zic, și o simt încordându-se lângă mine, dar pentru prima dată în viața ei nu știu ce înseamnă această încordare.

Mergem pe stradă spre Cartierul B. E lună și stele, mici puncte îndepărtate de lumină rece. Cartierul B se află ceva

mai departe, luminat de lămpi cu kerosen și torțe înfipite în pământ în fața zidurilor jupuite ale barăcilor care formează piața mohorâtă. Sau mi se pare mohorâtă numai din cauza a ceea ce a spus McHabe? Puteam oare face mai mult decât acest utilitarism gol, această insensibilitate supusă... această pace?

Înainte de seara aceasta nu mi-aș fi pus întrebarea.

Stau în întineric în capul străzii, chiar în spatele pieței, cu fetele. Orchestra cântă în fața mea, o vioară, o chitară și o trompetă cu o singură valvă, care se tot lipește. Oameni înfofoliți în toate hainele pe care le au încercuiesc piața, adunându-se în cercurile de lumină din jurul torțelor, discutând cu glasuri scăzute. Șase sau șapte cupluri dansează încet pe pământul gol, ținându-se departe unul de altul și învârtindu-se încet pe o versiune plângăreață a *Starships and Roses*. Cântecele fusese un succes în anul în care contractasem boala și apoi avusese o revenire zece ani mai târziu, când fusese lansată prima expediție umană spre Marte. Expediția trebuia să fondeze o colonie.

Oare mai sunt acolo?

Nu mai compusesem cântece noi.

Peter și Mamie se învârt printre celelalte cupluri. *Starships and Roses* se termină și orchestra începe *Yesterday*. O rotire aduce fața fetei mele pentru scurt timp în lumina torțelor: e încordată, încleștată, brăzdată de lacrimi.

— Ar trebui să stai jos, Buni, zice Rachel.

E pentru prima dată când îmi vorbește, după ce am plecat din baracă. Are vocea îngreunată, dar nu supărată, și nici brațul lui Jennie nu trădează furie când pune jos scăunelul cu trei picioare pe care mi-l adusese. Nici una dintre ele nu e cu adevărat supărată.

Sub greutatea mea, scăunelul se scufundă inegal în pământ. Un băiat de doisprezece sau treisprezece ani se apropie de Jennie și îi întinde mâna fără o vorbă. Amândoi se alătură cuplurilor de dansatori. Jack Stevenson, mult mai artritic decât mine, șchioapătă în direcția noastră însoțit de nepotul lui, Hal.

— Bună, Sarah. A trecut ceva timp.

— Bună, Jack.

Creste groase de boală îi traversează ambii obraji și coboară ca niște șerpi pe lângă nas. Cândva, cu mult timp în urmă, am fost împreună la Yale.

— Hal, du-te să dansezi cu Rachel, zice Jack. Mai întâi, dă-mi scaunul ăla.

Băiatul, ascultător, lasă scaunul și o ia pe Rachel, iar bătrânul se apleacă și se așază lângă mine.

— Fapte mărețe, Sarah.

— Așa am auzit.

— Ți-a spus McHabe? Totul? A zis că a fost la tine înainte de a veni la mine.

— Mi-a spus.

— Și ce crezi?

— Nu știu.

— Vrea ca Hal să încerce tratamentul.

Hal? Nu mă gândisem. Fața băiatului e netedă și curată, singurele creste vizibile le are pe mâna dreaptă.

— Și Jennie.

Jack dă din cap, aparent fără să fie surprins.

— Hal a refuzat.

— Hal?

— Vrei să spui că Jennie nu? Întreabă și se holbează la mine. S-ar gândi la ceva atât de periculos ca un tratament experimental – ca să nu mai vorbim de așa-zisa trecere Afară?

Nu răspund. Peter și Mamie dansează în spatele celorlalte cupluri și dispar din nou din vedere. Melodia pe care se mișcă este lentă, tristă și veche.

— Jack... ne-am fi putut descurca mai bine aici? În colonie?

El privește dansatorii.

— Noi nu ne omorâm între noi, spune în cele din urmă. Nu dăm foc lucrurilor. Nu furăm, sau cel puțin nu mult și nu până la a face cuiva rău. Nu acumulăm bogății. Mi se pare că ne-am descurcat mai bine decât ar fi sperat oricine. Inclusiv noi.

Ochii lui îl caută pe Hal printre dansatori:

— Băiatul ăsta e cel mai bun lucru din viața mea.

O altă străfulgerare rară a unei amintiri: Jack dezbatând la un curs de mult uitat de științe politice la Yale, un tânăr înflăcărat. Stă sprijinit ușor pe călcâie, aplecându-se în față ca un luptător sau ca un dansator, cu luminile electrice reflectându-se în părul lui negru lucios. Fetele îl urmăresc cu mâinile așezate liniștit pe cărțile deschise. El era de partea pro în problema dezbătută: instigarea la primul atac în războaiele lumii a treia este o metodă eficientă în descurajarea conflictelor nucleare între superputeri.

Brusc, orchestra încetează să cânte. În centrul pieței, Peter și Mamie țin unul la celălalt.

— ... Am văzut cum ai atins-o! Ticălosule, imbecil fără urmă de respect!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mamie, nu aici!

— De ce nu aici? Nu te-a deranjat să dansezi cu ea aici, s-o atingi pe spate aici, pe fund și... și...

Începe să plângă. Oamenii își feresc privirile, jenați. O femeie pe care nu o cunosc face câțiva pași și pune șovăitor mâna pe umărul lui Mamie. Ea se scutură, cu palmele acoperindu-i fața, și fuge din piață. Peter stă o clipă mut înaintea de a spune, nimănui în particular:

— Îmi pare rău. Vă rog să dansați.

Se îndreaptă spre orchestră, care începe să cânte împiedicat *Didn't We Almost Have It All*. Cântecele e vechi de douăzeci și cinci de ani. Jack Stevenson continuă:

— Pot să te ajut, Sarah? Cu fiica ta?

— Cum?

— Nu știu, zice - bineînțeles că nu știe. Se oferă nu pentru că poate fi util, ci din simpatie, știind cât mă deprimă mica scenă urâtă din lumina torțelor.

Oare toți înțelegem atât de ușor deprimarea?

Rachel dansează cu un om pe care nu-l cunosc, un bărbat în vârstă cu un chip liniștit. Aruncă o privire îngrijorată peste umăr: acum Jennie dansează cu Peter. Nu pot să văd fața lui. Dar o văd pe a ei. Nu se uită direct la nimeni, dar nici nu trebuie. Mesajul pe care îl transmite e

clar: i-am interzis să vină la dans cu McHabe, dar nu i-am interzis să danseze cu Peter și iată că o face, deși nu vrea, deși e limpede după expresia ei că acest mic act de sfidare o îngrozește. Bărbatul își strânge brațul și ea se îndepărtează smucit, zâmbind chinuit.

Kara Desmond și Rob Cottrell ajung în dreptul meu, blocându-mi vederea. Sunt aici de la fel de mult timp ca mine. Kara are un strănepot bebeluș, unul dintre puținii copii născuți deja desfigurați de boală. Rochia ei, pe care o poartă peste pantaloni ca să-i fie cald, e roasă la tiv; vorbește blând:

— Sarah. E grozav că ai ieșit.

Rob nu zice nimic. S-a îngrășat în cei câțiva ani de când nu l-am mai văzut. În lumina tremurătoare a torțelor, chipul lui fălcos strălucește cu seninătatea unui Buddha bolnav.

Mai trec două dansuri până să-mi dau seama că Jennie nu mai era acolo.

Mă uit în jur după Rachel. Toarnă ceai de sumac pentru orchestră. Peter dansează cu o femeie care nu poartă pantaloni pe sub rochie; femeia tremură și zâmbește. Deci nu cu el a plecat fata...

— Rob, mă conduci acasă? În caz că mă împiedic?

Frigul îmi zgândără artrita. Rob aprobă, fără curiozitate. Kara spune:

— Vin și eu.

Îl lăsăm pe Jack Stevenson pe scaunul lui, așteptându-și rându-l la ceai fierbinte. Kara sporovăiește veselă în timp ce mergem cât de repede pot, ceea ce nu înseamnă atât de repede cât aș vrea. Luna a apus. Terenul e inegal și strada întunecată, cu excepția stelelor și a luminilor fixate în ferestrele barăcilor. Lumânări. Lămpi cu ulei. O dată, o unică strălucire puternică despre care bănuiesc că ar fi o lampă cu energie solară, singura pe care am văzut-o de mult timp încoace.

— Coreeană, a spus Tom.

— Tremuri, zice Kara. Uite, ia haina mea.

Scutur din cap.

Îi părăsesc în fața barăcii noastre și pleacă fără să pună întrebări. Deschid încet ușa spre bucătăria cufundată în întuneric. Soba s-a stins. Ușa dormitorului din spate stă întredeschisă și se aud voci în întuneric. Mă cutremur din nou, dar haina Karei nu m-ar fi ajutat.

Dar mă înșel. Nu sunt vocile lui Jennie și Peter.

— ... Nu vreau să vorbesc despre asta chiar acum, zice Mamie.

— Dar eu vreau.

— Zău?

— Da.

Stau, ascultând ridicarea și coborârea glasurilor, nervozitatea ei, pasiunea lui.

— Jennie e sub tutela ta, nu-i așa?

— A, da. Încă un an.

— Atunci o să te asculte, chiar dacă mama ta... decizia îți aparține ție. Și fetei.

— Presupun că da. Dar vreau să mă mai gândesc. Am nevoie de mai multe informații.

— O să-ți răspund la toate întrebările.

— Da? Ești căsătorit, doctore Thomas McHabe?

Tăcere. Apoi vocea lui, schimbată:

— Nu fă asta.

— Ești sigur? Chiar ești sigur?

— Sunt sigur.

— Foarte, foarte sigur? Chiar vrei să mă opresc?

Traversez bucătăria, lovindu-mă la genunchi de un scaun nevăzut. Prin ușa deschisă un cer plin de stele îmi apare în fața ochilor prin gaura făcută de termite în perete.

— Au!

— Am zis să vă opriți, doamnă Wilson. Acum vă rog să vă gândiți la ce v-am spus despre Jennie. O să mă întorc mâine dimineață și puteți...

— Poți să te duci la dracu'! țipă Mamie, apoi continuă cu o voce diferită, de un calm straniu. Din cauză că sunt bolnavă?

Și tu nu ești? Și Jennie nu e?

— Nu. Jur că nu. Dar nu am venit aici pentru așa ceva.

— Nu, zice ea cu aceeași voce rece, pe care îmi dau seama că nu am mai auzit-o niciodată, tu ai venit să ne ajuți. Să aduci un tratament. Să aduci lumea de Afară. Dar nu pentru toată lumea. Numai pentru cei care nu au ajuns prea departe, care nu sunt prea urâți... de care te poți folosi.

— Nu e așa...

— Sunt doar puțini pe care îi poți salva. Pe ceilalți ne lași aici să putrezim, la fel ca înainte.

— În timp, cercetările...

— Timp! Crezi că timpul are vreo importanță înăuntru? Aici nu valorează nici cât un rahat! Are valoare numai când cineva ca tine vine de Afară, lăudându-se cu pielea lui sănătoasă și făcând chiar și mai rău cu hainele sale noi, cu ceasul de la mână funcțional, cu părul strălucitor și cu... cu...

Plânge. Intru în cameră.

— E-n regulă, Mamie. E-n regulă.

Nici unul nu reacționează la vederea mea. McHabe rămâne acolo până îi fac semn spre ușă și el pleacă, fără să spună un cuvânt. O iau în brațe pe Mamie și ea se sprijină de pieptul meu și plânge. Fiica mea. Chiar și prin haină simt pielea îngroșată a obrazului ei apăsând, iar eu nu mă pot gândi decât la faptul că nu observasem niciodată că McHabe poartă ceas la mână.

Noaptea târziu, după ce Mamie căzuse într-un somn epuizat și umed și eu stau trează zvârcolindu-mă ore întregi, Rachel se strecoară în cameră să-mi spună că Jennie și Hal Stevenson au fost injectați de Tom McHabe cu un tratament experimental pentru boală. Îi e frig și tremură, sfidătoare în frica ei, temându-se de toată acea teribilă bravadă. O țin în brațe până când adoarme și ea, și mi-l amintesc pe Jack Stevenson în tinerețe, cu luminile clasei reflectându-se în părul lui lucios și des, argumentând spiritual în favoarea sacrificării unei civilizații pentru alta.

Mamie părăsește baraca a doua zi dimineața devreme. Are pleoapele încă umflate și roșii de la plânsul din timpul

noapții.

Bănuiesc că se duce să-l vâneze pe Peter, și nu spun nimic. Rachel și cu mine stăm la masă, mâncându-ne terciul de ovăz, fără să ne uităm una la alta. Chiar și ridicarea lingurii e un efort. Mama ei lipsește mult timp.

Mai târziu, îmi imaginez. Și după aceea, când Jennie, Hal și McHabe au venit și au plecat, nu mă pot opri să nu-mi imaginez: Mamie umblând cu ochii umflați pe străzile noroioase dintre barăci, prin piețele nepavate înconjurată de grădinile cu legume, araci șubrezi de fasole și capete de morcovi galben-verzui. Pe lângă depozitele cu donațiile de lână, sobe de lemne, tablă de aluminiu și medicamente nepăzite, chinezești, japoneze și coreene. Pe lângă găinile alergând și țarcurile caprelor. Pe lângă Administrația Centrală, acea clădire prăfuită de bușteni, unde oamenii au renunțat să-și mai țină documentele cu poate zece ani în urmă, pentru că de ce mai era nevoie să dovedești că te-ai născut sau că te-ai mutat în altă baracă? Pe lângă ultima dintre fântânile comunale, adâncă până la un strat bogat de apă freatică. Mergând până la graniță, unde este oprită și spune ce are de spus.

Vin câteva ore mai târziu, îmbrăcați în sani-costume complete și înarmați cu arme automate care nu par de fabricație americană. Le pot vedea fețele prin plasticul protector transparent al căștilor. Trei dintre ei se holbează cinstit la fața mea, la a lui Rachel, la mâinile lui Hal Stevenson. Ceilalți doi nu se uită direct la nici unul dintre noi, ca și cum virusul s-ar putea transmite prin priviri.

Îl smulg pe Tom McHabe de pe scaunul de la masa din bucătărie, ridicându-l atât de brutal, încât se împiedică, și îl aruncă lângă perete. Cu Rachel și Hal sunt mai blânzi. Unul dintre ei o fixează curios pe Jennie, încremenită la capătul opus al mesei. Nu-i permit lui McHabe nici una dintre explicațiile lui pasionate, pe care le probase cu mine. Când încearcă, șeful lor îl lovește peste față.

Rachel se aruncă asupra bărbatului. Își încolăcește brațele tinere și puternice în jurul lui din spate, ținând:

— Încetează! Încetează!

Bărbatul o scutură ca pe o muscă. Un al doilea soldat o împinge în scaun. Când se uită la fața ei se cutremură. Fata continuă să strige, țipete fără cuvinte.

Jennie nici măcar nu țipă. Se aruncă peste masă și se agață de umărul lui McHabe, și indiferent ce e pe chipul ei se ascunde sub cascada părului galben.

— Terminați cu blestemații ăștia de „doctori” odată pentru totdeauna! strigă șeful, peste zgomotele lui Rachel.

Cuvintele vin din cască atât de clar de parcă n-ar fi purtat-o.

— Crezi că poți continua să treci înăuntru și Afară și să ne îmbolnăvești pe toți?

— Eu... zice McHabe.

— La dracu'! răcnește șeful și îl împușcă.

McHabe alunecă pe perete. Jennie îl prinde, încercând disperată să-l ridice. Soldatul trage din nou. Glonțul atinge încheietura fetei, sfărâmând osul. La a treia împușcătură, McHabe alunecă pe podea.

Soldații pleacă. E puțin sânge, numai două găuri mici unde gloanțele au intrat și au rămas acolo. Nu am știut, înăuntru, că au astfel de arme acum. Nu am știut că gloanțele pot face asta. Nu am știut.

— Tu ai făcut-o, zice Rachel.

— Am făcut-o pentru tine! spune Mamie. Da, eu!

Stau în colțuri opuse ale bucătăriei, fata mea, lipită de ușa pe care o închisese în urma ei când în cele din urmă se întorsese acasă, Rachel, în fața peretelui unde murise Tom. Jennie zace sedată în dormitor. Hal Stevenson, cu chipul lui tânăr, neliniștit de faptul că fusese inutil în fața a cinci soldați înarmați, alergase după doctorul care locuia în barăcile din J și pe care îl găsisese tratând piciorul unei capre.

— Tu ai făcut-o. Tu.

Vocea ei e plată, grea. Țipă, aș vrea să-i spun. Rachel, țipă.

— Am făcut-o ca să fiți în siguranță!

— Ai făcut-o ca să rămân prizonieră înăuntru. Ca tine.

— Niciodată n-ai considerat-o închisoare! se plânge Mamie. Tu erai cea fericită aici!

— Iar tu n-o să fii niciodată. Niciodată. Nici aici, nici altundeva.

Închid ochii, să nu văd teribila maturizare de pe chipul lui Rachel a mea. Însă în clipa următoare e din nou copil, trecând pe lângă mine către dormitor cu un suspin furios și trântind ușa în urma ei.

Mă întorc cu fața la Mamie.

— De ce?

Dar nu răspunde. Și înțeleg că nu mai contează; oricum n-aș fi crezut-o. Nu mai e stăpână pe mintea ei. E deprimată, bolnavă. Acum asta trebuie să cred. E fiica mea și mintea i-a fost afectată de boala urâtă care o desfigurează. Este o victimă și nimic din ceea ce ar spune nu mai poate schimba ceva.

E aproape dimineață. Rachel stă în spațiul îngust dintre pat și perete, împăturind haine. Așternutul mai păstrează încă amprenta lui Jennie dormind; fusese cărată de Hal Stevenson la baraca ei, unde nu mai trebuia s-o vadă pe Mamie când se trezea. Pe raftul rudimentar de lângă Rachel arde lampa cu ulei, aruncând umbre pe peretele din nou întreg, care miroase a insecticid contra termitelor.

Are destul de puține haine de împachetat. O pereche de pantaloni albaștri strâmți, vechi și prost cârpiți; un pulovăr cu firele duse; două perechi de șosete; cealaltă fustă, pe care o purtase la petrecerea din Cartier. Cu restul e deja îmbrăcată.

— Rachel, rostesc.

Nu răspunde, dar văd cât o costă tăcerea. Chiar și o sfidare atât de neînsemnată, chiar și acum. Totuși, pleacă. Folosind contactele lui McHabe ca să iasă, pleacă Afară să găsească centrul secret de cercetări medicale. Dacă au dezvoltat următorul stadiu al tratamentului, cel pentru oamenii deja desfigurați, o să-l încerce și ea. Poate chiar și dacă nu au făcut-o. Și dacă pleacă, va contamina cât de

mulți oameni va putea cu boala ei, deprimantă și neagresivă. Transmisibilă.

Consideră că trebuie să plece. Din cauza lui Jennie, din cauza lui Mamie, din cauza lui McHabe. Are șaisprezece ani și crede – cu toate că a crescut înăuntru – că trebuie să facă ceva. Chiar dacă e ceva greșit. Să facă ceva greșit, a decis ea, e mai bine decât să nu facă nimic.

Nu are o imagine reală despre Afară. Nu s-a uitat niciodată la televizor, nu a stat niciodată la coadă la pâine, nu a văzut niciodată o bandă de traficanți de cocaină sau un film cu crime. Nu poate defini napalmul, tortura politică, bomba cu neutroni sau violul în grup. Pentru ea, Mamie, cu teama ei confuză și auto-justificatoare, reprezintă culmea cruzimii și a trădării; Peter, cu mersul lui târșit, șovăitor și lasciv – simbolul pericolului; furtul unei găini – ultimul cuvânt în criminalitate. Nu a auzit niciodată de Auschwitz, Cawnpore, Inchiziție, luptele de gladiatori, Nat Turner, Pol Pot, Stalingrad, Ted Bundy, Hiroshima, My Lai, Wounded Knee, Babi Yar, Duminica Însângerată, Dresda sau Dachau. Crescută cu un fel de inerție mintală, nu știe nimic despre inerția sălbatică a distrugerii, care odată pusă în mișcare într-o civilizație este la fel de greu de oprit ca o epidemie.

Nu cred că-i va putea găsi pe cercetătorii ilegali, indiferent cât de multe i-ar fi spus McHabe. Nu cred că ieșirea ei va răspândi suficient infecția ca să conteze. Nu cred că e posibil să ajungă prea departe înainte să fie prinsă și adusă înapoi sau ucisă. Nu poate schimba lumea. E prea veche, prea fortificată, prea păcătoasă, prea reală. Va eșua. Nu există forță mai puternică decât inerția distructivă.

Îmi pregătesc bagajele să merg cu ea.

ȘI ADÂNCA MARE ALBASTRĂ

Elizabeth Bear

Traducere din limba engleză: Ana-Veronica Mircea

Elizabeth Bear este autoarea mai multor romane SF, printre acestea numărându-se trilogia *Jenny Casey* – *Hammered*, *Scardown* și *Worldwired* – care i-a adus Premiul Locus pentru cel mai bun debut, *Undertown* și *Carnival*, selectat ca finalist pentru Premiul Philip K. Dick. Este de asemenea autoarea seriei fantasy *Promethean Age* și a romanului *A Companion to Wolves*, scris împreună cu Sarah Monette. Este o scriitoare prolifică de povestiri, aproape cincizeci fiindu-i publicate începând din 2003. O mare parte a fost reunită în volumul *The Chains That You Refuse*, iar o privire aruncată pe site-ul ei, www.elizabethbear.com, dezvăluie o serie de alte povestiri – precum și un număr de romane – care vor fi lansate în viitorul apropiat.

Apărută mai întâi în revista online *SCI FICTION*, *Și adânca mare albastră* este abordarea unei povești postapocaliptice despre mesageri, care amintește de Drumul Iadului²⁹, romanul lui Roger Zelazny – fără a deriva din acesta. Fascinația sa față de locurile abandonate, precum și faptul că a trăit ani de zile în Las Vegas – „Orașul Nuclear al Americii” – au îndemnat-o să scrie această povestire. Autoarea afirmă că s-a documentând învățând cum să se deplaseze în siguranță printr-o zonă radioactivă, ceea ce i-ar putea prinde bine dacă s-ar petrece vreodată evenimentele care au pregătit terenul pentru întâmplările istorisite.

Sfârșitul lumii venise și trecuse. Se dovedise că, pe termen lung, n-avea cine știe ce importanță.

²⁹ Ed. Teora, 1994 (n. red.).

Correspondența trebuia să ajungă la destinație.

Harrie semnă hârtiile din ziua precedentă, verifică datele cu ajutorul calendarului, își contemplă o clipă semnătura și închise stiloul. Cântări în mână butoiușul metalic și întâlni ochii decolorați ai lui Dispatch.

— Ce-i atât de deosebit la călătoria asta?

El ridică din umeri și răsuci mapa pe tejghea, verificând fiecare foaie ca să fie sigur că ea le completase așa cum trebuia. Harrie nu se obosi să se uite. Nu greșea niciodată.

— Trebuie să fie ceva deosebit?

— Tu nu mă plătești niciodată dacă nu e ceva ieșit din comun, Patch.

Zâmbi când îl văzu săltând pe tejghea o casetă bine etanșată, de oțel.

— Asta trebuie să ajungă la Sacramento în opt ore, spuse el.

— Ce e înăuntru?

— Articole medicale. Culturi de celule stem fetale. Într-un recipient cu climat controlat. Temperatura nu trebuie să fie prea ridicată sau prea scăzută, există o formulă secretă care spune cât timp pot supraviețui în această cantitate de mediu de cultură, iar clientul plătește o sumă foarte frumoasă să le vadă în California la ora optsprezece.

— Acum e aproape zece. Ce-nseamnă temperatură prea ridicată sau prea scăzută? se interesă, cântărind în mână caseta.

Era mai ușoară decât părea; ar fi intrat fără efort în geanta de șa a motocicletei ei.

— Nu mai ridicată decât cea de acum, răspunse Dispatch, tamponându-și fruntea. Poți face livrarea?

— Opt ore? De la Phoenix la Sacramento? făcu ea și se lăsă pe spate să verifice poziția soarelui. O s-o iau prin Vegas. De la Marele Dezastru înapoi drumurile din California nu mai fac nici două parale când vrei să călătorești în viteză.

— N-aș trimite pe nimeni altcineva. Drumul cel mai scurt e prin Reno.

— Din partea asta a barajului și până la Tonopah nu se găsește benzină pe nicăieri. Nici cardul meu de curier n-o să-mi fie de folos acolo...

— În Boulder City există un punct de control. Ți-a de acolo or să-ți dea combustibil.

— Un punct de control militar?

— Ți-am spus, clientul plătește foarte bine.

Ridică din umerii deja lucind de sudoare. Îi aștepta o zi toridă. Harrie presupuse că în Phoenix temperatura avea să atingă vreo cincizeci de grade.

Măcar ea mergea către nord.

— O s-o fac, spuse, întinzând mâna după recipisa coletului. Ceva de luat din Reno?

— Știi ce se spune despre Reno?

— Da, atât de aproape de Iad încât poți vedea scânteii.

Vorbea de Sparks³⁰, cea mai mare suburbie a orașului.

— Exact. Nimeni nu vrea nimic de acolo. Traversează-l în linie dreaptă. Nu te opri la Vegas, indiferent ce-ai face. Porțiunea suspendată a șoselei s-a surpat, dar asta n-o să te afecteze dacă nu sunt sfărâmături. Rămâi pe 95 până la Fallon; drumul o să fie fără obstacole.

— Am reținut, zise și își agăță caseta de umăr, pretinzând că nu-l văzuse pe Patch crispându-se. Te anunț prin radio când ajung la Sacramento...

— Prin telegraf. Altfel paraziții dintre locul ăla și ăsta îți vor anihila semnalul.

— Am reținut, confirmă ea, întorcându-se spre ușa proptită ca să stea deschisă.

Motocicleta ei Kawasaki Concours de dinainte de război era înclinată, sprijinindu-se de bordura surpată ca o pisică enormă, nervoasă. Nu era cea mai frumoasă motocicletă din vecini, dar te ducea la destinație. Presupunând că n-o abandonai pe nemernica aia cu botul prea greu în parcare.

— Harrie...

Ea se opri, dar nu se întoarse.

— Ce e?

— Dacă te-ntâlnești pe drum cu Buddha, ucide-l.

³⁰ „Scânteii” (n.tr.).

Aruncă o privire peste umăr, cu șuvițele de păr agățându-i-se în cureaua casetei izolate și în epoleții hainei de piele.

— Și dacă mă-ntâlnesc cu Dracu?

Lăasă motocicleta să alunece pe curbele pantei prelungi către barajul Hoover, un scurt respiro după drumul dificil, în linie dreaptă, de la Phoenix, trecându-și în revistă opțiunile. Avea nevoie de o viteză medie de aproape o sută șaizeci de kilometri la oră ca să ajungă la timp. O călătorie fără probleme: ar fi fost surprinsă să vadă vreun alt vehicul între Boulder City și Tonopah.

Înainte de a pleca își luase un dozimetru de radiații în plus, unul bine verificat, pentru orice eventualitate. Amândouă țacăneau încet în timp ce traversa barajul și râul contaminat, liniștind-o cu susur alert, prietenos. Nu se putea opri să se bucure de întinderea albastră din dreapta sau de priveliștea din josul povârnișului din stânga, dar, în general vorbind, barajul se afla într-o stare destul de bună.

Era mai mult decât se putea spune despre Vegas.

Odată ca niciodată – reduce viteza când ajunse la coasta abruptă din nordul Canionului Negru, cu părul deja îmbibat de sudoare – odată ca niciodată, o livrare ca aceea s-ar fi făcut cu avionul.

Existau locuri unde încă se mai putea face. Locuri unde existau bani pentru combustibil, bani pentru reparațiile aerodromurilor.

Unde majoritatea aeronavelor nu erau parcate în șiruri ordonate, păsări contaminate aliniate de-a lungul drumurilor contaminate, destul de infestate ca să auzi dozimetrele țacănind când îți conduci motocicleta pe lângă ele.

Contractul unui curier era cu al dracului de mult mai ieftin. Chiar și atunci când îl plăteai așa cum plătea Patch.

Jos, departe, soarele scânteia în apa fluviului Colorado, cu sclipiri albastre și aurii, ca niște oglinzi. Acum, în dreapta, un cazinou năruit și canionul plin de ecourile torsului motocicletei negre, lucioase. Asfaltul fisurat în

pânză de păianjen era încă pe jumătate neted – oricum, suficient de neted pentru o motocicletă mare. O motocicletă mare, deplasându-se cu o viteză constantă de nouăzeci de kilometri pe oră, mult prea repede dacă i-ar fi apărut vreun obstacol în cale. În timp ce se gândea la asta, ceva alunecă în grabă pe alături, o pată cenușie pierzându-se printre petele roșii și negre ale pereților îndepărtați de stâncă din ambele părți. Oi cornute. Nimeni nu se obosea să le spună să plece înainte de a le îmbolnăvi vântul.

Partea ciudată era că păreau să prospere.

Harrie luă ultima curbă aplecându-se, frânând și accelerând atât cât era nevoie ca să simtă efectul gravitației, și mări viteza pe porțiunea dreaptă a drumului către punctul de control din Boulder City. Pe un stâlp de oțel cu vopseaua cojită de pe marginea șoselei scânteie o lumină roșie. Kawasakiul îi scheună și îi bâzâi între coapse, nemulțumit că i se impuneau limite, apoi se liniști când ea eliberă manșonul de accelerație, preocupată de praf.

Casele de pe culmea colinei care găzduia sediul ecranat al paznicilor fuseseră dărâmate, îngăduindu-le să privească nestânjeniți orașul care se întindea la poale. Buldozerul care făcuse treaba se prăvălise în apropiere, ruginind sub vopseaua bășcată, prea radioactiv ca să fie îndepărtat. Prea radioactiv chiar și pentru a fi topit în vederea refolosirii.

Boulder City fusese cândva o așezare bogată. Harrie vedea clădirile găunoase ale unor firme elegante pe ambele margini ale străzii principale: construcții de cărămidă și stuc, roșii și gri-marونی, unele cu rame de lemn văruit jupuindu-se în bucle mărunte, docile în fața căldurii deșertului.

Porțile de dincolo de punctul de verificare erau închise, la fel ca obloanele de plumb ale adăpostului paznicilor. Un afișaj digital de deasupra acoperișului indica radioactivitatea mediului ambiant cu o precizie de două zecimale și temperatura cu precizie de trei, în grade Fahrenheit. Pe măsură ce cobora către Vegas, atmosfera radia tot mai multă căldură – și era tot mai radiantă.

În timp ce motocicletă se oprea, Harrie lăsă în jos reazemul lateral și apăsă pe claxon.

Tânărul care ieși din baracă era surprinzător de ferchezuit pentru un paznic dintr-un post atât de izolat. Bonetă regulamentară, cizme strălucitoare sub stratul de praf. Coborî treptele de metal roșu încă potrivindu-și filtrul de respirat și se îndreptă spre motocicletă ei alergând cu pași mărunți. Se întrebă pe cine călcase pe bățături ca să capete o asemenea însărcinare sau dacă nu era vreun romancier care se oferise voluntar.

— Curier, spuse ea, cu vocea reverberându-i prin microfonul căștii.

Își atinse cu palma cardul de identitate vizibil prin geamul buzunarului de la pieptul hainei de piele, își scoase actele din punga plasată sub rezervor cu mișcări stângace ale mâinii înmănușate și le despătură în interiorul casetei lor transparente.

— Trebuie să mă alimentați cu combustibil pentru drumul către Tonopah.

— Aveți și un filtru autonom sau numai pe cel din cască?

Bărbatul studie cu atenție actele, părând eficiența în persoană.

— Autonom.

— Ridicați vizorul, vă rog.

Nu-i putea cere să-și scoată cască. Era prea mult praf. Se supuse și paznicul îi compară ochii și nasul cu fotografia de pe legitimație.

— Angharad Crowther. Asta pare să fie în ordine. Sunteți de la UPS?

— Contractant independent. E un transport medical.

Îi întoarse spatele, făcându-i semn să-l urmeze, și o conduse la pompe. Aveau învelișuri de plastic, una fiind cu motorină și alta cu benzină fără plumb.

— E o Connie?

— Puțin modificată, să nu huruie prea tare, zise Harrie și bătu ușurel în rezervorul de combustibil cu palma mâinii înmănușate. Ar trebui să știu ceva anume despre drumul de aici până la Tonopah?

El ridică din umeri.

— Sper că regulile vă sunt cunoscute.

— Nu părăsi șoseaua, spuse ea, în timp ce bărbatul strecura furtunul în gura rezervorului. Nu intra în clădiri. Nu te apropia de nici un vehicul. Nu te opri, nu te uita în urmă și, mai ales, nu te întoarce; nu e înțelept să treci prin praful stârnit de tine însuși. Nu atinge nici un obiect strălucitor și nimic din zonele negre.

— O să telegrafiez la Tonopah s-anunț că sosiți, rosti el când pompa de benzină păcăni. Ați căzut vreodată cu chestia asta?

— Niciodată în ultimii zece ani, răspunse ea, fără a se osteni să-și încrucișeze degetele.

Îi întinse o chitanță; ea băjbâi după stiloul Cross lăcuit, de oțel inoxidabil, scoțându-l din buzunarul cu fermoar și semnând, așa cum trebuia. Mânușile îi transformară semnătura într-o mâzgăleală indescifrabilă, dar paznicul o compară ostentativ cu cardul ei de identitate, apoi o bătu pe umăr.

— Fiți atentă. Dacă o să cădeți cumva, veți rămâne probabil pe cont propriu. Drum bun.

— Mulțumesc pentru încurajare, zise ea, zâmbindu-i larg înainte de a se izola coborându-și vizorul.

Muzica digitală răsună în căștile ei când își lăsă capul în jos în spatele botului aerodinamic al motocicletei, cu vântul fierbinte înfoindu-i mânecile și gâdilând-o între mânuși și manșete. Kawasakiul se încordă sub ea, gata pentru o cursă frumoasă, dificilă, și simți dorința de a i-o oferi. Despre zona neagră din Vegas se putea spune un singur lucru: nu era prea circulată. Casele – identice în privința acoperișurilor de țiglă roșie și a pereților de stuc crem – se succedau estompate de o parte și de alta, flancate de copaci uciși de deșert imediat ce nu mai fuseseră oameni care să le pompeze apă. Depăși o sută șaiszeci de kilometri pe oră în zonele ferite de vânt ale barierelor sonice, cu acul tahometrului răsucindu-se ca o limbă de ceas și alunecând în viteza a șasea când Kawasakiul își intra în ritm. În

parcare, motocicletă aceea mare era tot atât de greu de manevrat ca un porc, dar pe autostradă putea să alunece ca pe sticlă.

Avea o autonomie care depășea cu mai bine de o sută cincizeci de kilometri distanța până la Tonopah, dacă Dumnezeu voia să nu i se pună nimic de-a curmezișul, dar nu avea de gând să verifice asta abătându-se din drum prin ceea ce mai rămăsese din Las Vegas. Dozimetrele ticăiau cu o veselie inegală, încă nu exista nici un motiv de îngrijorare și Harrie intră pe banda centrală a șoselei, unde încetini până la o sută patruzeci când ajunse în porțiunea șerpuită din preajma vechiului centru al orașului. Clădirile pustiite ale cazinourilor de pe partea stângă și maidanele și ghetourile de pe dreapta îi reîntorceau strigătul ascuțit și armonios al motocicletei; n-o putea conduce mai repede pe un pavaj atât de crăpat și printre balustradele separatoare atât de apropiate.

Cerul de deasupra capului era de un albastru uniform, de peruză. Un lințoliu de praf părea pământ de Sienna ars, un strat răsturnat, captiv în inelul de munți care contura orizontul în toate direcțiile.

Autostrada se lărgi imediat ce părăsi centrul, porțiunea suspendată despre care o avertizase Patch arcuindu-se în sus și deasupra, o încălceală de curbe paralele la răscrucea din inima orașului cufundat în tăcere. Își luă rămas bun de la hotelurile-fantomă când soarele ajungea la zenit, anunțând o culme a arșitei de încă o oră sau două. Rezistă impulsului de a întinde mâna, pipăindu-și geanta de șă ca să se asigure că prețioasa ei încărcătură era în siguranță; n-avea cum să-și dea seama dacă în timpul călătoriei nu se deteriorase cumva climatul controlat și, mai ales, nu putea risca să-și distragă astfel atenția în timp ce aducea Kawasakiul la o sută șaptezeci la oră stând aplecată, cu casca în șuvoiul de aer de deasupra siluetei aerodinamice.

Dacă îți făceai griji din cauza văcarilor de pe drumurile din preajma așezărilor abandonate, trebuia să te îndrepti direct către orașul părăsit numit Beatty. În linie dreaptă, cu dozimetrele ticăind, cu muzica rock and roll veche năvălind

În căști și cu motocicletă torcând și înfigându-se la drum, nerăbdătoare să sară și să alerge.

Viața avea și zile mai rele.

Reduse viteza la treapta a patra și lăsă motorul în ralanti când ajunse la pasajul suspendat, marele pasaj de la intersecția autostrăzii Phoenix-Reno cu cea care unise L.A. cu Salt Lake, când se putea vorbi de existența unui L.A. Patch îi spusese că era surpat, ceea ce ar fi însemnat că nu era sigur pentru trafic și că autostrada de dedesubt ar fi putut fi presărată cu blocuri de beton de dimensiunile unui camion, iar Harrie nu avea nici un interes să afle care era adevărul într-un moment când n-ar mai fi avut unde să frâneze. Dădu muzica mai încet când scăzu viteza curentului de aer, profitând de ocazie să admire o clipă peisajul.

Și înjură încet în filtrul de aer, încetinind și mai tare înainte de a-și da seama că lăsase manșonul de accelerație să-i scape dintre degete.

Ceva – ba nu, cineva – se sprijinea de indicatorul ciuruit, cu vopseaua cojită, care impusese probabil o limită de viteză odinioară, pe vremea când avea cine să se sinchisească de asemenea lucruri.

Dozimetrele țâcăniră agresiv când lăsă motocicletă să ruleze mai aproape de marginea drumului. N-ar fi trebuit să oprească. Dar a fi acolo, singur, mergând pe jos, echivala cu o sentință la moarte. Chiar dacă soarele nu se înălțase pe cer, sudoarea tot se rostogolea sub cască, lipindu-se de pielea hainelor și de a ei.

Aproape se opriese când își dădu seama că îl cunoștea. Îi recunoștea tenul de culoarea ocrului, costumele elegante, cu dungi mărunte și două rânduri de nasturi, pălăria înaltă de fetru înclinată ca la carte și lucirea de piele de Cordoba a pantofilor. Preț de o unică secundă de nebunie își dori să fi avut o armă.

Ceea ce nu însemna și că arma i-ar fi fost de folos. N-ar fi ajutat-o cu nimic, nici măcar dacă s-ar fi hotărât să primească ea însăși glonțul.

— Nick³¹.

Își scoase motocicleta din viteză, coborându-și picioarele de pe scărițe în timp ce o oprea.

— Întâlnirea asta din inima ladului e plină de imaginație.

— Am adus niște hârtii pe care trebuie să le semnezi, Harrie, zise el și își împinse pălăria de fetru pe spate, deasupra obrazilor supti. Ai ceva de scris?

— Știi că am, îi răspunse și desfăcu fermoarul buzunarului, de unde pescui stiloul Cross³². Nu împrumut oricui un stilou.

El dădu din cap, sprijinindu-se de balustrada de pe marginea șoselei astfel încât să poată ridica un genunchi pe care să-și răsfire hârtiile. Acceptă stiloul.

— Știi că micul nostru pact e gata să ajungă la scadență.

— Nick...

— Fără văicăreli. Nu mi-am respectat partea mea de înțelegere? Ai căzut de pe motocicletă de la ultima noastră întâlnire încoace?

— Nu, recunosc stingherită.

— Ți-a fost furată? Ai rămas în pană? Ai depășit vreun termen?

— O să depășesc unul acum dacă nu te grăbești cu stiloul ăla.

Întinse mâna într-un gest autoritar, nu extraordinar de convingător, dar cel mai reușit de care era în stare în asemenea circumstanțe.

— Mmm-hmmm, făcu el, savurând timpul.

Când ideea i se instalează cu perversitate în minte, ea înțelese ce voia.

— Dacă datoria a ajuns la scadență, ai venit să-ți iei plata?

— Am venit să-ți ofer o șansă de renegociere, spuse el, apoi închise stiloul și i-l întinse. Am o treabă pentru tine; poți să-ți mai cumperi câțiva ani, dacă îți joci bine cărțile.

Îi râse în față și înhăță stiloul cu un gest scurt.

³¹ „Old Nick” (Bătrânul Nick), nume care îl desemnează în bătaie de joc pe diavol (n.tr.).

³² „Crucifix” (n.tr.).

— Câțiva ani?

Dar, când el dădu din cap cu un aer sobru, subțindu-și buzele apăsate, clipi, regăsindu-și și ea sobrietatea.

— Vorbești serios?

— Nu ofer niciodată ceea ce nu sunt pregătit să dau, zise el, scărpinându-și vârful nasului cu unghia degetului mare. Să zicem... încă trei ani?

— Trei nu înseamnă prea mult.

Vântul își schimbă direcția. Dozimetrele ticăiră.

— Nici zece nu e prea mult, acum, când privesc în urmă.

— Trec repede, nu-i așa? comentă el, ridicând din umeri. Foarte bine. Șapte...

— Pentru ce?

— Ce vrei să spui?

Transparenta și atât de bine dozată inocență din ochii lui i-ar fi putut stârni din nou râsul.

— Întrebam ce vrei să fac pentru încă șapte ani de protecție.

Motocicleta era grea, dar n-avea de gând să-mpingă în jos reazemul lateral.

— Sunt sigură că e o veste proastă pentru cineva.

— Așa e întotdeauna, zise el și își înclină borul pălăriei cu un centimetru mai în jos și arătă cu un gest neglijent spre geanta ei de șa. Vreau să-mi dai pentru o clipă ceea ce duci în geanta aia.

— Pfui, pufni ea și privi coletul încrețind din buze. E ciudat că vrei așa ceva. Ce-ai de gând să faci c-o cutie plină cu celule experimentale?

El își îndreptă spatele, îndepărtându-se de indicatorul pe care îl ținea în picioare și făcu un pas către ea.

— Tu n-ai de ce să-ți faci griji pentru asta, domnișoară. Dă-mi-l și ia-ți cei șapte ani. Altminteri... înțelegerea expiră săptămâna viitoare, nu-i așa?

— Marți.

Ar fi scuiapat, dar n-avea de gând să-și scoată casca.

— Nu mi-e frică de tine, Nick.

— Ție nu ție frică de multe lucruri, îi zâmbi, tot numai dulceață. Face parte din farmecul tău.

Ea întoarse capul, uitându-se lung către vest, traversând cu privirea deșertul scăldat în soare și acoperișurile caselor abandonate, ale vieților abandonate. Nevada avusese dintotdeauna stilul ei de a transforma metropolele în orașe-fantomă.

— Ce se-ntâmplă dacă spun nu?

— Speram că n-ai de gând să-ntrebi asta, iubito.

Își întinse mâna, punându-și-o deasupra mâinii ei drepte, așezate pe manșonul de accelerație. Motocicleta hârâi, un sunet ascuțit, isteric, și Nick își retrase brusc brațul.

— Văd că voi două v-ați împrietenit.

— Ne înțelegem bine, făcu Harrie, bătând drăgăstos cu palma în rezervorul de benzină. Ce se-ntâmplă dacă refuz?

El ridică din umeri și-și încrucișă brațele.

— N-o să-ți închei cursa.

Nici o amenințare în glas, nici o întunecare a umbrei aruncate pe fața lui de borul pălăriei. Nici un pericol sub zâmbet. Numai vorbe detașate și ea era liberă să le înțeleagă așa cum le înțelese.

Își dori să fi avut o bucată de gumă de mestecat pe care s-o trosnească între dinți. S-ar fi potrivit cu starea ei de spirit. Își încrucișă brațele, legănând Kawasakiul între coapse. Îi plăcea să se târguiască.

— Nu așa ne-a fost vorba. Înțelegerea spune fără răsturnări ale motocicletei, fără accidente, fără pene de cauciuc, și fiecare cursă încheiată la timp. Am promis că duc celulele astea la Sacramento în opt ore. Îmi irosești timpul în care am parte de lumina zilei; de ele ar putea depinde viața cuiva.

— Depinde viața cuiva, răspunse Nick, lăsându-și gura să se strâmbe într-o parte. Depind multe vieți, dacă tot a venit vorba.

— Strică înțelegerea, Nick - zădărnicește-mi călătoria - și ai încălcat contractul.

— N-ai cu ce să negociezi.

Ea izbucni imediat în râs. Kawasakiul îi toarse încurajator între coapse.

— Există întotdeauna timp s-o pornesc pe calea cea bună...

— Nu și dacă mori înainte de a ajunge la Sacramento. Ai o ultimă șansă să te răzgândești, Angharad, prințesa mea. Încă mai putem să ne strângem mâinile și să ne despărțim prietenii. Sau îți poți încheia ultima cursă în condițiile mele, și n-o să fie plăcut pentru tine – Kawasakiul mârâi ușurel, acoperind clipocitul păcurii –, nici pentru motocicletă ta.

— Cară-te, făcu Harrie, săltându-și picioarele pe scărițe în timp ce răsucea manșonul de accelerație și țâșnind drept spre el, doar pentru simpla plăcere stupidă de a-l vedea ferindu-se din calea ei ca într-un dans.

Nevada începuse de multă vreme să moară încetul cu încetul: ape subterane otrăvite cu perclorat, moștenire lăsată de uzinele producătoare de titan din al Doilea Război Mondial; frecvența cancerului mărită considerabil de expunerea la precipitațiile radioactive cauzate de experiențele nucleare de suprafață; seceta zdrobitoare și schimbările climatice; numărul ridicat al cazurilor de leucemie printre copiii din zonele rurale. Explozia din 1988 a uzinei PEPCON o fi fost percepută de mințile cu o imaginație bogată drept un foc de avertizare tras de Dumnezeu, dar adevăratul rău se petrecuse abia peste câteva decenii, când un tren care transporta deșeuri de înaltă radioactivitate către depozitul din muntele Yucca se ciocnise de o cisternă cu combustibil blocată de-a curmezișul căii ferate.

Incendiul declanșat și contaminarea radioactivă a Văii Las

Vegas se dovediseră a fi o mană cerească mascată. Când Războiul ajunsese la baza Nellis a Air Force și la muntele nuclear, Las Vegas era deja un oraș-fantomă în aceeași măsură ca Rhyolite sau Goldfield – cu excepția faptului că nu fusese abandonat din cauza unui colaps bancar sau a epuizării zăcămintelor aurifere, ci fiindcă praful suflat de vânt de-a lungul străzilor era suficient de radioactiv ca să ucidă o vrabie în zbor sau cel puțin așa se spunea.

Harrie nu știa dacă povestea despre vrăbii era adevărată.

— Așa, bombăni în cască, aplecată asupra rezervorului motocicletei în timp ce aceasta vâjâia alergând către nord prin nord-vest și lăsând în urmă un Las Vegas sinistru. Ce crezi c-o să abată asupra noastră, fetițo?

Motocicleta cârâi, înaintând cu încăpățănare. Centrul orașului cedă locul unor suburbii dezolante și autostrada coborî la nivelul solului, întinzându-se dreaptă, o fâșie îngustă, neagră, reflectând căldura verii în miraje argintii.

Deșertul se desfășură în ambele părți, suprafața cenușie de tufe pitice și de rocă dură îngustându-se apoi pe măsură ce pătrundea într-o trecătoare largă dintre două șiruri de munți prăfuiți. Dozimetrele țăcăneau uniform, contorizând pe marginea drumului mai multe radiații decât în momentul când trecuse vâjâind, cu o viteză de aproape două sute de kilometri pe oră, pe lângă fostul poligon nuclear de la Mercury. Încetini când în raza vizuală îi apăru o mică așezare dezolantă – câteva rulote desprinse de mașini, o altă bază militară și o închisoare dată uitării. Nu existau pietoni pentru care să-și facă griji, dar imensul pod de bare metalice nu era ceva peste care să treci în viteză.

În capătul opus, pe o distanță de optzeci de kilometri, nu exista nimic care să-i încetinească înaintarea. Porni muzica, își lăsă capul în jos, în spatele botului aerodinamic, și atinse viteza maximă pe drumul spre Beatty, către orizontul îndepărtat.

Călătorind într-acolo se simți din nou dezolată. Civilizația din Nevada se îngrămădise în jurul oazelor și al izvoarelor ascunse la poalele munților și în zonele joase din văi. Ținutul fusese minier, cu munții sfredeliți de dinamită și de excavatoare cu dinți ascuțiți. În defileul lung din dreapta autostrăzii se vedeau copaci, ca niște ghemotoace verzi; acolo curgea apă poluată de depozitul radioactiv năruit și dozimetrele țăcăniră când drumul se curbă, apropiindu-se de ea. Dacă ar fi coborât malul și ar fi intrat în pârâu, împrôșcând apa dintre rădăcinile sălciilor sau ale plopilor, ar fi ieșit afară strălucind și ar fi fost moartă până la căderea nopții.

Viră și pătrunse în orașul-fantomă Beatty.

Problema, medită Harrie, apărea fiindcă toate orașelele din Nevada se dezvoltaseră în locuri similare: la câte o răscruce, iar ea se aștepta, într-o mare măsură, să dea peste Nick și acolo. Motocicleta cârâi când străbătura străzile năpădite de știr alb, dar trecură pe sub ochii orbi ai singurului semafor din oraș fără să mai vadă vreo altă creatură. În ciuda soarelui care părea să îi apese hainele de piele, simți picioarele de păianjen ale unui fior alergându-i pe șira spinării. Bineînțeles că ar fi preferat să știe unde naiba era el.

— Poate-a luat-o într-o direcție greșită la Rhyolite.

Motocicleta mârâi, nerăbdătoare să-și facă din nou mendrele pe drumul deschis, dar ea o strecură printre mașini deformate, ocolind cu o deosebită grijă sfărâmurile purtate de vânt.

— Nu ne mai caută nimeni, Connie, murmură, alintând rezervorul pârjolit de soare cu mâna stângă înmănușată.

Trecură pe lângă o stație de benzină abandonată, cu pompele aplecate inutil, lipsite de curent; dozimetrele ciripiră și susurară.

— Nu vreau să stârnesc praful ăsta dacă se poate și altfel.

Clădirile dărăpănate, cu un etaj sau două, lăsară loc deșertului și autostrăzii. Harrie se opri, își coborî picioarele pe asfaltul moale și cleios, topit de soare, și se asigură că paiul burdufului ei cu apă era bine fixat în suport. Orizontul pâlpâia în arșița zilei, cu lanțurile de munți de o parte și de alta a drumului și cu straturile cenușii de rocă prelungindu-se către infinit. Oftă și sorbi prelung din apa stătută.

— Pornim din nou, spuse, punându-și mâinile abile pe ambreiaj și pe accelerație în timp ce își ridica picioarele pe scărițe. Nu mai e prea mult până la Tonopah și acolo ne putem hrăni amândouă.

Nick îi lăsase timp să se gândească, iar ea își alungă grijile ascultând Dead Kennedys, Boiled in Lead și Acid Trip.

Călătoria de la Beatty la Tonopah fu rapidă și lipsită de evenimente, șoseaua plană derulându-i-se sub roți ca o ruletă întinsă, cu munții stratificați din ambele părți părând să se târască la trecerea ei. Abandonatul Goldfield, cu străzile lui pustii și aride bătute de vânt, reprezentase unica variațiune de pe întregul drum. Fusesse un oraș cu douăzeci de mii de locuitori, părăsit înainte ca Las Vegas să cadă pradă bolilor provocate de radiații și cu încă și mai multă vreme înainte de fisurarea depozitului cu focoaase nucleare. Mersese aproape tot timpul cu două sute de kilometri pe oră, șoseaua aparținându-i în întregime, fără ca dreptul de proprietate să-i fie contestat nici măcar de sclipirea unei raze de soare reflectate de un parbriz îndepărtat. Liniștea și drumul pustiu îi dădeau mai multe motive de îngrijorare și ea își făcu griji, ciugulindu-și problemele cum ciugulește un vultur dintr-un cadavru.

Stiloul îi atârna greu în buzunarul de la piept când Tonopah licări în zare. Arșița îi inundase capul în sudoare și casca îi lipăia deasupra părului îmbibat. Bău din nou apă, încercând s-o raționalizeze; temperatura urca spre cincizeci de grade și n-avea cum să reziste prea mult fără hidratare. Kawasakiul tuși ușor pe când cobora o pantă prelungă și lină, dar indicatorul de benzină îi arăta că mai are aproape un sfert de rezervor – și, dacă îl golea, mai era și rezerva. Instrumentele nu aveau totuși întotdeauna dreptate, iar norocul nu era tocmai de partea ei.

Opri muzica împingând cu limba butonul de control din interiorul căștii. Își lăsă mâna stângă să cadă de pe ghidon și bătu în rezervor. Primi ca răspuns un sunet găunos, dar înăuntru era destul lichid ca să-l audă lovindu-se de suprafața în mișcare. Orașelul din fața ei era o priveliște bine venită; acolo trebuia să fie apă proaspătă și benzină și acolo avea să-și curețe cu furtunul cea mai mare parte a prafului și să urineze. Fir-ar să fie, ai fi zis că, după toată sudoarea care îi mura hainele și pielea, a doua acțiune n-ar mai fi trebuit să fie necesară, dar se dovedea că diavolul intrase în amănunte.

Harrie nu visase niciodată să fie băiat. Dar uneori își dorea să fi avut deprinderea de a urina de-a-n picioarele.

Se afla numai la vreo jumătate de kilometru distanță când simți că la Tonopah ceva nu era în ordine. Nu era ca de obicei; când se apropie, dozimetrele emiteau numai zgomotul de fond, dar o duhoare aspră, ca de cărbune ars, îi răzuia fundul gâtului chiar și prin filtrele de praf, iar orașelul bizar nu era cel pe care și-l amintea. Dealuri verzi, unduitoare, înconjurându-l din toate părțile, o mulțime de copaci neguroși, fără frunze, și nu praf, ci un fum cețos care plutea în aerul neclintit. O pâlpâire a căldurii aluneca deasupra drumului plin de crăpături, iar clădirile înghesuite de pe margine nu erau construcțiile uzate de clima deșertică din Tonopah, ci niște case cu vopseaua albă jupuită și cu pereții acoperiți cu șindrilă, un oficiu poștal, o biserică albă cu clopotnița dărâmată și cu o jumătate de fațadă năruită într-o surpătură fumegândă din pământ.

Kawasakiul hârâi, cutremurându-se când Harrie încetini, scoțându-l din viteză. Se înălță apoi în șa, lăsându-l să ruleze în continuare.

— În ce iad am nimerit?

Vocea îi reverberă. Tresări; uitase că nu-și închisese microfonul.

— Întocmai, spuse, în stânga ei, o voce familiară. Bine ai venit în Centralia.

Nick purta o cască fără vizieră și stătea în șaua unei Honda Goldwing care ar fi avut culoarea sângelui încheșat, dacă ar fi fost împestrițat cu praf de aur. Honda șuieră la Kawasaki și Connie îi răspunse mârâind, agitându-se cu o nerăbdare provocatoare. Harrie își înfrână motocicletă cu mâini blânde, dându-i ceva mai multă benzină ca s-o redreseze.

— Centralia?

Locul îi era necunoscut, deși îi plăcea să creadă că auzise de majoritatea orașelor.

— Pennsylvania, răspunse Nick și-și săltă mâna acoperită de o mănușă neagră de pe ambreiaj și arătă în jur cu un gest vag. Sau Jharia, în India. Sau poate provincia chineză

Xinjiang. Cu focuri în subteran, antracit care arde în minele evacuate. Orașe întregi părăsite, sulf și pucioasă infiltrându-se prin supape, sol suficient de fierbinte ca să transforme instantaneu ploaia în aburi. Cauciucurile ți se vor topi. O să-ți lași motocicleta într-o crevasă. Ca să nu mai vorbesc de gazele de seră. Lucruri drăguțe.

Zâmbi arătându-și dinții ascuțiți, toate cele patru șiruri.

— Te întreb pentru a doua oară, Angharad, prințesa mea.

— Îți spun pentru a doua oară nu.

Harrie își aținti ochii asupra drumului. Acum vedea asfaltul curbându-se, vedea și strălucirea estompată din fundul surpăturii de sub biserică.

— Te-ai învățat într-adevăr ca oamenii să ți se supună, nu-i așa, Nick?

— De obicei, nu se-mpotrivesc cine știe ce.

Răscuci manșonul de accelerație în timp ce cupla ambreiajul, reușind să obțină de la Honda o tuse schelălăită, provocatoare.

Îi surprinse cu coada ochiului ridicarea din umeri, dar continuă să privească înverșunată înainte. Oare se cutremura pământul sau nu era decât licărirea cețoasă a aerului încins? Kawasakiul hârâi. Bătu ușor în manșonul de ambreiaj, încercând să se liniștească.

Geamățul uruitor care îi răspunse nu era al motocicletei sale. Își lipi mai tare genunchii de șa în timp ce pământul i se înclina și i se fărâmița sub cauciucuri, cu mâinile pe ambreiaj și pe accelerație ca s-o avânte pe Connie la drum. Cauciucul din spate spulberă asfaltul spart. Drumul crăpă și se surpă, dispărând în urma ei. Păstră motocicleta în picioare doar prin forța mușchilor și își făcu curaj să se uite în oglinzi; dintr-o gaură larg căscată în caldarâm se ridicau fuioare leneșe de abur.

Nick mergea alături de ea, imperturbabil.

— Ești sigură, prințeso?

— Ce spuneai despre lad?

Se lăasă pe călcâie și îi rânji peste umăr, știind că, prin cască, el nu putea vedea nimic mai mult decât ochii ei

Încrețindu-se. Era suficient ca să atragă o privire aspră, iritată.

El se sprijini pe pulpe, cu tălpile înclinându-i-se în sus pe scărițe, și își azvârli amândouă mâinile în aer, eliberând ambreiajul și accelerația și lăsându-și Honda să se deplaseze fără efort alături de ea.

— Spuneam că ești bine-venită înăuntru.

Kawasakiul mârâi și scânci, rând pe rând, masiv și agil între coapsele ei în timp ce îi dădea atât de multă benzină pe cât îndrăzneia. Contase pe o oprire pentru realimentare aici, dar partea compactă dinspre sud-vest a Tonopahului fusese înlocuită cu o întindere plină de clădiri dărâmate, cele mai multe evident demolate de buldozere sau dispărute în gropi lucitoare, aidoma unor ochi de lupi reflectând lumina, iar o stație de benzină nu se mai număra printre opțiunile rămase. Măcar străzile erau largi, dar pustii, fără să șerpuiască, dar curbându-se ușor prin văi puțin adânci și peste coline mărunte. Largi, dar nu intacte; asfaltul se ondula de parcă ar fi fost săltat de trecerea unor cârțițe uriașe, iar o serie dintre ridicături și dintre adâncituri ascundeau fisuri și surpături. Cauciucurile i se pârlau; ea tuși în filtre și microfonul amplifică sunetul, transformându-l într-un lătrat de hienă. Stiloul Cross din buzunar îi apăsa sânul de deasupra inimii. Își găsea alinare în asta, stând aplecată în spatele botului motocicletei ca să se ferească de vântul urât mirositor și de ghearele scheletelor de copaci dezgoliți. La urma urmelor, semnase. Iar Nick fie avea grijă ca ea și motocicleta să scape nevătămate, fie îi dădea înapoi ce plătise.

De parcă Nick ar fi respectat contractele.

De parcă n-ar fi putut s-o ucidă pur și simplu, căpătând astfel ceea ce își dorea. Numai că, făcând asta, n-ar mai fi putut s-o păstreze pe ea.

— Fir-ar să fie, murmură, pentru a auzi ecourile, și se aplecă deasupra rezervorului.

Vântul o trăgea de haine. Motocicleta grea făcu un salt, trecând peste ultima ridicătură. Nevoia de a urina era

incredibil de puternică și vibrațiile motorului înrăutăteau lucrurile, dar râse zgomotos când lăsă orașul în urmă.

Leșise mai ușor decât sperase, cu toate că, la poalele dealului, indicatorul de benzină arătă că i se golise deja rezervorul. Trecu pe cel suplimentar și înjură. Copaci morți și cioturi fumegânde jur-împrejur și întinderea nisipoasă, plată și pustie, prelungindu-se către munții colțuroși din est și din vest. Înapoi în Nevada, dacă o părăsise vreodată, acum mergând spre vest, drept către strălucirea orbitoare a soarelui după-amiezii. Ecranul de protecție polarizat îi era cumva de folos, poate nu îndeajuns, dar drumul era din nou neted, înainte și înapoi, și zărea Tonopahul în oglinda retrovizoare, prăfuit și abandonat, inaccesibil ca un miraj, un oraș dintr-un fund de fântână.

Poate Nick nu era în stare să-i iasă în cale decât în orașe. Poate avea nevoie de o oarecare amprentă a mâinii omenești asupra sălbăticiiei pentru a o distorsiona spre a-și atinge propriile scopuri, sau poate asta îl amuza. Poate, la urma urmelor, se întâmpla numai la răscruci. Cu toate acestea, nu credea că ar fi reușit să se întoarcă la Tonopah dacă ar fi făcut o încercare, așa că pretinse că nu vedea orașul și își continuă drumul spre vest, către Hawthorne, rugându-se să-i ajungă benzina, dar neașteptându-se ca rugăciunile ei să primească vreun răspuns din partea cuiva căruia ar fi dorit în mod deosebit să-i vorbească.

Autostrada 95 cotea din nou spre nord-vest la punctul de joncțiune din Coaldale; acolo nu mai exista nici un oraș de multă vreme, fusese abandonat cu mult înainte de Război și chiar cu mult înainte de dezastrul din Vegas. Nu mai exista nici Mina, a cărei periferie era marcată de un panou publicitar jupuit, reclama unei crescătorii abandonate de raci de râu, Homarul de Deșert.

Burduful se golise. Supse disperată din pai pentru ultima oară și scuipă, lăsând saliva să i se prelingă pe maxilar, umedă și lipicioasă. Se aplecă și lăsă în urmă o panglică lungă de șosea plină de fum, virând întotdeauna ușor, cu grija cauciucurilor ei pârjolate și lovite. Cel puțin ziua se

răcorea pe măsură ce o invadea înserarea și pe măsură ce înainta spre nord, câștigând altitudine. Era posibil ca temperatura să fi scăzut chiar până la vreo treizeci și cinci de grade, deși, în costumul ei de piele, era greu să-și dea seama. În stânga, munții Sarcofag se înălțau între ea și California.

Numele n-o mai amuza în aceeași măsură ca de obicei.

Apoi începură să urce. Harrie suspină adânc, a ușurare, și bătu ușor cu palma în rezervorul însetatului și bodogănitorului Kawasaki, când în fața ochilor îi apărură albastrul bolborositor al lacului Walker, cu micul orașel Hawthorne ghemuit ca un crab pe țărm, în apropiere. Nici acolo nu se vedea vreo mișcare și își mușcă buza în spatele filtrului. Praful îi pătrunsese cumva în cască, zgâriind-o ori de câte ori clipea; în spatele vizorului, obrajii îi erau brăzdați de dărele lacrimilor. Spera că praful nu era din soiul care ar fi putut s-o contamineze, iar dozimetrele se stabilizaseră la un puiet slab, de pui de găină, așa că ar fi putut fi OK.

Motocicleta scânci, cerându-și iertare, și muri la intrarea în oraș.

— Hristoase, spuse Harrie și se înfioră la auzul ecoului proprii sale voci amplificate.

Întinse degetul mare, vrând să deconecteze microfonul, apoi, gândindu-se mai bine, îl lăasă. Fără comentariile Kawasakiului era prea al naibii de liniște. Porni muzica folosindu-se de vârful limbii și trecu de la o melodie la alta până când alese una cu Gray Line Out.

Se sprijini pe talpa dreaptă și lăasă în jos reazemul din stânga cu un șut, apoi se săltă pe scărițe și își trecu piciorul peste șa. Era îndurerată din cauza vibrațiilor, iar mâinile îi înțepeniseră, încovoiate ca niște gheare, așa cum strânseseră ghidonul. Mușchii încordați ai feselor și ai coapselor păreau să amintească de o bătaie primită cu două zile în urmă, dar se sprijini de motocicletă, cu cizma alunecându-i pe pietriș când o săltă, punând-o în mișcare. Țopăi într-un picior ca să salte reazemul cu celălalt, crispându-se de durere.

La urma urmelor, problema nu era statul în șa, ci statul în picioare.

Merse pe lângă Kawasaki pe autostrada pustie, printre clădirile abandonate, pe pavajul suficient de fierbinte ca să-i ardă tălpile prin cizmele de piele dacă rămânea prea mult timp locului.

— Bravo, fetițo, îi spuse, alintând mânerul frânei de mână.

Motocicleta se sprijinea de ea, lăsându-se greu, o povară când mergeai pe jos, ca un prieten beat condus către casă.

— Trebuie să fie pe undeva o stație de benzină.

Bineînțeles că nu avea să existe curent electric pentru pompe și, probabil, nici o sursă sigură de apă, dar urma să rezolve asta după ce ajungea acolo. Soarele licărea, reflectat în undele lacului; era într-o stare foarte bună, își spuse sieși, pentru că nu ajunsese atât de deshidratată încât să i se umezească gura când se gândea la toată acea apă proaspătă și rece.

Cu excepția faptului că nu știa ce fel de otravă se găsea în lac. Pe mal se afla o veche bază navală, iar lacul însuși fusese folosit drept un soi de bazin de jucărie pentru submarine. În apele lui ar fi putut pluti orice. Dar nu se putea spune, admise ea, că nu era o adevărată ironie să îl privești de departe într-un asemenea moment.

Observă o stație de benzină Texaco, cu sigla roșie cu alb decolorată până la roz cu ivoriu, denaturată de soarele neobosit al pustiului. Nu-și amintea în care deșert se găsea acum, dacă era în Mojave sau în Black Rock sau altundeva. Se înșirau unul după altul. Tresări la auzul propriului ei chicotit firav, isteric. Pompele erau deconectate, așa cum bănuise, dar sprijini oricum motocicleta pe reazemul lateral, înhăță caseta cu climat controlat, scoțând-o din geanta de șa, și plecă în căutarea unui loc unde să urineze.

Simți pielea fierbinte la contactul cu degetele când își scoase mânușile și își lăsă în jos pantalonii.

— Fir-ar să fie, o tâmpenie... Cum mă întorc în sânul civilizație, îmi și cumpăr un costum de piele alb și o cască de aceeași culoare, fir-ar să fie.

Aruncă o privire spre Kawasaki în timp ce-și aranja hainele, așteptând un șuier de aprobare, dar motocicletă neagră tăcea. Clipi din ochii care o usturau și se răsuci pe călcâie.

În spatele uneia dintre construcțiile cu fațadă de tablă îngrămădite în stația Texaco era un furtun de grădină, încolăcit pe suportul lui, cu partea de deasupra vopsită în galben și verde, ca pântecul unui șarpe mort. Îl smulse de pe suport cu o singură mână. Cauciucul era sfărâmițos, atacat de putregaiul de lemn; îl rupse de două ori încercând să descolăcească o porțiune, dar reuși să obțină o bucată intactă, de vreo doi metri. Săltă cu greu capacul cisternei subterane, folosindu-se de un levier, și își scoase casca și filtrul ca să poată trage aerul pe nas, verificând mai întâi indicațiile ambelor dozimetre.

La urma urmelor, fusese una dintre zilele acelea.

Combustibilul mirosea totuși mai mult sau mai puțin a benzină, având chiar și gustul ei când îi umplu gura după ce îl supsese, trăgându-l în susul sifonului ei improvizat. Poate nu cea mai bună benzină, dar cerșetorii n-au de ales. Sifonul nu funcționa acceptabil, pentru că nu-i putea coborî capătul de deasupra mai jos decât cel de pe fund, dar putea suga lichidul înăuntru, transferându-l, furtun cu furtun, în rezervorul gol al motocicletei, cu prețioasa casetă sprijinindu-i-se de cizmă în tot acest timp.

În cele din urmă, când se uită înăuntru, bătând ușor cu degetul în partea laterală, zări licărirea întunecată a fluidului sclipind prin gaura de umplere.

Închise rezervorul, apoi scuiă și iar scuiă, dorind să fi avut apă ca să scape de urmele benzinei. Lacul scânteie, bătându-și joc de ea, așa că îi întoarse hotărâtă spatele și luă caseta.

O simți ușoară în palmă. Rămase nemișcată, cu o mână pe clapa genții de șa, cântărind acel obiect de un argintiu strălucitor și coborându-și privirea pe lângă el, către cizme. Își supse buza de jos, simți gustul de benzină, își întoarse capul în altă parte și scuiă din nou.

— Încă vreo câțiva ani de libertate, Connie, spuse ea, mângâind metalul cu mâna ascunsă în mănușa neagră. Tu și cu mine. Aș putea să beau apă. N-ar avea importanță că te-am alimentat cu benzină proastă. Nimic n-ar putea să meargă rău...

Kawasakiul tăcea. Cheile sale zăngăneau în buzunarul de pe șoldul ei. Atinse ușor accelerația, își retrase mâna, așeză caseta închisă pe șa.

— Ce spui, fetițo?

Nimic, firește. Era calmă, somnoroasă, un demon visător. Nu o pornise.

Mișcându-și simultan degetele mari ale mâinilor, îndepărtă dintr-o singură lovitură zăvoarele și deschise caseta.

Înăuntru era răcoare, destul de multă pentru ca fața ei să simtă diferența când se aplecă deasupra. Ținu capacul deschis pe jumătate, încercând să-și așeze trupul în calea aerului rece, să nu se prelingă în afară. Își înclină capul, uitându-se înăuntru: spumă albastră spiralându-se printre elementele de răcire.

Modelată astfel încât să împiedice conținutul să zornăie. Hârtii într-un dosar de plastic și ceva sigilat pe lamele de cultură, o gelatină limpede presărată cu buline zdrențuite.

De dosarul de plastic era prins un bilet lipicios. Întinse mâna în caseta răcoroasă și îl desprinse cu o atingere ușoară, aducându-l la lumină. Scrisul lui Patch. Strânse din ochi.

„Sacramento e următorul pe listă, dacă astea nu ajung acolo,” scria, cu trăsături negre, îngroșate. „Ca și lui Faust, ni se ivește tuturora o ocazie favorabilă pentru a ne răzgândi.”

Dacă te-ntâlnești pe drum cu Buddha...

— M-am gândit întotdeauna că nemernicul ăsta e ceva mai rău decât se vede cu ochiul liber, spuse ea, închizând caseta, și își îndesă biletul în buzunar, alături de stilou.

Își puse din nou casca, cu un gest apăsător, își verifică de două ori filtrul care, după Tonopah, ar fi putut să-și piardă

etanșeitatea la margini, își aruncă piciorul pe deasupra șei motocicletei și închise clapeta carburatorului.

Kawasakiul icni în sec când decuplă ambreiajul și apăsă butonul de pornire, cutremurându-i-se între pulpe ca un ponei astmatic. Accelerează ușor, apoi o lăsa mai moale, așa cum faci cu o iubită virgină. Insistând și implorând în șoaptă. Vaporii de benzină din gură îi umpleau ochii de lacrimi sub cască; lacrimile, sau altceva, spălară firele de praf. Un cilindru sughiță. Un al doilea tuși.

Eliberă ambreiajul când motocicleta tuși și toarse, vibrând, gata de drum.

Ambele dozimetre protestau vehement în timp ce străbătea câmpia plană, deschisă, îndreptându-se spre Fallon, o adevărată oază letală. Se părea că Nick nu se mulțumise cu o creștere a cazurilor de leucemie și cu impurificarea pânzei freatice cu perclorat și arsenic; copacii pe care îi văzuse în drumul ei pe lângă surprinzătorul verde al așezării rurale nu erau plop americani de deșert, ci copaci uriași din pădurile europene, iar în spatele lor licărea ceva cenușiu, masiv, sclipind în frumoasa și înfiorătoare culoare albastră a radiației Cherenkov³³. Indicatoarele pe lângă care trecea erau scrise într-un alfabet necunoscut, dar știa numele acelui loc.

Când străbătu Cernobîlul burnița ușor.

Ploaia se întetă când viră spre vest, intrând pe 50 și îndreptându-se către Reno și Sparks și către fisura de sub marginea norilor, care străluceau într-o nuanță toxică, bolnăvicioasă, în seara care se apropia. Cauciucurile alunecau pe asfaltul neted și unsuros.

Acolo unde ar fi trebuit să se afle orașele, se profilau pe fundalul cerului din ce în ce mai gălbui al serii mormane cocârjate de gunoi, iar oameni aproape dezbrăcați, sfrijiti de foame, își croiau drum prin mizeria prăvălită, strigând numele celor dragi, îngropați sub avalanșă. Apa i se revărsa în josul căștii, îi îmbiba șaua, îi lipea de corp hainele de

³³ Radiația electromagnetică Cerenkov este specifică reactoarelor nucleare (n.tr.).

piele. Își dorea să fi-ndrăznit s-o bea. Ploaia nu o răcorea. Nu făcea altceva decât s-o ude.

Nu-și întoarse capul să privească victimele alunecării de gunoaie. Se afla la o oră distanță de Sacramento, iar între ea și Manila se așternuseră deja cincizeci de ani.

Trecătoarea Donner era verde și plăcută, apusul păta cerul cu roșul cărnii crude. Avea timp din belșug. Nu mai trebuia decât să coboare dealul.

Nick nu intenționa s-o lase să scape fără luptă.

Marele Dezastru modificase și cursul fluviului Sacramento, iar Harrie făcu cale întoarsă de pe mal fiindcă podul se năruise și apa era în flăcări. Se îndepărtă cu o sută de metri, cu două, până când dogoarea fluviului cuprins de foc se domoli în spatele ei.

— Ce-i asta? îl întrebă pe bărbatul zvelt, în costum cu dungi subțiri, care o aștepta pe marginea drumului.

— Incendiul de pe râul Cuyahoga³⁴. Din 1969. Nu exagera cu binecuvântările. Putea fi Bhopal³⁵.

— Binecuvântări?

Îl scuti de un zâmbet sardonic, invizibil în spatele căștii. El își înclină borul pălăriei cu un deget acoperit de mănușa gri.

— Cred că tu ai putea spune asta. De fapt, ce e?

— Phlegethon³⁶.

Își săltă vizorul și se uită peste umăr, către apa care ardea. Chiar și de la distanța aceea, dogorea destul de tare pentru ca din spatele hainei ei de piele îmbibate de ploaie să iasă aburi. Își apăsă cu dosul palmei buzunarul de la

³⁴ Râu din statul Ohio, SUA, atât de poluat cu deșeuri chimice, încât în anul 1969 a luat foc și a ars timp de câteva ore (n.tr.).

³⁵ Oraș din India, unde, în 1984, o scurgere de gaz otrăvitor de la o fabrică de pesticide a afectat peste jumătate de milion de persoane (n.tr.).

³⁶ În mitologia greacă, râu de foc care curge prin Infern (n.tr.).

piept. Hârtia pe care își scrisese Patch mesajul se încreți; stiloul Cross o împunse în sfârc.

Se uită la Nick și el la ea.

— Deci asta e.

— Asta-i tot ce-a scris ea. E prea departe de sărit.

— Văd.

— Dă-mi caseta și te las să pleci acasă. O să-ți dau Kawasakiul și o să-ți redau libertatea. O să fim chit.

Îl privi simțindu-și încordarea piciorului drept, al cărui vârf se sprijinea pe pământ. Motocicleta ei mare toarse, legănându-i-se ușor între coapse, mlădioasă ca o pisică, gata să se întoarcă și să scuipe pietrișul de sub cauciucurile huruitoare.

— Prea departe de sărit.

— Asta am spus.

Prea departe de sărit. Poate. Iar dacă îi dădea caseta, Sacramentoul ar fi condamnat, așa cum fuseseră Bhopalul, Cernobîlul, Las Vegasul... Poate s-ar fi osândit pe sine însăși, chiar dacă Nick ar fi dezlegat-o de legământ. Și, chiar de n-ar fi fost așa, nu era sigură că ea și Kawasakiul ar fi trăit împăcându-se cu o asemenea soluție.

Dacă voia s-o păstreze, o lăsa să încerce să salveze Sacramentoul sărind. Dacă voia s-o piardă, atunci era posibil să moară în urma saltului și orașul să piară odată cu ea, dar ar fi murit în libertate.

Oricum ar fi fost, Nick pierdea. Pentru ea era suficient.

— Scapă cine poate și dracu' ia ce rămâne, murmură, punând încă o dată mâna pe accelerație.

SUNETELE VORBIRII

Octavia Butler

Traducere din limba engleză: Mihai-Dan Pavelescu

Octavia E. Butler a scris o duzină de romane și câteva povestiri – un gigant al domeniului, care a murit din păcate mult prea devreme. A fost primul autor de science-ficțiun care a primit prestigioasa bursă „de geniu” a Fundației MacArthur și a fost de asemenea distinsă de către PEN American Center cu premiul pentru întreaga activitate literară. În domeniul ficțiunii speculative, a fost mult apreciată, câștigând două premii Hugo, două Nebula și un Locus; nuveleta *Bloodchild* le-a obținut pe toate trei. A murit în februarie 2006.

Opera ei a explorat în mod frecvent subiectul existenței postapocaliptice. Deși nici unul dintre romanele pe care le-a scris nu poate fi clasificat primordial ca postapocaliptic, cele trei cicluri alcătuite din mai multe cărți – trilogia *Xenogenesis*, seria *Patternist* și cele două volume din *Parable* – se petrec în decoruri postapocaliptice, ceea ce face din ea un autor important al subgenului, cu toate că volumele nu fac realmente parte din el.

Povestirea care urmează, distinsă cu Premiul Hugo în 1984, a fost scrisă de Butler după ce asistase la o bătaie sângeroasă și lipsită de sens într-un autobuz. În culegerea ei de povestiri, *Bloodchild and Other Stories*, a declarat că vederea încăierării o făcuse să se întrebe dacă specia umană „va evolua vreodată îndeajuns pentru a învăța să comunice fără a utiliza pumni de un fel sau altul”. După care prima propoziție a povestirii i-a apărut în minte.

Scandalul din autobuz a izbucnit pe bulevardul Washington. Rye se așteptase la așa ceva, mai devreme sau mai târziu, în decursul călătoriei. Amânase plecarea până nu mai rezistase înaintea singurătății și deznădejdi. Credea că era posibil să mai aibă niște rude în viață – un frate și cei doi fii ai lui – în Pasadena, la treizeci de kilometri depărtare. Asta însemna o zi de drum, dacă avea noroc. Sosirea neașteptată a autobuzului, chiar când ieșise din casa de pe Virginia Road păruse a prevesti norocul... până începuse scandalul.

Doi tineri erau implicați într-un fel de conflict sau, mai degrabă, o neînțelegere. Stăteau pe culoarul dintre scaune, mârâind și gesticulând unul la celălalt, parcă fără prea multă convingere, în vreme ce autobuzul se hurduca prin gropi. Șoferul părea că se străduiește să-i dezechilibreze. Gesturile lor se opreau totuși înainte de a-și atinge ținta – amenințări, tentative de intimidare cu pumnii care să înlocuiască înjurăturile pierdute.

Pasagerii îi priviră pe cei doi, apoi se priviră între ei și scoaseră sunete slabe, neliniștite. Doi copii scânciră.

Rye se afla la vreun metru înapoia scandalagiilor, vizavi de ușa din spate a autobuzului. Îi privea cu atenție, știind că bătaia va începe atunci când nervii unuia vor ceda, sau un braț va aluneca prea departe, sau cineva va ajunge la capătul limitatei sale capacități de comunicare. Asta se putea întâmpla oricând.

Se și întâmplă, când autobuzul nimeri într-o groapă mai mare și unul dintre bărbați, înalt, zvelt și rânjitor, fu azvârlit în oponentul său mai scund.

Instantaneu, scundacul lovi cu pumnul stâng în rânjetul care se destrămă. Își izbi adversarul mai solid de parcă nu avea și nici nu-i trebuia altă armă decât pumnul acela. Îl lovi îndeajuns de iute, îndeajuns de puternic pentru a-l doborî înainte să-și recapete echilibrul sau să-i răspundă atacului.

Oamenii țipară și zbierară speriați. Cei mai apropiați încercară să se îndepărteze. Alți trei tineri urlară ațățați și gesticulară frenetic. Apoi, nu se știe cum, doi dintre ei

porniră o altă bătaie; probabil că, involuntar, unul îl atinsese sau îl lovisese pe celălalt.

Când a doua încăierare împrăstie pasagerii înspăimântați, o femeie scutură umărul șoferului și mormăi, arătând spre zurbagii.

Șoferul îi răspunse mârâind printre dinții dezgoliți. Speriată, femeia se retrase.

Cunoscând metodele șoferilor de autobuze, Rye se pregăti, ținându-se strâns de spătarul scaunului din față. Când frâna sosi, ea era pregătită, dar nu și bătaușii. Căzura peste scaune și peste pasagerii care țipau, sporind și mai mult confuzia. Se declanșă cel puțin încă o luptă.

Autobuzul se opri definitiv, iar Rye tâșni și împinse ușa din spate. La al doilea brânci, ușa se deschise și ea sări afară, ținându-și rucsacul într-o mână. O urmară alți pasageri, însă unii rămaseră înăuntru. Autobuzele erau acum atât de rare și fără orar precis, încât oamenii călătoreau când puteau, indiferent cu ce anume. Era posibil ca azi să nu mai treacă altă mașină... poate nici mâine. Mulți porneau pe jos și dacă zăreau un autobuz îl opreau. Cei care mergeau de la un oraș la altul, așa cum făcea Rye, din Los Angeles spre Pasadena, își planificau nopți sub cerul liber sau riscau găzduirea la localnicii care-i puteau jefui ori ucidе.

Autobuzul nu se clinti, totuși, Rye se îndepărtă de el. Intenționase să aștepte încheierea conflictelor și să-și reia locul, dar, dacă se ajungea la arme, prefera să fie la adăpostul unui copac. Ajunsese aproape de trotuar, când, de cealaltă parte a străzii, un Ford albastru cu capota lovită în mai multe locuri făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade și opri în fața autobuzului. Puține automobile mai circulau în prezent – câte puteau să se adapteze crizei severe de combustibil și rarității mecanicilor relativ neafecțați. Cele funcționale erau folosite în aceeași măsură ca arme și mijloace de transport. De aceea când șoferul Fordului îi făcu semn lui Rye, ea se îndepărtă prudentă. Șoferul coborî – un bărbat voinic, tânăr, cu barbă bogată și păr negru, des. Avea un trenți lung și aceeași privire

precaută ca ea. Femeia se opri la câțiva metri, așteptând să vadă ce intenționa să facă. Privi autobuzul care se legăna acum din cauza luptelor dinăuntru, apoi puținii pasageri care coborâseră. În cele din urmă, se uită iarăși la Rye.

Ea îi întoarse privirea, extrem de conștientă de revolverul vechi, calibrul patruzeci și cinci, ascuns sub jachetă. Îi urmări mâinile.

Bărbatul întinse brațul stâng către autobuz. Geamurile polarizate nu-i permiteau să distingă ce se întâmpla înăuntru.

Faptul că utiliza mâna stângă o interesă pe Rye mai mult decât întrebarea lui evidentă. În general, stângacii fuseseră mai puțin afectați, erau mai rezonabili și înțelegători, mai puțin mânați de frustrare, confuzie și furie.

Îi imită gestul, arătând autobuzul cu propria ei mână stângă, apoi boxă cu ambii pumni prin aer.

El își dezbracă treniul, dezvăluind o uniformă a Departamentului de Poliție Los Angeles, baston de cauciuc și revolver de serviciu.

Rye făcu un pas îndărăt. Nu mai exista DPLA, nu mai existau nici un fel de organizații, guvernamentale sau particulare. Existau patrule de cartiere și indivizi înarmați. Atât!

Bărbosul scoase ceva din buzunarul treniului, apoi aruncă haina în mașină. După aceea îi indică să se îndrepte spre spatele autobuzului. Ținea în mână un obiect de plastic. Rye nu înțelese ce voia, până ce bărbatul merse la ușa din spate a autobuzului și-i făcu semn să rămână pe loc. Îl ascultă mai degrabă din curiozitate. Polițist sau nu, poate reușea cumva să pună capăt bătăilor acelea stupide.

El ocoli autobuzul prin față, către partea stângă, unde era deschisă fereastra șoferului. Rye avu impresia că azvârli ceva înăuntru. Se străduia să privească prin geamurile întunecate, când, tușind și lăcrimând, oamenii începură să iasă, îmbrâncindu-se, prin ușa din spate. Gaze.

Rye prinse o bătrână care altfel ar fi căzut și ridică în brațe doi copilași, pentru a nu fi călcați în picioare. Îl zări pe bărbos ajutându-i pe oameni la ușa din față. Mai prinse un

bătrân uscățiv, împins de unul dintre bătauși. Dezechilibrată de greutatea lui, abia reuși să se ferească atunci când ultimul mardeiaș năvăli afară. Cu gura și nasul însângerate, acesta se împiedică de un altul și se încleștară orbește, încă icnind din cauza gazelor.

Bărbosul îl ajută pe șofer să iasă, deși se părea că acesta nu-i apreciază gestul. Pentru o clipă Rye crezu că va izbucni altă încăierare. Polițistul păși îndărăt și-l privi pe șofer gesticulând amenințător, strigând cu furie lipsită de cuvinte.

Polițistul stătu nemișcat, nu scoase nici un sunet, refuză să răspundă unor gesturi vădit obscene. Persoanele mai puțin vătămate manifestau tendința aceasta; dacă nu erau amenințate fizic, stăteau locului și le lăsau pe cele cu mai puțină stăpânire de sine să urle și să gesticuleze. Parcă simțeau că era mai prejos de demnitatea lor să fie la fel de nervoase precum cele dotate cu mai puțin autocontrol. Atitudinea aceea era una de superioritate, fiind percepută ca atare de indivizi ca șoferul de autobuz. Adeseori o astfel de „superioritate” era pedepsită prin bătaie, chiar cu moartea. Rye trecuse de câteva ori pe lângă așa ceva. Drept urmare, nu umbla niciodată neînarmată. Iar în lumea aceasta, unde singurul limbaj comun era cel corporal, a fi înarmat era adesea suficient. Rareori fusese nevoită să tragă cu arma sau măcar s-o scoată.

Revolverul bărbosului era permanent la vedere. Se părea că pentru șoferul autobuzului era îndeajuns. Scurpă dezgustat, îl mai fulgeră o dată cu privirea pe polițist, apoi reveni la autobuz. Îl examinează câteva clipe, dorind în mod evident să intre, însă gazele erau încă prea puternice. Dintre geamuri, doar cel din dreptul scaunului său se putea deschide. Ușa din față era deschisă, însă cea din spate trebuia proptită cu ceva. Bineînțeles instalația de aer condiționat se defectase de mult. Avea să mai treacă destul până să se aerisească autobuzul. Era proprietatea șoferului, mijlocul lui de existență. Pe flancurile exterioare lipise poze vechi, decupate din reviste, ale obiectelor pe care le accepta drept taxă. Cu ele își hrănea familia ori le folosea la

troc. Dacă autobuzul nu mergea, el nu mânca. Pe de altă parte, n-avea să mănânce prea grozav nici dacă interiorul era vandalizat în urma unor încălțări stupide. Aparent nu putea pricepe asta. Înțelegea doar că nu-și putea folosi imediat autobuzul. Își agită pumnul spre bărbos și răcni. Lui Rye i se păru că sunt niște cuvinte, dar nu le putu înțelege. Nu știa dacă era vina ei sau a șoferului. În ultimii trei ani auzise atât de puțin limbaj uman coerent, încât nu mai putea fi sigură cât de bine îl putea recunoaște, nu mai putea fi sigură de gradul propriei ei deteriorări.

Bărbosul suspină. Privi spre automobilul lui, apoi îi făcu semn lui Rye. Era gata de plecare, dar mai întâi voia ceva de la ea. Ba nu, dorea să-l însoțească. Dacă ar fi intrat în mașina lui, ar fi riscat; în ciuda uniformei, legea și ordinea nu însemnau nimic – nu mai erau nici măcar cuvinte.

Clătină din cap într-o negație înțeleasă universal, totuși bărbatul continua s-o cheme.

Îi făcu semn să plece. Polițistul proceda într-un fel folosit rareori de cei mai puțin afectați – atrăgea o atenție potențial negativă asupra unei persoane asemănătoare lui. Pasagerii autobuzului începuseră s-o privească.

Unul dintre bătauși îl bătu pe braț pe altul, arătă de la bărbos la Rye și apoi ridică primele două degete de la mâna dreaptă, parcă într-un salut militar neterminat. Gestul fusese foarte rapid, iar înțelesul lui evident, chiar din depărtare. Fusese asociată bărbosului. Ce avea să urmeze?

Cel care făcuse semnele porni către ea.

Habar n-avea ce dorea, dar rămase pe loc. Individul era cu o jumătate de cap mai înalt decât ea și cu vreo zece ani mai tânăr. Nu-și închipuia că ar fi putut scăpa prin fugă. Nici nu se aștepta s-o ajute cineva, dacă ar fi avut nevoie. Toți din jur erau necunoscuți.

Făcu un gest – o indicație clară de oprire. Nu intenționa să repete avertismentul. Din fericire, tânărul se supuse. Gesticulă obscen și câțiva bărbați râseră. Pierderea limbajului verbal născuse un set nou de gesturi obscene. Simplu și direct, tânărul o acuzase de relații sexuale cu

bărbosul și sugerase să-i satisfacă și pe ceilalți bărbați prezenți – începând cu el.

Rye îl privi prudentă. Era foarte posibil ca, în cazul unei încercări de viol, pasagerii să rămână locului, mulțumindu-se să privească. Ar fi rămas de asemenea locului, privind, și dacă ea îl împușca. Oare tânărul avea să împingă lucrurile până acolo?

N-o făcu. După alte gesturi obscene, care însă nu-l apropiară de ea, se întoarse disprețuitor și se îndepărtă.

Bărbosul continua să aștepte. Își scoase revolverul, cu toc cu tot. O chemă iarăși, cu ambele palme goale. Fără îndoială, arma se găsea la îndemână, în mașină, dar Rye fu impresionată că o scosese. Poate că era în regulă. Poate că, pur și simplu, era singur. Ea însăși era singură, de trei ani. Molima îi răpusese unul câte unul copiii, sora, soțul, părinții...

Boala, dacă era într-adevăr o boală, izolase între ele până și ființele vii. Pe când se răspândea prin țară, oamenii abia avuseseră timp să dea vina pe sovietici (deși aceștia amuțeau împreună cu restul lumii), pe un virus nou, pe un agent poluant nou, pe radiație, pe pedeapsa divină... În privința vitezei cu care îi decima pe oameni, precum și a unor postefecte, boala semăna cu un atac cerebral. Era însă foarte specifică. În toate cazurile limbajul era pierdut sau puternic afectat. Nu mai revenea niciodată. Adesea era însoțit de paralizie, deteriorare intelectuală, moarte.

Rye porni spre bărbos, ignorând fluierăturile și aplauzele a doi tineri, precum și semnele lor, cu degetul mare ridicat, adresate polițistului. Dacă acesta le-ar fi zâmbit sau le-ar fi răspuns prin orice gest, ea s-ar fi răzgândit mai mult ca sigur. S-ar fi răzgândit și dacă și-ar fi permis să se gândească la posibilele consecințe nefaste ale intrării în mașina unui străin. În loc de așa ceva, se gândi la bărbatul care locuia vizavi de casa ei. După molimă se mai spăla rareori. Și căpătase obiceiul de-a urina indiferent de locul unde s-ar fi găsit. Avea deja două femei – fiecare îi îngrijea câte una dintre cele două grădini mari. Îl acceptaseră în

schimbul protecției. Bărbatul se exprimase destul de clar că o dorea și pe Rye.

Urcă în mașină și bărbosul închise portiera. Îl privi cum ocoli spre portiera din stânga – îl privi pentru binele său, deoarece arma lui era pe scaunul de lângă ea. Iar șoferul autobuzului și doi tineri se mai apropiaseră câțiva pași. Nu făcură însă nimic până când polițistul nu intră în automobil. Atunci unul dintre ei azvârli o piatră. Alții îl imitară și, când mașina porni, câțiva bolovani ricoșară inofensiv din capotă.

După ce autobuzul rămase în urmă, Rye își șterse transpirația de pe frunte și tânji după puțină relaxare. Cu autobuzul ar fi străbătut mai mult de jumătate din drumul spre Pasadena. I-ar mai fi rămas doar cincisprezece kilometri de mers pe jos. Se întrebă cât avea să meargă acum... și se întrebă dacă mersul pe jos ar fi reprezentat singura ei problemă.

La intersecția dintre Washington și Figueroa, unde autobuzul ar fi cotit în mod normal la stânga, bărbosul se opri, o privi și-i făcu semn să-i indice direcția. Când, după ce-i arătase la stânga, el chiar o ascultă, Rye începu să se destindă. Dacă era de acord să meargă acolo unde-i cerea, poate că era inofensiv.

În vreme ce trecea pe lângă cvartale întregi de clădiri arse, abandonate, parcuri pustii și automobile distruse sau jefuite, el scoase din jurul gâtului un lăntșor de aur și i-l întinse. Pandantivul purta o piatră neagră, șlefuită, sticloasă. Obsidian. Numele bărbosului putea fi așadar Rock, sau Peter, sau Black, totuși, ea hotărî să-i spună Obsidian. Până și memoria ei, de multe ori inutilă, avea să rețină un asemenea nume.

Îi întinse simbolul numelui ei: un ac în forma unui spic mare de grâu auriu. Îl cumpărase cu mult înainte de începerea molimei și a tăcerii. Acum îl purta gândindu-se că era probabil numele cel mai apropiat de Rye. Cei ca Obsidian, care n-o cunoscuseră înainte, credeau probabil că o chema Wheat³⁷. Era însă lipsit de importanță. Niciodată n-avea să-și mai audă numele pronunțat.

³⁷ „Secară”, respectiv „grâu” (n.tr.).

Obsidian îi înapoie acul. Îi prinse mâna și-și frecă buricul degetului mare de bățaturile ei.

Se opri la First Street și întrebă iarăși direcția. Apoi, după ce coti la dreapta, așa cum îi indicase ea, opri în apropiere de Music Center. Acolo scoase din torpedo o hârtie și o despături. Rye recunoscuse o hartă a orașului, deși scrisul nu mai însemna nimic pentru ea. Bărbatul netezi harta, îi apucă din nou mâna și-i așeză degetul arătător într-un punct. O atinse pe Rye, se atinse pe el, arătă spre podea. Altfel spus, „Suntem aici”.

Femeia înțelese că dorea să știe încotro mergea ea. Ar fi vrut să-i spună, dar clătină din cap cu tristețe. Ea pierduse cititul și scrierea. Aceea fusese vătămarea cea mai serioasă și mai dureroasă. Predase istoria la UCLA. Fusese scriitoare liber-profesionistă. Acum nu-și mai putea citi nici propriile manuscrise. Avea casa plină de cărți pe care nu le putea citi, însă nu avea nici puterea de a le folosi pentru foc. Iar memoria nu-i readucea prea multe din cele citite.

Privi harta, încercând să calculeze. Se născuse în Pasadena și trăise ultimii cincisprezece ani în Los Angeles. Acum erau lângă L.A. Civic Center. Cunoștea poziția relativă a celor două orașe, cunoștea străzile, direcțiile, ba chiar știa că trebuiau evitate autostrăzile, care puteau fi blocate de mașini accidentate și pasarele distruse. Ar fi trebuit să știe să indice Pasadena, chiar dacă nu putea recunoaște cuvântul scris.

Ezitând, așeză palma pe o pată portocaliu-deschis în colțul din dreapta sus al hărții. Acolo trebuia să fie Pasadena.

Obsidian îi ridică palma și privi sub ea, apoi împături harta și o puse înapoi în torpedo. Putea citi, înțelese Rye cu întârziere. Probabil că putea și scrie. Brusc îl urî – o ură profundă, amară. Ce însemna știința de carte pentru el – un adult care se juca de-a hoții și vardiștii? Totuși el știa carte, iar ea nu. Și niciodată n-avea să mai știe. I se făcu greață de atâta ură, frustrare și invidie. Iar la numai câțiva centimetri de mâna ei se găsea un revolver încărcat.

Rămase nemișcată, privindu-l, aproape văzându-i sângele țâșnind. Dar furia își depășise punctul culminant; se destrămă și ea nu făcu nimic.

Obsidian se întinse către mâna ei cu familiaritate șovăitoare. Îl privi. Fața ei dezvăluise deja prea multe. Nici o persoană care trăia în ceea ce mai rămăsese din societatea omenească nu putea să nu recunoască expresia aceea, invidia aceea...

Închise ochii obosită și inspiră adânc. Simțise, pe rând, nostalgia după trecut, ura față de prezent, creșterea lipsei de speranțe, a lipsei de idealuri, însă niciodată o asemenea pornire puternică de-a ucide alt om. Își părăsise casa, până la urmă, deoarece fusese aproape în pragul sinuciderii. Nu găsise nici un motiv să rămână în viață. Poate că de aceea suise în mașina lui Obsidian. Niciodată nu mai făcuse așa ceva.

El îi atinse gura, apropiind și depărtând degetul mare de celelalte degete alipite laolaltă, simulând gesturi de vorbire. Ea putea vorbi?

Rye încuviință și-i privi ușoara invidie apărând și dispărând. Amândoi recunoscuseră acum ceea ce nu era prudent de recunoscut și nu existase nici o scânteie de violență. Bărbatul își ciocăni buzele și fruntea și clătină din cap. El nu vorbea și nici nu înțelegea limbajul vorbit. Boala își bătuse joc de ei, furându-le, bănuia ea, exact ceea ce fiecare aprecia mai mult își piguli mâneca bluzei, întrebându-se de ce oare hotărâse bărbatul să mențină de unul singur DPLA? Altfel părea îndeajuns de sănătos mental. De ce nu stătea acasă, pentru a crește grâu, iepuri și copii? Nu știa însă cum să-l întrebe. Apoi el își așeză mâna pe coapsa ei și Rye avu altă problemă de rezolvat.

Clătină din cap. Boală, sarcină, neajutorare, agonie solitară... nu!

Bărbatul îi mângâie ușor coapsa și zâmbi, evident neîncrezător.

Nimeni n-o mai atinsese de trei ani. Ea nu dorise să fie atinsă de nimeni. Ce fel de lume era aceasta, pentru a risca nașterea unui prunc, chiar dacă tatăl dorea să rămână și să

ajute la creșterea lui? Îi venea însă greu. Obsidian nu putea ști cât de atrăgător era în ochii ei – tânăr, probabil mai tânăr decât ea, curat, cerând voie pentru ceea ce dorea și neîncercând să ia cu forța. Totuși nimic din toate astea nu conta. Ce însemnau câteva momente de plăcere față de consecințele unei vieți întregi?

El o trase mai aproape și, pentru o clipă, Rye își îngădui să aprecieze contactul fizic. Mirosea plăcut – a bărbat. Se retrase, fără chef.

El oftă și se întinse către torpedo. Rye se încordă, neștiind la ce să se aștepte, însă bărbatul scoase o cutiuță. Cuvintele de pe ea nu însemnau nimic pentru Rye. Nu pricepu, până ce el rupse sigiliul, deschise capacul și scoase un prezervativ. O privi și, la început, Rye își feri ochii, surprinsă. Apoi chicoti. Nu-și putea aminti când chicotise ultima dată.

Obsidian surâse și arătă spre bancheta din spate, iar ea râse. Nici în adolescență nu-i plăcuse să facă dragoste în automobil. Totuși privi în jur, la străzile pustii și clădirile ruinate, apoi coborî și intră pe portiera din spate. El o lăsă să-i pună prezervativul, apoi păru surprins de înflăcărea ei.

Mai târziu stătură ghemuiți laolaltă sub trendul lui, nedorind încă să devină iarăși îmbrăcații aproape-străini. Obsidian făcu gestul legănării unui prunc și o privi întrebător.

Rye înghiți un nod și clătină din cap. Nu știa cum să-i spună că-i muriseră copiii.

El îi luă palma și trăsă o cruce cu degetul lui arătător, apoi repetă legănatul.

Femeia încuviință, ridică trei degete și după aceea se întoarse cu spatele, străduindu-se să stăvilească un val neașteptat de amintiri. Își repetase că soarta copiilor care creșteau acum era de compătimit. Aveau să se fugărească printre canioanele bulevardelor din orașe fără vreo amintire reală a ceea ce fuseseră clădirile sau măcar cum apăruseră ele. Copiii de astăzi adunau cărțile laolaltă cu lemnele, pentru a face foc. Alergau pe străzi, urmărindu-se și urlând

precum cimpanzeii. Nu aveau nici un viitor. Aveau să fie de-a pururi ca acum.

Obsidian își lăsă mâna pe umărul femeii și ea se întoarse brusc, bâjbâind după cutiuță, apoi zorindu-l s-o iubească din nou. Bărbatul îi putea oferi uitare și plăcere. Până acum nimic nu izbutise ceva asemănător. Până acum fiecare zi o adusese tot mai aproape de momentul când urma să facă lucrul pentru care fugise de acasă: să-și pună țeava pistolului în gură și să apese pe trăgaci.

Îl întrebă pe Obsidian dacă voia să vină acasă cu ea, să trăiască împreună.

Bărbatul păru surprins și încântat când înțelese. Dar nu răspunse imediat. În cele din urmă clătină din cap, așa cum se temuse Rye. Probabil că se distra mai mult jucându-se de-a hoții și vardistii, și agățând femei.

Se îmbracă în tăcere, dezamăgită, incapabilă să se mânie pe el. Poate că avea deja o nevastă și un cămin. Asta era cel mai probabil. Molima fusese mai aspră cu bărbații decât cu femeile – omorâse mai mulți, afectase mult mai grav supraviețuitorii masculi. Bărbații ca Obsidian erau rari. Femeile fie se mulțumeau cu puțin, fie alegeau singurătatea. Dacă găseau un Obsidian, făceau tot ce puteau ca să-l păstreze. Rye suspecta că avea pe alta, mai tânără, mai drăguță.

O atinse pe când ea își punea arma la brâu și, printr-o serie complicată de gesturi, o întrebă dacă era încărcată.

Rye încuviință încruntată. El o bătu ușor pe braț.

Femeia întrebă încă o dată dacă venea cu ea, folosind de data aceasta alte semne. Păru că ezită. Poate că putea fi curtat.

Trecu pe scaunul șoferului fără să-i răspundă. Ea veni pe scaunul alăturat și-l privi. Acum el își piguli uniforma și o examinează pe femeie. Rye avu impresia că o întreba ceva, dar nu știa ce anume.

Își scoase insigna, o ciocăni cu un deget și apoi se ciocăni în piept. Bineînțeles.

Rye îi luă insigna din mână și prinse de ea acul cu spicul de grâu. Dacă singura lui nebunie era jocul de-a polițistul,

ea n-avea nimic împotriva. Avea să-l ia, cu uniformă cu tot. Își dădea seama că putea, în cele din urmă, să-l piardă în folosul alteia pe care o putea întâlni la fel cum o întâlnise și pe ea. Totuși l-ar fi păstrat o vreme. Obsidian luă din nou harta străzilor, o bătu cu degetul, arată vag spre nord-est, către Pasadena, și se uită la Rye.

Ea înălță din umeri, atinse brațul lui, apoi al ei și-și ridică degetele arătător și mijlociu, lipite laolaltă, pentru a fi sigură.

El strânse cele două degete și încuviință. Erau împreună.

Rye îi luă harta și-o zvârli pe bord. Indică înapoi spre sud-vest – acolo unde îi era casa. Acum nu mai trebuia să meargă în Pasadena. Acum putea continua să aibă acolo un frate și doi nepoți – trei bărbați dreptaci. Acum nu mai trebuia să se întrebe dacă era atât de singură pe cât se temuse. Acum nu era singură.

Obsidian merse pe Hill Street, apoi coti pe Washington, iar ea se lăsă pe spate și se întrebă cum va fi să trăiască iarăși alături de cineva. Cu ceea ce găsisese și adunase, cu ceea ce păstrase și cultivase, hrana era suficientă pentru ei. Într-o casă cu patru camere exista cu siguranță destul spațiu. Bărbatul își putea muta lucrurile acolo. Și, mai bine, animalul de peste drum avea să se retragă și să n-o silească să-l ucidă.

Obsidian o trăsese mai aproape, iar femeia își lăsase capul pe umărul lui, când, brusc, el frână puternic, cât pe-aici s-o azvârle din scaun. Cu coada ochiului, Rye zări pe cineva traversând strada în fugă prin fața automobilului. O singură mașină pe stradă și cineva trebuia să fugă tocmai prin fața ei!

Se îndreptă și văzu că era o femeie, care alerga dinspre o clădire veche, cu structura de lemn, spre un magazin cu vitrinele bătute în scânduri. Fugea în tăcere, dar bărbatul care o urmă după câteva clipe răcnea ceva asemănător unor cuvinte bolborosite. Ținea în mână un obiect. Nu un pistol. Poate un cuțit.

Femeia încercă o ușă, o găsi încuiată, privi disperată în jur și, în cele din urmă, înșfăcă un ciob de sticlă, spart dintr-

un geam. Apoi se întoarse să-și înfrunte următorul. Rye bănuia că avea să-și taie propria palmă mai degrabă decât să-l rănească cu ciobul.

Obsidian sări din mașină, strigând. Era prima dată că Rye îi auzise glasul – gros și răgușit de nefolosire. Repeta întruna același sunet, așa cum făceau unii dintre cei lipsiți de vorbire: „Ha, ha, ha!”

Rye coborî din automobil pe când Obsidian alergă spre cei doi. Își scosese deja revolverul. Temătoare, îl scoase și ea și eliberă piedica. Privi în jur pentru a vedea dacă scena mai atrăgea pe cineva. Îl văzu pe bărbat uitându-se la polițist, apoi plonjând brusc spre femeie. Aceasta încercă să-l cresteze pe față, dar el îi prinse brațul și izbuti s-o înjunghie de două ori înainte ca Obsidian să-l împuște.

Agresorul se îndoi din mijloc, apoi căzu, ținându-se de abdomen. Obsidian răcni și-i făcu semn lui Rye s-o ajute pe femeie. Rye se apropie, amintindu-și că în raniță nu avea decât bandaje și antiseptice. Era însă inutil. Femeia fusese înjunghiată cu un cuțit cu lama lungă, triumfiară.

Îl atinse pe bărbos, ca să-l anunțe că femeia murise. El se aplecase pentru a-l inspecta pe bărbatul rănit, care zăcea nemișcat și părea de asemenea mort. Dar când se întoarse să vadă ce dorea Rye, bărbatul deschise ochii. Cu chipul contorsionat, înhăță revolverul din tocul polițistului și trase. Glonțul îl lovi în tâmplă pe Obsidian, care căzu.

Totul se petrecuse foarte simplu, foarte rapid. Peste o clipă, Rye îl împușcă pe asasin, pe când întorcea țeava către ea.

Și rămase singură... cu trei cadavre.

Îngenunche lângă Obsidian, cu ochii uscați, încruntându-se, încercând să înțeleagă de ce totul se schimbase în mod brusc. Obsidian nu mai era. Murise și o părăsise – ca toți ceilalți.

Din casa de unde ieșiseră bărbatul și femeia apărură doi copii mici, un băiat și o fată de vreo trei ani. Ținându-se de mână, traversară strada spre Rye. O priviră, apoi trecură pe lângă ea și se apropiară de moartă. Fetița îi scutură brațul, încercând parcă s-o trezească.

Era prea mult. Rye se sculă, simțind că i se făcuse greață de durere și furie. Dacă și copiii ar fi început să plângă, ar fi vomitat.

Cei doi puști rămăseseră singuri. Erau îndeajuns de mari ca să scormonească după resturi. Ei nu-i mai trebuiau alte griji.

Nu-i trebuiau copiii unor străini, care aveau să crească, devenind niște cimpanzei fără blană.

Porni spre mașină. Cel puțin putea merge acasă. Mai știa să șofeze.

Gândul că Obsidian ar fi trebuit îngropat îi veni înaintea să ajungă la automobil și de data aceasta vomită.

Prea repede îl găsisese și-l pierduse pe bărbat. Parcă fusese smulsă din confort și siguranță și primise o bătaie inexplicabilă, neașteptată. Capul nu i se mai limpezea. Nu putea gândi.

Cumva se sili să se întoarcă la el, să-l privească. Se trezi în genunchi lângă polițist. Îi mângâie chipul, barba. Un copil scoase un sunet și ea privi femeia care probabil fusese mama lor. Copiii se uitară la Rye, vădit speriați. Poate că teama lor fu cea care o atinse în cele din urmă.

Fusese gata să plece și să-i abandoneze. Aproape o făcuse, aproape lăsase să moară doi țânci. Muriseră însă destui oameni. Avea să-i ducă pe copii la ea. I-ar fi fost imposibil să mai trăiască, dacă ar fi procedat în alt fel. Se uită în jur, căutând un loc unde să îngroape cele trei trupuri. Sau două. Se întrebă dacă ucigașul era tatăl copiilor. Înaintea molimei, poliția afirmase întotdeauna că unele dintre cele mai periculoase solicitări pe care trebuia să le rezolve erau scandalurile familiale. Obsidian trebuia să fi știut... deși chiar și așa n-ar fi rămas în mașină. Nici ea n-ar fi rămas. N-ar fi putut asista cu brațele încrucișate la uciderea femeii.

Îl târî pe Obsidian spre automobil. Nu avea unelte pentru săpat și nici cine s-o păzească în timpul săpatului. Mai bine să ia trupurile și să le îngroape lângă soțul și copiii ei. În felul acela Obsidian ar fi venit până la urmă cu ea.

După ce-l lăasă în spate, pe podea, reveni după femeie. Fetița slăbuță, murdară și gravă, se ridică și, fără să știe, îi oferi un dar. Când începu s-o târască pe femeie, ținând-o de subsuori, fetița strigă:

— Nu!

Femeia dădu drumul leșului și o privi.

— Nu! repetă fetița.

Veni lângă femeie.

— Pleacă! îi spuse lui Rye.

— Nu vorbi, îi zise băiețelul.

Vorbele nu erau mârâite sau neclare. Amândoi copii vorbiseră și Rye înțelese. Băiatul îl privi pe ucigașul mort și se îndepărtă de el. Apucă mâna fetiței.

— Taci, îi șopti.

Vorbire fluentă! Oare femeia murise pentru că putea vorbi și-i învățase și pe copii? Fusesse ucisă de ura permanent crescătoare a unui soț sau de furia invidioasă a unui străin?

Iar copiii... probabil că se născuseră după tăcere. Oare molima luase sfârșit? Sau țâncii aceștia erau pur și simplu imuni? Cu siguranță avuseseră destul timp să se îmbolnăvească și să amuțească. Minteia lui Rye făcu un salt înainte. Ce-ar fi fost dacă puștii mai mici de trei ani ar fi scăpat de efectele molimei și ar fi fost capabili să învețe limbajul? Ce-ar fi fost dacă aveau nevoie doar de profesori? Profesori și protectori.

Îl privi pe ucigașul mort. Spre rușinea ei crezu că putea înțelege unele dintre sentimentele care probabil îl împinseseră să acționeze, indiferent cine fusese el. Furia, frustrarea, lipsa de speranță, invidia dementă... câți asemenea lui mai existau - oameni gata să distrugă ceea ce nu puteau avea?

Obsidian fusese protectorul; cine putea ști motivul pentru care alesese rolul acela? Poate că îmbrăcarea unei uniforme vechi și patrularea străzilor pustii îl oprise să nu-și bage țeava armei în gură. Iar acum, când exista ceva care merita să fie protejat, el nu mai exista.

Rye fusese profesoară. O profesoară bună. Și fusese de asemenea protectoare, deși numai a propriei ei ființe. Se menținuse în viață, cu toate că nu mai avea nici un motiv să trăiască. Dacă molima îi lăsase orfani pe copii, ea îi putea ține în viață.

Chinuindu-se, izbuti s-o ridice pe moartă și o așeză pe bancheta din spate. Copiii începură să plângă, dar ea îngenunche pe asfaltul crăpat și le șopti, temându-se să nu-i sperie cu răgușeala vocii de mult nefolosită.

— E-n regulă, le spuse. Și voi veniți cu noi. Haideți.

Îi ridică pe amândoi, câte unul cu un braț. Erau atât de ușori... Oare avuseseră ce mânca?

Băiețelul îi acoperi gura cu palma, dar ea se feri.

— Eu pot vorbi. Atâta vreme cât nu-i nimeni prin preajmă, e-n regulă.

Așeză băiatul pe locul din față și el se strânse puțin, fără să i se spună, făcându-i loc fetei. După ce urcaseră amândoi, Rye se rezemă de portieră, îi privi și văzu că acum erau mai puțin speriați, o priveau cel puțin cu tot atâta curiozitate, cât teamă.

— Mă numesc Valerie Rye, le zise savurând cuvintele. Cu mine puteți vorbi.

UCIGAȘII

Carol Emshwiller

Carol Emshwiller este autoarea a șase romane și a peste o sută de povestiri. Proza ei scurtă a apărut în numeroase antologii și reviste și a fost adunată în mai multe volume, cel mai recent fiind *I Live with You*. În cariera ei întinsă pe cinci decenii, a câștigat premiile Nebula, World Fantasy și Philip K. Dick. În 2005, a fost răsplătită cu World Fantasy pentru întreaga creație. Cel mai recent roman al ei, *The Secret City*, a fost publicat în 2007.

Carol Emshwiller se întreabă neîncetat dacă civilizația noastră nu se va destrăma într-una din zilele acestea. Dar, fiind genul de om care preferă un trai simplu – lămpi de ulei, plimbări, duș cu apă luată de la pompă, spălatul scutecelor pe malul lacului, pe o scândură veche –, șovăie când e vorba să spună că „se teme” că lumea se va destrăma. Nu așteaptă evenimentul cu sufletul la gură, dar consideră că a scrie despre decădere și devastare e la fel de distractiv ca a scrie despre un viitor al gadgeturilor și invențiilor.

Povestirea *Ucigașii* s-a născut în urma obiecțiilor autoarei la adresa războiului din Irak. Americanilor li s-a spus că se luptă acolo cu teroriștii, ca să nu fie nevoiți să se lupte cu ei acasă. Textul ne îndeamnă să ne gândim cum ar fi dacă un asemenea război s-ar da pe țărmurile noastre.

Cei mai mulți au plecat pentru că nu mai aveau apă. Nu știu unde au dat peste un loc în care să le meargă mai bine. Unii se simțeau mai în siguranță aici decât în orice altă parte. Gazul era greu de găsit cu mult înainte de terminarea războiului. Civiii nu primesc gaz. Foarte curând, nu va mai primi nimeni.

După bombardarea conductei noastre (ar fi reușit și un om cu o grenadă), ne-am adunat și am mutat orașul mai sus, de-a lungul unui râu, și am săpat șanțuri pentru ca apa să treacă pe lângă mai multe case. Trebuie să cărăm apa cu găleata și să golim chiuveta manual, în curtea din spate. Cel puțin, așa apa se scurge în grădinile de legume și pe lângă pomii fructiferi. Pe vreme caldă, ne scăldăm în șanțul de irigare. Când este rece, ne frecăm cu buretele în casă, în căzi, dar vremea rece e din ce în ce mai rară.

N-am mai prea avut ce muta, din moment ce plecaseră atâția dintre noi. Toți bărbații bine clădiți, bineînțeleș, așa că a trebuit să ne ocupăm noi, femeile, fără cai și măgari. Dușmanul i-a furat, i-a omorât sau i-a schilodit, să ne fie și mai greu.

Nu avem curent, deși unele femei cred că pot cupla barajul. Nimeni n-a catadicsit încă să încerce. Într-un fel, nici nu mă deranjează cât aș fi crezut. Întotdeauna mi-a plăcut să merg pe jos și ne-am adus lămpi cu grăsime și lumânări care dau o lumină blândă, intimă.

Casa noastră era deja mult deasupra locului în care fusese orașul. Foarte bine, pentru că nu voiam să mă mut. Vreau ca fratele meu să se întoarcă în casa pe care o știe. Pe lângă asta, n-am putut s-o mut pe Mama.

În spatele curții din spate se afla Uzina de Apă și Energie Electrică, apoi Ocolul Silvic, apoi sălbăticia John Muir. Acum orașul s-a mutat deasupra noastră. Sigur că nu mai există nici UAEE, nici OS.

Dinăuntru se vede o priveliște frumoasă. Obişnuiam să stăm pe trepte și să privim munții. Acum, că toată lumea s-a mutat pe versantul muntelui, toți au parte de o priveliște frumoasă.

Orașul de sub noi e pustiu. Von și Kmart sunt niște hambare jefuite. Aici, sus, este un magazin mic, în care ne vindem produsele, lucrul de mână și hainele împletite. Mai ales șosetele. Tare greu mai găsești șosete în ziua de azi. Înainte de război, eram atât de risipitori, că nu le cârpea nimeni. Acum nu doar câr pim, dar întărim degetele și călcâiele șosetelor noi înainte de a le purta.

Am mutat și mica bibliotecă. Are chiar mai multe cărți decât înainte. Am adus toate cărțile pe care le-am găsit, pe ale noastre și ale celor care au plecat. Nu avem nevoie de bibliotecar. Toată lumea le ia și le aduce înapoi pe cuvânt de onoare.

Avem un spital mic, dar nu și doctori, doar două asistente bătrâne, prea bătrâne ca să fie recrutate. Au trecut de șaptezeci de ani și-i numără în continuare. Au câteva ucenice noi. Dar nu există medicamente. Ne descurcăm cu plantele. Ne-am dus la indienii paiute să aflăm mai multe. Două asistente de la ei vin să ne ajute câteodată, deși au destui bolnavi de îngrijit în rezervație. (Au mutat-o și pe ea mai sus și nu-i mai spun rezervație.)

Orașul a devenit unul de femei. Plin de artă și meșteșuguri femeiești... Plăpumărese, tricoteze... Iar femeile fac munca grea. Avem un grup care se pricepe la reparat acoperișuri și altul la tâmplărit...

Foarte multe s-au dus la război cu bărbații, dar eu a trebuit s-o îngrijesc pe Mama. Am avut grijă de ea și înainte de a pleca fratele meu. Nu era bolnavă, ci obeză și bețivă. Avea niște picioare oribile, varicoase. O dureau când mergea, așa că nu se mișca deloc. Când a izbucnit războiul, și-a mai revenit din cauza penuriei, deși avea bere făcută în casă din belșug, dar tot nu se putea deplasa. Ori nu voia. Cred că n-o mai ajutau mușchii. Mi se pare normal să am grijă de cineva care nu poate merge. Asta fac de când mă știu.

Acum, că Mama a murit, am ocazia să mă ocup de ceva folositor. Dacă aș ști că nu s-a terminat războiul în anumite părți, m-aș duce să lupt, dar *se pare* că s-a sfârșit. Poate că da. Nu s-a încheiat propriu-zis. Nu știu cum s-a terminat sau dacă s-a terminat. Nu avem cum să aflăm, dar n-a mai fost agitație de multă vreme. Nu mai zboară avioane. Nici măcar vechi. (Deși n-am prea avut parte de luptă. Ne-au bombardat conducta și ne-au furat vitele, dar în rest nu le-a păsat de noi.)

Dar așa e cu războiul, nu știi când începe și când se termină. Nu mai sunt războaiele de altădată, când se bat

doi dușmani bine știuți. Inamicii se aflau printre noi dinainte de a începe lupta. N-au putut câștiga un război de modă veche împotriva noastră, erau slăbiți și aveau tehnologie depășită, dar le-a folosit, pentru că erau numeroși. Nu știai în cine să te încrezi. Nici acum nu știm. I-am închis în lagăre pe câți am putut, pe cei cu ochi și păr de culoare neagră și pielea măslinie, dar n-am avut cum să-i adunăm pe toți. Pe urmă războiul nu s-a mai terminat și noi ne-am epuizat resursele, dar ei nu – sabotajul nu cunoaște limite. Au evadat din lagăre. De fapt, au plecat din ele, pur și simplu. Gărzile plecaseră și ele, dinainte.

Mulți dintre bărbații aceia s-au retras în munții noștri, răniți și cu mințile razna. Cele două părți beligerante au urcat amândouă în munți, să scape de tot. Au devenit pustnici. Nu au încredere în nimeni. Încă se mai luptă unii cu alții. E ca și cum ai străbate un câmp de mine. Sunt bolnavi, cu trupul sau cu mintea. Bineînțeles, cu toții suntem nebuni și probabil că nici nu știm.

Fratele meu poate că e printre ei. Dacă e viu, trebuie să fie. Îi place locul ăsta. Aici a vânat, a pus capcane și a pescuit. Și-ar reveni, ar face orice să se întoarcă.

Bărbații nu coboară la noi nici dacă sunt lihnii de foame, înghețați de frig sau bolnavi. Numai cei care fură vin. Ne iau roșiile, porumbul și ridichile. Dispar și alte lucruri. Cuțite de bucătărie, linguri, cârlige de pescuit... Și, desigur, pulovere și șosete de lână... Nebunii ăia locuiesc mai sus decât noi. E foarte frig pe la ei.

Și-au pierdut mințile. Iar acum unul dintre ei ucide și-și aruncă victimele în capătul satului. Toate cu spatele străpuns de săgeți de lemn trase cu arbaleta. Foarte frumos sculptate și finisate. Sper că nu e unul dintre noi. Deși nu cred că mai contează de care parte ești.

De câte ori apare câte-o victimă, înainte de a fi dusă în cavou, mă duc să văd dacă nu e fratele meu. N-aș vrea să-l știu în cavou. Niciodată. Dar victimele arată oribil – murdare și bărboase. Oare l-aș recunoaște? Cum să nu, îmi spun neîncetat. Dar nu eram decât de cincisprezece ani

când a plecat. El, de optsprezece. Acum ar trebui să aibă treizeci și doi. Dacă mai trăiește.

Toți suntem cam agitați, chiar dacă nu noi suntem uciși. Aseară am văzut pe cineva uitându-se prin fereastra mea. Adormisem, dar am auzit un zgomot și m-am trezit. Am deslușit conturul unei pălării îndesate și o claie de păr ieșind de sub ea, luminată de lună din spate. Am strigat: „Clement!” N-am vrut. Eram pe jumătate adormită și în starea aceea am zis că e fratele meu. Indiferent cine a fost, s-a ghemuit imediat și a luat-o la fugă. Am auzit pământul scrâșnind sub picioarele lui. După aceea mi s-a făcut frică. Aș fi putut fi omorâtă în somn.

Dimineață am văzut urmele. Cineva petrecuse multă vreme în spatele șopronului meu.

Am sperat să fie fratele meu, deși n-aș fi vrut să fie el ucigașul, dar ai zice că nu se teme să vină la el acasă. Bineînțeles, nu știe că Mama a murit. Înțeleg că se teme de ea. Nu s-au înțeles niciodată. Când se îmbăta, arunca în el cu ce-i venea la mână. Dacă se apropia de ea, îl prindea de braț și i-l răsucea. Pe urmă a ajuns prea puternic pentru ea. Dar de mine nu-i putea fi frică. Sau îi era? Eu sunt bona lui.

Cu mine, Mama se purta mai frumos. Se îngrijora că nu mă găsește și că n-o mai ajut. Aș fi putut să-i întorc spatele și să plec, dar până când n-a murit nici nu mi-a trecut prin cap. N-am plecat. Am îngrijit-o atâta vreme, încât mi s-a părut că ăsta e rostul meu. Oricum n-aș fi plecat. Era mama mea și nu avea pe nimeni altcineva care s-o îngrijească.

Dacă cel care s-a uitat pe fereastră e fratele meu, atunci trebuie să știe că Mama nu mai e aici. Nu s-a ridicat din pat niciodată. Casa nu e mare, nu are decât un singur etaj, așa că ar fi putut privi prin toate ferestrele. Avem trei dormitoare mici și o bucătărie care e și cameră de zi. Mama și patul ei ocupau tot spațiul din dormitorul cel mai mare, de la un perete la altul.

Am afișat fotografia lui Clement la magazin și la bibliotecă, dar, bineînțeles, era una de demult. Era chel, cum se cerea la armată. Am desenat o copie a lui cu plete,

apoi încă una, ras în mijlocul capului, cu păr pe marginea capului. (Bărbații din neamul nostru chelesc.) În fiecare desen avea alt fel de barbă. Am afișat ambele desene.

Leo, vânzătorul, mi-a spus:

— Poate că nu vrea să vorbească cu tine... cu nimeni.

Dar eu înțelegeam deja.

— Cred că a venit la geamul meu.

— Poftim! Ar fi intrat, dacă ar fi vrut.

— Ai luptat în război. Cum se face că tu ești teafăr, dar ceilalți au înnebunit?

— Am avut noroc. N-am avut parte de orori.

De fapt, nu e chiar teafăr. Cele mai multe dintre noi nu ne-am măritat. N-am avut ocazia, cu toți bărbații plecați. Leo s-ar fi putut căsători cu una, dar nu s-a întâmplat. Locuiește într-un șopron dezordonat din spatele magazinului și pute, deși șanțul trece chiar pe lângă magazinul lui. Și e toată vremea morocănos. Trebuie să te obișnuiești cu el.

— Dacă fratele meu trece pe-aici, spune-i că m-am dus să-l caut în locurile lui preferate.

— Chiar dac-o să-l găsești, nu se va întoarce.

— Atunci o să-l urmăresc pe nebunul cel ucigaș.

Adevărul e că nu știu ce să fac cu mine. Nu știu cum să trăiesc și să am grijă numai de mine. Pot să merg unde vreau și să fac ce mă taie capul. Ar trebui să-l găsesc pe ucigaș. N-am altceva de făcut. Cine să fie mai potrivit ca mine pentru treaba asta?

Dar l-aș putea găsi pe ucigaș chiar aici, ascuns la capătul satului – probabil la geamul meu. Poate reușesc să-l ademinesc în casă. A avut, cu siguranță, un motiv să se uite înăuntru.

Împachetez și mă prefac că plec. Mă ascund, să nu mă vadă nimeni din sat. Tărâmul nostru e stâncos și sălbatic – o sumedenie de ascunzișuri. Nimeni nu va ști unde sunt. Rucsacul meu e aproape gol. Am piper. Nu se mai găsește, așa că pe al meu l-am păstrat să-l întrebuițez ca armă. Am un cuțit mic în bocanc și unul mai mare la curea. Nu prea

mai vezi pești prin râuri, dar tot mai ai ce pescui. Aduc undiță și cârlige. O să le folosesc astăzi. N-o să merg prea departe.

Prind un păstrăv. Trebuie să aprind focul după metoda veche. Nu mai există chibrituri. Întotdeauna port cu mine o mână de salvie uscată în loc de iască. Prăjesc peștele și-l mănânc. Se întunecă și apare semiluna. Mă furișez în casa noastră ca și cum aș fi unul dintre nebunii de pe munte.

Ușa e larg deschisă. E plin de nisip pe jos. N-a învățat să închidă ușa? Avem parte de furtuni de praf și vârtejuri mult mai des ca înainte. Oare cel care-o fi intrat, nu știe atâta lucru?

Încă un motiv să mă mut mai sus, printre copaci, unde nu e ca în deșert.

Îl simt înainte de a-l vedea. Îmi vâr cuțitul în mânecă, pregătit să-mi alunece în palmă.

Îi aud respirația. Pare speriat. Un bărbat așa de speriat poate fi periculos.

Se ghemuise în dormitorul Mamei, între pat și noptieră. Nu-i văd decât pălăria, trasă peste ochi, să nu i se vadă fața. Genunchii ies prin pantalonii ruși. Se văd mai bine decât fața.

Imediat îmi dau seama că fratele meu n-ar fi intrat în camera Mamei, ci în dormitorul lui. Pe lângă asta, camera încă mai miroase a moarte, a muribund. Strig „Clement?”, chiar dacă știu că nu poate fi el. „Ieși de-acolo.”

Scoate un geamăt.

— Ești bolnav?

Pare bolnav. Probabil că de asta a intrat aici.

Mai bine aș fi aprins lampa înainte. Mă bazam pe lumina lunii, dar nu prea ajunge înăuntru. Ar putea să fie fratele meu, ascuns sub claia și barba aia jengoasă și sălbatică, cu mințile pierdute, ca restul lumii.

— Ieși. Hai în camera mare. O să aprind lampa. Îți dau să mănânci.

— Fără lumină.

— De ce? Nu sunt decât eu aici. Și nu mai e război. Probabil că s-a terminat.

— Am jurat să lupt până la moarte.
(Probabil și fratele meu a jurat la fel.)
Mi-am pipăit cuțitul.

— Mă duc să aprind lampa.

Îi întorc spatele intenționat. Mă duc în camera mare, aprind lampa de la o scânteie, cu spatele la ușa dormitorului. Îl aud intrând. Mă întorc și-l măsoar cu privirea.

Pălărie din bucăți, cu plete lungi, nepieptănate sub ea. Nu-mi dau seama dacă are tenul închis sau doar ofilit de vreme, ars de soare și murdar. Are fire cărunte în barbă. Ochi negri, ca toți dușmanii. Sprâncene dese, ca ale lor. Un dinte din față spart. Nimic neobișnuit. N-are cine să i-l pună la loc. Are cearcăne verzi. Dacă zice că nu e bolnav, nu știe prea multe.

— Ești dușmanul. Și ești pe jumătate mort.

E un scaun chiar lângă el, dar cade pe podea, trântit pe linoleum. Dacă își închipuie că e tot în război, ar trebui să-l omor acum, cât mai am ocazia. Arată atât de jalnic și miroase atât de urât, că-mi vine să-l omor numai pentru asta. După moartea Mamei, am crezut că am scăpat de mizerie.

— Ascunde-mă. Numai noaptea asta. O să plec dimineață.

— Ești nebun? zic și îngenunchez lângă el. Tu ești ucigașul. Ar trebui să te omor chiar acum.

Încearcă să se ridice, proptindu-se de perete. Nu vreau să-l ating, dar îl prind de pieptii cămășii. Materialul putred se rupe de tot.

— Duhnești de-mi tai nasul. De ce mi-aș închipui că n-o să mă omori? I-ai omorât pe toți ceilalți.

— Nu am nici o armă.

— Dezbracă-te.

— Poftim?

— Scoate hainele alea jengoase de pe tine. O să le ard. Îți aduc un lighean să te speli.

(Așa o să aflu dacă nu ascunde vreo armă.)

Nu are destulă putere să se dezbrace sau să se spele. Nu suport să-l ating. Dar o fac. Sunt obișnuită. Mama era plină

de mizerie înainte de a muri. (La sfârșit, am presărat ace de pin peste tot, dar zadarnic.) Am crezut că n-o să mai am de-a face cu așa ceva. Am crezut că sunt liberă. Dar nu-i nimic, încă o dată. Îl spăl și îl îmbrac în hainele vechi al fratelui meu și pe urmă... ce? Dacă îl voi omorî, orașul îmi va fi recunoscător.

Cel puțin trupul lui e cu totul diferit de al Mamei, suplu, solid și păros. O schimbare în bine. Dacă n-ar puți, chiar mi-ar plăcea să-l studiez. Ei, îmi place oricum.

Între timp, el e pe jumătate adormit.

Îi ard hainele în sobița noastră. După ce îl spăl, îi dau o ciorbă cu un ou în ea, deși mă întreb întruna: de ce-mi irosesc oul cu el? Adoarme imediat ce termină de mâncat. Alunecă pe perete și cade lat, mai mult leșinat decât adormit.

Mă hotărâsc să-l bărbieresc și să-l tund. N-o să-și dea seama. Dacă ar fi fost conștient mai multă vreme, l-aș fi întrebat dacă vrea mustață sau barbișon, dar mă bucur că doarme. Mă distrez făcându-i diverse freze, perciuni, mustață tot mai mică, până i-o tai de tot. Părul, la fel. Tai mai mult decât vreau, dar ce contează, e-un om mort.

Nu e frumos, oricât tai din barbă și din păr, deși are câteva înfățișări intermediare drăguțe – mai drăguțe decât ultima. Închei răsându-i barba. Nici acum nu fac o treabă prea bună.

Pielea rasă rămâne palidă. Și fruntea, acolo unde s-a acoperit cu părul, tot palidă e. Nu are decât o dungă bronzată imediat sub ochi. Îmi place bărbăția lui, chiar dacă e urât. Nu mă deranjează dintele spart. Nici ai mei nu sunt mai buni.

Adorm pe masa din bucătărie, chiar în timp ce mă gândesc cum să-l omor. Și la cât de mult ne-am schimbat cu toții – mai demult, nici prin cap nu mi-ar fi trecut asemenea lucruri.

Dimineața se simte mai bine, destul de bine ca să se deplaseze, clătinându-se, mai întâi la closet, pe urmă în camera fratelui meu. Se pipăie întruna pe față și pe cap. Mă

opresc la oglinda din coridor și-l las să se privească. E șocat. Arată ba ca o mătă plouată, ba ca o găină jumulită.

— Îmi pare rău, îi spun.

Îmi pare rău... de oricine ajunge să fie tuns de mine. Însă ar trebui să fie bucuros că nu i-am tăiat gâtul.

Se holbează la el, apoi zice:

— Mulțumesc.

E atât de sincer, încât îmi dau seama că i-am oferit cea mai bună mască de pe lume. Mi-a spus să-l ascund și l-am ascuns. Acum nimeni n-o să mai creadă că e unul dintre sălbatici.

Îl proptesc de pernele din patul fratelui meu și-i aduc ceai cu lapte. Arată atât de refăcut încât... Dacă n-o să moară singur, va trebui să mă gândesc ce-o să fac cu el.

— Cum te cheamă?

Tace. Mi-ar putea spune orice nume. L-aș crede și aș ști cum să-l strig.

— Spune-mi un nume. Oricare.

Se gândește puțin, apoi rostește:

— Jal.

— Mai bine Joe.

N-am încredere în el. Dacă are cât de cât minte, își va da seama că sunt singura care-i poate oferi siguranță. Deși nimeni nu prea mai are atâta minte.

— Lumea s-a săturat de război de multă vreme, rostesc și trântesc cana atât de tare că vărs ceaiul. N-ai observat?

— Am jurat să lupt până la moarte.

— Fac pariu că nici nu mai știi de partea cui ești. Dacă ai știut vreodată cu adevărat.

— Voi sunteți ăia care-ați încălzit planeta. Nu noi. Voi și lăcomia voastră.

N-am mai fost atât de furioasă de când era și fratele meu prin preajmă.

— S-a aprins singură. A mai făcut-o și altădată, știi. În plus, s-a terminat. Cel puțin implicarea noastră. Nu ajută la nimic să-i omori pe nebuni. Ești nebun!

Nu-i cel mai indicat lucru să spui asta unui nebun, dar continuu oricum:

— Voi, pustnicii, sunteți toți nebuni. Numai necazuri aduceți.

Începe să înțeleagă... Poate. Poate că, pur și simplu, nu mai are putere să mă contrazică.

— Mă duc să vânez un iepure. Dacă vrei să provoci necazuri mai departe, să nu te mai gălesc aici când mă întorc.

Plec. Îl las singur, cu cuțitul de bucătărie și cu piperul. Probabil că nici arbaleta lui nu e prea departe. De ce să nu-i dau prilejul să arate ce e?

Dau o raită pe la capcanele mele. Le-am întins mai jos. În jurul orașului. E un oraș-fantomă. Sunt singura care îl vizitează din când în când... de obicei, în zile reci. Care nu prea sunt. Astăzi trebuie să fie peste 40 de grade. E iarnă și valea noastră arată ca Valea Morții pe timp de vară.

În capcanele mele prind șobolani. Îi prăjim și le zicem iepuri, deși pe nimeni nu mai interesează cum le zicem.

Gălesc doi negri, mari cât o pisică. Ne plac mai mult decât cei mici și maronii, au multă carne pe ei. (Șobolanii se fac tot mai mari.) Capcanele mele le-au rupt gâtul. Nu mai trebuie să-i omor eu. Îi leg cu coada de cureaua mea, apoi rățesc prin oraș, sperând să dau peste ceva nescormonit încă. Gălesc o monedă. Nu-mi folosește la nimic, dar o iau. Poate-o dau unui indian să facă o podoabă din ea. Intenționat nu urc la casa mea decât la sfârșitul după-amiezii și după ce am băut toată apa.

Înainte de a intra, dau o tură în jurul șopronului și în casă după arbaletă și săgeți, apoi prin tufe, dar nu le găsesc.

E tot acolo. Doarme. Nu văd nici o armă, dar verific cuțitele de bucătărie. Cel mai mare, cât o macetă, a dispărut. Poate se preface mai bolnav decât e.

Dușman sau nu, îmi place să am un bărbat în casă. Mă uit la el cum doarme. Ce gene lungi are. Îmi place părul de pe încheieturile degetelor lui. Numai uitându-mă la mâinile lui și mă gândesc ce puțini bărbați mai sunt în jur. Numai patru. Brațele lui... Ale noastre nu arată așa, oricât dăm cu

ciocanul și tragem cu ferăstrăul. Nici ale fratelui meu n-au arătat așa. Îmi place că i-a crescut deja barba. Îmi plac și sprâncenele stufoase.

Dar trebuie să curăț șobolanii.

Când încep să fac zgomot prin zona bucătăriei din camera principală, se ridică și vine clătinat până la masă. Se oprește la oglinda din hol și se studiază îndelung. Ca și cum ar fi uitat cum arătase cu tot părul ăla. Se așază și mă urmărește cum fac tocană de șobolan, cu ceapă și napi. O îngroș cu făină de alune de la indieni.

Trece o vreme până se fierbe tocana. Fac ceai indian și mă așez în fața lui. Mă tulbură să fiu atât de aproape de el și să mă uit în ochii lui. Trebuie să mă ridic și să mă întorc cu spatele. Mă prefac că trebuie să amestec în tocană. Ca să-mi ascund sentimentele, îl întreb:

— Unde ți-e arbaleta? Și unde mi-e cuțitul? Nu-ți dau tocană până nu-mi spui.

Am vorbit pe un ton mai supărat decât intenționasem.

— Sub pat, în camera mare. Amândouă.

Mă duc să verific. Iată-le, plus câteva săgeți. Aduc arbaleta și-o pun pe masă. E un obiect foarte frumos lucrat. Bucăți de metal vechi și un șurub, tot vechi, luat de la alt obiect, acum lucios și uns. Lemnul arcului e sculptat ca o operă de artă. Toate sunt întreținute cu mare grijă. O să duc arbaleta la întrunirea orașului, să le arăt că am găsit ucigașul și i-am venit de hac. Dar așa este? Dacă cer să-i vadă cadavrul?

— N-o să omor pe nimeni. Nu acum.

— Da. Dar tot sub jurământ ești.

— Pot să lupt în altă parte.

— Da, da...

După ce mănâncă, pun resturile într-un recipient vechi, cu capac foarte greu de deschis, îl duc în șanțul de irigare și îl înfig în nămol, să stea rece.

Nu știu dacă ar trebui să mă culc fără să-mi baricadez ușa. Aș vrea să mai avem câine, dar l-am mâncat de mult, împreună cu mama. Oricum, ar fi murit deja. Dar mi-ar fi plăcut să am un câine. Aș fi mult mai liniștită. A fost un

câine bun, dar îmbătrânea. Ne-am zis că-i mai bine să-l mâncăm noi decât să pună alții mâna pe el. Asta a fost înainte de a mânca șobolani.

În ciuda oboselii, adorm greu. Îmi tot spun că, dacă are de gând să se furișeze în camera mea, măcar să fiu trează. Totuși, proptesc scaunul de ușă, să cadă dacă e împinsă. Așa cel puțin îl aud când intră.

Nu pot să dorm în primul rând pentru că, deși știu că nu e bine, mă gândesc să-l păstrez. Să încerc. Îmi place să-l știu în jurul meu, deși e înfricoșător. Îmi fac planuri.

E logic ca oricine vine în satul nostru de pe munte să ajungă mai întâi la mine. Poate un străin cu vești din Nord. Și nu e logic să-l duc la întrunirea orașului și să transmit veștile.

Dar ce vești? Dimineața (scaunul nu căzuse) pornim la drum. Carson City e la fel de pustiu și infestat de șobolani ca orașul nostru. (Poți face pariu la sigur că e așa.) Îmi aduc aminte de un avion (cred că se numea condorul de funigel) a cărui elice era învârtită de o bicicletă și nu avea nevoie de gaz. Nu zboară prea mult, altfel l-am fi văzut pe-aici, pe la poalele muntelui. Joe poate spune că l-a văzut.

— Ai auzit de boala transmisă de purici? Epidemia încă n-a ajuns aici. Dar ce zici că mai sus, în Reno, s-a găsit un depozit secret de muniție, așa că pot să-și curețe armele vechi și să le folosească?

Îi povestesc despre Clement, ca să vorbească și altora despre el. Cred că acesta e un alt motiv pentru care Joe a venit la mine mai întâi – să-mi aducă vești despre fratele meu. (Cred că am născocit veștile, pentru că știu că fratele meu e mort. Altfel nu aș fi pomenit nimic despre el. M-aș fi gândit mai departe că se ascunde undeva în munții noștri, un sălbatic ca toți ceilalți, dar nu am crezut asta niciodată cu adevărat. Pur și simplu, speram.)

Odată, mă ia de mână și mă strânge – îmi spune cât îmi e de recunoscător. Trebuie să mă ridic din nou, să mă întorc cu spatele. Spăl vasele încet. Sunt atât de tulburată, că nici nu mai țin minte senzația mâinii lui. Puternică și caldă. Știu.

Multe lucruri bune se petrec la întrunirile orașului. Facem schimb de vești. Avem tot soiul de comitete de întrajutorare. Ne îngrijim unii de alții mai mult decât înainte de a izbucni războiul. Mai demult, oamenii aduceau carne de căprioară și de oaie și o împărțeau cu ceilalți, dar s-a rărit vânatul și s-au înmulțit lei de munte. Îl mănâncă pe tot. Noi nu ne pricepem să ucidem la fel de bine ca ei. Fac pariu că Joe s-ar pricepe, cu arbaleta lui.

Așadar, îl aduc la întrunire. Îl prezint. Lumea se înghesuie în jurul lui și îl întreabă despre zonele lor preferate sau despre locurile unde avuseseră cândva rude. Se pricepe să mintă. Oare a fost cumva ofițer? Sau a luptat?

Îl admit tot mai mult și văd cum îl admiră și celelalte femei. Ne-ar putea avea pe oricare. Mă îngrijorează că se va îndepărta de mine, eu sunt singura care știu cine e. Oricare se alege cu el până la urmă, trebuie să fie foarte atentă.

Arată foarte bine, în ciuda tunsorii oribile. Cămașa albastră a fratelui meu cade bine pe pielea lui bronzată. E cam largă, dar așa se poartă acum.

Femeile fuseseră la plasele de prins păsări și făcuseră un cazan de supă. M-am bucurat că au gătit asta, și nu celălalt fel de mâncare.

O indiană paiute vine la întrunirile noastre, apoi se duce cu vești în rezervație. E frumoasă - mai mult decât frumoasă, stranie, impresionantă. Ar fi trebuit să știu. Ți dai seama de cum se uită la ea... amândoi se uită lung unul la altul, apoi, repede, întorc privirea.

Mai târziu, se așază și bea ceai cu mai multe femei, indianca printre ele. Femeile se înghesuiau pe lângă el, dar eu am văzut cum le dă la o parte ca să stea mai aproape de ea. Mesele sunt mici. Nouă scaune îl încercuiesc pe al lui. Nu văd ce se întâmplă, dar văd cum umărul ei îl atinge pe al lui. Iar fețele lor sunt atât de apropiate, încât nu știu cum se văd unul pe altul.

Mă strecor din mulțime și fug acasă. Aș vrea să-i fi păstrat hainele puturoase, zdrențuite. Aș vrea să-i fi păstrat părul murdar și încâlcit, dar îl arsesem și pe acela. Găsesc însă pălăria veche. Asta le ajută să mă creadă. Aduc arbaleta. Le ajută și faptul că încearcă să fugă.

Îl spânzură pe Joe în cavou. Le-am rugat să nu-mi dea amănunte. Aș prefera să nu știu când vom ajunge să ne folosim de el.

GINNY ȘOLDURI-SUAVE ȘI CIRCUL EI ZBURĂTOR

Neal Barrett, Jr.

Traducere din limba engleză: Ana-Veronica Mircea

Neal Barrett, Jr. este autorul a peste cincizeci de romane, dintre care patru cu subiect postapocaliptic: *Kelwin, Through Darkest America, Dawn's Uncertain Light* și *Prince of Christier-Coke*. A publicat zeci de povestiri în reviste ca *F&SF*, *Galaxy*, *Amazing Stories*, *Omni*, *Asimov's*, și într-o serie de antologii. Le-a adunat în volumele *Slightly Off Center* și *Perpetuity Blues*.

Povestirea de față, nominalizată la premiile Hugo și Nebula, le face cunoștință cititorilor cu Ginny Șolduri-Suave și cu spectacolul ei ambulant, care supraviețuiește vânzând sex, taco și droguri periculoase. E însoțită de Del, șofer și prezentator al spectacolului, și de Oposumul Întunecat, care trăiește pentru clipele când poate împrăștia alice jur-împrejur.

Așa că, fără să-și mai ia vreodată rămas-bun, iat-o, e aici, băieți: Ginny Șolduri-Suave. Nu-i așa că-i tot ce v-ați dorit vreodată?

Del era la volan și Ginny îi stătea alături.

— Fac exact ce-și doresc și când îmi doresc, spuse Ginny, să fiu a naibii dacă nu-i așa.

— Sunt morți de poftă, zise Del. Tuturor le lasă gura apă. Toată lumea caută să rămână în viață.

— Pfui! nu-și ascunse Ginny dezgustul. Eu știu sigur că nu-mi pasă dacă stau aici, în soare. Prețul meu crește cu fiecare minut. Așteaptă și-o să vezi dacă nu-i așa.

— Nu te lăcomi, făcu Del.

Ginny își curbă degete picioarelor sprijinite de bord. Își simțea gamba caldă în bătaia soarelui. Palisada era la o sută de metri distanță. Deasupra ei erau spirale de sârmă ghimpată. Pe firma de deasupra porții scria:

Prima Biserică a Dumnezeului fără Plumb & Rafinăria de
Înaltă Calitate Ace
BINE AȚI VENIT
NU INTRAȚI

Rafinăria trebuia vopsită. Probabil fusese argintie, dar acum era mată precum cositorul și neagră de rugină. Ginny se aplecă în afară pe geamul deschis și strigă la Oposumul Întunecat.

— Ce se-ntâmplă, amice? Dobitocii ăia au murit înăuntru, sau ce?

— Gândesc. Hotărăsc să facă o mișcare. Iau în considerație ce e de făcut.

Oposumul stătea deasupra furgonului, într-un scaun rotitorfixat de plafon. Scaunul era înconjurat de un inel pivotant, care susținea, cu ostentație, două puști-mitralieră de calibrul cincizeci, negre ca păcura. Vedea în jur ca-n palmă. De soare îl apăra o umbrelă de un roșu-cinzano, acum decolorată, ajunsă roz. Studie fortificația și privi suprafețele plane, distorsionate de căldura aerului. Puțin îi păsa de efect. Orice îi trezea suspiciuni, dacă nu era bine stabilit dinainte. Se temea de orice soi de iluzii. Își scărpină nasul și își înfășură coada în jurul piciorului. Poarta se deschise și bărbații prinseră să traverseze tufărișul. El îi sâcâi cu privirea. Se rugă să-i vadă făcând ceva protest și grandios.

Numără treizeci și șapte de bărbați. Câțiva purtau pistoale, la vedere sau ascunse. Îi remarcă imediat pe toți. Nu-și făcu prea multe griji. Păreau o ceată relaxată, cu mai

mult chef de distracție decât de sfadă. Cu toate astea, exista întotdeauna speranța că s-ar fi putut înșela.

Bărbații se învălmășiră în jur. Purtau pantaloni de dril, peticiți, și cămăși decolorate. Oposumul îi făcea să nu se simtă în largul lor. Del conta pe asta; înfățișarea lui îi potolea. Bărbații se uitară la Del, se înghiontiră și rânjiră. Era costeliv și chel, cu excepția smocurilor din jurul urechilor. Haina neagră, prăfuită, era prea mare. Gâtul îi ieșea din cămașă ca un uliu nou născut în căutare de carne. Bărbații îl dădură uitării pe Oposum și se strânseră în jurul lui, așteptând să vadă ce era în stare să facă. Așteptându-l să se foiască de colo-colo, ca să le-arate ceea ce veniseră să vadă. Furgonul era vopsit în verde-brotac. Numele proprietarului și ale viciilor alese pentru vânzare erau scrise cu litere aurii, în stilul Barnum.

Cercul Zburător Ginny Șolduri-Suave

*** SEX * TACO * DROGURI PERICULOASE ***

Del pierdea vremea, făcându-și de lucru cu una și cu alta. Desprinse remorca de furgonetă și deplie o mică scenă ușor de manipulat. Pentru instalare nu era nevoie nici măcar de trei minute, dar el le lungi, făcându-le zece, ba chiar zece bătute pe muchie. Bărbații începură să fluiera și să bată din palme. El păru să se alarmeze. Asta le plăcu. Se împletici și ei râseră.

— Hei, omule, ai o fată acolo, înăuntru, sau nu? strigă cineva.

— Ar fi mai bine să fie ceva aici, lângă tine, zise altcineva.

— Domnilor, făcu, ridicându-și mâinile să impună liniștea, Ginny Șolduri-Suave în persoană va apărea în curând pe această scenă, și-o să fiți mai mult decât încântați fiindcă ați așteptat. Toate visele dumneavoastră vor fi îndeplinite, vă promit. Eu aduc frumusețea în pustietăți, domnilor. Senzualitate, așa cum v-o doriți, pasiune fără restricții. Delicte sexuale la care nici măcar n-ați visat!

— Scurtează vorbăria, omule, îi strigă bărbatul cu ochi ca sâmburele de piersică. Arată-ne ce ai.

Ceilalți i se alăturară, bătând din picioare și fluierând. Del știa că îi avea în palmă. Își dorea furia lor. Frustrarea și refuzul. Ura în așteptarea unei eliberări încântătoare. Își flutură brațul să-i amuțească, dar ei nu se opriră. Își așeză mâna pe mânerul ușii furgonetei – și îi reduse imediat la tăcere.

Ușile duble se deschiseră. Ochii căzură pe o cortină uzată, roșie, împodobită, pe care erau întipărite inimioare și heruvimi. Del întinse mâna. Păru să caute dincolo de faldurile cortinei, cu un ochi închis de concentrare. Păru alarmat, bâjbâind după ceva pe care nu-l putea găsi. Își aminti, nesigur, cum să facă toată șmecheria. Apoi, într-o neașteptată explozie de mișcare, Ginny se avântă făcând de două ori roata și apăru pe scenă în plină strălucire.

Bărbații izbucniră în strigăte de abandonare sălbatică. Ginny le făcu să se transforme în urale. Era îmbrăcată așa cum trebuia pentru o asemenea ocazie. Fustă albă, scurtă, lucioasă, strălucind, cizme albe cu pompoane. Jerseu alb, cu un G mare, roșu, cusut în față.

— Ginny Șolduri-Suave, domnilor, anunță Del, cu talentul lui înăscut, oferindu-vă propria sa interpretare a Barbarei Jean, Majoreta din Vecini. Inocentă ca zăpada, însă ușor perversă și dornică să învețe, dacă Biff Fundașul va dori să-i dea lecții. Ei, ce ziceți?

Fluierară, zbierară și bătură din picioare. Ginny se plimbă tanțoșă, într-o parte și într-alta, dând lovituri imaginare cu picioarele ei lungi, ceea ce îi făcu să-și piardă răsuflarea de plăcere. Treizeci și șapte de perechi de ochi își etalau dorințele. Bărbații ghiceau părțile ascunse. Ștergeau praful de pe scenariile de violență și de dragoste. Apoi, la fel de iute cum apăruse, Ginny dispăru. Bărbații amenințară să dea buzna pe scenă. Del rânji, fără nici un strop de îngrijorare. Cortina se despărți în două și Ginny se întoarse, cu părul blond preschimbat într-un roșu aprins, cu hainele schimbate cât ai clipi. Del o prezentă pe infirmiera Nora, un înger al milei, moale ca o cârpă în mâinile pacientului Pete.

Câteva clipe mai târziu, cu părul negru ca pana corbului, era învățătoarea Sally, rece ca apa de izvor, până când Steve, elevul cel rău, a eliberat violența înlănțuită în adâncul ei.

Ginny dispăru din nou. Aplauzele tunară deasupra câmpiei. Del îi încurajă, apoi își desfăcu brațele, impunându-le tăcerea.

— V-am mințit, domnilor? Nu e ea tot ce v-ați visat vreodată? Nu e dragostea pe care v-ați dorit-o toată viața? Ați putea cere brațe mai suave, piele mai catifelată? Dinți mai albi, ochi mai strălucitori?

— Mda, dar e autentică? strigă unul dintre bărbați, cu fața sfâșiată cârpită ca o șosetă. Noi, aici, suntem oameni evlavioși. Nu regulăm mașinării.

Ceilalți reluară întrebarea strigând cuvinte nerușinate și arătându-și pumnii.

— Ei, eu nu vă iau asta în nume de rău, domnule, nicidecum. Am avut, chiar eu, vreo câteva droide. Îmbrățișări de plastic de cea mai bună calitate, vă garantez. Dar nu pentru cineva ca dumneavoastră, fiindcă-mi pot da seama că sunteți un om care-și cunoaște femeile. Nu, domnule, Ginny e tot atât de autentică precum ploaia și vă poate aparține în rolul pe care vi-l doriți. Șapte minute de extaz. Vi se vor părea cât o viață întreagă, domnilor, vă promit. Dacă mint, vă primiți bunurile înapoi, le returnez bucuros. Și totul numai pentru un galon american de benzină!

Vorbele lui stârniră urlete și gemete, așa cum se așteptase.

— E o-nșelătorie, asta e! Nici o muiere nu valorează atât!

— Benzina e mai valoroasă ca aurul și muncim al naibii de greu s-o căpătăm!

Del rămase pe poziție. Părea trist și dezamăgit.

— Sunt ultimul dintre oamenii în viață care ar încerca să vă despartă de bunurile dumneavoastră. Nu e treaba mea să călăuzesc un tip în brațele unei dulci mulțumiri, să-l fac să-și odihnească forma bărbătească pe coapse de aur. Nu și dacă el e de părere că fata asta minunată nu-și merită

onorariul, nu, domnule. Nu fac astfel de afaceri și nici n-am făcut vreodată.

Bărbații se apropiară. Del le adulmeca nemulțumirea. Le vedea gândurile tainice scrise deasupra creștetelor. Exista întotdeauna acest moment, când le trecea prin minte că deliciile oferite de Ginny se puteau obține gratis.

— Gândiți-vă bine, prieteni, îi îndemnă Del. Un bărbat trebuie să facă tot ceea ce e menit să facă. Și, în vreme ce luați o hotărâre, întoarceți-vă ochii către partea de sus a furgonetei, pentru o demonstrație uluitoare și absolut gratuită a celei mai mari dibăcii de țintaș pe care-ați putea s-o vedeți vreodată!

Înainte ca ultimele cuvinte să i se desprindă de pe buze și înainte ca audiența să le priceapă pe deplin, Ginny își făcu din nou apariția și aruncă în aer o duzină de farfurii de porțelan.

Mișcările Oposumului Întunecat erau de nedeslușit. Se răsuci cu o sută patruzeci de grade în scaunul lui pivotant și își îndreptă armele spre țintă, făcând țândări farfuriile. Bubuiturile se rostogoliră peste câmp. Oposumul se ridică și le oferă un rânjet rozaliu, de ucigaș, și o plecăciune. Bărbații văzură doi metri și zece de violență marsupială plină de încântare și de rapiditate copleșitoare, ochi negri ca două agate și un bot plin de dinți tăioși, de prădător, cu o strălucire de gheață. Îndoielile rămaseră deoparte. Nebunia de calibrul cincizeci nu era un răspuns.

— Domnilor, porniți-vă motoarele, zâmbi Del. Voi fi chiar aici, ca să primesc taxa. Bucurați-vă de un taco fierbinte în vreme ce vă așteptați rându-l la glorie. Aruncați o privire la vitrina noastră cu minuni farmaceutice de mare finețe și de droguri care amplifică puterea minții.

Peste câteva clipe, bărbații făceau cale-ntoarsă către palisadă. Reveniră curând, cărând canistre vechi de tablă, pline cu benzină. Del adulmecă fiecare galon, pentru cazul că vreun caraghios se gândise că s-ar fi putut strecura aducând apă. Fiecare bărbat căpătă un jeton și își ocupă locul. Del le vându taco și droguri periculoase, primind în schimb orice se putea. Lumânări și borcane Mason, un cuțit

ruginit. O jumătate din manualul pentru întreținerea completă, pe teren, a Tancului Urban Chrysler Mark XX. Drogurile erau de culori diferite, dar altminteri identice: douăsprezece părți oregano, trei părți excremente de iepure și o parte tulpini de marijuana. Toate acestea sub ochiul vigilant al lui Oposum.

— Pe Dumnezeuul meu, spuse primul bărbat care ieși din camionetă. Credeți-mă, își merită plata. Puneți-o s-o facă pe infirmiera, n-o să vă pară rău!

— Învățătoarea e cea mai bună, comentă al doilea bărbat care terminase. N-am mai văzut nimic asemănător. Puțin îmi pasă dacă fata e autentică sau nu.

— Ce-i în aceste taco? îl întrebă un client pe Del.

— Nimeni pe care să-l cunoști, domnule, răspunse el.

A fost o zi lungă.

— Sunt frântă, ăsta-i adevărul, zise Ginny și strâmbă din nas. Imediat ce ajungem într-un oraș, speli mai întâi totul bine cu furtunul, Del. Locul miroase ca un canal de scurgere, dacă nu chiar mai rău.

Del privi cerul cu coada ochiului și opri la umbra săracă a unor tufe de mesquito. Coborî și lovi cu piciorul în cauciucuri. Ginny se dădu jos, se plimbă înapoi și încolo și se întinse.

— Se face târziu, spuse Del. Vrei să mergem mai departe sau să ne oprim aici?

— Crezi că băieții ăia s-ar putea hotărî să ceară o bonificație pentru benzina lor?

— Sper că da, făcu Oposumul, de deasupra camionetei.

— Ești un nesuferit, râse Ginny, așa aș spune. La naiba, să mergem mai departe. Mi-ar prinde bine o baie fierbinte și niște mâncare din oraș. Ce crezi că e în susul drumului?

— Vești Rele din Est, spuse Del, dacă harta asta e bună de ceva. Ginny, mersul la vreme de noapte nu e bun. Nu știi niciodată ce stă la pândă pe drum.

— Știu ce stă pe furgon. Să pornim. Mă mănâncă peste tot, sunt plină de insecte și murdară, iar cada aia

strălucitoare de baie nu-mi iese din cap. Dacă vrei să conduc și eu o vreme, contează pe mine.

— Urcă, bombăni el. Mi-e mai frică de tine la volan decât de orice altceva aș putea întâlni.

Sosi dimineața, în umbre de purpură și tonuri metalice, aramă, argint și aur. De la distanță, Vești Rele din Est îi dădu lui Ginny impresia unor gunoaie presărate neglijent pe câmp. De aproape, gunoaiele păreau să fie mai mari. Cocioabe de tinichea, corturi și construcții primejdioase, refăcute din indiferent ce-or fi fost mai înainte. Focuri la care se gătea și localnici care se foiau în toate părțile, căscând și întinzându-se. Trei locuri unde se oferea mâncare. Altele cu paturi și cu o baie. Măcar exista ceva pe care să-l aștepți cu nerăbdare. Ginny remarcă o firmă din capătul opus al orașului.

ATELIERUL DE REPARAȚII MORO

Arme * Mecanisme * Tot Felul de Chestii Electronice

— Oprește! zise ea. Parchează acolo.

Del păru alarmat.

— De ce?

— Nu te ambala. În spate avem echipament care trebuie verificat. Nu vreau decât s-arunce o privire.

— Nu mi-ai spus nimic.

Ginny îi văzu ochii triști, afundați în cap de oboseală, și smocurile de păr pleoștite, lipite de urechi.

— N-aveam ce să-ți spun, răspunse ea pe un ton mai blând. Adică nimic căruia să-i poți da tu de capăt, OK?

— Cum crezi tu, făcu el, evident întors pe dos.

Ginny oftă și coborî. Curtea din spatele atelierului era încercuită de un gard de sârmă ghimpată. În interior se zărea o harababură de frânghii, sârmă de cupru și piese de schimb ruginite, neidentificabile, totul într-un strat înalt până la glezne. O camionetă uzată stătea lipită de perete. Căldura dimineții unduia în jurul acoperișului de tablă al clădirii. Alte piese de schimb împrăștiate în fața ușii.

Oposumul scoase un sunet straniu și Ginny văzu Câinele pășind în lumină. Un Ciobănesc, probabil de un metru nouăzeci. Îi arătă Oposumului Întunecat dinții îngălbeniți. În spatele Câinelui apăru un bărbat, ștergându-și de pantaloni unsoarea groasă de pe mâini. Gol până la brâu, cu părul ca umplutura ieșită în afară dintr-un scaun. Trăsături dure ca stânca, ochi de cremene, pe măsura lor. Nu era urât, se gândi ea, dacă îl spălai ca lumea.

— Ei, ia să vedem, spuse el, după care se uită la furgon, citi inscripția din lateral, o studie pe Ginny din cap până-n călcâie. Ce pot face pentru tine, micuță doamnă?

— De fapt, nu-s micuță și cred că nu-s o doamnă. Indiferent ce păreri ai, abține-te. Ai atelierul deschis sau ai doar chef de vorbă?

Bărbatul zâmbi larg.

— Mă numesc Moro Gain. Nu-mi închid niciodată atelierul dacă pot fi de folos.

— Am nevoie de niște chestii electrice.

— Am înțeles. Care-i problema?

— Hm, clătină Ginny din cap. Mai întâi trebuie să pun o întrebare. Faci lucrări confidențiale sau povestești tot ce știi?

— Porecla mea e Secretosul, răspunse Moro. S-ar putea să te coste ceva mai mult, dar capeți ce dorești.

— Cât de mult?

Moro închise un ochi.

— Ei, cum aș putea să știu? Ce-ai acolo, un dispozitiv nuclear sau un ceas stricat? Adu furgoneta înăuntru și aruncăm o privire.

Îndreptă un deget unsuros către Oposumul Întunecat.

— Pe el lasă-l afară.

— Nici gând.

— Fără arme în atelier. Așa-i regula.

— N-are nimic. Doar puștile pe care le vezi, zâmbi Ginny. N-ai decât să-l dai jos, dacă vrei. Eu nu cred c-aș face-o.

— Așa e, arată impunător.

— Aș zice că și e.

— Ce naiba, făcu Moro, adu furgoneta înăuntru.

Câinele descuie poarta. Oposumul coborî și îi urmă îndeaproape cu ochi mieroși.

— Du-te să cauți un loc unde să stăm, îi spuse lui Del. Curat, dacă poți găsi așa ceva. Cu toată apa caldă din oraș. Pentru numele lui Dumnezeu, Del, tot mai ești supărat, sau ce?

— Nu-ți face griji pentru mine. Nu-ți face nici un fel de griji.

— Bine.

Ea sări la volan. Moro începu să dea cu piciorul în ușa atelierului. Ușa zvâcni în cele din urmă în lături, deschizându-se destul de larg ca să poată intra furgoneta. Remorca suplimentară se legăna pe urmele ei. Moro ridică prelată și privi cu mare interes cele treizeci și șapte de canistre cu benzină fără plumb.

— Aveți de mers o grămadă de kilometri, sau ce se întâmplă? o întreabă pe Ginny.

Ea nu-i răspunse. Coborî din furgonetă. Lumina pătrundea prin ochiuri sparte de geam. Ferestrele înguste o duseră cu gândul la o biserică. Ochii i se obișnuiră cu întunericul și văzu că asta și era. Băncile se aflau pe margini, susținând mormane înalte de piese auto. Un Olds din 1997 era săltat pe cric, în fața altarului.

— Frumos locșor ai aici, zise ea.

— Pentru mine e numai bun, răspunse Moro. Ei, ce necazuri ai? Ceva la circuite? Ai spus chestii electrice.

— Nu vorbeam despre motor. Aici, în spate.

Îl conduse în spatele camionetei și deschise ușile.

— Dumnezeule atotputernic! făcu Moro.

— Acum miroase oarecum a destrăbălare. N-avem ce face până nu spălăm cu furtunul.

Ginny intră, se uită în urmă și îl văzu pe Moro tot jos.

— Urci sau nu?

— Mă gândeam.

— La ce?

Îl văzuse urmărindu-i mișcările și adevărul era că n-ar fi fost nevoie să întrebe.

— Păi, știi... Începu Moro târșâindu-și picioarele. Pe ce te bazezi ca să plătești? Pentru indiferent ce am de făcut.

— Benzină. Tu arunci o privire. Îmi spui câte canistre. Eu spun da sau nu.

— Am putea găsi o altă soluție.

— Am putea, ei?

— Sigur, zâmbi el prosteste. De ce nu?

Ginny nici măcar nu clipi.

— Domnule, ce fel de față crezi că sunt?

Bărbatul părea nedumerit și încordat.

— Fie că matale crezi sau nu, știu să citesc bine, cucoană. Mi-am închipuit că nu ești nici taco, nici droguri periculoase.

— Ți-ai închipuit ce nu trebuia, ripostă ea. Pentru mine, sexul nu-nseamnă decât software, ține minte. N-am la dispoziție toată ziua ca să te privesc fantazând cu ochii la mine. Trebuie să mă mișc sau să stau într-un loc. Când stau, te holbezi. Când mă mișc, te holbezi și mai și. Nu-ți pot face nici o vină, probabil sunt cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată. Dar nu lăsa asta să stea în calea muncii tale.

Lui Moro nu-i venea în minte ce-ar mai fi putut să spună. Respiră adânc și se urcă în furgonetă. Văzu un pat fixat cu buloane de podea. Așternuturi roșii, de bumbac, o pernă uzată de satin pe care scria Durango, Colorado, alături de imaginea unor veverițe cu fâlci și a unei cascade. O noptieră, o lampă cu abajur roz cu flamingi în părțile laterale. Draperii roșii pe pereți. Fotografii cu scene de balet și o Minnie Mouse goală.

— E ceva, făcu el, admirativ.

— Problema e aici, în spate.

Ginny trase draperia dinspre partea din față a furgonetei. Acolo era un dulap furniruit, fixat cu șuruburi de alamă. Scoase o cheie din buzunarul blugilor și o deschise.

Moro se holbă preț de un minut, apoi râse zgomotos.

— Înregistrări senzoriale! Ei, să fiu al naibii! exclamă și o privi cu totul altfel, fără ca ei să-i scape. N-am mai văzut un

simulator de genul ăsta de ani de zile. Nu știam că mai există.

— Am trei înregistrări, îi explică. O brunetă, o roșcată și o blondă. Am găsit un întreg depozit secret în Ardmore, Oklahoma. A trebuit să mă uit la vreo trei sau patru sute până am găsit niște fete care să semene cât de cât cu mine. Era cât pe ce să-mi pierd mințile înainte de a termina. Oricum, am făcut-o. Le-am tăiat la montaj și le-am redus la câte șapte minute.

Moro se uită din nou la pat.

— Cum îi cuplezi?

— Din saltea iese un ac minuscul. Li se-nfige în fund cu viteza fulgerului. Se rup imediat de realitate. O doză de șapte minute. Casca e în noptiera de-acolo. Le-o pun și le-o scot cu mare repeziciune. Firele trec pe sub dușumea și ajung la simulator.

— Iisuse. Dacă te prinde cineva vreodată cu chestia asta, te-ai ars, cucoană.

— Pentru asta e Oposumul. E foarte bun la ceea ce face. Ia spune-mi, ce-a fost cu privirea de adineauri?

— În clipa aia, n-am fost sigur dacă ești sau nu autentică.

— Și-acum ce crezi? râse ea.

— Cred că s-ar putea să fii.

— Exact. Droidul e Del, nu eu. Wimp, seria IX. N-au fabricat tot lotul. Nu prea mai era cerere. Clienții mă bănuiesc pe mine, nu se gândesc niciodată la el. E un prezentator dat naibii și e destul de bun când e vorba să vândă taco și droguri. Puțin cam prea emotiv, după părerea mea. Ei, dar nimeni nu-i perfect, după cum se spune.

— Problema ta e în stimulator?

— Cred că da, răspunse Ginny, îmi stoarce toată vлага.

Își mușcă buza și își încrețește fruntea. Lui Moro i se păru cel mai ispititor gest din lume.

— Cred că derapează puțin. Poate face un scurt, ei?

— Poate, repetă Moro și se jucă distrat cu stimulatorul, încercând o bobină cu degetul mare. Trebuie s-arunc o privire în interior.

— Îți aparține. Eu o să fiu oriunde mă instalează Del.

- La Ruby John. E singurul loc cu un acoperiș ca lumea. Mi-ar plăcea să te scot în oraș la cină.
- Cred și eu.
- Draga mea prietenă, ai o atitudine de tot rahatul.
- Am mult antrenament.
- Iar eu am o anumită doză de mândrie. N-am de gând să te rog mai mult de trei-patru ori, și asta-i tot.
- Ginny dădu din cap. Aproape aprobator.
- Ai o promisiune. Poate nu în toate privințele, dar în câteva.
- Asta înseamnă cina sau nu?
- Nu înseamnă. Vreau să spun că, dacă mi-aș dori să ies cu un tip, tu te-ai potrivi.
- Ochii lui se aprinseră.
- Du-te naibii, cucoană. Nu-s chiar atât de dornic de companie.
- Perfect, zise Ginny, apoi adulmecă aerul și ieși. Îți doresc o zi frumoasă.
- Moro o privi îndepărtându-se. Îi privi blugii mulându-se pe coapse, îi studie mișcarea fluidă a șoldurilor. Luă în considerație mai multe acțiuni improbabile. Se gândi să se spele, să-și caute haine corespunzătoare. Să găsească o sticlă și să privească înregistrările. O îmbrățișare de plastic în cele mai bune condiții, sau cel puțin așa auzise, și, în final, mult mai puțină ciorovăială.
- Oposumul Întunecat privi furgoneta dispărând în atelier. Se simți imediat cuprins de neliniște. Locul lui era deasupra. Păzind-o pe Ginny de rele. Rugându-se sălbatic unor zei absenți ai geneticii, cerându-le o ocazie de a ucide. De când își făcuse apariția Câinele, nu-l mai scăpase din priviri. Simțurile îi erau asaltate de mirosuri primordiale, de temeri și necesități ancestrale. Câinele încuie poarta și se întoarse. Nu se apropie, se mulțumi să se-ntoarcă.
- Sunt Câinele lute. Nu prea mă sinchisesc de Oposumi.
- Eu nu prea mă sinchisesc de Câini.
- Câinele păru să înțeleagă.
- Ce făceai înainte de Război?

— Lucram într-un parc tematic. Moștenirea Vieții Sălbătice de Odinioară. Genul ăsta de rahaturi. Dar tu?

— Pază, ce altceva? se strâmbă. Am învățat puțină electricitate. Am prins ceva mai multă de la Moro Gain. Mi-a mers și mai rău. Îți place să-mpuști oameni cu chestia aia? Întrebă dând din cap către atelier.

— Ori de câte ori am ocazia.

— Joci vreodată cărți?

— Uneori, zise Oposumul Întunecat și își arată dinții. Cred că-i pot face față unui Câine.

— Pe lucruri autentice? îi întoarse Câinele rânjetul.

— Pachet nou de cărți, sigiliu intact, miza pe masă.

Moro își făcu apariția la Stabilimentul cu Paturi de Campanie al lui Ruby John pe la amiază. Ginny avea o cușetă semi-izolată, acoperită cu o pătură. Făcuse o baie, își împletise părul și blugii spălați îi conturau clar picioarele. Frânse inima lui Moro.

— O să fie gata mâine-dimineață, o anunță el. Te costă patruzeci de litri de benzină.

— Patruzeci. ăsta-i jaf curat.

— Accepți sau refuzi. Ai un cap de citire defect în simulatorul ăla. Dacă nu-l repara, o să iasă repede din funcțiune. N-o să-ți placă. Și n-o să fie nicidecum pe placul clienților tăi.

Ea păru să se-mblânzească, dar nu cine știe ce.

— Cincisprezece. De cea mai bună calitate.

— Treizeci. Trebuie să fabric eu componentele.

— Douăzeci.

— Mai adaugă cinci, spuse Moro. Și te scot la cină.

— Trei, și vreau să plec din carcera asta în zori. Să fiu pe drum când frumusețea voastră de oraș începe să se coacă la soare.

— Să fie-al naibii, ești o companie amuzantă.

Ginny zâmbi. Dulce și dezarmant, pe neașteptate.

— Sunt OK. Trebuie să mă cunoști mai bine.

— Și cum reușesc?

— Nu reușești.

Zâmbetul lăasă în urmă o figură sobră.

— N-am luat asta în calcul.

În nord părea să plouă. Răsăritul era mohorât. Nuanțe noroioase de galben și roșu, fără nimic spectaculos. Culori pătrunse printr-o fereastră pe care nu se ostenise nimeni s-o spele. Moro scosese camioneta. Spuse că adăugase, ca bonificație, un lubrifianț și că spălase partea din spate cu furtunul. Din remorcă dispăruseră douăzeci și trei de litri. Ginny îl puse pe Del să le numere sub ochii lui Moro.

— Sunt cinstit, zise el, nu e nevoie.

— Știu, spuse Ginny, uitându-se curioasă la Câine, care arăta mai degrabă ciudat.

Părea întors pe dos. Ursuz și nesigur pe picioare. Îi urmări privirea și îl văzu pe Oposum deasupra furgonetei. Acesta își etală rânjetul nătâng.

— Încotro pleci acum? întrebă Moro, vrând s-o rețină cât mai mult.

— Spre sud, răspunse ea, fiindcă tot stătea cu fața într-acolo.

— Eu aș renunța. Tipii de pe-acolo nu-s prea prietenoși.

— Nu sunt mofturoasă. Afacerile sunt afaceri.

— Nu, dom'le, clătină Moro din cap. Aici e vorba de afaceri proaste. La sud-est e Vomă Uscată. După care urmează Orașul Condamnaților. Mergi drept înainte și ajungi la Hackeri. S-ar putea să ajungi și în Fort Pru, o șleahță de agenți de asigurări nemulțumiți din mijlocul câmpului. Ține-te departe de ei. Nu merită, indiferent ce-ai face.

— Mi-ai fost de mare ajutor, îi zise.

Moro își încleștă mâna de portiera ei.

— Asculți vreodată pe cineva, cucoană? Îți dau sfaturi bune.

— Perfect. Sunt atât de recunoscătoare cât pot fi.

O privi plecând. Înfățișarea ei îl dăduse gata. În ochii ei părea să se fi concentrat întreaga zi. Nimic din ce spusese nu-i fusese pe plac câtuși de puțin. Însă disprețul ei fusese destul de prietenos. Nu deslușise nici o urmă de răutate.

Orașul Condamnaților era un nume în a cărui rezonanță Ginny găsea ceva neplăcut. Îi spuse lui Del să se îndrepte spre sud și, poate, spre vest. Pe la amiază, la marginea zdrențuită a lumii apăru o ceață gălbuie, ca și cum cineva ar fi rostogolit pe câmpie un covor ieftin, prăfos.

— Furtună de nisip, strigă Oposumul, de deasupra furgonetei. Vine exact dinspre vest. Cred c-ar fi mai bine să schimbăm direcția. Se pare că beleaua se mișcă repede.

Nu anunțase nimic pe care să nu-l poată vedea și ea. Avea obiceiul să spună fie prea puțin, fie mai mult decât era necesar. Îi ceru să-și acopere armele și să vină înăuntru, fiindcă nisipul avea să-i ia blana în stăpânire, iar afară nu se afla nimic care trebuia ucis și care să nu poată aștepta până în momentul potrivit. El se îmbufnă, dar coborî. Ghemuit în spatele furgonetei, se agăța de aer de parcă ar fi avut forma unor paturi sau piedici de armă. Aprecia, în minte, furia elementelor și devierea gloanțelor produsă de vânt.

— Fac pariu că pot merge mai repede decât furtuna, spuse Del. Am senzația că sunt în stare.

— Unde să mergi? întrebă Ginny. Nu știm nici unde ne aflăm, nici ce se află în fața noastră.

— E adevărat. Avem cu atât mai multe motive să ajungem acolo cât mai curând cu putință.

Ginny ieși și privi cu nepăsare lumea.

— Am nisip între dinți și între degetele de la picioare, se plânse. Fac pariu că Moro Gain știe foarte bine unde e posibil să fie furtună. Fac pariu că asta s-a-ntâmplat.

— Mie mi s-a părut un tip cumsecade.

— Exact asta vreau să spun. Nu poți avea nicidecum încredere într-un astfel de om.

Furtuna păruse să dureze două zile. Ginny socoti că trecuse, probabil, o oră. Cerul arăta la fel de rău ca supa de varză.

Pământul nu se deosebea de cum era mai înainte. Nu vedea diferența dintre nisipul recent dispărut și cel apărut de curând. Del repuse furgoneta în mișcare. Se gândi la

baia din ziua precedentă. Vești Rele din Est avea părțile sale bune.

Înainte de a ajunge în vârful primei coline, Oposumul Întunecat începu să bată cu picioarele în plafon.

— Vehicule la orizont, strigă el. Berline și camioane. Camioane platformă și semitrailere. Tot felul de autobuze.

— Ce fac? întrebă Del.

— Vin direct spre noi, cară lemn de construcție.

— Ce fac? se strâmbă Ginny. Fir-ar să fie, Del, vrei s-oprești mașina? Conduci ca un nebun, jur.

Del opri. Ginny se urcă alături de Oposum, să se uite. Caravana mergea în linie dreaptă. Mașinile și camioanele nu cărau chiar lemn de construcție... și totuși asta era. Fiecare transporta o porțiune dintr-un perete. Bușteni despicați montați laolaltă, ascuțiți în partea de sus. Mașina din frunte viră și celelalte o urmară. Viră din nou. Cât ai clipi, pe câmpie se asamblă o palisadă, pătrată de parcă ar fi fost trasată cu rigla. O palisadă și o poartă. Deasupra porții era o pancartă de lemn:

FORT PRU

Jocurile Sortii & Amuzamente Limitate

* Toată Viața * Jumătate de Viață * Moarte

— Nu-mi place, spuse Oposumul Întunecat.

— Ție nu-ți place nimic din ce e încă în viață, ripostă Ginny.

— Au armament individual și sunt o șleahtă care pare nervoasă.

— Nu sunt decât excitați. E totuna cu a fi nervos sau e destul de pe-aproape.

Oposumul pretinse că înțeleșese.

— Se pare că poposesc pe durata nopții, îi strigă ea lui Del. Hai să facem niște afaceri, amice. Cheltuielile nu se întrerup niciodată.

Cinci o porniră către furgonetă. Arătau cu toții la fel. Musculoși, arși de soare. Goi până la brâu, cu excepția

gulerelor și a cravatelor dungate. Fiecare ducea câte o geantă diplomat, subțire ca două felii de pâine fără unt. Doi aveau pistoale îndesate la cingătoare. Șeful căra o pușcă Remington 12, cu țeava retezată, care arăta excelent. Atârna de o curea pentru chitară, prinsă de mijloc. Tipul nu era nicidecum pe placul lui Del. Avea dinți albi, perfecți, și țeasta cheală. Ochiul de culoarea meduzelor descompuse de pe plajă. Studia firma de pe furgonetă și se uită la Del.

— Ai o curvă înăuntru sau nu?

Del îl privi drept în față.

— Ce-aud mă cam nemulțumește. Nu e un mod de a vorbi.

— Hei, îi făcu lui Del cu ochiul. Nu-i nevoie să ne dai tonul. Și noi lucrăm în industria spectacolului.

— Adevărat?

— Roți ale norocului și cărți nemăsluite. Șanse care știu că ți-ar plăcea. Eu sunt actuarul-șef al acestui grup. Mă numesc Fred. Animalul ăla de sus are o atitudine de două parale, prietene. N-are nici un motiv să-ndrepte arma aia spre beregata mea. Noi, cei de pe-aici, suntem prietenoși.

— Eu nu văd de ce ar împrășca Oposumul locul ăsta cu plumbi și diaree. Doar dacă voi vă gândiți la ceva care nu-mi trece mie prin cap.

Fred zâmbi la auzul vorbelor lui. Soarele îi preschimba capul într-o minge mare, aurie.

— Cred c-o să-ți încercăm fata. Bineînțeles că trebuie s-o vedem mai întâi. Ce primești ca plată?

— Lucruri tot atât de bune precum tot ce căpătați în schimb.

— Am exact ceea ce trebuie.

Actuarul-șef făcu din nou cu ochiul. Gestul începea să-l enerveze pe Del. Fred dădu din cap și unul dintre prietenii lui scoase din servietă hârtie albă, curată.

— Asta e hârtie pentru obligațiuni, spuse, plimbându-și degetul mare pe muchii. Cincizeci la sută urzeală de in, și am luat-o cu topul. N-o să mai găsești nimic asemănător. Poți s-o folosești sau s-o dai la schimb. Acum o săptămână a pătruns până aici Brigada a Șaptea de Scriitori Mercenari.

În întregime, călare. Aproape că ne-au luat tot, dar mai avem câteva topuri de rezervă. Avem și creioane. Mirado doi și trei, neascuțite, cu gumă în capăt. Când ai văzut așa ceva ultima oară? Chestiile astea sunt la fel de valoroase ca aurul. Avem capse și blocuri de formulare. Formulare de cerere, formulare de constatare a mutilărilor, formulare pentru orice. Afacerile noastre sunt pe roate. Și tu ai benzină sub prelată, în remorca din spatele furgonetei. De la distanța asta, îi simt foarte bine mirosul. Prietene, putem vorbi cu siguranță despre afaceri. Am șaptesprezece bețivi care stau pe uscat.

O conexiune minusculă scăpără în capul lui Del. O putea desluși în ochii agentului de asigurări. Lăcomia de benzină era ceea ce era și știa că oamenii ăia voiau ceva mai mult decât plăcerile cărnii. Știa, cu o spaimă de android, că, dacă puteau, își făceau jocul.

— Păi, benzina nu e pentru trocuri, roști, cu tot calmul de care era în stare. Nu vindem decât sex, taco și droguri periculoase.

— Nici o problemă. Ei, absolut nici o problemă. Era doar o idee, atâta tot. Tu o aduci aici pe mititica aia, iar eu îmi aduc echipa. Ce zici de-o jumătate de top de persoană?

— Mai corect de-atât nici nu se poate, răspunse Del, gândindu-se că jumătatea aceea ar fi fost excelentă, dar știind acum, cu toată certitudinea, că Fred avea de gând să-și ia înapoi indiferent ce i-ar fi dat.

— Moro a avut dreptate, spuse Del. Băieții ăștia de la asigurări sunt o nenorocire. Cel mai bun lucru pe care l-am putea face e să plecăm și gata.

— Aiurea, făcu Ginny, așa sunt bărbații. Vin la tine înfuriați ca niște câini băloși și, când pleacă, sunt ca niște mâțe lingând frișcă. Asta-i natura afacerilor cu sexul. Așteaptă și-o să vezi. În plus, trucurile lor n-or să-l păcălească pe Oposumul Întunecat.

— Tu nu te-ai ruga pentru ploaie nici dacă ai fi în flăcări, bombăni el. Bine, n-o să scot afară benzina. O să-ți aranjez o scenă deasupra prelatei. Poți să-ți prezinți numărul acolo.

— Fă cum crezi, zise, sărutându-i obrazul de plastic și împingându-l către ușă. Acum ieși și lasă-mă să mă fac frumoasă.

Totul păru să meargă bine. Majoreta Barbara Jean trezi vise umede uitate, lăsând gurile uscate ca șerpilor. Îi pregăti pentru învățătoarea Sally și infirmiera Nora, violatoare de taine ale sufletelor. Poate avusese dreptate, decise Del. Pus față-n față cu deliciile femeiești, un bărbat își pierde atitudinea împruțită. După ce e satisfăcut, preț de o oră, sau chiar două, nu-și dorește să distrugă ceva. La omoruri nu-i stă gândul o jumătate de zi. Nu putea decât să-și imagineze o asemenea magie și cum anume funcționa. Informațiile erau una, iar întâlnirile pline de încântare altceva.

Prinse privirea Oposumului și se simți în siguranță. Patruzeci și opt de bărbați își așteptau rândul. Oposumul le știa calibrele armelor, știa lungimea fiecărei lame de cuțit. Mitralierele lui de calibrul cincizeci le blagosloveau de bunăramas pe toate.

Fred actuarul se aproprie pe nesimțite și îi zâmbi larg.

— Cu siguranță c-ar trebui să vorbim despre benzina aia. Asta ar trebui.

— Uite care-i treaba, benzina nu-i pentru trocuri. Duceți-vă să stați de vorbă cu băieții de la rafinărie, așa cum am făcut și noi.

— Am încercat. N-au ce face cu rechizitele de birou.

— Asta nu-i problema mea.

— Poate că e.

Lui Del nu-i scăpă tonul tăios.

— Dacă ai ceva de spus, spune.

— Jumătate din benzina voastră. Noi plătim pentru fată și nu vă facem nici un necaz.

— Pe el l-ai uitat?

Fred îl studie pe Oposumul Întunecat.

— Îmi pot permite mai multe pierderi decât tine. Ascultă, prietene, știu ce ești. Nu ești om. Înainte de Război am avut drept contabil autorizat un droid exact ca tine.

— Poate e cazul să stăm de vorbă, spuse Del, încercând să-și dea seama ce era de făcut.

— Dă-i drumul, asta-i ceea ce vreau s-aud.

Al patrulea client al lui Ginny ieși clătînându-se pe picioare, agitat și cu maxilarele albite.

— Fir-ar să fie, încercați Infirmiera, le strigă celorlalți. N-am mai avut parte de așa ceva de când mă știu!

— Următorul, spuse Del, stivuiind hârtia de obligațiuni. Jocul ăsta se cheamă senzualitate, domnilor, ce v-am spus eu?

— Și fata e de plastic?

— E tot atât de veritabilă ca tine. Dacă facem un soi de înțelegere, de unde știu că te ții de cuvânt?

— Iisuse, exclamă Fred, drept cine mă iei? Ai Jurământul meu de Agent de Asigurări de Viață!

Următorul client dădu buzna de dincolo de cortină, se împiedică și căzu pe burtă. Se adună de jos și scutură din cap. Părea vătămat, sângera în jurul ochilor.

— E o tigroaică, anunță Del, întrebându-se ce naiba se întâmpla. Scuză-mă o clipă, îi spuse lui Fred și se strecură în furgonetă. Ce faci aici? o întrebă pe Ginny. Băieții ăia arată parc-ar fi scăpat dintr-o batoză.

— E mai tare decât mine, zise Ginny, la jumătatea drumului dintre Nora și Barbara Jean. Ultimul tip s-a zbatut ca un șarpe în convulsii. A-nceput să-și smulgă părul. Ceva nu e în ordine. Trebuie să fie din cauza înregistrărilor. Cred că Moro ăla e un escroc.

— Avem necazuri și-năuntru, și afară, îi povesti Del. Șeful șlehteii vrea benzina noastră.

— Ei, e sigur că n-o poate căpăta, pentru Dumnezeu.

— Ginny, tipul are ochi fațetați. Spune că-și asumă riscurile cu Oposumul. Ar fi mai bine s-o ștergem cât se mai poate.

— Mhm-hm, clătină din cap. Asta o să-i înfurie cu siguranță. Dă-mi un minut sau două. Am făcut câteva Nora și o Sally. Le schimb pe amândouă cu Barbara Jean și mai vedem.

Del se strecură înapoi. Răspunsul părea cel puțin dubios.

— Asta da femeie, spuse Fred.

— Azi are ceva deosebit. Băieții voștri de la asigurări au pus-o pe foc.

Celălalt zâmbi larg la auzul vorbelor.

— Cred c-ar fi mai bine s-o-ncerc.

— Eu m-aș abține.

— De ce?

— Las-o să se calmeze. S-ar putea să fie mai mult decât poți struni.

Știu imediat că n-ar fi trebuit să spună asta. Fred căpătă culoarea unei plăcinte cu ketchup.

— Cum adică, rahat de plastic? Pot struni orice femeie care s-a născut vreodată... sau a fost asamblată dintr-un set.

— Treaba ta, rosti Del, simțind că ziua se ducea pe apa sâmbetei. N-am zis că ai vreun defect.

— E-al dracului de adevărat că n-am, făcu Fred și îl scoase pe următorul bărbat din rând cu o smucitură. Micuță doamnă, fii gata, acolo, înăuntru. O să-ți ofer câte-o asigurare pentru toate nevoile tale!

Bărbații ovaționară. Oposumul Întunecat, care înțelegea cel puțin trei cincimi din necazurile de dedesubt, îi aruncă lui Del o privire întrebătoare.

— Primim vreun taco din ăla? Întrebă cineva.

— Puțin probabil, răspuse Del.

Se gândi să se scoată din funcțiune. O sinucidere de android părea să fie soluția. Dar, în mai puțin de trei minute, din furgonetă începură să se audă urlete nefirești. Urletele se transformă în țipete ascuțite. Agenții de asigurări de viață se crispară. Pe urmă ieși Fred, zdrobit. Arăta de parcă ar fi dat un șut în furunculele unui urs. Părea să aibă încheieturile îndoite într-o direcție greșită. Se uită pieziș la Del, năuc și desincronizat. Pe urmă totul se petrecu în secunde infime, ca un fir de păr. Văzu că Fred îl descoperise, îi văzu ochii uleioși îndreptându-se direct spre el. Văzu țevile retezate preluând direcția ochilor cu atâta repeziciune încât nici măcar picioarele electrice nu apucară să-l smulgă din loc la timp. Brațul îi explodează. Îl lăasă baltă și alergă spre furgonetă. Oposumul nu reuși să-l ajute.

Actuarul era sub el și prea aproape. Mitralierele de calibrul cincizeci deschiseră focul. Agenții de asigurări o rupseră la fugă. Oposumul tigheli nisipul și îi trimise în aer, zdrențuiți și morți.

Del ajunse pe locul șoferului când gloanțele împrășcară furgoneta. Se simți oarecum idiot. Stătea acolo, cu un singur braț, cu mâna pe volan.

— Dă-te la o parte, spuse Ginny, așa n-o să meargă.

— Cred că nu.

Porni ea, clătinând furgoneta printre tufișuri.

— N-am mai văzut așa ceva în viața mea, zise ea cu voce tare. L-am conectat pe bietul om și a început să se zvârcolească înnebunit de excitare, cu oasele pocnindu-i ca niște bețe. Cel mai dat naibii orgasm pe care l-am văzut vreodată.

— Ceva nu funcționează cum ar trebui.

— Păi, îmi dau seama. Iisuse, asta ce mai e?

Răsuci de volan în timp ce o mare parte din deșert se ridică în văzduh, drept în sus.

— Rachete, făcu el, sumbru. De-asta s-au gândit că Oposumul, cu degetele lui demente, poate fi înghițit dintr-o îmbucătură. Uită-te pe unde mergi, fato!

În fața lor explodară doi stâlpi de foc. Del se aplecă în afară și se uită în urmă. Jumătate din zidul Fortului Pru plecase în urmărire. Oposumul spulbera tot ce vedea înaintea ochilor, dar nu reușea să-și dea seama de unde veneau rachetele. Mașinile atacatoare ale agenților de asigurări se împrăștiară, venind către ei din toate părțile.

— Încearcă să ne înconjoare, spuse Del.

O rachetă explodează în fața lor.

— Ginny, nu știu sigur ce e de făcut.

— Ce-i cu ciotul tău?

— Scoate țuituri electrice slabe. Ca o sonerie de care te desparte o jumătate de kilometru. Ginny, strâng cercul în jurul nostru, suntem în mare rahat.

— Îi interesează benzina, nu trebuie să ne facem griji. Oh, Doamne, despre asta ce să mai cred?

Oposumul nimeri un semitrailer în plin. Mașina se opri, motorul îi amuți și se răsturnă ca un gândac. Del își dădu seama că, fiind în același timp camion și zid, existau probleme, echilibrul fiind una dintre ele.

— Mergi drept spre ei, apoi virezi brusc. Nu pot întoarce brusc în viteză.

— Del!

Gloanțele loviră furgoneta răpăind. Ceva greu scoase un zgomot. Furgoneta se înclină și se opri.

Își luă mâinile de pe volan și păru deprimată.

— Se pare că ne-au nimerit cauciucurile. De aici nu mai pornim, asta e. Să ieșim din chestia asta.

— Și ce să facem? se întrebă Del. În cap păreau să i se rostogolească rulmenți. Simțea că o defecțiune era pe drum.

Vehiculele Fortului Pru se opriră scrâșnind. Agenții de asigurări de viață dementi coborâră îngrămădindu-se și o porniră către ei peste câmp, trăgând cu armele de mână și aruncând cu pietre. O rachetă explodează în apropiere.

Mitralierele Oposumului se opriră brusc. Ginny se strâmbă.

— Să nu-mi spui că nu mai ai muniție, Oposumule Întunecat. E destul de greu să faci rost de așa ceva.

Oposumul dădu să vorbească. Del își flutură brațul teafăr către nord.

— Hei, uite, uită-te la asta!

În rândurile agenților de asigurări se stârni brusc confuzia. O camionetă vag familiară se ivi pe culmea dealului. Șoferul își croia drum aruncând grenade. Explodau în ciorchine, buchete roz, strălucitoare. Îl descoperi pe tipul cu rachetele, culcat deasupra unui autobuz. Grenadele îl opriră, lăsându-l fără suflare. Agenții de asigurări abandonară câmpul de luptă și o rupseră la fugă. Ginny zări ceva extrem de ciudat. Camionetei i se alăturaseră șase Harley negre. Câini Ciau-Ciau cu mitraliere Uzi intrau și ieșeau din rând, cu motoarele mârâind și scuipând în aer trâmbe înalte de nisip. Nu arătară nici o milă, împușcând inamicii răzlețiți care fugeau. Foarte puțini agenți de

asigurări ajunseră la adăpost. Totul se termină într-o clipă. Fort Pru fugea cu secțiunile în dezordine.

— Ei, s-a nimerit exact la țanc, spuse Del.

— Urăsc Câinii Ciau-Ciau, spuse Oposumul. Au limbi negre, e un fapt real.

— Sper că sunteți teferi, rosti Moro. Ei, amice, arăți de parcă ți-ai fi lepădat un braț.

— Nimic cu adevărat serios, răspunse Del.

— Îți sunt recunoscătoare, zise Ginny. Cred că trebuie să ți-o spun.

Moro era fascinat de farmecul ei pătrunzător, de purtarea ei ingrată. De încântătoarea pată de unsoare de pe genunchiul ei. Se gândi că era drăgălașă ca un cățeluș.

— Am simțit că eram dator. Circumstanțele fiind cele care sunt.

— Și anume? întrebă Ginny.

— Într-un fel, pacostea aia de Câine Ciobănesc e responsabil pentru orice necaz ați avut. S-a cam enervat fiindcă Oposumul l-a lăsat lefter. Cred c-au jucat poker. Bineînțeles că e posibil să fi avut cărți însemnate sau încrețite, aș zice.

Ginny suflă ca să-și îndepărteze părul din ochi.

— Domnule, din câte-mi dau eu seama, nu vorbești cu prea mult sens.

— Mă simt cu adevărat jenat din cauza asta. Câinele ăla a înnebunit și, într-un fel sau altul, ți-a dat peste cap echipamentul.

— Ai lăsat un câine să-mi repare simulatorul?

— E un tehnician excelent. L-am învățat eu însumi cele mai multe lucruri. E OK dacă ai grijă să nu-i sară muștarul. Ciobăneștii ăștia sunt rezultatul unor încrucișări selective, așa am auzit. Ți-a montat înregistrările pe o buclă și le-a accelerat, asta a făcut. Clienții primesc, să zicem, de douăzeci și șase de ori mai mult decât au plătit. Se regulează cu o viteză echivalentă cu șapte mach. Pot apărea vătămări corporale.

— Doamne, ar trebui să te-mpușc în picior.

— Uite ce e, eu îmi respect munca și am venit aici cât de repede am putut. Am adus în ajutor niște prieteni și suport toate cheltuielile.

— Al naibii de adevărat.

Câinii Ciau-Ciau își opriseră Harley-urile ceva mai încolo și aruncau priviri feroce spre Oposum. Acesta li le întorcea. Le admira în taină echipamentul de piele și creștele Purina cusute pe spate.

— Eu o să-ți măresc cheltuielile. Mă aștept la reparații complete.

— O să le ai. Bineînțeles că va trebui să petreci o vreme în Vești Rele. S-ar putea să ia ceva timp.

Îi prinse privirea și nu-și putu stăpâni râsul.

— Ești un nemernic încăpățânat, trebuie să-ți recunosc meritul ăsta. Ce-ai de gând cu Câinele ăla?

— Dacă vrei carne pentru taco, facem o afacere.

— Brr, cred c-o să sar peste asta.

Del începu să se foiască, trasând forme trapezoidale. Din ciotul mâinii lui prinseră să se înalțe șuvițe ondulate de fum.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Oposumule, vezi ce are, fă ceva, spuse Ginny.

— Pot pune asta la punct, îi spuse el.

— Ai pus deja destule la punct, așa mi se pare.

— O să ne-nțelegem bine. Așteaptă și-o să vezi.

— Crezi? Ginny părea alarmată. Aș face mai bine să nu mă obișnuiesc cu tine prin preajmă.

— S-ar putea întâmpla să capeți obișnuința asta.

— S-ar putea la fel de ușor să n-o fac.

— O să mă ocup de schimbarea cauciucului, spuse Moro. Trebuie să-l luăm pe Del din soare. Tu gândește la ceva frumos cu care să te-mbraci la cină. Vești Rele din Est e-un loc oarecum pretențios. Pe-aici suntem plini de mândrie...

SFÂRȘITUL LUMII PE CARE O CUNOAȘTEM

Dale Bailey

Traducere din limba engleză: Antuza Genescu

Dale Bailey este autorul a trei romane, *The Fallen*, *House of Bones* și *Sleeping Policemen* (în colaborare cu Jack Slay, Jr.). A publicat peste douăzeci de povestiri – cele mai multe în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* –, dintre care o parte au fost adunate în *The Resurrection Man 's Legacy and Other Stories*.

Povestirea următoare, finalistă la Premiul Nebula, s-a născut din încercarea lui de a înțelege pasiunea noastră morbidă pentru acest gen de proze și perspectiva dispariției noastre ca specie. În *Sfârșitul lumii pe care o cunoaștem*, este vorba despre singurul supraviețuitor al unei apocalipse care încearcă să se lupte cu dimensiunea spirituală a pierderii. Mai mult decât atât, este o povestire-despre-sfârșitul-lumii care ne arată cum se desfășoară, de fapt, povestirile-despre-sfârșitul-lumii.

Unul dintre lucrurile de care Bailey și-a dat seama scriind acest text este că lumea se sfârșește cu fiecare minut al fiecărei zile. El afirmă: „Nu trebuie să distrugem orașe întregi ca să știm cum e să supraviețuiești unei catastrofe. Ori de câte ori pierdem pe cineva, știm ce înseamnă sfârșitul lumii pe care o cunoaștem. Ideea centrală a povestirii nu este că vine apocalipsa, ci că vine pentru tine. Și nu poți face nimic ca s-o eviți.”

Între 1347 și 1450, ciuma bubonică a devastat Europa, ucigând în jur de 75 de milioane de oameni. Boala, numită și Moartea Neagră din cauza pustulelor negre care erupeau pe pielea celor contaminați, a fost provocată de o bacterie

cunoscută sub denumirea de *Yersinia pestis*. Locuitorii de atunci ai Europei, neavând la dispoziție microscopie sau cunoștințe despre factorii bolii, și-au pus nenorocirea pe seama unui Dumnezeu înfuriat. Oamenii rățăceau pe pământ autoflagelându-se, în speranța că-l vor domoli mânia. „Au murit cu sutele, și ziua, și noaptea, ne povestește Agnolo di Tura. Mi-am îngropat cinci copii cu mâinile mele... atât de mulți au murit, încât toți credeau că a venit sfârșitul lumii.”

Astăzi, Europa numără aproape 729 de milioane de locuitori.

Când se lasă seara, lui Wyndham îi place să se așeze pe verandă și să bea. Preferă ginul, dar bea orice. Nu ține neapărat la el. În ultima vreme, a urmărit cum se lasă întunericul – a *urmărit* atent, vreau să spun, nu a stat pur și simplu și a privit – și a ajuns la concluzia că clișeul e greșit. Noaptea nu se lasă. Fenomenul e mult mai complex.

Deși nu era perfect convins de precizia observațiilor lui.

Vara e în toi și deseori se apucă de băut pe la două sau trei, așa că până la apusul soarelui, în jurul lui nouă, de obicei e beat criță. Totuși, i se pare, dacă i se mai pare ceva, că noaptea se *ridică*, mai întâi se adună în bazine de cerneală pe sub copaci, ieșite parcă din niște rezervoare subterane, apoi se extinde în exterior, către marginea curții, și în sus, către cerul încă luminat. Numai spre sfârșit se lasă ceva – bezna spațiului infinit, bănuiește el, care alunecă de sus, de deasupra pământului. Cele două suprafețe întunecate se întâlnesc undeva la mijloc, și asta înseamnă, de fapt, noaptea.

Cel puțin asta-i teoria lui.

Nu veranda e de vină, în paranteză fie spus, dar nici ginul – cu excepția faptului că, din câte poate spune Wyndham, *totul* îi aparține lui acum.

Povestirile-despre-sfârșitul-lumii se împart în două categorii.

În prima, lumea se sfârșește din cauza unui dezastru natural, fie necunoscut, fie cunoscut, dar de proporții fără precedent. Potopul e pe primul loc – Dumnezeu însuși, ni se spune, îl apreciază foarte mult –, cu toate că și molimele au susținătorii lor. O nouă eră glaciară e și ea foarte populară. La fel și seceta.

În a doua, ființe umane iresponsabile provoacă singure sfârșitul lumii. Savanți nebuni sau birocrați corupți, de obicei. Metoda clasică e schimbul de rachete balistice intercontinentale, deși scenariul e inspirat de mediul geopolitic actual.

Vă invit să combinați și să potriviți:

Virus gripal modificat genetic – se oferă cineva? Calote polare în curs de topire?

În ziua când s-a sfârșit lumea, Wyndham nici măcar nu și-a dat seama că era sfârșitul lumii. Nu imediat, oricum. Pentru el, în acel moment al vieții sale, sfârșitul lumii parcă venea în fiecare zi. Nu era o consecință a unui dezechilibru chimic, ci rezultatul faptului că era angajat la UPS, firmă pentru care, în ziua când a venit sfârșitul lumii, lucra de șaisprezece ani. Fusesse mai întâi încărcător, după aceea trecuse la sortare și, în cele din urmă, ajunsese în râvnita funcție de șofer cu uniformă maro și toate celelalte avantaje. Firma începuse să vândă acțiuni publicului și deținea și el câteva. Câștiga bine, chiar foarte bine. În plus, îi plăcea meseria.

Cu toate acestea, fiecare afurisită de zi începea cu senzația că urmează un cataclism. Încearcă *tu* să se scoli la 4:00 în fiecare dimineață, să vezi atunci cum te simți.

Iată programul lui zilnic:

La 4:00 oprea alarma – un deșteptător vechi, îl trăgea în fiecare seară. (Nu suporta radioul înainte să-și bea cafeaua.) Întotdeauna o oprea imediat, să n-o trezească pe nevastă-sa. Făcea duș în baia mică (tot ca să n-o trezească pe nevastă-sa; o chema Ann), își turna cafea în termos și mânca ceva ce, probabil, n-ar fi trebuit – o chiflă, un pateu

dulce - cât stătea la chiuvetă. Ceasul arăta atunci 4:20, 4:25, dacă era în întârziere.

Pe urmă făcea un lucru paradoxal: se ducea înapoi în dormitor și-și trezea nevasta pe care, în ultimele douăzeci de minute, se străduise să n-o trezească.

— Îți doresc o zi bună, îi spunea el întotdeauna.

Soția lui repeta și ea mereu același ritual. Își vâra nasul în pernă și zâmbea.

— Mmm, făcea ea și sunetul era atât de drăgăstos, de afectuos și de matinal, că merita să te scoli la patru dimineața numai ca să-l auzi.

Wyndham auzi despre dezastrul de la World Trade Center - *nu* despre sfârșitul lumii, deși pentru el asta însemna - de la o clientă.

Aceasta, Monica pe nume, era una dintre clienții lui obișnuiți. Mare susținătoare a Rețelei Cumpărăturilor la Domiciliu mai era femeia asta. Și masivă. Genul de femeie despre care oamenii spun că „are o fire plăcută” sau „are un chip așa de simpatic”. Chiar avea o fire plăcută, cel puțin așa credea el. Așa că se îngrijoră când femeia îi deschise ușa cu ochi înlăcrimați.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Monica scutură din cap, incapabilă să-și găsească cuvintele. Îi făcu semn să intre. Wyndham, încalcând cel puțin cincizeci de reguli ale UPS, păși după ea. În casă mirosea a cârnați și spray de cameră. Peste tot vedeai nimicuri de la Rețeaua Cumpărăturilor la Domiciliu. Absolut *peste tot*.

Wyndham nici nu se uită la ele.

Privirea îi căzu și se fixă pe televizor. Un avion se izbea de World Trade Center. Stătu să-l privească din trei sau patru unghiuri diferite, până sesiză sigla Home Shopping Newtork în colțul din dreapta, jos, al ecranului.

Atunci trase concluzia că venise sfârșitul lumii. Nu-și imagina că Rețeaua Cumpărăturilor la Domiciliu renunță la emisiunile ei regulat programate pentru un eveniment mai puțin important.

Extremiștii musulmani care au intrat cu avioanele în World Trade Center, în clădirea Pentagonului și într-un teren altfel neimportant din Pennsylvania erau convinși, ni se spunea, că se îndreaptă inevitabil spre paradis.

Erau nouăsprezece la număr.

Fiecare avea un nume.

Soției lui Wyndham îi plăcea să citească. Citea în pat, de preferință. Înainte de culcare, puneă un semn de carte la pagina la care a ajuns. Cadou de la Wyndham de ziua ei, mai demult: un semn de carte de carton, cu o panglică împletită din fire în partea de sus și imaginea unui curcubeu arcuit deasupra unor munți cu creste înzăpezite. *Zâmbește*, scria pe el, *Dumnezeu te iubeste*.

Wyndham nu se dădea în vânt după lecturi, dar, dacă ar fi luat la citit cartea soției sale cu o zi înainte, primele pagini i s-ar fi părut de-a dreptul interesante. În primul capitol, Dumnezeu îi înalță la cer pe toți creștinii adevărați. Printre ei se află creștini adevărați care conduc mașini și trenuri și avioane și fac victime nenumărate, pe lângă că distrug proprietăți personale. Dacă *ar fi* citit cartea, și-ar fi adus aminte de un abțibild de pe bara de protecție a automobilelor pe care îl vedea uneori de la înălțimea locului său de șofer din camionul său UPS. *În caz de înălțare, în această mașină nu se va afla nimeni*, scria pe abțibild. De câte ori îl vedea, își închipuia mașini ciocnindu-se, avioane căzând din cer, pacienți abandonați pe masa de operație – exact scenariul din cartea nevastei sale.

Wyndham mergea la biserică în fiecare duminică, dar nu se putea abține să nu se întrebe ce s-ar întâmpla cu milioanele de creștini care nu *erau* adevărați creștini – fie că așa voiau, fie din cauza unui capriciu geografic, de exemplu, erau născuți în țări ca Indonezia. Dacă traversau strada în fața mașinilor ăloră, se întreba el, sau udau gazonul pe care aveau să se prăbușească avioanele alea?

Dar ce vă spuneam eu?

În ziua când s-a sfârșit lumea, Wyndham nu a înțeles imediat ce se întâmplase. Ceasul deșteptător a sunat ca de

obicei și el a trecut prin rutina zilnică. Dușul în baia mică, cafeaua în termos, dejunul deasupra chiuvetei (gogoasă cu ciocolată, cam veche, de data asta). Pe urmă s-a dus înapoi în dormitor să-și ia rămas-bun de la nevastă.

— Să ai o zi bună, îi spuse el, ca întotdeauna și, aplecându-se, o scutură puțin.

Nu atât de tare încât s-o trezească, dar destul cât s-o facă să se miște. În șaisprezece ani de când desfășura acest ritual, în afară de zilele libere oficiale și două săptămâni de concediu plătit vara, Wyndham ajunsese să-l stăpânească foarte bine. Reușea de fiecare dată s-o facă să se miște fără s-o trezească de tot.

Așadar, a afirma că s-a mirat atunci când soția lui nu și-a vârât nasul în pernă și n-a zâmbit ca de obicei ar însemna să spunem adevărul numai pe jumătate. A fost de-a dreptul șocat. Și mai era ceva: nu scoase nici „mmm”-ul acela prelung, călduț ca patul dimineața, și nici nu rostise fraza rară, dar bine-cunoscută, „am răcit și mă cam doare capul”.

Nici un fel de „mmm”.

Aparatul de aer condiționat își încheie ciclul de funcționare. Wyndham simți pentru prima oară un miros neobișnuit – o duhoare vagă, organică, de lapte stricat sau de picioare nespălate.

Stând pe întuneric, avu o presimțire tare neplăcută. Alta decât cea din camera de zi a Monicăi, când urmărise imagini repetate cu avioane lovindu-se de World Trade Center. Fusesse o presimțire puternică, dar foarte impersonală – spun foarte impersonală pentru că Wyndham avea un verișor de-al treilea care lucra la Cantor Fitzgerald. (Pe verișor îl chema Chris; Wyndham trebuia să-i caute adresa în agendă în fiecare an când trimitea felicitări cu nașterea mântuitorului său personal.) Însă presimțirea pe care o avusese când soția lui nu făcuse „mmm” fusesse puternică și *personală*.

Îngrijorat, atinse fața nevastei sale. Parcă ar fi pus mâna pe o femeie de ceară, fără viață, rece, și aceea a fost clipa – exact aceea – în care și-a dat seama că a venit sfârșitul lumii.

După aceea n-au urmat decât detalii minore.

Pe lângă savanți nebuni și birocrați corupți, persoanele din povestirile-despre-sfârșitul-lumii se împart în trei categorii:

Prima e categoria durilor. Cunoașteți genul: singuratici plini de sine, iconoclaști, care știu să folosească armele de foc și să aducă pe lume copii. Spre final, sunt pe cale să Refacă Civilizația Occidentală, deși sunt destul de deștepți să nu revină la Vechile Obiceiuri Proaste.

A doua categorie: banditul postapocaliptic. Aceste personaje se asociază deseori în bande și se luptă cu tipul de supraviețuitori din categoria durilor. Dacă preferați cumva încarnări cinematice ale sfârșitului povestirii-despre-sfârșitul-lumii, le veți recunoaște, de obicei, după predilecția pentru lanțuri, tunsori punk și mașini ultimul răcnet, cu îmbunătățiri aduse la comandă. Spre deosebire de supraviețuitorii duri, bandiții postapocaliptici adoptă Vechile Obiceiuri Proaste, deși nu se dau în lături deloc de la numeroasele ocazii de jaf și viol.

Al treilea tip de personaj, și el foarte des întâlnit, dar nu atât de des ca primii doi, este sofisticatul dezgustat. Ca Wyndham, asemenea personaje beau prea mult; spre deosebire de el, suferă groaznic de *ennui*. Și Wyndham are o suferință, bineînțeles, dar, indiferent care o fi ea, fac pariu că nu e *ennui*.

Dar rămăsesem la detalii:

Wyndham făcu ceea ce fac oamenii care descoperă că le-a murit cineva drag. Puse mâna pe telefon și sună la 911. Aparent, ceva nu era în regulă cu linia; nu răspundea nimeni. Inspiră adânc, se duse în bucătărie și sună de la telefonul de acolo. Nici acum nu avu succes.

Bineînțeles, motivul era că, venind sfârșitul lumii, oamenii care ar fi trebuit să răspundă la telefon erau morți. Închipuiți-vă că au fost măturați de un val, dacă vă ajută – exact asta s-a întâmplat cu peste trei mii de oameni într-o furtună din Pakistan în 1960. (Deși nu asta s-ar fi petrecut

literalmente cu operatorii care ar fi preluat apelul lui Wyndham la 911, înțelegeți: ce li s-a întâmplat cu adevărat vom spune mai *târziu* – lucrul important e că într-o clipă trăiau, iar în următoarea erau morți. Ca nevasta lui.)

Renunță să mai dea telefon.

Se întoarce în dormitor. Încercă plin de stângăcie să-i facă nevastei respirație gură la gură vreun sfert de ceas, pe urmă renunță și la asta. Intră în dormitorul fiicei sale (avea doisprezece ani și o chema Ellen). O găsi zăcând pe spate, cu gura întredeschisă. O scutură – voia să-i spună că s-a întâmplat ceva înfiorător, murise mama ei –, dar descoperi că și ei i se întâmplase ceva înfiorător. Același lucru, de fapt.

Îl cuprinse panica.

Leși în grabă afară, unde cerul începea să sângereze vag deasupra orizontului. Sistemul automat de irigație al vecinului era pornit, capetele aspersoarelor se răsuceau în liniște și, în timp ce alerga pe gazon, Wyndham simți stropii de apă pocnindu-l peste față ca o mână rece. Înghețat, se pomeni pe veranda vecinului, bătând în ușă cu amândoi pumnii. Strigând.

După un timp – cât trecuse, habar n-avea –, se lăsă peste el un calm înfricoșător. Nu auzea nimic altceva decât stropitoarele aruncând arcade scânteietoare de stropi în haloul stâlpului de iluminat din colțul străzii.

Atunci avu o viziune. Niciodată nu fusese mai aproape de clipa unei prevestiri veritabile. În viziunea lui, casele de la suburbie se deschideau în fața lui în liniște perfectă. Văzu dormitoarele tăcute. În ele, ghemuite în așternut, legiuni de adormiți, la fel de tăcuți, care nu se vor mai trezi niciodată.

Înghiți în sec.

Pe urmă făcu un lucru pe care nici nu și-ar fi imaginat că-l va face cu douăzeci de minute înainte. Se aplecă, scotoci după cheie în ascunzătoarea dintre cărămizi și intră în casa vecinului.

Pisica se furișă pe lângă el, miorlăind sfâșietor. Wyndham se aplecase după ea când simți mirosul – duhoarea aceea oribilă, ușor organică. Dar nu de lapte stricat. Nici de

picioare nespălate. Mai rău: scutece murdare sau toaletă înfundată.

Se ridică, uitând de pisică.

— Herm? strigă el. Robin?

Nimic.

În casă, puse mâna pe telefon și formă 911. Îl ascultă cum sună la capătul celălalt al firului timp îndelungat; apoi, fără a mai întrerupe legătura, lăasă receptorul să cadă. Se plimbă prin casă, aprinzând luminile. În ușa dormitorului principal, șovăi. Duhoarea – acum inconfundabilă, de urină amestecată cu fecale, ca și cum toți mușchii corpului s-ar fi relaxat deodată – era mai puternică aici. Deschise gura, mai mult șoptind...

— Herm? Robin?

... Nu mai spera la vreun răspuns.

Aprinse lumina. Robin și Herm erau niște forme trântite pe pat, nemișcate. Apropiindu-se de ei, îi cercetă îndelung. Îi trecură prin minte imagini în cascadă: ei la grătar, la petrecerea cartierului, sau lucrând în grădina de legume. Se pricepeau la cultivat roșii. Soția lui Wyndham se dădea în vânt după roșiile lor.

I se puse un nod în gât.

Pe urmă nu mai știu nimic de el.

Lumea dispăru.

Când își reveni, se trezi în camera de zi, în fața televizorului lui Herm și Robin. Îl porni și parcurse toate canalele, dar nu se emitea nimic. Absolut nimic. Zăpadă, atât. Șaptezeci și cinci de canale de zăpadă. În mintea lui Wyndham, sfârșitul lumii trebuia să se dea întotdeauna la televizor. Faptul că nu se dădea sugera că venise *într-adevăr* sfârșitul lumii.

Nu spun asta pentru a sugera că televiziunea validează experiența umană – a sfârșitului lumii sau a altui fenomen, oricare ar fi el.

I-ați fi putut întreba despre asta pe locuitorii Pompeiului, dacă n-ar fi murit cu toții într-o erupție vulcanică în anul 79 AD, cu aproximativ două milenii înainte de apariția

televiziunii. Când a erupt Vezuviul și și-a scuipat lava printre bubuituri pe versantul muntelui cu o viteză de șase kilometri pe minut, au murit în jur de 16.000 de oameni. Grație unei năstrușnicii geologice, unii din ei – scheletul lor, adică – s-au conservat împietriți în mulaje de cenușă vulcanică, cu brațele întinse cerșind îndurare, cu chipurile înmărmurite de groază.

Astăzi, dacă plățiți taxa de intrare, îi puteți vizita.

Apropo, iată unul dintre scenariile mele preferate despre sfârșitul lumii: plante carnivore.

Wyndham se urcă în mașină și plecă după ajutor – un telefon sau un televizor care să funcționeze, un trecător amabil. Găsi, în locul lor, alte telefoane și televizoare amortite. Și, bineînțeles, alți oameni amortiți: o grămadă, deși fusese nevoit să-i caute mai mult decât v-ați fi așteptat. Nu zăceau împrăștiați pe stradă, nici la volanul mașinii, prinși într-un dop de trafic, deși trebuie să se fi întâmplat așa ceva undeva în Europa, unde catastrofa – sau ce-o fi fost – îi surprinsese tocmai la orele de vârf ale dimineții.

Aici, însă, se pare că oamenii fuseseră surprinși acasă, în pat; în consecință, drumurile erau mai mult decât libere.

Neputincios, năucit, de fapt, se duse cu mașina la serviciu. Poate că fusese șocat până atunci. Se obișnuise cu duhoarea, oricum, și cadavrele celor din schimbul de noapte – bărbați și femei pe care-i cunoștea de cincisprezece ani, pe unii dintre ei – nu-l zguduiră prea tare. Ceea ce-/ zgudui zdravăn însă fu mormanul de colete din zona de sortare: îi trecu dintr-odată prin cap că nu vor fi livrate niciodată. Așa că își încarcă porția de pachete în camion și porni pe ruta lui obișnuită. Nu știa sigur de ce-o făcea, poate pentru că mai demult închiriasse un film în care un terchea-berchea postapocaliptic dă peste o uniformă de poștaș american și reușește să Refacă Civilizația Occidentală (nu și Vechile Obiceiuri Proaste), livrând

corespondența pe ruta poștașului respectiv. Însă inutilitatea eforturilor depuse de Wyndham ieși repede la iveală.

Renunță când descoperi că până și Monica – sau, cum se gândea la ea adesea, Doamna Cumpărăturilor la Domiciliu – nu mai primea pachete. O găsi cu fața la podeaua din bucătărie, strângând în mână o cană de cafea spartă. Moartă, nu avea nici fire plăcută, nici chip simpatic. Emana însă aceeași duhoare insuportabilă. Cu toate astea, stătu s-o privească vreme lungă. Nu-și putea lua ochii de la ea.

Când, în cele din urmă, reuși să-și *mute privirea*, se duse în camera de zi, unde văzuse cândva murind trei mii de oameni, și desfăcu el însuși coletul. După regulamentul UPS, camera de zi a Doamnei Cumpărăturilor la Domiciliu devenea o zonă postapocaliptică de sine stătătoare. Wyndham rupse banda cu adresa și o aruncă pe jos. Deschise cutia. În ea, învelită bine în trei straturi de pungi cu bule de aer, găsi o statuie de porțelan a lui Elvis Presley.

Elvis Presley, Regele Rock'n'Roll-ului, a murit în 16 august 1977, așezat pe toaletă. Autopsia a scos la iveală faptul că înghițise un cocktail impresionant de medicamente – codeină, etinamat, metaqualonă și diverse barbiturice. Medicii au mai găsit urme de valium, demerol și alte substanțe farmaceutice în sângele lui.

O vreme, Wyndham se amăgi cu iluzia că sfârșitul lumii era un fenomen local. Stătea în camionul lui, în fața casei Doamnei Cumpărăturilor la Domiciliu, și aștepta echipajele de salvare – urlet de sirene sau zgomot de elicoptere, orice. Adormi jucându-se cu statuia de porțelan a lui Elvis. Se trezi în zori, înțepenit, pentru că dormise în camion, și văzu un câine de pripas adulmecând prin preajmă.

Evident, nu venea nici o echipă de salvare.

Alungă câinele și așeză grijuliu statuia pe trotuar. Pe urmă porni camionul, îndreptându-se spre ieșirea din oraș. Din când în când se oprea și de fiecare dată i se confirma ceea ce știuse din clipa în care atinsese obrazul soției sale moarte: sfârșitul lumii venea după el. Nu găsi decât

telefoane amorțite, televizoare amorțite și oameni amorțiți. Tot drumul ascultă numai posturi de radio amorțite.

Și voi, ca Wyndham, sunteți, poate, curioși să știți ce e cu această catastrofă care i-a lovit pe toți în jurul lui. Probabil vă întrebați chiar de ce a supraviețuit el.

Povestirile-despre-sfârșitul-lumii fac mare tapaj de asemenea lucruri, dar curiozitatea lui Wyndham nu va fi niciodată satisfăcută. Din păcate, nici a voastră.

La urma urmei, e sfârșitul lumii.

Nici dinozaurii n-au aflat niciodată de ce *au* dispărut.

În momentul când scriu aceste rânduri, însă, majoritatea oamenilor de știință au căzut de acord că dinozaurii și-au găsit sfârșitul când un asteroid de cincisprezece kilometri a brăzdat Pământul în sudul Peninsulei Yucatan, provocând tsunami gigantice, uragane, incendii în păduri pe tot globul și activitate vulcanică nestăvilită. Craterul e tot acolo – are o lățime de aproape două sute de kilometri și o adâncime de vreo doi –, dar dinozaurii, pe lângă 75% din alte specii, au dispărut. Majoritatea speciilor au pierit la impact, spulberate de explozie. Cele care au supraviețuit cataclismului inițial au murit probabil la scurtă vreme după el, când ploaia acidă a otrăvit apa de pe glob și praful a astupat soarele, trimitând pe planetă o iarnă lungă de ani de zile.

Indiferent de semnificația lui, impactul prăbușirii asteroidului a fost cel mai dramatic dintr-o serie lungă de fenomene de extincție în masă; asemenea evenimente au loc la intervale de aproximativ 30 de milioane de ani. Unii savanți le-au pus în legătură cu călătoria periodică a sistemului solar prin întinderea galaxiei, când milioane de comete din norul Oort, dincolo de Pluto, se urnesc și începe să plouă cu ele pe Pământ. Această teorie, încă subiect de controverse, este numită Ipoteza Shiva, în onoarea zeului hindus al distrugerii.

Locuitorii Lisabonei ar fi apreciat aluzia la ziua de 1 noiembrie 1755, când orașul lor a fost lovit de un cutremur de 8,5 grade pe scara Richter. Zguduitura a dăruit peste 12.000 de case și a provocat un incendiu care n-a fost stins decât după șase zile.

Au pierit peste 60.000 de oameni.

Nenorocirea l-a inspirat pe Voltaire când a scris *Candide*, operă în care Dr. Pangloss ne spune că nu există lume mai bună ca a noastră.

Wyndham ar fi putut umple rezervorul camionului. Erau stații de benzină la fiecare ieșire de pe șosea și se pare că e/e funcționau fără probleme. Dar nu se deranjă.

Când rămase fără combustibil, trase la marginea drumului, sări jos și-o porni aiurea pe câmp. Când începu să se întunece – asta s-a petrecut înainte să se apuce să studieze fenomenul lăsării nopții –, se adăposti în casa cea mai apropiată.

Era un loc frumos, o clădire de cărămizi cu două etaje, la distanță mare de drumul de țară pe care mergea. În curtea din față se înălțau copaci înalți. În spate, o pajiște umbrită cobora spre o pădure cum vezi în filme, dar nu prea des în realitate: arbori bătrâni uriași, cărări cu covoare de frunze. Locul i-ar fi plăcut la nebunie soției sale și Wyndham regretă că trebui să spargă un geam ca să intre în casă. Avea de ales? Era sfârșitul lumii și trebuia să găsească un loc în care să doarmă. Ce să fi făcut altceva?

Wyndham nu avusese de gând să rămână acolo, dar când se trezi a doua zi de dimineață nu știu încotro s-o ia. Găsi doi bătrâni amorțiți într-un dormitor de la etaj și încercă să facă pentru ei ceea ce nu fusese în stare să facă pentru soția și fiica lui: luă o lopată din garaj și se apucă să sape un mormânt în curtea din față. După un ceas, începu să facă bătături și să-i crape palmele. Mușchii lui – fleșcăiți de atâta stat la volanul camionului UPS – protestau nemulțumiți.

Se odihni o vreme, apoi îi urcă pe bătrâni în mașina pe care o găsi în garaj – o camionetă Volvo cu peste 60.000 de kilometri parcurși. Străbătu câțiva kilometri, trase pe dreapta, îi scoase și îi așeză unul lângă altul într-un mestecăniș. Încercă să rostească vreo două-trei vorbe înainte de a pleca – așa ar fi vrut soția lui –, dar nu găsi cuvintele potrivite, așa că, în cele din urmă, renunță și se întoarse în casă.

Oricum, n-ar fi avut nici un rost cuvântarea. N-avea de unde să știe, dar bătrânii fuseseră evrei căzuți în păcat. Conform religiei pe care o împărtășea Wyndham cu nevasta lui, erau condamnați să ardă în iad cel puțin o veșnicie. Amândoi erau imigranți de primă generație; majoritatea familiilor lor arseseră deja în cuptoarele de la Dachau sau Buchenwald.

N-ar fi fost nici o noutate pentru ei să ardă în foc.

Apropo de foc, fabrica de confecții pentru femei Triangle Shirt Waist din New York a ars la 25 martie 1911. Au murit 146 de oameni. Cei mai mulți poate că ar fi scăpat cu viață, dar proprietarii fabricii au încuiat ieșirile ca măsură de protecție împotriva furtului.

Și Roma a ars. Se povestește că, în timpul dezastrului, Nero cânta la harpă.

Întors în casa celor doi bătrâni, Wyndham se spală și-și pregăti o băutură din barul descoperit în bucătărie. Nu fusese mare băutor înainte de sfârșitul lumii, dar nu vedea nici un motiv să nu devină unul acum. Experimentul se dovedi un succes atât de mare, încât își făcu obicei să se așeze seara pe verandă, să bea gin și să studieze cerul. Într-o seară, i se păru că zărește un avion cu luminile sclipind în timp ce făcea o buclă. Mai târziu, când se trezi din beție, trase concluzia că trebuie să fi fost un satelit care mai țopăia în jurul planetei, trimițând date de telemetrie către stațiile de ascultare pustii și posturile de comandă abandonate.

După o zi sau două, se luă curentul. Și, peste alte câteva zile, rămase fără băutură. Se urcă în Volvo și porni în căutarea unui oraș. Personajele din povestirile-despre-sfârșitul-lumii conduc, de obicei, două feluri de vehicule: sofisticatii epuizați le preferă pe cele sport, cu îmbunătățiri, cu care zboară ca fulgerul pe coasta australiană, dacă tot nu mai au de ce să trăiască; restul conduc SUV-uri rezistente. De la Războiul din Golf din 1991 – în care au murit aproximativ 23.000 de oameni, majoritatea soldați irakieni uciși de bombele americane –, lumea râvnește mai ales la Humvee-uri în stil militar. Cu toate acestea, Volvoul se potrivea perfect nevoilor lui Wyndham.

Nu trase nimeni în el.

Nu-l atacă haite de câini vagabonzi turbați.

Ajunse într-un oraș după un sfert de oră de condus. Nici urmă de jafuri. Toți locuitorii erau morți, cine să mai prade? Așa se întâmplă când vine sfârșitul lumii.

Pe drum, trecu pe lângă un magazin cu articole sportive, dar nu-și făcu rezerve de armament ori de echipament de supraviețuire. Trecu și pe lângă nenumărate vehicule abandonate, dar nu se opri să șutească benzină din ele. În schimb, *se opri* la magazinul de băuturi, sparse un geam cu piatra și se servi cu câteva lăzi de gin, whisky și votcă. Făcu o escală și la alimentară, unde găsi cadavrele împutite ale celor din schimbul de noapte sub cărucioarele cu marfă care nu va mai ajunge niciodată pe rafturi. Cu batista la nas, Wyndham încarcă Volvoul cu apă tonică și alte licori pentru amestecuri alcoolice. Luă și niște hrană conservată, dar nu consideră necesar să-și facă provizii prea multe, în afară de nevoile imediate.

În schimb, *își luă* ghidul barmanului de la raionul de cărți.

Unele povestiri-despre-sfârșitul-lumii ne prezintă doi supraviețuitori ai apocalipsei, un bărbat și o femeie. Cei doi își asumă responsabilitatea de a Repopula Pământul, ca parte a efortului de a Reface Civilizația Occidentală fără Vechile Obiceiuri Proaste. Cu măiestrie scriitoricească,

numele lor sunt date în vileag doar la final, când, invariabil, aflăm că sunt Adam și Eva.

Adevărul e că aproape toate povestirile-despre-sfârșitul-lumii sunt, dintr-un anumit punct de vedere, povestiri-despre-Adam-și-Eva. Poate de aceea au devenit atât de populare. Ca să fiu cât se poate de sincer, voi recunoaște că, în perioadele de searbădă activitate sexuală din viața mea – și, vai! asemenea perioade se repetă mai des decât aș vrea să recunosc –, am descoperit că povestirile-postholocaust-cu-Adam-și-Eva sunt, ciudat, o adevărată mângâiere. După părerea mea, calitatea de a fi singurul bărbat în viață reduce considerabil șansele de a fi refuzat. Pe lângă asta, anulează total teama că nu vei face față.

În povestirea aceasta apare și o femeie.
Nu vă faceți iluzii.

Wyndham locuiește în casa de cărămidă de aproape două săptămâni. Doarme în dormitorul soților bătrâni, și doarme foarte bine, dar poate că îl ajută și ginul. În unele dimineți se trezește buimac, întrebându-se unde e nevastă-sa și ce caută în loc străin. Alteori se trezește cu sentimentul că a visat totul și acesta a fost dormitorul lui dintotdeauna.

Într-o zi, însă, se trezește devreme, în lumina cenușie dinainte de lăsarea zorilor. Aude zgomote la parter. Wyndham e curios, dar nu laș. Nu regretă că nu s-a oprit la magazinul sportiv să-și ia o armă. N-a tras niciodată. Dacă ar împușca pe cineva – vreun ratat postapocaliptic cu gânduri de canibal –, probabil că l-ar lovi depresia.

Nu încearcă să-și ascundă prezența când coboară la parter. În camera de zi se află o femeie. Nu arată rău deloc – blondă, cam spălăcită, tânără, douăzeci și cinci, treizeci de ani cel mult. Nu-i tocmai curată și nici nu miroase prea bine, dar nici lui nu prea i-a stat gândul la spălat în ultima vreme. Cine-i el, să judece pe alții?

— Căutam un loc de dormit, îi spune femeia.

— E un dormitor liber la etaj, o anunță el.

A doua zi dimineața – de fapt, e aproape miezul zilei, dar Wyndham s-a obișnuit să doarmă până târziu – mănâncă dejunul împreună: un pateu dulce, femeia, o porție de cereale Cheerios, el.

Schimbă impresii, dar nu are rost să intrăm în amănunte. E sfârșitul lumii și femeia nu știe mai multe despre ce s-a întâmplat decât Wyndham, voi sau oricine altcineva. Însă ea vorbește cel mai mult. El n-a fost niciodată vorbăreț, nici în vremurile lui cele mai bune.

N-o roagă să rămână. Nu-i spune să plece.

Nu-i cere nimic.

Așa trece toată ziua.

Uneori, sexul în sine *provoacă* sfârșitul lumii.

De fapt, dacă-mi permiteți să mai aduc o singură dată vorba de Adam și Eva, sexul și moartea sunt puse în legătură cu sfârșitul lumii de la... păi, chiar de la începuturile omenirii. Deși e avertizată să n-o facă, Eva gustă din fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului și-și dă seama că e dezbrăcată – cu alte cuvinte, că e o ființă sexuală. Pe urmă îi prezintă ideea lui Adam, dându-i să muște din măr.

Dumnezeu îi pedepsește pe amândoi pentru păcatul lor, alungându-i din Rai și aducând moartea pe lume. Și uite-așa ne-am procopsit: prima apocalipsă, *eros* și *thanatos* prinși la un loc, și numai din vina Evei.

Nu-i de mirare că feministelor nu le place povestea asta. E o perspectivă foarte caustică asupra sexualității feminine, dacă stai să te gândești puțin.

Întâmplător, probabil, într-una dintre povestirile-despre-sfârșitul-lumii care mie îmi place foarte mult, niște astronauți cad într-o falie temporală; când scapă din ea, află că toți bărbații au murit. Între timp, femeile s-au descurcat foarte bine și singure.

Nu mai au nevoie de bărbați pentru a se reproduce și au creat o societate care funcționează foarte bine fără ei – chiar mai bine decât societățile noastre mixte haotice.

Dar se țin bărbații departe de ea?

Nici vorbă. La urma urmei, sunt bărbați, mânați de nevoia de a domina sexual, moștenită genetic, ca să zic așa, și în scurtă vreme încearcă să transforme Paradisul femeilor într-o altă lume decăzută. Cu alte cuvinte, un fel de sex mai dominat de violență decât sexul obișnuit.

Și, bineînțeles, nu are nimic de-a face cu dragostea.

Adică o perspectivă foarte caustică asupra sexualității masculine, dacă stai să te gândești puțin.

Cu cât se schimbă mai mult lucrurile, cu atât nu se schimbă deloc, cred eu.

Wyndham, așadar.

Wyndham iese pe verandă în jurul orei trei. Bea niște tonic. Și niște gin. Asta face el acum. Nu știe unde e femeia și nici nu se dă de ceasul morții să afle.

Stă pe verandă de câteva ore bune când ea vine lângă el. El nu știe cât e ceasul, dar după cât de neclar vede, ca și cum s-ar afla sub apă, înseamnă că amurgește. Pe sub copaci încep să apară bazinele de întuneric, greierii își dreg glasurile și e atâta pace în jur încât, preț de-o clipă, uită că lumea s-a sfârșit.

Pe urmă, sita de la ușă se trânteste în spatele femeii. Își dă seama imediat că femeia s-a ocupat puțin de ea, deși nu știe sigur ce anume și-a făcut. Ce ți-e și cu vrăjile femeilor. (Și nevastă-sa proceda la fel.) Pentru el, era întotdeauna frumoasă, dar uneori arăta uimitor, pur și simplu. Puțină pudră, un pic de roșu în obraji. Ruj. Știți voi.

Iar el apreciază efortul. Sincer. Se simte chiar măgulit. E o femeie frumoasă. Și inteligentă.

Însă el, s-o spunem pe-a dreaptă, nu e deloc interesat.

Femeia se așază lângă el și începe să turuie. Și, cu toate că n-o spune direct în atâtea cuvinte, vorbește despre Repopularea Lumii și Refacerea Civilizației Occidentale. Despre Datorie. Vorbește despre asta pentru că despre asta se presupune că trebuie să vorbești în asemenea momente. Dar în spatele cuvintelor ei se ascunde sexul. Iar în spatele sexului, într-un cotlon foarte îndepărtat, stă pitită singurătatea. Pe Wyndham, singurătatea îl înduioșează. Da,

da. După un timp, femeia îl atinge, dar el nu-i răspunde. Parcă ar fi mort.

— Ce-i cu tine? îl întreabă ea.

Wyndham nu știe ce să-i răspundă. Nu știe cum să-i spună că sfârșitul lumii nu asta presupune. Sfârșitul lumii înseamnă altceva, dar nu știe ce cuvânt să folosească.

Să revenim la nevasta lui Wyndham.

Ține pe noptieră altă carte. Nu citește în fiecare seară, numai duminica. Dar cu o săptămână înainte de sfârșitul lumii citea povestea lui Iov.

Știți povestea lui, nu?

Sună cam așa: Dumnezeu și Satana – adică dușmanul, în orice caz, asta cred că e cea mai bună traducere – fac un pariu. Vor să vadă câte poate să înghită sluga credincioasă a lui Dumnezeu înainte de a renunța la credință, așa că Dumnezeu începe să-l asuprească: îi ia avuțiile, vitele, sănătatea. Îl lasă fără prieteni. Și tot așa. La sfârșit – și partea asta îl impresiona mai mult pe Wyndham – Dumnezeu îi ia lui Iov copiii.

Dați-mi voie să clarific lucrurile: în acest context, „îi ia” trebuie citit „îi omoară”.

Mă înțelegeți? Ca și Krakatoa, o fostă insulă vulcanică dintre Java și Sumatra. La 27 august 1883, Krakatoa a explodat, aruncând lava în sus, la zeci de kilometri spre cer, și scuipând tone de piatră. Impactul s-a auzit de la 5.000 de kilometri. A provocat tsunami înalte de peste treizeci de metri. Imaginați-vă apa izbind sătucurile de pe malul insulelor Java și Sumatra.

Au murit 30.000 de oameni.

Fiecare dintre ei avea un nume.

Copiii lui Iov. Morți. Ca cei 30.000 de javanezi anonimi.

Iov? Înghite năpastele în continuare. Nu renunță la Dumnezeu. Își păstrează credința. Și e răsplătit: Dumnezeu îi dă înapoi avuțiile și vitele. Dumnezeu îl face iar sănătos și îi trimite prieteni. Dumnezeu îi dă alți copii. Fiți atenți: e important ce cuvinte alegeți în povestirile-despre-sfârșitul-lumii.

Ce s-a întâmplat cu primii lui copii? Rămân morți, duși, amortiți, șterși pentru totdeauna de pe suprafața pământului, la fel ca dinozaurii, cele 12 milioane de creaturi indezirabile incinerate de naziști, cei 500.000 de oameni măcelăriți în Rwanda, cele 1,7 milioane de victime omorâte în Cambodgia și cele 60 de milioane de sclavi africani sacrificați în călătoria forțată pe apă spre Lumea Nouă.

Dumnezeu cel vesel și poznaș.

Dumnezeu cel ghiduș.

Asta înseamnă sfârșitul lumii, vrea Wyndham să spună. Restul? Numai detalii.

Femeia (vreți să aibă un nume? Merită, nu credeți?) începe de-acum să suspine. Wyndham se ridică și merge în bucătărie să aducă încă un pahar. Se întoarce cu el pe verandă și îi pregătește gin tonic. Se așază lângă ea și o îndeamnă să bea din paharul rece. Nu știe ce să facă altceva.

— Poftim, îi spune el. Bea asta. O să te-ajute.

CÂNTEC ÎNAINTE DE APUS

David Grigg

Traducere din limba engleză: Antuza Genescu

David Grigg nu a scris decât câteva povestiri, publicate între 1976 și 1985. Textul care urmează, primul acceptat spre publicare, a apărut mai întâi în antologia *Beyond Tomorrow*, alături de nu mai puțin de șase mari maeștri ai SFWA. În 2004, Alex Wilson a transformat-o în audiobook la Telltale Weekly (www.telltaleweekly.org) și a fost inclusă în volumul de povestiri al autorului, *Islands*, care poate fi descărcat gratuit de pe site-ul său, www.rightword.com.au. Grigg a fost nominalizat la premiul australian Ditmar de mai multe ori, o dată la categoria proză scurtă, de două ori ca „autor fan” și o dată pentru editarea fanzinului *The Fanarchist*.

El spune că sămânța povestirii următoare este o replică din drama *Trei surori*, de Cehov; personajul Tuzenbach exclamă (către una dintre surori): „Închipuiește-ți cum e să fii în stare joci magistral, dar nimeni, nimeni să nu te aprecieze!” Tocmai această tristă ironie a talentului irosit l-a făcut să se întrebe cum s-ar descurca – dacă s-ar descurca – cei foarte talentați dacă ar dispărea civilizația noastră. Cultura fiind, așa cum spune el, epifenomen al civilizației. Dacă n-ar mai exista civilizația, cultura și-ar pierde relevanța?

A umblat trei săptămâni până a găsit barosul. Vâna șobolanii din crăpăturile din beton și dintre fiarele ruginite într-un supermarket uitat de timp. Soarele apunea deasupra liniei crestate a orizontului, aruncând umbre ca niște pietre de mormânt uriașe pe clădirile învecinate. O

nuanță întunecată începea să se târască pe marginea dărâmăturilor, singurele rămășițe ale fostului magazin.

Pășea prudent de la un bloc de beton la altul, ocolind bucățile de metal contorsionat, căutând o gaură sau un ascunziș care să-i fi atras pe șobolani să-și facă cuibul în el, ici-colo răsturnând cu bastonul un pietroi detașabil, sperând zadarnic să găsească o conservă de mâncare rămasă nedescoperită după atâția ani de pradă. De mijloc îi atârnavă trei șobolani grași, cu capul zdrobit și însângerat de bastonul lui. Rozătoarele erau încă mari și greoaie și le lua prin surprindere cu o lovitură în cap, mare noroc, de altfel, pentru că nu mai vedea bine și nici nu mai mânuia praștia cu priceperea de altădată. Se odihni puțin, adulmecând în vântul aspru. Îmbătrânea.

Avea cincizeci și șase de ani și suferea de foame tot mai mult, pe măsură ce trecea vremea. Carnea de pe el, cândva fragedă, se lăsase și se înmuiase, rămânând doar scheletul firav și ochii holbați, clătinându-se pe craniul osos.

Avea cincizeci și șase de ani, iar părul lui, cărunț de multă vreme, radia într-un halo albicios în jurul obrazului său pământiu. Faptul că supraviețuise atât de mult era o minune, pentru că în tinerețe nu se pregătise pentru asemenea vremuri. Dar învățase cumva să lupte și să ucidă și alte lucruri necesare în anii nesfârșiți scurși de la moartea orașului.

Acum, zilele nu mai erau atât de dezgustătoare și disperate ca altădată. Rareori se mai temea că va muri de foame. Dar în zilele grele, ca mulți alții, mâncase și carne de om.

Îl chema Parnell și era un supraviețuitor. Soarele apunea repede, așa că se întoarse și plecă înainte să-l prindă noaptea. Exact în clipa în care se răsuci, surprinse sclipirea mată a metalului cu colțul ochiului. Se uită mai atent, întinse mâna și ridică barosul dintre ruine. Îl balansă de probă, îl cântări în palme și îl testă cum lovește. După câteva minute fu nevoit să-l lase jos, pentru că brațele începură să-i tremure, neobișnuite cu efortul. Dar n-avea importanță: în timp, era convins că, folosind unealta asta,

Își va îndeplini visul de care se agăța de trei săptămâni încoace. Legă stângaci barosul la curea și se grăbi spre casă, țopăind printre umbrele orașului.

Se întuneca bine când ajunse acasă, o clădire de piatră roasă de vreme, înconjurată de jungla unei grădini neîngrijite. Înăuntru aprinse cu grijă toate lumânările din camera de zi; lumina cavernoasă se furișă grabnic în unghere. Încuie și bară ușa și, în cele din urmă, se așează liniștit în fața pianului mâncat de viermi din camera mare. Oftă ușor când atinse clapele îngălbenite și crăpate și simți o durere familiară când auzi sunetele sparte. Pianul fusese probabil un instrument al unui elev silitor, dar timpul nu se arătase prea îndurător cu el. Chiar dacă nu s-ar fi temut că atrage atenția locuitorilor din bezna de afară, cântatul era mai degrabă agonie, decât bucurie.

Cândva, muzica fusese viața lui. Acum, singurul lui scop era să-și astâmpere ghiorțăitul mațelor. Își aduse aminte de baros – îi căzuseră ochii pe unealta găsită printre ruine – și speranța încolți din nou, ca în urmă cu câteva săptămâni.

Dar nu era timp de visat cu ochii deschiși, nici de sperat. Până să se culce, trebuia mai întâi să curețe și să jupoaie șobolanii pe care-i prinsese. Mâine avea să se târguiască cu Femeia Berbeleac.

Femeia Berbeleac și omul ei locuiau într-un depou vechi, printre o sută de tramvaie rablagite. De ce voiau să trăiască acolo era o enigmă pe care nici unul dintre cei care făceau negoț cu ea nu reușise s-o dezlege. Acolo trăia și acolo-și ținea afacerea. Magazinul ei era un tramvai izolat, abandonat pe șine la câțiva metri distanță de depou. Vopseaua se scorojea, dar tot mai păstra urmele reclamelor jalnice din vremuri apuse. Dacă exteriorul tramvaiului oferea excursii în regiuni îndepărtate și deodorante de calitate superioară, înăuntru, Femeia Berbeleac făcea troc cu gunoaie pe post de marfă de lux rămasă din lumea dispărută. Aliniată de-a lungul scaunelor de lemn sau agățate de plafon, vedeai conserve de tinichea cu mânere improvizate, lumânări de casă unsuroase, suporturi cu legume cu aspect îndoielnic cultivate cine știe unde,

rânduri de șobolani, pisici și iepuri morți, din când în când, și un câine mort, linguri de plastic, sticle, piei de șobolan și tot soiul de articole salvate dintre resturile rămase prin magazinele prădate cu regularitate.

Femeia Berbeleac era negresă, bătrână și slută și se puse pe chicotit când îl văzu pe Parnell apropiindu-se încet în răcoarea dimineții. Rezistase mai bine decât orice bărbat în perioada de criză, pentru că era mai aspră și mai nemiloasă decât reușiseră ei să se poarte cu ea în anii de dinainte. Își frecă palmele, scoase un gâlgâit sec, de negustor hârșit, și-l întâmpină cu o căutătură lacomă, puțin ștearsă.

— Doi șobolani, Femeie Berbeleac, uciși chiar ieri, deschise el discuția, fără ezitare.

— Îți dau ceva bun pe ei, domnu' Pianist.

— Așa ceva nu s-a mai pomenit. Ce anume?

— Un inel de diamante adevărat, douăzeci și patru de carate, vezi! Ridică bijuteria lucioasă în soare.

Nu catadicsi să zâmbească la sarcasmul femeii.

— Dă-mi mâncare și termină cu batjocura.

Femeia rânji și-i oferi o varză și doi morcovi. Cu un semn aprobator din cap, el îi dădu cadavrele jupuite, îndesă mâncarea în sac și se întoarse să plece. Dar, văzându-i barosul legat de mijloc, femeia îl opri cu un strigăt:

— Hei, bărbatul pianist, barosu' ăla! Îți dau haină de blană bună pe el! Adevărat iepure!

Parnell se răsuci și văzu că de data asta nu-și bate joc de el.

— Când nu mai am nevoie de el, poate. Mai vedem atunci.

Se pare că răspunsul lui o mulțumi, pentru că zâmbi și strigă din nou după el:

— Hei, pianistule, ai auzit ce a pățit Bătrănu' Edmonds? Vandalii ăia au venit peste el și i-au luat piuitu', i-au ars locu' ăla cu cărți în care trăia!

Parnell rămase cu gura căscată.

— Biblioteca? Au dat foc bibliotecii?

— Sigur!

— Dumnezeu!

Rămase pe loc clipe lungi, tăcut și buimac, în vreme ce Femeia Berbeleac îi rânjea. Apoi, incapabil să mai rostească ceva din cauza furiei, își împreună mâinile în semn de frustrare amară și plecă.

Barosul îl deranja la mers. Prins la cureaua cu capul de metal, mânerul de lemn îl lovea peste picioare. Dacă l-ar fi cărat în mână, mușchii i-ar fi protestat după câteva minute și ar fi trebuit să se odihnească întruna. Îmbătrânea, știa asta. Panta spre moarte era tot mai înclinată și nu mai avea mult, își zise, până aluneca de tot pe ea.

După ce se opri de mai multe ori să facă pauze de oboseală, străbătu distanța până în centrul orașului – un cadavru în sine. Nu mai avea puls de foarte multă vreme. Trecu pe lângă matahale ruginite care fuseseră odată automobile și de-a lungul șinelor de tramvai prăfuite, străbătu străzi cu clădiri în ruină, aliniate ca niște recife zdrențuite. Demult trăsese plămânii orașului ultima gură de aer; hornurile înalte căzuseră, aruncând bucăți de cărămidă pe drumul întins în fața lui.

În cele din urmă, ajunsese în centru și se opri din nou în fața ușilor barate și sigilate ale vechii Primăriei, pe jumătate îngropate în dărâmăturile de la intrare. Chiar dacă ar fi fost în stare să spargă drugii de pe uși, ar fi trebuit să dea la o parte pietroaiele ca să le deschidă. Mult peste puterile lui.

Dar la marginea clădirii se afla carcasa unui camion proptită aiurea de perete, cățărata pe trotuar și aflată lângă un copac care transformase cabina șoferului într-un refugiu sălbatic pentru frunze.

Parnell se urcă pe camion și de acolo se cățără mai sus cu grijă, până se cocoță cât de cât confortabil pe o creangă din apropierea unei ferestre blocate cu bare. Cu trei săptămâni înainte, curățase murdăria de pe sticlă ca să vadă coridoarele prăfuite. Pe zidul opus al coridorului atârna un semn care indica direcția de mers, șters și îngălbenit, dar tot se putea citi ce scria pe el: SALA DE CONCERTE.

Privind literele șterse, îl copleșiră încă odată amintirile concertelor pe care le dăduse. Degetele lui apăsau clapele

conduse de propria lor memorie, muzica se arcuia în arabescuri, iar la sfârșit, aplauzele publicului aproape invizibil din sala întunecoasă nu mai conteneau...

Amintirile îi dispărură când ridică barosul de pe umăr, izbindu-l de barele de la fereastră. Împrăstie praf și fărâmiță ciment. Treaba părea mai ușoară decât crezuse, mare noroc, pentru că lovitura îl slăbi teribil. Izbi a doua oară și barele se deplasară și se îndoiră. Găsi, nu știu nici el de unde, puterea de a lovi a treia oară și barele cedară, sparseră geamul și cioburi căzură în coridorul din spatele lor.

Trăi bucuria victoriei însoțite de un fior de slăbiciune, cu respirația tăiată și cu brațele moi, tremurând. Rămase mult pe creangă, adunându-și puterile și speranțele pentru a se aventura înăuntru.

Într-un sfârșit, își trecu picioarele peste marginea ferestrei și sări pe podeaua coridorului. Auzi zgomot de sticlă spartă. Căută în geantă și scoase o lumânare mică și niște chibrituri prețioase.

Cutia de chibrituri utilizabile îl costase trei piei de șobolan dați Femeii Berbeleac din tramvai cu două săptămâni înainte. Aprinse lumânarea și flacăra gălbuie luminează coridorul plin de praf.

Începu să meargă pe el, lăsând urme în praful neatins. Îi veni în minte imagini cu exploratorii selenari, imprimând pas după pas în colbul lunar străvechi, și zâmbi amar.

În cele din urmă, ajunse la două uși duble, blocate cu drugi și încuiate cu lacăt. Fu nevoit să se odihnească din nou înainte de a zdrobi lacătul cu barosul și de a păși în interiorul de spațiu cosmic din spatele lor.

După ce se obișnuie cu lumina lumânării, mai slabă în spațiul deschis, văzu rânduri-rânduri de scaune de pluș. Un șobolan se strecură iute printre ele, iar de deasupra se auzeau foșnet și chițăituri slabe, care proveneau, probabil, din cuibul de lilieci de pe tavanul înalt.

Intervalul dintre scaune se derula în fața lui, într-o pantă ușoară. Parnell avansă încet, stârnind praf. În imensitatea sălii întunecate, flacăra lumânării sale nu era decât o biată

scânțiere, luminând un cerc îngust în jurul lui și străpungând norișorii pe care-i împrăștia din mers.

Pe scenă, metalul din colțuri reflecta imaginile flăcării. În jurul lui se aflau suporturile și partiturile unei întregi orchestre, ascunse de colbul anilor. Uite un toc întredeschis, iar în el un corn francez de alamă sclipitoare, abandonat de vreun muzician grăbit. Iar învelit în alb, cu un candelabru fără luciu pe el, trona pianul cel mare.

Inima începu să-i bată nebunește când șterse praful de pe husă. Cu mâna tremurând de emoție, aprinse candelabru de la flacăra firavă a lumânării și îl ridică sus de tot, luminând scena. Acum vedea și alte instrumente, demult pierdute de proprietarii lor: aici o vioară, dincolo un oboi, aruncate în uitare într-o vreme în care a le deține nu mai avea nici o importanță.

Lăsă candelabru pe podea și dezveli cu grijă pianul. Lumina dansa gălbuie pe suprafața neagră, de lemn lustruit, și scăpăra în alamă.

Clipe lungi, mâinile lui nu fură în stare decât să mângâie instrumentul cu afecțiune crescândă. Într-un sfârșit, se așeză pe taburet, dându-și seama, pentru prima dată, cât de obosit era. Cheia, constată el ușurat, era în broască. Ar fi putut s-o forțeze, bineînțeles, dar i-ar fi sfâșiat inima să distrugă forma aceea perfectă.

Răsucind cheia în broască, dădu la o parte capacul și-și plimbă lin degetele pe clapele albe și negre. Se lăsă pe spate și, cu un gest voit artificial, își trase haina zdrențuită de pe scaun și se întoarse cu fața către sală.

S-au vândut toate biletele, domnule Parnell. Toată Londra a stat la coadă ca să vă asculte. Posturile de radio plătesc averi ca să vă transmită concertul. Spectatorii sunt liniștiți, așteaptă. Le auziți respirația, acolo, în sală? Nimeni nu tușește, nimeni nu strănută, nimeni nu scoate un sunet în vreme ce stau, în liniște, dornici să audă primele note care alunecă din vârful degetelor dumneavoastră. Muzica freamătă în mâinile dumneavoastră, așteptând s-o eliberați... acum!

Note false distonară în sala pustie, iar liliicii, tulburați, începură să zboare nervoși în stol deasupra scaunelor goale, putrezite. Parnell respiră cu un oftat de durere.

Instrumentul va trebui acordat clapă cu clapă – grea muncă, încă nu-și atinsese scopul. Acum însă, în sfârșit, putea întinde mâna să-l atingă. Începu să-și dea seama de dificultățile care îl așteptau, una câte una. Simți foame și văzu că lumânările ard repede. Probabil că se găseau acoritoare în sală, dar i-ar fi trebuit o unealtă cu care să strângă coardele pianului. Și va trebui să aibă ce mânca și ce bea câtă vreme va sta aici, înăuntru, și nu va avea cum să vâneze sau să fure. Va trebui să se întoarcă la Femeia Berbeleac și să vadă ce i-ar oferi ea în schimbul barosului. Nu haina de blană i-o va cere, era convins.

Afară, deschise geanta și scoase mâncarea pe care o aduse cu el. Se așază pe camion și măncă bucăți de șobolan fript și varză crudă, cumpănind la vreo cale de a prinde în capcană câțiva lilioci din sală. Bineînțeles, ar avea gust ciudat, iar aripilor de piele le-ar găsi el o utilizare. Dar toate planurile se dovediră impracticabile, așa că le lăsă baltă.

În depărtare, deasupra clădirilor distruse, se înălța tihnit spre cer un fuior subțire de fum negru. Era o zi senină, fără nori, iar fumul păta urât albastrul cerului. Nedumerit, Parnell se întrebă ce arde. Dâra era prea potolită ca să provină de la un incendiu în pădure. Dacă nu cumva luase foc altă clădire, după atâția ani, precis era mâna omului la mijloc. Neputând să tragă o concluzie mai mulțumitoare, se întoarse și alungă întrebarea din minte.

După ce strânse la repezeală resturile de mâncare, puse la loc de formă barele de la fereastră, ca să nu sară în ochii trecătorilor locul pe unde intrase în clădire. Ridică barosul și porni pe drumul care-l îndepărta de ceea ce-și dorea mai mult.

Femeia Berbeleac se făcuse mai acră spre sfârșitul după-amiezii, ca o broască neagră și grasă care se scaldă în ultimele raze de soare. Ședea pe scara tramvaiului; îl salută pe Parnell nu foarte entuziasmată. Bărbatul ei, cam trecut,

stătea pe tramvai și privea amenințător către orizont, cu o pușcă veche sub braț, ignorând-o și pe nevastă-sa, și pe Parnell.

Rămase și se ciorovăi cu femeia aproape un ceas.

Ea tot voia să-i ofere haina de blană, dar el dorea o cheie reglabilă, lumânări, chibrituri și mâncare în schimb, iar astea erau lucruri scumpe. În cele din urmă, Parnell cedă și acceptă ultima ofertă a femeii, adică tot ce voia el, în afară de mâncare.

Femeia Berbeleac atârna barosul cât mai vizibil în tramvai și îi dădu obiectele cerute. Se întoarse și-i aruncă o privire înverșunată.

— Tu nebun, pianistule, știi?

Proptindu-se istovit de ușa tramvaiului și jucându-se cu lumânările, fu înclinat să-i dea dreptate.

— Cred că da.

— Sigur da! insistă femeia, dând viguros din cap. Ești găgăuță dus cu pluta!

— Chiar că-s dus cu pluta dacă vin să mă târguiesc cu tine, replică Parnell, dar femeia nu făcu decât să-l privească; pe urmă, el își aminti de ceva. Am văzut mult fum în partea de sud de dimineață. Nu știi ce ardea?

Femeia Berbeleac zâmbi și-i trase cu ochiul.

— Sigur știu. Nu ți-am zis azi-dimineață despre vandali? Vandalii ăia vin peste oraș acuma. Săptămâna trecută ars Bătrânu' Edmonds și cărțile lui. Acum locu' cu tablouri. Curat nebuni, vandali. Își făcu de lucru prin tramvai, aranjând marfa. Lui Parnell i se făcu inima cât un purice.

— Galeria de Artă?

— Da, așa auzit. Jack Șchiopu' fost în sud de dimineață, el povestit. La vandali nu plăcut nici cărți, nici tablouri, nici un fel.

Furia îi încălzi lui Parnell măruntaiele, numai pentru a se transforma în frustrare amară, ca și cum pierduse un obiect pe care nici nu-l avusese. Majoritatea lucrurilor pe care le iubise fuseseră nimicite în timpul crizei. Acum, puținele rămase luau același drum, al distrugerii lipsite de sens.

— Dar de ce? protestă el, așezându-se pe un scaun gol, să-i treacă tremuraturul. Ce rost are să le distrugă?

— Cui pasă? Nu poți mânca cărți, nu ține de cald picturi. Vandalii că le arde, sigur nebuni, dar cui pasă?

— Bine, spuse Parnell, bine.

Răspunsurile care simțea că încolțesc în el n-ar însemna nimic pentru Femeia Berbeleac. Nu putea decât să-și înăbușe pierderea și suferința, să le ascundă. Strânse din dinți și, obosit, își luă lucrurile, le puse în geantă și coborî din tramvai. Femeia Berbeleac îl urmări dezgustată cum se îndepărtează. Bărbatul ei stătea tot pe tramvai și se uita fioros, foarte fioros, cu pușca sub braț, la orizontul pe cale de a se întuneca.

Parnell își petrecu dimineața următoare vânând din nou șobolani printre rândurile de case măcinate de trecerea timpului, care încă se aliniau uniform în vestul orașului. După câteva ore de căutare zadarnică, avu noroc și dădu peste mai mulți iepuri care afâneau pământul moale într-o curte din spatele unei case, închisă și sufocată de buruieni. Prinse doi dintre ei, mai neatenți, înainte ca restul să fugă și să se ascundă. Restul dimineții îl petrecu jupindu-i, prăjindu-i și punându-le pielea în sare. După-amiază, se afla din nou în sala întunecoasă, începând lungă sarcină de a acorda fiecare coardă a pianului la înălțimea perfectă a sunetului. Fost acordor profesionist, ar fi fost capabil să termine mult mai repede, însă era obligat să lucreze într-un ritm frustrant de lent, luând decizii bazate pe încercare și eroare și ascultând fiecare coardă în parte, comparând-o cu celelalte deja acordate, apoi strângând-o încă o dată cu cheia ruginită.

Măsura trecerea timpului după viteza cu care ardeau lumânările fumegânde și plecă înainte de căderea nopții.

Așa petrecu multe zile la rând, până când nu se mai putu încrede în propriul auz și trebuia să facă pauze de ore întregi înainte de a relua lucrul.

De câte ori pleca din sală ca să mănânce sau să-și odihnească ochii sau auzul, vedea fum la orizont. Veni și

ziua când termină; când testă pianul cu game și exerciții simple și se asigură că era perfect acordat. Atunci știu că se teme să înceapă, se teme să se așeze și să cânte muzică adevărată. Degetele lui încă nu uitaseră piesele favorite, dar în adâncul inimii îi era frică să nu se încurce și să-și bată cumva joc de muzică. Își păstrase forța mâinilor și flexibilitatea degetelor luptându-se cu dinozaurul de pian din casa lui în toată vremea asta, dar nu putea spune cu siguranță că-și păstrase și îndemânarea. Trecuse foarte mult timp.

Parnell ieși din sală și se așeză, deznădăjduit și tremurând, pe camionul ruginit, acoperit de frunze. După-amiaza era la început și, pentru prima oară după atâtea zile, nu se vedea fum pe cer. Mâncă ultima bucată de iepure și-și dădu seama că va trebui să vâneze din nou a doua zi. Râse de el, prost bătrân ce era, trase câteva înghițituri de apă din sticlă, aprinse lumânarea și se întoarse repede în sală, ridicând nori de praf.

Mutase deja toate suporturile într-o parte, lăsând pianul singur, să nu fie înghesuit. Acum șterse de praf încă o dată suprafața lustruită, frecă literele de alamă, trase capacul, aprinse candelabrul și se așeză în fața clapelor. Liliecii se apucaseră de forfotit – spectatori aplaudând tumultuos. Înclină din cap către scaunele din catifeaua roasă de molii și începu să cânte.

Prima piesă: Beethoven, Sonată pentru pian, opus 109. Muzica se revărsa, prindea forță, curgea din coardele pianului magnific odată cu degetele care se deplasau și apăsau pe ele, amintindu-și de ceea ce creierul nu mai știa sigur. Iar el înțelese, chiar în timp ce-o asculta, că nu-și pierduse măiestria, că se refugiase cumva în siguranța sinelui său, latentă în toți acești ani de chin. Țesu o pânză din muzica lui, aruncă viață și lumină și armonie în beznă, se înveli pe sine cu sunetele ei și cântă întruna. Și, în timp ce cânta, plângea.

Bucata se termină; începu alta. Și alta. Beethoven, Mozart și Chopin reînviau. Muzica răsună ceas după ceas. Un șuvoi de bucurie, de suferință, de dor. Era orb, insensibil

și surd la toate, mai puțin la muzica lui, izolat de lumea din afară, în castelul de sunete pe care îl construia în jurul lui.

În cele din urmă, se opri, degetele pulsându-i dureroase, și ridică ochii deasupra pianului.

În fața lui stătea un vandal. Legăna în brațe barosul cu care Parnell se târguise cu Femeia Berbeleac. Unealta avea capul roșu de sânge. Stătea și-l privea disprețuitor, mângâind, mângâind întruna coada uneltei pe care-o căra după el. Era îmbrăcat în piele prost păstrată și metal ruginit. La gât purta vreo zece coliere de metal, iar pe pieptul gol și păros atârnavu lanțuri – cruci și svastici, simboluri ale păcii și pești – care se loveau unele de altele și zornăiau. Era murdar, cu păr uns și încâlcit, iar pe frunte avea o cicatrice în formă de V. Puțea.

Parnell nu fu în stare să vorbească. Împietrise de teamă și inima i se zbătea în piept ca peștele pe uscat.

Vandalul scoase un chicot răgușit, încântat de groaza de pe chipul lui.

— Hei, bătrâne, cânti grozav! Ia spune, Muzicuță, cu vocea cum stai?

— N-am voce, abia îngăimă.

Celălalt scutură din cap batjocoritor, mimând părerea de rău.

— Mare păcat, Muzicuță. Dar, ascultă la mine, să vezi ce voce frumoasă o să ai când am terminat cu tine. Una faină și puternică.

Își trecu barosul în mâna cealaltă și scoase un cuțit. Lama străluci fioros pe scenă când se reflectă în ea flacăra lumânării.

Parnell simți că i se face rău, dar, într-un impuls de nebunie, vechea lui furie îl copleși chiar atunci când se află față în față cu teama.

— De ce? Întrebă el, cu glas tremurat. De ce vrei să mă omori? Ce rău ți-am făcut?

Vandalul miji ochii, concentrându-se amuzat.

— De ce? De ce nu? zise și cuțitul scânteie gălbui în ochii lui Parnell.

— Tot ceea ce faceți voi... distrugeți toate lucrurile frumoase, cărțile, tablourile... Începu Parnell să se agite, în ciuda fricii. Numai ele ne-au rămas din moștenirea noastră, din cultura noastră; din civilizație, din măreția Omului, nu-ți dai seama? Nu sunteți decât niște barbari, ucideți și ardeți...

Se opri când vandalul, după ce-i șterse veselia de pe chip, flutură lama spre el.

— Te pricepi la muzică și la vorbe, dar spui numai tâmpenii. Știi ce ne-a dat prețioasa ta cultură? Jeg și războaie și obiceiul de a ne mânca unii pe alții. Ești un bătrânel simpatic; erai deja bătrân când au început crimele și foametea. Eu și ai mei nu eram decât niște țânci. Știi prin ce-am trecut? A trebuit să fugim și să ne ascundem ca să nu ne mănânce adulții; am fost nevoiți să mâncăm țărăna și noroi să nu murim, băi. Asta a însemnat prețioasa ta moștenire pentru noi, drăguțule, așa că nu mă umple pe mine de rahat cu laude aduse Omului, că n-a fost deloc măreț.

Vandalul se aplecă deasupra lui și suflă spre el duhoarea care-i ieșea din gură. Parnell nu scoase o vorbă când barbarul se dădu înapoi și-i aruncă priviri de oțel.

— Iar tu stai aici pe întuneric și cânti muzica aia frumoasă și nu vrei altceva decât să fie toate cum au fost înainte! Ei bine, o să avem grijă, eu și ai mei, să nu mai fie niciodată cum a fost. Acuma, ia spune-mi tu mie, băi, ce bine a făcut muzica aia, cultura aia vreodată? Ia zi.

Parnell se pierdu în învălmășeala propriilor gânduri. Într-un sfârșit, rosti simplu:

— Le-a adus oamenilor bucurie, atât.

Vandalul deveni iarăși disprețuitor:

— Bine, măi Muzicuță, să vezi ce mare bucurie o să fie pe capul meu când o să te omor. Dar mai întâi, vedeto, o să sar într-un picior de fericire când o să distrug mândrețea asta de instrument chiar sub nasul tău, ca să te bucuri și tu odată cu mine. Ce zici?

Și, răsucindu-se, vandalul ridică barosul până deasupra coardelor pianului.

Parnell simți cum se rupe ceva în el.

Sări și-l prinse pe vandal de braț. Luat prin surprindere, acesta scăpă barosul. Parnell îl zgârie cu unghiile pe obraz. Vandalul ridică pumnul păros și-l izbi în maxilar, mai-mai să-l trântască la pământ, dar i se agăță cu mâinile de gât – numai ele nu-i tremurau – mâini devenite parcă de fier după zeci de ani de exersat la clape – iar cu degetele mari apăsa pe traheea vandalului. Tânăruț începu să se sufocă și încercă zadarnic să-i dea mâinile la o parte, căci degetele noduroase se încleștau într-o strânsoare ucigătoare, strângeau tot mai tare, cu forța cuiva căzut pradă isteriei. O clipă interminabilă, cei doi atârnară unul de altul, într-o îmbrățișare stranie. Apoi vandalul se prăbuși pe scenă cu Parnell deasupra lui, înăbușind în el și ultima fărâmă de viață, până când își dădu sufletul.

Scoase un strigăt înăbușit și vomită peste marginea scenei. Se lăsă pe genunchi, transformat de propria reacție și groază într-un animal fără minte. În cele din urmă, se întoarse și, cuprins de un sentiment străin, se holbă la cadavrul vandalului. De afară se auzeau foarte slab urletele celorlalți din noile cete de barbari care dădeau foc și prădau. Înăuntru – tăcerea morții și forfota liliecilor.

Se târî spre pian, unde căzuse barosul. Se ridică, proptindu-se de el pentru că-i tremurau picioarele, apoi îl cuprinse în mâini.

Dintr-o singură lovitură născută din durere, izbi cu el în coardele pianului.

Se zgudui din tot corpul din cauza șocului. Coardele zbârnâiră violent, lemnul crăpă, aerul răsună de sunete sparte. Candelabrul se rostogoli, ateriză pe podea și se stinse, răspândind bezna în toată sala.

Liniștea nu se sfârși niciodată.

EPISODUL ȘAPTE: ULTIMA REZISTENȚĂ ÎMPOTRIVA HAITEI ÎN REGATUL FLORILOR PURPURII

John Langan

Traducere din limba engleză: Roxana Brînceanu

John Langan a publicat câteva povestiri în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, dintre care două – *On Skua Island* și *Mr. Gaunt* – au fost nominalizate la premiul International Horror Guild. *Mr. Gaunt and Other Uneasy Encounters* este o culegere de texte scurte. Recenziile și eseurile lui au apărut în *Dead Reckonings*, *Erebos*, *Extrapolation*, *Fantasy Commentator*, *The Internet Review of Science Fiction*, *The Lovecraft Annual*, *Lovecraft Studies* și *Science Fiction Studies*. Instructor adjunct la SUNY New Paltz, el lucrează la terminarea disertației despre H.P. Lovecraft.

Episodul șapte este o reinventare a unei povești pe care a scris-o când avea douăzeci de ani. Versiunea curentă a fost influențată de un alt text din acest volum: *Sfârșitul lumii pe care o cunoaștem* de Dale Bailey. „Povestirea lui Dale este o reinterpretare grozavă a poveștii clasice postapocaliptice de la mijlocul secolului, spune Langan. Am admirat ceea ce a realizat el, dar am simțit și puțină invidie, o dorință de a arăta că nu toată lumea ar întoarce spatele și ar pleca liniștită în adâncurile nopții.”

„A rămas atât de multă ură pe lume, Spiderman.”

Samuel R. Delany, *The Einstein Intersection*

„Hai, vino, opune-te.”

„Nu-l atacă haite de câini vagabonzi turbați.”

Dale Bailey, *Sfârșitul lumii pe care o cunoaștem*

După trei zile și nopți de hărțuială...

... în timpul cărora dormiseră în schimburi de câte treizeci, șaiszeci și nouăzeci de minute, pe banchetele din spate ale unor mașini mari sau SUV-uri, în holul unui hotel, într-un magazin de articole sportive de la capătul unui mall...

... au reușit să o ia înaintea Haitei...

... care de la început fusese prea aproape iar acum nu lipsea mult să le sufle în ceafă, în ciuda capcanelor lui Wayne, toate inteligente, unele chiar ingenioase, cu care împutinase Haita cu doi sau trei indivizi; până când reușise să-i ademenească pe coridorul larg dintre zona restaurantelor și intrarea principală în mall, unde detonase ceva care nu numai că făcuse să se prăbușească podeaua, ci doborâse și acoperișul, făcând să plouă cu cioburi de sticlă ca niște ghilotine de dimensiuni reduse – Jackie dorise să rămână și să-i termine pe supraviețuitori, dar Wayne declarase că încă era prea periculos și o târâse pe ușă afară...

... să traverseze Podul...

... prea aglomerat de mașini ca să poată lua Jeepul Cherokee cu care Wayne navigase pe întinderea surprinzător de pustie a Autostrăzii 9 între mall și Podul Mid-Hudson, ceea ce îi făcu să dezbată aspectele pro și contra ale continuării drumului spre nord pe acest mal al Hudsonului, până ajungeau la următorul pod, care putea sau nu să fie liber (de data asta Wayne nu se putuse decide), apoi Jackie insistă că ar fi putut traversa pe acolo la fel de bine ca oriunde: pe partea cealaltă avea să fie o mulțime de mașini, iar dacă nu făceau nimic urmau să-și irosească avansul și s-ar fi înfruntat cu Haita în condițiile ei (ceea ce, cu excepția acelei prime și teribile ciocniri,

reuşiseră să evite) – așa că abandonară jeepul, își puseseră rucsacurile pe umeri, grele ca întotdeauna (gata cu odihna) și (cu Podul clătinându-li-se sub picioare în bătaia vântului care şuiera printre cabluri ca un cor încălzindu-se) își croiră drum prin labirintul de automobile strivite, se pare, în toate felurile posibile, cu interioarele sufocate de florile purpurii supradimensionate și cu tulpini groase pe care Jackie și Wayne le găsiseră în majoritatea vehiculelor întâlnite până atunci, încolăcite în jurul volanelor, schimbătoarelor de viteze și pedalelor (ferestrele fiind pudrate cu polen violet), ceea ce făcea ca manevrarea mașinilor să devină o problemă pentru rezolvarea căreia ei nu aveau nici uneltele, nici timpul necesar – exista o camionetă a cărei cabină era goală, dar era înghesuită în balustradă de alte trei mașini mai mici, ca și cum ar fi împins-o până acolo...

... să ridice tabăra pe celălalt mal...

... pe un ieșind deasupra punctului unde Podul se insera printre dealurile abrupte de pe malul vestic al Hudsonului – Wayne observase pragul de piatră în timp ce urmau drumul în sus și spre dreapta, pe lângă un alt roi de mașini pline de flori purpurii și i-l arătă lui Jackie –, când ajunseră într-un loc de unde bordura devenea accesibilă din drum, urcară pe o potecă abruptă blocată de o poartă pe care Wayne era sigur că o putea deschide și o conduse spre ea (cu toate că picioarele ei tremurau la perspectiva unui urcuș și mai dificil), grăbind-o, murmurând încurajări, lăudând-o, până când ajunseră la capătul potecii și desfăcu zăvorul porții, o lăsă să treacă și închise ușa în urmă – trecură prin ea, croindu-și drum peste pietrele care acopereau pragul; nu avea mai mult de cinci metri lățime, estimează ea; Podul reapăru în zare, apoi Wayne ridică mâna de parcă ar fi fost un ghid băștinaș semnalizând celorlalți participanți la safari că au ajuns...

... și au pregătit o ambuscadă...

... Wayne, întorcându-se de-a lungul pragului imediat ce scăpaseră de rucsacuri, luând cu el numai sacul voluminos de pânză neagră, la care Jackie se gândea uneori ca la tolba lui cu șmecherii și alteori ca la centura lui cu scule, și

unul dintre pistoale, lăsându-i ei cealaltă armă: pușca al cărei nume nu și-l amintea, dar pe care fusese foarte entuziasmat s-o găsească în magazinul de articole sportive, și celelalte două pistoale, dintre care unul provenea din seiful tatălui lui, iar celălalt dintr-o mașină de poliție părăsită - „nu trebuie să mă acoperi, spusese, dar fii atentă”, iar ea fusese, stând acolo cu geanta ei sprijinită de rucsacuri, pușca proptită de domul pântecului ei, în timp ce el refăcea drumul în josul dealului până la Pod și apoi pe el, ca să instaleze o capcană la care se gândise, poate două, dacă avea timp, până când îl pierdu din vedere, ascuns de panta dealului din față.

Jackie...

... Jacqueline Marie DiSalvo; douăzeci de ani; 1,70 m, înaltă ca tatăl ei (cel mai probabil, mort); nu mai știa câte kilograme, întrucât urcatul pe cântare nu mai era de ceva vreme în fruntea listei sale de priorități; păr castaniu închis, destul de lung ca să nu pară scurt; ochi căprui; trăsături bine proporționate (cândva tatăl ei [mort] i le descrisese ca formale, lucru pe care ea nu fusese sigură cum să-l interpreteze); piele mai puțin bronzată decât s-ar fi așteptat, având în vedere tot timpul petrecut afară în ultima lună: adevărat, în cea mai mare parte noaptea, și fusese aproape o săptămână întreagă de ploii pe la mijlocul ei, dar totuși; purta un tricou imens bărbătesc de bumbac alb, pantaloni de trening gri, șosete albe sportive de bumbac și o pereche de Birkenstock confortabili, dar care deveneau prea strâmți: de asemenea, cumpărarea pantofilor nu era o prioritate când fugeai (sau te clătina, în cazul ei) să scapi cu viață - cu cinci săptămâni în urmă fusese cu treizeci și cinci de zile mai puțin însărcinată, șase luni jumătate în loc de opt „de călătorie” (eufemismul favorit al doctorului ei [cel mai probabil, mort] pentru sarcină, ca și cum purtarea unui copil ar fi fost o vacanță exotică): o diferență care însemna, practic, o burtă mai mică, sâni mai mici, orice mai mic; o ea mai mică, care nu obosea atât de repede; care nu simțea tot timpul că i se taie răsuflarea; care nu dormea bine, dar oricum mai bine

decât în ultima vreme, când confortul dispăruse cu ultimul tren; care nu avea nevoie să se oprească tot timpul să facă pipi, în timp ce Wayne stătea de pază cu pistolul scos, cu ochii măturând peisajul în mijlocul căruia se găseau, în eventualitatea (re) apariției neașteptate a Haitei...

... s-a așezat să-l aștepte pe Wayne...

... Wayne Anthony Miller: douăzeci de ani, de fapt doar cu două zile mai tânăr decât Jackie: ea fiind născută pe trei iulie, el pe cinci; 1,90 m, vreo optzeci și cinci de kilograme, neieșit încă din lălia adolescenței (termenul mamei lui [cel mai probabil, moartă], pe care el o auzise folosindu-l la o petrecere de Anul Nou și despre care îi mărturisise lui Jackie că îl făcea să se simtă trădat într-un mod fundamental); mâinile și labelle picioarelor mari, atârând pe niște brațe și picioare lungi și subțiri, atașate unui tors înalt și subțire; părul crescut lung, șaten deschis, blond până în adolescență, încadrând o față largă pătrată cu un nas mic, ochi înguști și gură generoasă; purta aceeași pereche de blugi care îl ținuseră toată lună trecută și care erau puțin uzați de atâta purtare (ce mai campanie publicitară: „Levi's: Te purtăm prin sfârșitul civilizației; Numărul Unu în scenariile postapocaliptice”), cu o cămașă roșie ecosez deschisă peste un tricou gri cu emblema neagră a lui Batman și cea a lui Doc Marten – cu cinci săptămâni în urmă lucrase la Barnes and Noble, chiar la sud de Pod, pe partea cealaltă a râului, și cheltuisese din salariu mai mult decât ar fi trebuit la librăriile de acolo; diploma în Arte Liberale de la Dutchess County Community College o primise semestrul trecut; viitorul lui, care se învățea în jurul viselor de a scrie un scenariu cu Batman, era încă, după cum îi plăcea să se exprime, în plin progres (asta pe vremea când viitorul se întindea mai departe de următoarele douăsprezece ore și era cumva mai complex, însă și cumva mai simplu decât încercarea de a localiza hrană și un adăpost care putea fi apărat).

Soarele era fierbinte...

... cuptor era un cuvânt mai potrivit; cu toate că exista o briză serioasă suflând dinspre râu – Jackie presupunea că

roca golașă din jurul ei, o chestie cenușie și ascuțită despre care ar fi trebuit să știe cum se numea, dar a cărei identitate părea să zacă în partea memoriei ei marcate cu „Nefolositor”, amplifică senzația de căldură, care nu era absolut insuportabilă (avea să fie în curând, va găfâi ca un câine și cel mai probabil va simți nevoia să se dezbrace până la lenjeria intimă, însă pentru moment radia plăcut prin trupul ei).

Mai târziu...

... după aproape două ore; oare ce tot făcuse?...

... Wayne a revenit...

... făcându-i cu mâna când ieșea de pe Pod; îi făcu și ea cu mâna...

... doar cât să ia niște frânghie...

... extrăgând-o din rucsac, un colac robust, aducând cu ceva utilizabil de un alpinist, și pe care el fusese foarte bucuros să-l găsească într-un depozit acum două săptămâni, ceea ce Jackie nu înțelesese, întrucât frânghia părea destul de grea și nu vedea rostul ca vreunul dintre ei să care mai multă greutate decât era absolut necesar – deja Wayne ducea mai mult decât partea lui ca să compenseze pentru ea; nu voia ca el să se extenueze din cauza incapacității de a renunța la ceva ce s-ar fi putut dovedi folositor într-o zi – totuși, nu spusese nimic, iar adăugarea frânghiei nu păruse să însemne vreo diferență semnificativă pentru el...

... și s-a întors la Pod...

... unde întinse frânghia de-a curmezișul drumului, alergând înainte și înapoi între o pereche de suporturi ai cablurilor, țesând un fel de pânză de păianjen improvizată, despre care Jackie gândea că i-ar încetini pe cei mai slabi membri ai Haitei cam cu jumătate de secundă, și că șeful (șefa?) și însoțitorii ar trece prin ea imediat.

Când a terminat cu capcana finală...

... aceasta nu arăta deloc mai impresionantă decât atunci când Jackie înțelesese despre ce era vorba; cu toate că era mai mult decât se așteptase, douăsprezece, poate cincisprezece fire pe care Wayne le instalase după un tipar

pe care nu-l putea discerne, astfel că unele fire se întindeau la jumătate de metru sau mai mult în spatele celorlalte – nu prea dormise în timp ce el construia: ținuse ochii deschiși pe parcursul procesului, dar, așa cum făcuse foarte des în ultima zi și jumătate, mintea îi rătăcise la copil, care trecuse de la ceea ce ea numea gimnastica zilnică, la o nemișcare completă, fără vreun semn pe care ea să-l simtă (și în acest stadiu putea simți multe), deja de aproape treizeci și șase de ore, lucru care, după câte știa, putea fi absolut normal: era o criză dramatică de obstetricieni prin locurile astea (ha, ha!), și în timp ce Wayne cunoștea surprinzător de multe despre diverse lucruri, experiența lui tindea spre partea violentă a vieții și nu prea mult spre capătul spectrului referitor la miracolul vieții – cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-i asculte îngrijorările, să ridice din umeri și să-i spună să nu-și facă griji, sfat pe care ea deja și-l dăduse sieși și care devenea imposibil de urmat –, putea simți panica acumulându-se în ea, închegându-se într-o furtună care ar fi măturat-o într-un torent de lacrimi și țipete, pentru că fătul din ea era mort, purta un copil mort – ei bine, să fim cinstiți, mintea ei nu rătăcise atât de mult, cât să ajungă direct la neliniște și la urmărirea progresului acesteia –, nu era sigură dacă Wayne nu întrețesuse în rețeaua sa vreunul dintre explozibili (reali sau improvizați) care umpleau sacul lui cu șmecherii sau avea alte planuri pentru acel leagăn al pisicii supradimensionat...

... el a venit înapoi...

... și era un lucru bun, pentru că soarele se ascunsese după dealurile din spatele ei și, cu toate că cerul de deasupra era încă albastru, acel albastru închis care în următoarele ore avea să devină din ce în ce mai întunecat până la acea nuanță de indigo pe care o lună de privit în sus la cerul nopții o învățase că era exact culoarea pe care apăreau stelele, deși Haita își demonstrase nu o dată capacitatea de a-și face apariția în orice moment al zilei, nu încăpea îndoială că prefera să se deplaseze după apusul soarelui, și, cu toate că Jackie se antrenase în folosirea pistoalelor, începuse trăgând asupra unui membru al Haitei

de la o distanță înspăimântător de mică (acesta fugise, neatinș), avusese parte de o singură lecție cu pușca (a cărei denumire îi stătea pe limbă) descărcată, și nu avea încredere în abilitatea ei de a trage mai mult de un singur foc, dacă putea să-l tragă și pe acela, lucru care nu spunea nimic despre capacitatea ei de a ucide sau măcar de a-și nimeri ținta, așa încât atunci când Wayne făcu ultimul nod în bariera sa de frânghii și porni să urce poteca, fu copleșită de ușurare...

... și a făcut focul...

... folosind lemnul adunat de el din copacii de pe marginea drumului până la prag, o încărcătură pe care o aranjă într-un foc mai mare decât considera ea înțelept, o scăpare aproape inexplicabilă din partea lui – doar dacă nu voia să fie vizibil; dacă era așa, strategia era nouă: capcanele lui precedente se bazau pe o direcție greșită, pe tentativa de a face Haita să creadă că ei doi s-ar afla într-un loc, pe când ei se aflau în realitate la o distanță sigură, lucru care devenise din ce în ce mai dificil, întrucât Haita se adapta tacticilor lui – cinstit vorbind, Jackie fusese șocată că în mall capcana reușise atât de bine, fiind atât de evidentă, ca toate eforturile lui de început, într-atât încât Haita probabil presupusese (dacă se puteau folosi astfel de cuvinte în privința lor; deși cu siguranță exista și la ei un anumit proces de cogniție) că nu putea fi o cursă și intraseră drept în ea – obiectiv vorbind, nu era nevoie de foc, nu încă, pe prag era cald și avea să fie așa și în cursul nopții, în timp ce luminile Podului, un șir de becuri în formă de flăcări, subliniind arcul fiecăruia dintre cablurile de suspensie, începuseră să clipească pe măsură ce ziua scădea (unul dintre acele evenimente intermitente care întăreau caracterul aleator a ceea ce ea numea deja în sinea ei mașinăriile Lumii Vechi), strălucirea lor puternică traversând spectrul de la albastru la roșu și înapoi la albastru, aveau lumină suficientă pentru ca Jackie să-și citească exemplarul uzat din *La ce să te aștepți când ești însărcinată*, dacă ar fi dorit (nu dorea; se simțea vag vinovată din cauza asta, dar era prea obosită [și – să

spunem adevărul, speriată de ceea ce ar fi putut citi în carte despre nemișcarea copilului]), însă focul era un far și o ispită, modul neîndemânatic al lui Wayne de a mirosi care membri ai Haitei supraviețuiseră la mall și de a-i ghida peste Pod – sprijinindu-se de rucsacul ei și acceptând chifla cu unt de arahide pe care i-o întindea el, Jackie se gândi: *Asta e cu adevărat ultima noastră rezistență; după patru săptămâni, opunem rezistență.*

Au mâncat în tăcere...

... așa cum făceau aproape totul în ultima săptămână – înainte, Wayne fusese un vorbăreț de proporții epice, genul de persoană cu care nu începi o conversație decât dacă ai, să zicem, trei zile de pierdut, lucru pe care Jackie îl găsea în general fermecător, pentru că mult din ceea ce avea el de spus era amuzant și interesant, iar dacă își mai dădea ochii peste cap asta se întâmpla numai atunci când el începea să povestească despre vreo carte de benzi desenate de care era entuziasmat pe moment, pe care o putea diseca, și chiar o făcea, în detalii microscopice, aiuritoare – pe ea nu o interesaseră niciodată benzile desenate, faptele glorioase ale unor oameni jucându-și rolul pe ceea ce în esență era o scenă lipsită de consecințe pur și simplu nu o atrăgeau; cu toate că lungimea și profunzimea descrierilor și analizelor revărsate cu generozitate de Wayne o făcuse din când în când să-și pună întrebări; acum și-ar fi dorit să fi citit câteva dintre titlurile pe care el le lăudase (*Cavalerul Întunericului se întoarce* și *Batman: Anul Întâi* [dar nu și *Cavalerul Întunericului lovește din nou*, care era o tâmpenie supra-apreciată] și *Sandman* și *Johnny Maniacul Crimei* [titlu care și-ar fi dorit să i se pară mai nostim]) sau cel puțin să fi fost mai atentă la predicile lui despre ele, pentru că ar fi ajutat-o să înțeleagă ce se petrecuse cu Wayne în ultima lună, de când limitele lumii căzuseră, cea mai neînsemnată manifestare fiind secarea torentului de vorbe care curgeau din gura lui și cel mai dramatic exemplu era... era o nebunie...

... apoi și-au curățat armele...

... una câte una, Wayne desfăcând fiecare pistol în parte în timp ce Jackie ținea pușca ațintită asupra barierei de frânghii, apoi pușca, în timp ce ea țintea cu automatul polițiștilor – ar fi putut și ea să desfacă fiecare armă, s-o curețe și s-o ungă; Wayne insistase s-o învețe în caz că lui i se întâmpla ceva (ceea ce era o glumă: oare chiar își imagina că, în stadiul actual, la cât era de mare și de greoaie, ar ajunge undeva fără el? era aproape amuzant: imensa femeie însărcinată, cu câte un pistol fumegând în fiecare mână, respingând Haita), dar mirosul greu de unsoare îi făcea greață, așa că ea stătea (se sprijinea, de fapt) de gardă și îl lăsa pe Wayne să facă lucrurile așa cum, în secret, nu prea dorea...

... și s-au pregătit de dormit...

... să aștepte și să doarmă, el fiind primul schimb de pază, ea, al doilea – după ce ea își despături sacul de dormit și se folosi de picioare ca să-și scoată sandalele, se uită la Wayne, care stătea de cealaltă parte a focului (la care adăugase și mai multe lemne, păstrându-l fierbinte și luminos), și întrebă: „Când o să ajungă aici?”, iar el răspunse „Greu de spus. Dacă avem noroc, spre sfârșitul dimineții sau după-amiază”, ceea ce pe ea o surprinse: cu sau fără ambuscadă, cu sau fără ultima lor rezistență, s-ar fi așteptat ca, dacă Haita nu-și făcea apariția la prima geană a dimineții, puțin mai târziu ei doi să-și abandoneze poziția care, cu toate avantajele altitudinii („Controlează punctele înalte”, cât de des repetase Wayne asta?), era o fundătură: dacă Haita trecea prin ceea ce le pregătise pe Pod, fără să mai pomenim de pânza de păianjen improvizată, și apucau pe drum până ajungeau la poteca spre prag, ea și Wayne ar fi fost prinși în capcană (violând o alta dintre mantrele lui, „Întotdeauna să ai o cale de scăpare”); mai bine, se gândi ea, să-și păstreze opțiunile deschise și să se retragă, să aibă încredere în ingeniozitatea lui de a rări din ce în ce mai mult Haita – îi spuse toate astea, dar nimic nu contă: „E cea mai bună șansă a noastră”, zise el și, în timp ce ea argumenta apelând la mantra ei „Cel care luptă și apoi fuge trăiește să

lupte încă o zi”, Wayne fu de neclintit și, cum ochii i se închideau, abandona cearta până la lumina zilei și se strecură în sacul ei de dormit.

Jackie avea un somn iepuresc, ușor tulburat...

... pentru că era imposibil să doarmă adânc în acest stadiu al sarcinii; cel puțin nu pe o lespede de piatră într-un sac de dormit; și pentru că visele ei erau vii și tulburătoare; nu era nici o surpriză, așa o asigura *La ce să te aștepți*: femeile gravide sunt supuse la tot felul de vise neliniștitoare, în cazul ei o tendință clădită pe evenimentele ultimei luni, îndelunga strădanie de a rămâne în mișcare și înaintea Haitei, care inconștient îi dăduse un întreg vocabular nou de anxietate și groază...

[... se afla pe Autostrada 9, unde toate mașinile, douăzeci sau treizeci, se opriseră aproape simultan, cu excepția unui SUV negru care strivise partea din spate a automobilului roșu dinaintea sa - ea și Wayne se uitau prin ferestrele mașinilor în interior, toate înțesate cu flori purpurii, între una și patru de fiecare vehicul, cu tulpini groase și răsucite ca niște șerpi, cu inflorescențe de mărimea florii-soarelui, un soi de plante cum ea nu mai văzuse niciodată, nu era expert, botanica reprezenta doar un hobby - fiecare floare fiind o acumulare de petale suprapuse, semănând vag cu un trandafir, doar că fiecare petală avea 8-12 cm lungime, cu marginile zimțate, aproape crestate, și o culoare uniformă, ca de vânăță; mijlocul florilor, ascuns de norul de petale închise, sugera niște buze țuguiate pentru un sărut, un efect pe care ea îl considera suficient de neliniștitor încât ochii să-i coboare pe tulpini, de un verde în nuanța pătrunjelului, lemnoase, acoperite cu peri aspri, cu frunzele în formă de evantaie mici, aproape niște vestigii - Jackie studiase plantele, încolăcite în jurul volanelor, schimbătoarelor de viteze, tetierelor, mânerelor de la uși, pedalelor, una în jurul alteia, prin ferestrele acoperite cu polen violet, fiecare mașină constituind un terariu și gândindu-se că nimic din toate astea nu are sens: o plantă de asemenea dimensiuni nu are

cum să supraviețuiască într-un asemenea mediu, lipsită, din câte putea vedea, de hrană și apă – înainte ca Wayne s-o poată opri, apucase mânerul de pe ușa mașinii de lângă ea ca s-o deschidă și să poată tăia o bucată din planta a cărei floare se presa de geam ca o față de copil uitându-se afară; dar tulpina ținea ușa închisă cu o forță uluitoare, astfel încât nu reuși decât să întredeschidă portiera, nu suficient cât să ajungă la plantă, doar cât să pufăie în afară un mic nor de polen –, apoi Wayne era acolo, trăgând-o de umăr înapoi de lângă mașină, însă nu înainte ca ea să fi inhalat niște polen, umplându-și nasul cu mirosul astringent de lavandă, care o urmărise tot restul zilei, în ciuda accesului violent de strănut pe care i-l provocase – fusese supărată pe Wayne, nu numai pentru că era atât de posesiv, ci pentru că îi reamintise că nu prea avea sens să taie o floare – ce avea să facă cu ea? o putea pune sub microscop dacă găseau unul, și după aia? ea era la colegiu, specializându-se în biologie și, secundar, în psihologie: cel mai bun lucru pe care ar fi fost în stare să-l facă era să analizeze o bucățică din floarea purpurie și s-o identifice ca plantă – nu era ceva care să arunce vreo lumină asupra situației lor – ea se trăsesese cât mai departe de el și răspunsese întrebărilor lui obișnuite despre cum se simțea cu un monosilabic „Bine”, ceea ce era destul de adevărat, cu excepția mirosului de lavandă (dar în noaptea aceea avusese vise în care ea conducea mașina iar pielea ei, care o mânca incredibil de rău, încât i se părea dificil să se concentreze asupra drumului, începuse să se fărâmițeze sub atingerea degetelor, devenind ca o pudră, un praf, și dintr-odată totul era pe punctul de a se descompune – pentru o clipă, fusese conștientă de întreg trupul ei uscându-se, descompunându-se, șuvoaie de praf curgând de pe mâini, bărbie, degetele scurgându-se peste volan, tot corpul dizolvându-se pe scaun, cu picioarele reduse la o pudră în pantofi – avusese timp pentru gândul panicat că nu putea respira, apoi acest lucru nu mai conta și ea se prăbuși – și se trezise cu inima bubuind, copilul lovind ca răspuns la tulburarea ei, dar asta era bine, bine, pentru că

Însemna că se afla încă aici, în interiorul trupului ei – timp de o întreagă jumătate de oră își plimbă mâinile înainte și înapoi pe piele, reasigurându-se cu fiecare neg, fiecare vânătăie, fiecare șuviță de păr nespălat că era întreagă, nu se descompusese – Wayne trebuie să fi observat, dar păstrase tăcerea, și o altă săptămână se scurse înainte ca ea să se fi îndepărtat suficient de vis și senzațiile sale ca să-i povestească – dar, spre surprinderea ei, el nu avea pregătită o interpretare, doar mormăise și nu mai vorbise despre acel subiect)]...

[... visul acela alunecând într-altul, în care se afla la cabana părinților ei împreună cu Glenn, care era iarăși beat... totuși, adusese sticla de gin și cea de tonic lângă canapea, să nu mai fie nevoit să se deplaseze prea departe ca să-și reumple paharul, împreună cu o găleată de gheață, din care extrăgea cuburi pe jumătate topite pe care și le punea în băutură când se încălzea – era sfârșitul lumii, sau măcar pe aproape, iar el îl petrecea scufundat în alcool, pentru că cine mai era acolo să-i spună să n-o facă? părinții ei nu se întorseseră din călătoria la Shop Rite care nu ar fi trebuit să le ia mai mult de două ore, trei, cel mult, iar ei plecaseră de douăzeci și două, ba nu, douăzeci și patru, sărutând-o pe ea și ignorându-l pe Glenn (așa cum făcuseră de când aflaseră veștile despre sarcina ei), promițând să se întoarcă repede, o promisiune pe care ceva îi împiedicase să și-o respecte, lucru care pe ea o făcea să fie neliniștită, dar nu supărată, așa cum ar fi trebuit; încă nu încetase să se gândească că ei ar mai putea apărea, în ciuda a ceea ce arătaseră la televizor înainte ca toate canalele să se stingă, ororile pe care le transmiteau fiind înlocuite de calmul unui ecran albastru – când Jackie urcase scările în sufragerie și se uitase pe fereastră nu văzuse decât felia lor de cartier, la fel ca întotdeauna: fără incendii, fără revolte, fără oameni murind de ceea ce le făcea carnea să cadă fiartă de pe oase (și care se răspândise mai repede decât reușiseră savanții să găsească o explicație ipotetică: o nouă tulpină de gripă aviară dăduse naștere unei arme biologice; un fel

de variolă mutantă; lucru mult mai plauzibil, dată fiind incredibila sa virulență; dar dacă era așa, cei care o lansaseră calculaseră greșit, pentru că acaparase întreaga planetă în numai trei zile – terorismul fiind suplimentat de alte teorii mai fanteziste: nanotehnologie agresivă eliberată din greșeală la uzina din Albany, în urmă cu o săptămână; un virus extraterestru, adus de unul dintre meteoriții care străbătuseră cerul cu câteva nopți în urmă; și, desigur, Mânia lui Dumnezeu, fără să conteze că evenimentele globale se asemănau puțin sau deloc cu cele descrise în *Apocalipsul*: predicatorii care insistau asupra acestui răspuns erau atât de versați în adaptarea textelor Bibliei la propriile lor scopuri, încât nu era nici o surpriză că reușeau să facă la fel și în acest caz) (și ce altceva se putea spune despre imaginile pe care le văzuseră ea și Glenn, aproape pierdute în febra prăbușirii? umbra aceea care cădea peste clădirea din Chicago nu era posibil să fie a ceva care pășea, nu-i așa? gândul era absurd: ar fi trebuit să aibă o înălțime imposibilă – dar ceea ce intrase în coliziune cu Air Force One? alea parcă fuseseră aripi, nu-i așa? la fel de ridicol: nu putea exista o pasăre de asemenea mărime) privea afară pe fereastră și văzu o mișcare, o mașină accelerând pe drum – pentru o secundă, fu sigură că erau părinții ei, în sfârșit întorcându-se, apoi își dădu seama că nu era un Subaru, ci o mașină mai mică, un Geo Metro alb, mașina lui Wayne, din pricina căreia lumea nu înceta să-l tachineze, cu motorul gemând și, în timp ce îl privea, era conștientă de prezența a ceva plutind deasupra, ceva rău, pregătindu-se să cadă asupra ei și s-o înghită, și găsi momentul să se gândească, *Îndepărtează-te, continuă să mergi*, înainte ca Wayne, cu cauciucurile scrâșnind, să îndrepte mașina pe alea lor, parcând pe jumătate pe pajiște, împrôscând petice de pământ și iarbă – lăsând motorul în mers, sări și alergă spre intrarea principală, bătând în ușă cu pumnii, strigându-i numele cu o voce deja răgușită de atâtea zbierat – ea rămase pe loc, sperând că el va alerga înapoi la mașina lui pitică și va lua cu el orice catastrofă l-ar fi urmărit, până când auzi insistența încleiată a lui Glenn că

se duce el, pentru numele lui Dumnezeu, pune-ți cămașa, așa că traversează camera spre ușa în care Wayne nu încetase să bată, intenționând să-i spună să plece, indiferent ce-ar fi, nu era problema lor (uluitor să se gândească la faptul că i-ar putea întoarce complet spatele, lui, pe care îl considera cel mai bun prieten; după Glenn, bineînțeles; și asta de ani de zile), însă, în clipa în care răsuci clanța, ușa se deschise brusc și el se afla în casă, strigându-i că trebuie să plece, acum, nu mai era timp – Jackie îi remarcă la început mirosul, o combinație grea, alcalină, de cocleală: sânge și frică, își dădu ea seama privind-i hainele, pătate și întărite cu sânge și alte lucruri (oare era os? bucățica aceea roz...) – Asta era deja ceva rău, în cele din urmă, cuvintele lui începură să capete sens și ea îi puse mâna pe braț, tresărind la atingerea sângelui încă proaspăt (ce i se întâmplase?), spunându-i să se relaxeze, să se calmeze, că era în regulă; dar nici una dintre asigurările ei nu ajunse până la el, tot insista că trebuiau să plece și o apucă de braț, ceea ce se întâmpla când Glenn găsisse capătul scărilor și cine știe ce vedea? tipul din cauza căruia nu încetase niciodată să-și facă griji, sursa neliniștilor lui în privința relației lor, venise în sfârșit să i-o ia pe Jackie – ar fi trebuit să anticipeze ceea ce urmase, dar în ciuda posturii lui de macho, Glenn păruse întotdeauna fundamental blând, pașnic; însă nimic nu era mai bun decât un litru de gin tonic pentru a te pune în legătură cu adâncimile interioare, ceea ce el dovedi rostogolindu-se prin hol, apucându-l pe Wayne de talie și izbindu-l de perete cu suficientă forță ca amândoi să ajungă pe podea – Wayne se ținu de Jackie cât putu de mult, răsturnând-o pe spate pe canapea – acum și Glenn era acoperit de sânge și ridica pumnul să-l lovească pe Wayne, care reușise să strecoare un picior între ei și să-l dea pe Glenn la o parte de pe el, împingându-l aproape până la capătul scării – Jackie, apăsându-și burta cu mâinile, striga la amândoi să înceteze, era ridicol, dar lui Wayne nu-i plăcea de Glenn mai mult decât îi plăcea lui Glenn de el; era gelos, ea știa, cu toate că făcuse tot posibilul să ignore motivele care alimentau

acea gelozie - amândoi se năpustiră unul asupra altuia și căzură într-o debandadă de mâini și picioare, mârâind și înjurându-se reciproc, și Jackie se gândi, *Grozav, acum să vină acasă mama și tata* - apoi fereastra explodează spre interior și o formă masivă, fornăind, stătea în sufragerie, scuturându-se de cioburile de sticlă așa cum un câine se scutură de apă - ea țipă, dând din picioare să se îndepărteze de ea, urcând pe canapea - îi luă o clipă să înregistreze mărimea creaturii, soliditatea ei: măsura probabil 1,20 m la nivelul umerilor, cu o cocoașă care îi arcuia spatele încă vreo treizeci de centimetri deasupra, cu capul mare cât un curcan de Ziua Recunoștinței, cu picioarele cât niște farfurii; simultan, gândi, *Ce caută o hienă în nordul statului New York?* și *Asta nu e o hienă* - înainte ca ființa să se arunce asupra lui Glenn, care se opri, cu brațul ridicat, când se spărsese fereastra - creatura îi prinse brațul întins între fălcile teșite și i-l smulse din umăr: trosnetul osului și ruperea tendoanelor combinându-se cu jetul de sânge, răcnetul din gâtul lui Glenn și mârâitul din cel al creaturii, un răget de bas unit cu scârțâitul unei viori - creatura ținea brațul lui Glenn atârând în gură ca un cățel o jucărie de mestecat, apoi aruncă brațul într-o parte cu o scuturare a capului și sări pe el, în timp ce Wayne se trăgea într-o parte, cu chipul livid de groază, și Jackie își uni țipătul cu al lui Glenn când creatura îl împinse în perete și îi prinse capul între dinți, vocea lui urcând în registre pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile, cu siguranță coardele lui vocale trebuiau să cedeze - nu știa cât va mai putea suporta - creatura închise fălcile; se auzi un pocnet și niște plesnituri ca la un ou cedând sub presiunea mâinii; țipătul lui Glenn încetă; însă al lui Jackie continuă, revărsându-și din adâncul plămânilor oroarea provocată de ceea ce vedea - chiar și când Wayne își recăpătă echilibrul, împleticindu-se prin sufragerie către ea, pe lângă locul în care ființa era ocupată să se hrănească, aproape alunecă pe o bucată mare de sticlă, o luă de mână și începu s-o tragă spre ușa de la intrare, care încă era deschisă, se opri numai când un nou

zgomot inundă aerul, o cacofonie ascuțită, ca o orchestră dezacordată, și forme întunecate (cine mai știe câte? douăzeci? treizeci? mai multe?) galopară pe drum, aproape la capătul aleii ei – mâna lui Wayne tremura în a ei ca și când ar fi fost electrocutat; mai târziu avea să înțeleagă că mintea lui fusese pe punctul de a ceda, un motor esențial, căruia avea să i se rupă cureaua de transmisie și să se gripeze – își trase răsuflarea pentru un alt țipăt, era greu să inspire suficient pentru un țipăt lung când ești însărcinată în șase luni și jumătate (mulțumită unei sticle de Jack Daniel's și a iubirii vieții ei, care tocmai își sfârșise viața între dinții unei... unei...), când mâna lui Wayne înțepeni; se uită la fața lui și ceea ce văzu acolo, o schimbare de la ochii goi de teroare la altceva, îi opri glasul – „Haide”, zise el, trăgând-o din fața ușii, prin sufragerie (creatura mârâind și lătrând spre ei, *O, Dumnezeule, Glenn*), în bucătărie și ușa pivniței, pe scări și prin pivniță până la rezervorul de păcură, oprindu-se la bancul de lucru al tatălui ei ca să înhațe o bucată de cârpă și cutia de chibrituri lungi de lemn, pe care tata o păstra acolo de când ținea ea minte – deasupra se auzeau bufnituri și trosnete, mai multe creaturi intraseră în casă – Wayne consultă indicatorul de nivel al rezervorului, apoi începu să-l deșurubeze – capacul se roti o dată, de două ori, apoi se blocă – alergă înapoi la bancul de lucru după o cheie în timp ce deasupra creaturile schelălăiau și mârâiau, cu ghearele scârțâind pe parchet – *Glenn*, se gândi ea, *se luptă pentru el, pentru ce a mai rămas din el* – Wayne scoase capacul; un miros greu de petrol îi umplu nărilor; scufundă cârpa în rezervor, întâi o jumătate, apoi cealaltă – lăsă cârpa să atârne din rezervor și deschise cutia de chibrituri – „Du-te la ușile de afară și deschide-le, zise, alegând trei chibrituri, dar nu de tot, doar cât să putem urmări situația din curtea din spate”; ea făcu după cum îi indicase, descuind și împingând cu umărul ușile de metal care duceau afară din pivniță – porțiunea de curte pe care o vedea era verde și liniștită – „Bine, zise Wayne, când spun «acum», deschizi ușile și fugi până la casa vecină, cea galbenă”, și înainte ca ea să apuce să întrebe cum se

aștepta el ca o femeie însărcinată în șase luni jumate să reușească ceva cât de cât asemănător cu alergatul, el frecă primul chibrit de laterala cutiei – flacăra izbucni, și fără nici o pauză o atinse de capătul cârpei – o limbă de foc linse cârpa, iar ea se găsea la trei metri distanță în curte înainte ca Wayne să strige „Acum!” în spatele ei, burta și sânii i se legănau greu, dureros; picioarele protestau, deja amenințau cu cârcei; plămânii ardeau; nu se uită înapoi, pentru că nu voia să vadă lucrul care avea s-o ucidă; se ruga doar să se întâmple repede; Wayne apăru alături de ea, încetinindu-și pașii frenetici ca să se potrivească cu ai ei, și ajunseră la marginea curții când rezervorul de păcură sări în aer, înghițind casa într-un BUM galben-portocaliu care azvârli lemn și sticlă rotindu-se peste curte și declanșă butelia de gaz de sub fereastră și, după sunet, mașina lui Wayne – putea simți căldura din locul în care se afla, putea vedea cadavrele a nu știa câte creaturi răspândite printre ruinele casei – „Glenn”, spuse, dar Wayne continua s-o grăbească...]

... o dată s-a trezit, l-a văzut pe Wayne stând lângă foc, și s-a culcat la loc...

... și multe alte vise... [... se aflau înăuntrul dispensarului de urgență de pe Autostrada 9, unde Jackie insistase să se oprească pentru provizii de medicamente și fiindcă aveau nevoie de îngrijiri pentru tăietura în zig-zag de pe antebrațul lui Wayne, pe care ea o bandajase cum se pricepuse mai bine, dar era îngrijorată să nu se infecteze: pielea din jurul crustei negre era galbenă cu tente verzui, iar rana emana un miros dulceag care pe ea o făcea să-i vină să vomite – voia cel puțin să găsească o folie cu Zithromax pentru el; în cel mai bun caz putea găsi ustensilele potrivite și să-i curețe rana (avantajul de a avea [de a fi avut] o mamă infirmieră cu veleități de medic frustrat) – Wayne protestă că se simțea bine, dar o luă înaintea ei prin clădire, cu câte un pistol în fiecare mână, cu brațele întinse – Jackie încă nu se hotărâse dacă să poarte și ea o armă, așa că ținea ca pe o măciucă lanterna enormă pe care o luaseră din casa vecinilor; era suficientă lumină

pe coridoare ca să nu irosească bateriile: cu toate că luminile fluorescente de deasupra erau stinse, tavanul avea la intervale regulate luminoare care lăsa să se scurgă înăuntru destul din ziua cenușie și ploioasă de afară ca să le permită să caute – nu era sigură ce, și dacă vor găsi ceva în interiorul obscur al dispensarului – avea siguranța rezonabilă că reușiseră să câștige suficient avans față de ceea ce de acum începuse să numească Haita (urmând exemplul lui Wayne; numele făcea evident referire la o bandă desenată pe care ea nu o cunoștea) pentru ca ei să nu-și facă griji că vor da nas în bot cu vreunul dintre membrii ei mârâitori – mai probabil părea să întâlnească una sau mai multe dintre florile purpurii: aproape toate vehiculele pe care le văzuseră în drumul lor pe Autostrada 9 erau pline de plante; de altfel, era singurul loc în care le văzuseră: diversele magazine în care intraseră după mâncare, haine și alte provizii erau goale (i se păruse că surprinde o mișcare cu coada ochiului, dar când se uitase mai bine acolo nu era nimic – cel mai probabil, nervii îi jucau feste) – cu toate acestea, Wayne refuzase să abandoneze precauțiile, sărind prin fiecare ușă deschisă cu ambele pistoale îndreptate înainte, apoi măturând cu ele în ambele direcții în timp ce cerceta încăperea, înainte de a-i striga „Liber” lui Jackie, care găsea spectacolul amuzant, cu toate că știa că nu e cazul; precauția era necesară, iar Wayne își dovedise abilitățile de câteva ori, de la transformarea casei ei într-o bombă care rărise rândurile Haitei cel puțin cu jumătate, poate chiar șazeci la sută, până la ziua precedentă, când ademeniseră unul dintre membrii mai puțin importanți ai Haitei într-un congelator de la McDonald’s și îl încuiaseră acolo – era doar un element spectaculos al acțiunilor lui, ca și cum s-ar fi văzut pe sine făcând ceea ce făcea în secvențele unei benzi desenate unul dintre autorii lui favoriți – evenimentele din ultima săptămână și jumătate îl schimbaseră într-atât pe Wayne, încât nu trebuia să fii licențiat în psihologie ca să observi (cu toate că aveai nevoie de studii post-doctorale ca să-i pătrunzi profunzimile) – poate că ea reacționa exagerat la

schimbările din comportamentul lui: o violență nemiloasă, inventivă, diabolică, îndreptată în principal asupra urmăritorilor; sau poate că interpreta greșit reacția lui la evenimentele extreme din ultimele unsprezece zile, însă avea siguranța neplăcută că Wayne dezvoltase o dedublare de personalitate, posibil o reorganizare brutală a psihicului, care îi permitea accesul în zone ale sinelui mai înainte blocate de norme în care fusese educat, de societate, de religie, probabil o identitate cu totul diferită – era ca și cum ar fi trăit unul dintre scenariile pe care le citise ani de zile, lucru care putea fi cauza impresiei că, în pofida traumelor psihice inimaginabile combinate cu teroarea și neliniștea continuă, la un anumit nivel, Wayne se bucura, lumea retopită într-un tipar cu care se descurca mai competent și mai încrezător decât cu anterioara sa existență de angajat cu venit minim și carieră stagnantă, cu prioritățile zilnice de hrană, somn și mișcare – în cel de-al doilea cabinet în care intrară găsiră un dulap încuiat pe care Wayne îl sparse; era plin de cutii și fiole de antibiotice, ca și de alte medicamente pe care Jackie le aruncă cu brațul în punga de plastic pe care o luase de la Stop-N-Shop – în cea de-a treia încăpere descoperiră o cutie de oțel ca un penar enorm plin de bisturie, sonde și pensete, o duzină de sticle cu soluție salină, diverse bandaje și leucoplast – „Jackpot”, zisese ea (fusese porecla pe care i-o dăduse tatăl ei [mort] până la vârsta de doisprezece ani, când refuzase să mai răspundă la ea; ștergându-și ochii, alungă nostalgia) – îl fixă pe Wayne cu brațul pe marginea chiuvetei, din cauza sângelui, și îl puse să țină lanterna cu mâna liberă – el nu fu prea fericit să lase jos pistoalele, dar în absența unei surse mai bune de lumină (aici nu pătrundea soarele) nu exista o altă opțiune; așeză pistoalele pe marginea opusă a chiuvetei și o instrui să se lase în jos dacă intră ceva pe ușă, ceea ce ea îl asigură că nu ar fi o problemă – spălă crusta de pe rană cu soluție salină ca s-o înmoaie și s-o rupă, apoi trecu la lucru cu bisturiul și cateterul, curățând sângele încheșat, strecurând bisturiul sub crustele mai încăpățânate și ridicându-le, Wayne icnind când se rupeau;

odată ce rana fu eliberată, folosi jumătate de sticlă cu soluție salină ca s-o irige, îndepărtând bucățelele de murdărie, și îl puse să aducă lanterna mai aproape ca să poată analiza tăietura, testând cât putea de blând cu sonda, ceea ce făcu lumina să tremure, abandona sonda pentru o pensetă, pe care o folosi să spargă o pungă de puroi și să extragă ceva din ea (ceva ce credea că era un fragment din dintele unuia din Haită, și pe care ar fi vrut să-l poată examina mai în detaliu, dar nu-i pomeni despre asta lui Wayne, întrucât el n-ar fi făcut decât să-i reamintească faptul că era studentă la biologie, nu un savant de renume mondial, care ar fi fost capabil să afle ceva util din acel fragment), apoi îndepărtă puroiul, mai analizează o dată brațul, fu satisfăcută, întinse un strat gros de cremă antibiotică peste rană și începu s-o bandajeze – făcuse tot posibilul să nu se uite la fața lui în timp ce lucra, nevrând ca atenția să-i fie compromisă de durerea care știa că îi contorsiona trăsăturile, dar când brațul fu curățat și îngrijit atât cât îi stătea în puteri, ca să nu mai pomenim de medicamente suficiente ca să împiedice orice posibilă infecție, se relaxă și se uită la el zâmbind – ca să sară înapoi cu un țipăt din cauza a ceea ce vedea: fața lui dispăruse de la gură în sus, învăluită într-un negru de păcură, ca și cum cineva i-ar fi aruncat o cutie de vopsea neagră peste cap; numai că în loc să alunece în jos pe piele aceasta rămânea pe loc – Jackie se retrase, mergând cu spatele în hol, lovindu-se de un perete, urmată de Wayne care spunea „Ce? Ce e?” îndreptând lanterna asupra ei, apoi în sus și în jos prin hol, apoi înapoi la ea, lumina orbitoare reducându-l la o siluetă; în ciuda acestui fapt ea reuși să vadă ceva în spate și deasupra lui, un nor de întuneric ridicându-se ca o pelerină sau ca o pereche de aripi – își ținu mâna peste pântec și pe cealaltă în dreptul ochilor, până când Wayne coborî în cele din urmă raza lanternei în podea, continuând să întrebe ce se petrecea, ce nu era în regulă, iar când ea riscă o privire la fața lui, aceasta era eliberată de orice ar fi văzut (dacă existase ceva), și nici în spatele lui nu era nimic – lăsa mâinile în jos, respingând valul lui de întrebări cu un „Îmi

pare rău, m-am speriat doar”, un răspuns care știa că nu îl satisface, dar pe care era dispus să-l treacă cu vederea în interesul păstrării avansului asupra Haitei – din câte își putea da ea seama, el nu bănuia că ea văzuse ceea ce văzuse – indiferent ce ar fi fost...]

Dimineața devreme...

... ora trei și jumătate...

... Wayne a trezit-o pentru cel de-al doilea schimb...

... pe care Jackie îl petrecu stând aproape de focul care murise, rămânând doar o grămadă de tăciuni, învelită în sacul ei de dormit, pentru că noaptea se făcuse mai frig decât se așteptase, mai frig decât oricând în ultima vreme (anticipare a unei ierni timpurii?), cu pușca despre al cărei nume voise să-l întrebe pe Wayne ca să-și satisfacă curiozitatea zăcând pe pământ lângă ea; cu toate că la fiecare cincisprezece minute o ridica și parcurgea capătul Podului prin lunetă, aducând în prim-plan capcana de frânghie a lui Wayne, tot ce vedea erau câteva mașini situate dincolo de capcană pe Pod, ale cărui lumini continuau să se deplaseze dintr-o parte în alta a spectrului, de la albastru la roșu și înapoi la albastru – îl verifică și pe Wayne: dormea, cel puțin așa i se părea, în sacul lui – visele încă o mai bântuiau, constată ea, nu pentru prima dată, încercând să-și imagineze ce se întâmplase cu el, speculând asupra mișcărilor tectonice din geografia psihicului lui – el refuzase să-i povestească ce se petrecuse înainte să plece în viteză spre casa ei, de al cui sânge era stropit peste tot, dar ea știa că mama lui rămăsese acasă și existau șanse ca tatăl și sora lui mai mică să se fi aflat acolo cu ea; întrucât el nu ar fi răspuns întrebărilor în legătură cu oricare dintre ei, probabil, erau morți, e foarte posibil ca Haita să fi năvălit asupra lui și a familiei sale și îi făcuse bucățele în fața lui – ceea ce atrăgea întrebarea *Cum scăpase el?* (ca să nu mai vorbim de *În primul rând, de unde apăruse Haita?*) – bănuia că răspunsul era un amestec de întâmplări, noroc chior: poate Haita intrase prin spatele casei lui Wayne, permițându-i să fugă pe ușa din față;

poate căzuse pe scările din pivniță și reușise să se furișeze prin garaj; era posibil ca tatăl sau mama lui să fi creat o diversiune, sacrificându-se ca să-i ofere lui șansa de a ajunge la mașină – o astfel de traumă, combinată cu o altă întâlnire de aproape cu Haita, cum fusese aceea în care murise Glenn, să fi declanșat un proces compensator, să fi scurtcircuitat părțile recent fracturate ale minții lui într-un tipar care să-l ajute să supraviețuiască; și da, era conștientă că descria intriga primară a originilor oricărui supererou, dureroasele răni psihice care dădeau naștere unui alterego costumat, atât ca răspuns, cât și ca o continuare a simptomelor traumei, dar poate că Wayne apelase la acest tipar ca să împiedice ceea ce mai rămăsese din mintea lui conștientă să zboare în toate direcțiile – cât își dorea să fi urmat cursul de Psihopatologie semestrul trecut, în loc să-l amâne pentru un viitor care nu mai venise; cu toate astea, era posibil să fi parcurs ceva într-o clasă inferioară care s-o pregătească pentru așa ceva? mai precis, ce voia, de fapt? să-l înțeleagă pe Wayne sau să încerce să-l vindece, în ce consta asta mai exact? să redevină tipul calm, vorbăreț, pe care îl cunoscuse cu un milion de ani în urmă? – își putea permite așa ceva? acel Wayne ar fi fost capabil s-o ajute pe ea și pe copil să rămână în siguranță, așa ca acest Wayne (la care se gândea uneori ca la *Batman* și alteori ca la *Shadow*, cu toate că lui nu-i pomenea nici unul dintre aceste nume), care dovedise că putea să-și amintească fiecare șmecherie și capcană despre care citise în cărțile cu *Mercenarul* și *Răzbumarea*? – întrebarea era retorică; deși, cu cât era mai în siguranță alături de cineva a cărui personalitate continua să alunece în direcții întunecate (sau a cărui personalitate secundară părea s-o subjuge pe prima)? cineva care, cum să-i spună, oare? posedat? era posedat de? indiferent ce era masca de umbră care îi acoperise fața și se întindea în spatele lui ca o pelerină, oricât s-ar fi străduit ea să se autoconvingă că trecuse printr-un fel de halucinație, știa că nu era cazul: văzuse ceea ce văzuse, ceea ce ea credea că fusese scos din ascunzătoarea sa de către durere, de

Încordarea de a fi nevoit să țină lanterna asupra rănii pe care Jackie o deschisese și o curățase – în cele două săptămâni și jumătate scurse de atunci fusese atentă la el, dar cel mai aproape de a o vedea din nou fusese săptămâna trecută, când se trezise dintr-un alt vis despre Glenn țipând și murind, ca să-l vadă pe Wayne sprijinit de peretele din fața ei, cu o umbră enormă întinzându-se în spatele lui – se ridicase, cu inima tresărind, doar ca să constate că era un efect al luminii (așa credea) – până acum, Wayne nu dăduse nici cel mai mic semn că ar ști ceea ce știa ea; deși cum ar fi putut fi sigură? și se întreba dacă el era măcar conștient de bezna care îl umbrea – era nostim: ai fi crezut că aici, acum, pe teritoriul lucrurilor fundamentale, s-ar fi crezut capabilă să se întoarcă spre Wayne și să-l întrebe ce se petrece, iar el ar fi trebuit să fie capabil să-i răspundă direct, dar nu, nu putea risca să-l înstrăineze, făcându-l să se simtă ca și cum ea ar fi descoperit un secret pe care el îl dorea ascuns, pentru că ce s-ar fi făcut dacă el o părăsea? – era ca atunci când aflase că este sigur însărcinată, un plus albastru palid confirmându-i ceea ce stomacul ei îi spunea de câteva săptămâni: ar fi fost de așteptat ca gravitatea situației să-i silească pe ea și pe Glenn, pe ea și pe părinții ei, să discute despre ceea ce era important, dar se întâmplase exact pe dos: Glenn nu fusese în stare să spună nimic, de parcă s-ar fi temut că exprimând în cuvinte situația lor ar fi însemnat o acceptare de netăgăduit din partea lui, astfel că se retrăsese în spatele unor asigurări vagi și a încercării de a face sex și mai mult, întrucât acum nu mai avea sens să-și facă griji din cauza protecției, lucru cu care ea fusese de acord, chiar dacă se aflau în mașină în parcare din fața colegiului, pentru că cel puțin însemna un contact – cât despre părinții ei, aceștia refuzaseră să-și continue cu altceva expresiile inițiale de tristețe și sprijin (ezitant) – ironic, tatăl lui Glenn fusese cel care avusese un fel de atitudine, lăsându-i pe amândoi în lacrimi înainte de a le ordona să iasă dracului din casa lui, și apoi îi sunase cel puțin o dată pe săptămână, dorind să știe ce se petrecea,

cel care părăuse, privind retrospectiv, cel mai onest dintre toți, cel mai capabil să-și exprime sentimentele – nu, presiunea evenimentelor nu făcea conversația mai ușoară; în tot cazul, făcea discuțiile cu adevărat importante aproape exponențial imposibile – tot ce putea Jackie să spună cu o oarecare siguranță era că umbra lui Wayne era conectată la toate celelalte, la epidemie, la florile purpurii, la Haită (pentru care, răspunzând la o altă întrebare care implora răspuns, nu avea nici o explicație: ce erau ei, sau măcar de unde veniseră; cum ajunseseră în nordul statului New York aproape peste noapte – în prea multe moduri ca să le mai țină șirul, nu aveau logică; urmărise destule documentare pe *Nature* și *Nova* ca să știe că animalele de pradă de asemenea dimensiuni și cu asemenea activitate necesită o cantitate enormă de hrană, care, din câte își dădea seama, nu era disponibilă: ea și Wayne întâlнисeră în drumul lor numai câteva cadavre [toți ceilalți, presupunea ea, fuseseră consumați de virusul pe care îl văzuse pe CNN topind fețele oamenilor, care probabil își continuase lucrarea până la os; cu toate că asta era o altă problemă], abia dacă erau suficiente să susțină chiar și numărul redus al membrilor Haitei, și, cu siguranță, nu păreau să fie prea interesați de vegetație; deși era posibil, se gândea – nu exista prea multă logică nici în faptul că îi urmăriseră pe ea și pe Wayne atât de mult: nici unul dintre ei nu constituia o masă suficientă pentru Haită și, în mod sigur, animalele[?] trebuiau să fi învățat să asocieze urmărirea lor cu durerea și moartea – era ca și cum ar fi fost prinși într-unul dintre acele filme science-fiction de serie z, în care spectaculosul și suspansul depășeau logica și consecvența: *Ultima rezistență împotriva Haitei* sau ceva de genul ăsta), cu toții fiind piese dintr-un puzzle la care se pierduse cutia – începând cu a doua și terminând cu ultima zi de ploaie, când cerul se revărsase cu atâta putere, încât era imposibil să vadă ceva pe ferestrele casei în care se adăpostiseră (a cărei alee era ocupată de o dubiță plină cu cele mai mari exemplare de flori purpurii pe care le întâlнисeră până atunci), și acoperișul trosnea pesimist la fiecare rafală de

vânt, ea și Wayne se distraseră inventând explicații despre ceea ce se petrecea în lume, cu cât mai fanteziste, cu atât mai bine: Dumnezeu hotărâse că apocalipsa propusă în *Biblie* nu era suficient de *modernă* și jefuise thrillerele ieftine căutând ceva cu mai multă strălucire; monștrii năvăliseră de pe partea cealaltă a oglinzii, din Tărâmul sarcastic al lui Alice; lumea aceasta se intersectase cu o altă dimensiune, cu un alt Pământ sau chiar o serie de Pământuri, fiecare complet diferit, și totul devenise o încâlceală (Wayne folosea termenul de „ruptură cuantică” pentru acest scenariu); subconștientul colectiv, *Spiritus Mundi*, se revărsase, vomitând coșmaruri cu nemiluita – la un moment dat, emoționată de ceea ce părea un reviriment al vechiului Wayne, cel cu care putea sta de vorbă despre aproape orice, Jackie încercase să exprime sentimentele care refuzaseră s-o părăsească încă de când începuseră catastrofele: că într-un fel totul era un accident, că nici una dintre schimbările care transformaseră lumea nu era permanentă, nu încă – cel mai bine reușise să explice senzația comparând-o cu felul cum se simțise după ce prietena ei cea mai bună, Elaine Brown, fusese ucisă de un șofer beat în drumul spre casă de la slujba ei de la Dunkin’ Donuts, cu un an în urmă: aproape o zi după ce părinții ei o așezaseră la masa din bucătărie și o anunțaseră, Jackie fusese absolut convinsă că moartea lui Elaine nu era încă bătută în piatră, că se mai putea schimba ceva pentru ea, numai de și-ar fi putut da seama ce anume – fusese în stare de șoc, da, dar fusese ca și cum acea lovitură dată sistemului ei o adusesese temporar mai aproape de mecanismele lumii, o făcuse să simtă separarea acelui curs al evenimentelor de alte posibilități – senzația pe care o avea acum diferea mai mult din punctul de vedere al dimensiunii și duratei: când Elaine fusese ucisă, stătuse parcă lângă un motor mic, să zicem de motocicletă, pentru vreo douăzeci și patru de ore; acum stătea lângă o cale ferată pe care alerga un tren de marfă cu trei motoare, zi și noapte, săptămâni întregi – Wayne denumise sentimentul „divergență cuantică” (în ziua aceea plutiseră în jur extrem

de multe cuante), ceea ce suna impresionant, dar nu prea însemna cu adevărat ceea ce intenționa el – era, spunea Jackie, ca și cum ar fi putut simți Ursitorile modificând țesătura lumii – orice nume i-ar fi dat conștienței ei, dacă era ceva mai mult decât un efect anume al unui șoc profund, o versiune mai blândă a transformărilor care îl afectau pe Wayne (din câte știa ea, era o reacție bine documentată la traumă), problema cu convingerea ei în privința trenului evenimentelor îndepărtându-se zgomotos de scenariile alternative era propria sa inutilitate: la urma urmelor, ce putea face în acest sens? nu avea capacitatea de a reversa evenimentele, de a provoca Ursitorile să dezlege ceea ce ținuseră și să înceapă din nou (deși, în secret, se întreba dacă, cumva, nu exista pe undeva o ușă care să se deschidă înapoi înspre lumea pe care o cunoștea) – în afară de tentativa de a-i pune un nume, Wayne nu știuse ce să spună despre senzația ei, și conversația trecuse la alte subiecte, la copil, cât mai era până trebuia să nască, și ce vor face când avea să fie gata să nască? – pe atunci ea sperase că vor folosi echipamentul de la Vassar Hospital, unde, în ritmul în care mergeau, previziona că vor ajunge cam când sarcina ar fi ajuns la termen, și dacă Haïta avea să fie înfrântă, ucisă până atunci, nu exista nici un motiv să nu-și facă tabăra acolo; erau multe avantaje în a sta într-un spital – însă ei fugiseră pe Autostrada 9 mai repede decât anticipaseră; Haïta se dovedise mai șireată și mai dificil de ucis ca oricând, și acum aveau să fie nevoiți să încerce unul dintre spitalele din Kingston (dacă mai avea vreun sens; dacă mai trăia copilul; dacă nu intra în travaliu mai devreme, născând un copil mort) – *Destul*, își zise, mângâindu-și cu o mână pântecul în cercuri largi, ca și cum ar fi fost o lampă din care invoca duhul; *Fii sănătos*, îi spuse copilului, / *sănătos* – ciudat cât de mult poți să dorești ceva care te intimidează de moarte, pe care nu l-ai vrut la început, dar nu ai avut puterea de a-l refuza (mulțumită celor doisprezece ani de școală catolică), care smulsese volanul din mâinile tale și îți mutase viața pe un drum neașteptat, nepavat; și mai

vorbești despre divergența cuantică - își aminti de prima dată când simțise copilul mișcând, prima dată când fusese sigură, o emoție care în același timp o înspăimântase și o încântase, devenind apoi lovituri cu picioarele și cu pumnii și utilizându-i vezica drept trambulină personală - sentimentul care crescuse în ea odată cu sarcina fusese diferit de ceea ce așteptase: nimic din sentimentalismul grețos de dulce care era sigură că va izvorî din ea, în schimb, ceea ce încolțise era mai esențial, primitiv chiar, o legătură profundă cu copilul care îi umfla pântecul, ca și cum ar fi simțit cordonul ombilical unindu-i - sentimentul fusese completat de altele: neliniște în cea mai mare parte, patetism lacrimogen, ocazional, o mulțumire profundă, solidă și grea ca o piatră - *Fii sănătos*, îi spuse copilului, *fii sănătos*.

Chiar înaintea zorilor...

... cerul umplându-se de lumină, indigoul pălind spre albastru închis, stelele cele mai mici stingându-se...

... a venit Haïta...

... sosirea lor fiind vestită de zgomotul alarmei unei mașini pe care, își dădu seama, Wayne trebuia s-o fi pregătit exact în acest scop - într-o clipă ridicase pușca la obraz și unul din Haïta îi apăru în vedere; mișcă arma în stânga și în dreapta și văzu doi în spatele său, și încă unul în urmă, toți patru situați la aproximativ trei metri dincolo de bariera de frânghie, croindu-și drum încet, plasându-și cu grijă fiecare labă de mărimea unei farfurii, oprindu-se să adulmece drumul din față, făcând o pauză să studieze cablurile de susținere ale Podului - Jackie avu suficient timp să verifice numărătoarea inițială a doua oară, și a treia, și când fu sigură că cele patru creaturi pe care le vedea constituiau Haïta, că asta era tot, nu mai existau și alții împreună cu ei, inima îi tresări cu o bucurie feroce și gândi, *Patru, sunt patru; putem reuși; Wayne avea dreptate; putem scăpa de ei, în sfârșit* - cei patru erau într-o formă proastă; păreau să fi scăpat dintre rămășițele capcanei de la mall: pielea lor era presărată cu tăieturi, zgârieturi, arsuri; petice de blană fuseseră smulse; bucăți de piele

atârnau ca niște fanioane; cel pe care îl vizase prima dată părea să aibă ceva la ochiul stâng, care avea o crustă de sânge întunecat, în timp ce ultimul își târâia piciorul stâng din spate – faptul că supraviețuiseră îi făcea mai puternici, da, mulțumesc, domnule Darwin, dar urmărindu-le înaintarea precaută Jackie își aminti de câinele bunicii ei, un pudel deja bătrân când ea era copil și devenise din ce în ce mai cărunt, mai infirm, mai tremurător și mai șovăitor cu fiecare an, însă inima ei nu simți milă; ultimele patru săptămâni asiguraseră imposibilitatea acestui lucru; asocierea doar îi temperă bucuria – *E timpul să-i punem capăt*, se gândi și se întoarse să-l trezească pe Wayne, care era (bineînțeles) deja trezit și își înghesuia pistoalele în cureaua pantalonilor, își trecea cureaua sacului-cu-șmecherii peste cap, cu fața calmă – se lăsă pe vine lângă ea, întinzându-i un al treilea pistol: „În caz că vreunul dintre ei reușește să treacă de mine”, zise când ea îl luă, îi verifică siguranța și îl așează pe piatra de lângă – luă rucsacul ei și îl târî astfel încât ea să se poată sprijini pe acesta: „Țintește-l pe cel din spate, spuse el, și pe oricare altul care încearcă să scape” și înainte să poată răspunde, alerga de-a lungul pragului – ținând pușca de-a curmezișul cu mâna dreaptă, Jackie se foi într-o parte și-n alta până ajunse să se sprijine de rucsac, apoi aduse pușca în poziție de tragere, potrivindu-și patul în umăr și pregătindu-l să preia reculul, despre care Wayne o asigurase că nu era atât de rău – privi prin cătare și acolo se afla Haita, oprită din drum, zbârlită; îi putea auzi, o notă profundă de bas, ca o violă dezacordată, și ea își încordă degetul pe trăgaci, așteptând ca ei să intre în panică și să fugă, amintindu-și să strângă, nu să smucească, și întrebându-se dacă va fi în stare măcar să nimerească, dar să mai și oprească pe vreunul dintre ei – Wayne alerga pe drumul spre Pod cu mâinile goale și când Haita îl zări, sunetul lor crescua până la un scheunat dezlânat, acoperind ceea ce le striga Wayne; batjocorindu-i, fără îndoială, făcându-i să se grăbească (și o parte din ea se întrebă dacă avea să funcționeze, de ce ar reacționa animalele la insulte, și se întrebă dacă erau animale, dar nu

era sigură ce implica o asemenea întrebare, pentru că nu-și imagina că niște mașini ar fi deranjate de provocările lui, și deci rămânea ce? oameni? ceea ce era ridicol).

S-a terminat repede...

... sau cel puțin așa a considerat Jackie după aceea – în timp desfășurării, totul părea să se petreacă cu o încetineală agonizantă, aproape ca într-o serie de tablouri care se schimbau la fiecare modificare a luminilor Podului:

violet, și Wayne era în plină alergare, cu gura deschisă, cu mâinile întinse în lateral, fălcile conducătorului Haitei încleștându-se, arătându-și colții în ceva care semăna straniu de mult cu un rânjet, ceilalți pășind înainte;

albastru, și Wayne se opri, la mai puțin de șapte metri de bariera de frânghii care, privită cu Haita apropiindu-se de ea, părea o fantezie, o imitație copilărească a unui aranjament mai trainic;

verde, și liderul se ghemui să sară, mâinile lui Wayne erau tot goale, ultimul din Haită încetase să mai înainteze și părea să se gândească la retragere; Jackie prinse în cătare capul lui teșit;

galben, și liderul se afla în aer, mâinile lui Wayne ocupate de pistoalele pe care le ațintea nu asupra ființei atârând suspendată în fața lui, ci a perechii din spatele ei; ariergarda se întoarse să fugă, scoțându-și capul din bătaia puștii, expunându-i lui Jackie gâtul;

portocaliu, și liderul lovi rețeaua și rămase prins în ea, frânghiile încovoindu-se, dar rezistând; țevile pistoalelor lui Wayne fulgerând alb când el le goli în cei doi membri din mijlocul Haitei, care continuă să înainteze clătinându-se chiar dacă le făcuse capetele bucățele; cel rămas tocmai se răsucea să fugă, expunându-și ceafa armei lui Jackie și ea apăsă pe trăgaci, pușca fulgerând, trosnind și lovindu-se de umărul ei, aproape sărindu-i din mâini;

roșu, și ea se luptă să-și îndrepte din nou privirea în față, încercând să-l găsească pe ultimul membru al Haitei înainte să ajungă prea departe, sperând într-o altă șansă de a trage, poate avea să-l rănească, să-l dogească și Wayne să-l termine, dar nu-l văzu, dispăruse, și mătură cu privirea în

toate direcțiile, dar iată-l, cu picioarele crăcănate, cu partea din față a capului lipsă, spartă, și pentru o clipă fu atât de fericită, încât îi veni să chiuie, apoi se gândi la Wayne și îl căută, cu degetul mângâind trăgaciul;

portocaliu din nou, și văzu că Wayne abandonase pistoalele, aruncându-le în lateral, și se îndrepta spre ultimul individ al Haitei care nu reușise să se desprindă din capcana sa de frânghie și care se zvârcolea și se contorsiona, mușcând aerul frustrat; *Ce dracu'?* se gândi ea și ținti spre pieptul creaturii; dar

galben, și ceva nu era bine, imaginea era întunecată; se trase înapoi, clipi, apoi se uită din nou;

verde, și văzu că Wayne purta o pelerină, era urmat de o trenă de întuneric care vâlurea în spatele și de fiecare parte a lui, dincolo de care lumina verde licărea și unduia;

albastru, și Wayne stătea în fața creaturii, cu capul acoperit de același întuneric, cu excepția gurii, spunând ceva creaturii care se zbătea să ajungă la el, iar Jackie ar fi trebuit să fie capabilă să citească pe buze, întotdeauna fusese bună la asta; dar nu putea să creadă că vedea ceea ce vedea;

violet, și Wayne întinse brațele îmbrăcate în negru, apucă fălcile ultimului rămas al Haitei și îi smulse capul, creatura zvâcnind în convulsii în timp ce sângele negru ca tot ceea ce îl învăluia pe Wayne țâșnea din gât – fără să se gândească, Jackie fixă cătarea pe pieptul lui Wayne, pe întunericul care putea jura că se mișcă în valuri peste el, care, Dumnezeu s-o ajute, se întindea spre sânge încețoșând aerul, și timpul deveni o încăpere prin care ea putea să se plimbe, sortând mulțimea de voci care țipau în capul ei: una dintre ele striga „Ce dracu'!”, o alta, „Ce faci?”, o a treia „Cum o să supraviețuiești fără el?”, a patra, „Îi ești datoare”, și a cincea, „Ce este el?” – degetul ei presa ușor pe trăgaci; dacă era să acționeze, acum era momentul; în următoarea secundă, Wayne avea să observe ce făcea – apoi luminile se stinseră pe Pod, aruncând peisajul în semiîntuneric, iar copilul alese acel moment ca să lovească tare, o lovitură care o făcu să exclame „Aah!”

și să dea drumul trăgaciului, și atunci ceea ce instalase Wayne pe Pod detonă într-o izbucnire de lumină și sunet, un TROSC alb strălucitor, care o făcu să se ascundă după rucsac, cu mâinile deasupra capului, pușca scăpându-i, uitată – aerul din jurul ei se învolbură de la forța exploziei; piatra din spate se cutremură când Podul coborî spre râul de dedesubt, cablurile de susținere plesnind ca niște corzi de chitară supratensionate, așchii de metal, bucăți de pavaj, un volan plouau peste ea în timp ce Podul gemea – Jackie riscă o privire și îl văzu curbându-se spre interior, cu spatele rupt, cu forțele care îl ținuseră în echilibru dezlănțuite – cablurile de suspensie tremurau, turnurile se aplecau unul către celălalt și ea fu convinsă că întreaga structură avea să se răsucească în direcții opuse – copilul lovi din nou, o combinație unu-doi, și ea se adăposti cât putu mai bine în spatele rucsacului, în timp ce pragul de piatră continua să vibreze și geamătul a mii de tone de metal protestând în fața sfârșitului răsună pe colinele de deasupra ei, făcând copilul să se agite, iar ea își acoperi pântecul cu mâinile, încovrigându-se cât putea mai mult asupra lui, spunându-i că era în regulă, totul era în regulă...

... și după aceea Jackie s-a îndreptat spre nord...

... trecând pe lângă alte trei mașini care ofereau locuitorilor lor flori aceleași vedere zi de zi – era însoțită de Wayne, care reapăruse înainte ca Podul să-și înceteze plângerea (cu toate acestea, nu se prăbușise: turnurile se înclinaseră nebunește; cablurile erau prea tensionate la capete și prea lăsate la mijloc; în nici un caz nu se putea trece peste el; dar încă mai una un mal de celălalt), și care se eliberase de negrul acela, cum să-i spună? costum? – rămase la accesoriu, un termen ciudat, dar exact – ca răspuns la întrebarea ei, el confirmase că asta era sfârșitul lor, dar ar fi bine să se pună în mișcare: Kingston era departe, și cine știe ce se mai afla pe partea asta a Hudsonului? Dacă el știa că Jackie îl prinsese în cătarea armei, că-i ținuse viața în mâini, așa cum ținea în pântec copilul care în ultimele ore nu încetase să-i reamintească de prezența lui (ceea ce însemna că [poate] se va relaxa în

priviința asta), sau dacă suspecta vreuna dintre întrebările care pândeau chiar pe vârful limbii ei, amenințând să izbucnească la cea mai mică provocare sau dacă bănuia că ea mergea cu o mână ascunsă în haina groasă pe care o îmbrăcase pentru că ascunsese acolo cel de-al treilea pistol, spunându-i lui că probabil fusese aruncat de pe prag de suflul exploziei, Wayne nu dădu nici un semn.

Până la căderea nopții, ajunseseră departe.

LECTURI RECOMANDATE

Urmează o bibliografie selectată de ficțiuni postapocaliptice. Lista nu este exhaustivă, ci are în primul rând intenția de a fi o introducere pentru cititorii care doresc să se familiarizeze mai bine cu subgenul.

Aidoma povestirilor strânse în acest volum, m-am focalizat asupra cărților în care elementele postapocaliptice sunt vitale pentru narațiune. Există însă multe cărți, care, deși nu sunt titluri postapocaliptice „esențiale”, îi vor interesa pe fanii subgenului. Acele cărți – care utilizează teme sau decorurile SF-ului postapocaliptic, dar care sunt remarcabile în primul rând pentru alte motive – au fost notate cu asteriscuri, atrăgând atenția asupra asocierii cu subgenul.

Pentru mai multe detalii despre povestirile din *Tărâmurî pustii*, vizitați site-ul antologiei la johnjosephadams.com/wastelands.

Aldiss, Brian – Greybeard (Ed. Nemira, 1995), Hothouse (Sera, Ed. Porto Franco, 1991)

Anderson, Poul – Twilight World, The Winter of the World, Vault of the Ages, Anvil, Christopher, The Day the Machines Stopped

Atwood, Margaret – The Handmaid's Tale* (Povestirea cameristei, diverse ediții), Oryx and Crake (Oryx și Crake, Ed. Leda, 2009)

Ballard, J.G. – The Drowned World, The Burning World

Barrett, Jr., Neal – Kelwin, Through Darkest America (și continuările) Prince of Christler-Coke

Bova, Ben – Test of Fire

Brackett, Leigh – The Long Tomorrow

Brin, David – The Postman (Poștașul vine după apocalips, Ed. Baricada, 1993)

Brinkley, William – The Last Ship

Brunner, John – The Sheep Look Up (Oile privesc în sus, Ed. RAO, 2000)

Budrys, Algis – Some Will Not Die
Butler, Octavia E. – Parable of the Sower* (și continuările), Patternmaster* (și continuările), Dawn* (și continuările)

Carlson, Jeff – Plague Year

Card, Orson Scott – The Folk of the Fringe

Christopher, John – No Blade of Grass, The World in Winter, Empty World, A Wrinkle in the Skin

Crace, Jim – The Pesthouse

Crowley, John – Engine Summer

Dick, Philip K. – Dr. Bloodmoney

Dickson, Gordon R. – Wolf and Iron (Lup și fier, Ed. Nemira, 1997)

Disch, Thomas M. – The Genocides

Ellison, Harlan și Richard Corben (artist) – Vic and Blood

Frank, Pat – Alas, Babylon

Florman, Samuel C. – The Aftermath

Galouye, Daniel F. – Dark Universe

Goonan, Kathleen Ann – Queen City Jazz (și continuările)

Hand, Elizabeth – Winterlong*, The Glimmering*

Harrison, M. John – The Committed Men

Heinlein, Robert A. – Farnham's Freehold*

Herbert, Frank – The White Plague (Ciurma albă, Ed. Uranus, 1994)

Hoban, Russell – Riddley Walker

Huxley, Aldous – Ape & Essence

Jefferies, Richard – After London

Johnson, Adam – Parasites like Us

King, Stephen – The Stand (Apocalipsa, Ed. Nemira, 1996), The Gunslinger* (și continuările) (Pistolarul, Ed. Nemira, 2009), Cell* (Mobilul, Ed. Nemira, 2006)

Kirkman, Robert și Tony Moore (artist) – The Walking Dead (și continuările)

Koontz, Dean – The Taking*

Kornbluth, C.M. – The Syndic

Laumer, Keith – Catastrophe Planet

Leiber, Fritz – Gather, Darkness!

Lethem, Jonathan – Amnesia Moon *

London, Jack - The Scarlet Plague (Ciuma stacojie, diverse ediții)

Matheson, Richard - I Am Legend* (Sunt o legendă, Ed. RAO, 2008)

McCarthy, Cormac - The Road (Drumul, Ed. Humanitas)

McCammon, Robert R. - Swan Song

McDevitt, Jack - Eternity Road

McIntyre, Vonda N. - Dreamsnake

Merle, Robert - Malevil (Ed. Univers, 1977)

Merril, Judith - Shadow on the Hearth

Mieville, China - The Tain* (Cicatricea, Ed. Tritonic, 2006)

Miller, Jr., Walter M. - A Canticle for Leibowitz (Cantică pentru Leibowitz, Ed. RAO, 1996), Saint Leibowitz and the Wild Horse Woman

Miller, Jr., Walter M. și Martin H. Greenberg (editori) - Beyond Armageddon

Morrow, James - This Is the Way the World Ends*

Niven, Larry și Jerry Pournelle - Lucifer's Hammer

Norton, Andre - Star Man's Son

O'Brien, Robert C. - 2 for Zachariah

Pangborn, Edgar - Davy, The Judgment of Eve, The Company of Glory, Still I Persist in Wondering

Pournelle, Jerry (editor) - After Armageddon

Reaves, Michael și Steve Perry - Dome

Robinson, Kim Stanley - The Wild Shore

Sagan, Nick - Edenborn (și continuările)

Sharpe, Matthew - Jamestown

Sheckley, Robert (editor) - After the Fall

Sheffield, Charles - Aftermath

Shelley, Mary - The Last Man

Sherriff, R.C. - The Hopkins Manuscript

Shiel, M.P. - The Purple Cloud

Shute, Nevil - On the Beach (Ultimul țărm, Ed. Pygmalion, 1997)

Simak, Clifford D. - Cemetery World

Smith, Mitchell - Snowfall (și continuările)

Stewart, George - Earth Abides

Stirling, S.M. - Dies the Fire (și continuările)

Swanwick, Michael - In the Drift
Taylor, Justin (editor) - The Apocalypse Reader
Tucker, Wilson - The Long Loud Silence, The Year of the
Quiet Sun, Ice and Iron, Van Pelt, James, Summer of the
Apocalypse
Varley, John - Millennium
Vaughan, Brian K. - Y: The Last Man (și continuările)
Wells, Catherine - The Earth Is All That Lasts (și
continuările), Mother Grimm
Wilhelm, Kate - Where Late the Sweet Birds Sang* (Unde
cândva suave păsări cântătoare, Ed. Pygmalion, 1994)
Williams, Walter Jon - The Rift
Wright, S. Fowler - Deluge, Dawn
Wylie, Philip - Tomorrow!, Triumph
Wylie, Philip și Edwin Balmer - When Worlds Collide, After
Worlds Collide
Wyndham, John - Re-Birth, The Day of the Triffids (Ziua
trifidelor, Ed. Leda, 2005)
Zelazny, Roger - Damnation Alley (. Drumul iadului, Ed.
Teora, 1994)

Traducere: Mihai-Dan Pavelescu

MULȚUMIRI

În primul și în primul rând, mulțumirile cele mai profunde și recunoștința mea se îndreaptă spre Gordon Van Gelder, editorul revistei *F&SF*, care m-a ajutat să-mi îndeplinesc visul de a avea o slujbă în care să fiu plătit pentru a citi toată ziua; mai mult decât atât însă, el mi-a oferit startul în domeniul pe care-l iubesc, m-a învățat tot ce știu despre editare și mi-a îngăduit șansa de a urmări alte oportunități editoriale ca aceasta, deși ar fi fost perfect rezonabil să n-o facă. Dacă n-ar fi existat tutela și bunătatea sa, cartea aceasta n-ar fi fost realmente posibilă. Mulțumesc, boss!

Alte mulțumiri se îndreaptă spre:

Jeremiah Tolbert, pentru anii noștri de prietenie și pentru numeroasele sesiuni nocturne de chat on-line (care sunt probabil indirect responsabile pentru această antologie). Jeremiah are de asemenea amabilitatea să-mi găzduiască site-ul și blogul pe serverul său și este responsabil pentru designul excelentului site *Wastelands* (Johnjosephadams.com/wastelands) – pe care l-a construit de la zero pentru mine. Mulțumesc pentru toate, frățioare!

Superagentul Jenny Rappaport, care a crezut în acest proiect din clipa în care am pomenit de el și l-a vândut nu numai pe o piață excepțională, ci și într-un timp care mi se pare record.

Jason Williams și Jeremy Lassen de la *Night Shade Books*, pentru că și-au asumat riscul unui antologator debutant și pentru tot sprijinul pe care l-au acordat cărții.

Daniel Kvasznicza, pentru coperta incredibilă, Michael Fusco, pentru designul elegant, și Marty Halpern, pentru redactarea de calitate.

Creatorii videojocurilor *Wasteland* și *Fallout*, pentru nenumăratele ore de amuzament în care m-am luptat cu mutanți și jefuitori pe tărâmurile pustii, sterpe și iradiate și pentru că mi-au stârnit pasiunea pentru acest subgen. Mulțumiri tangențiale lui Jared Braddock, prietenul și frecventul tovarăș postapocaliptic, care a fost întotdeauna

dispus să se avânte în luptă alături de mine, cu AK-47 pe foc automat.

Liz Holliday, pentru că mi-a cumpărat articolul despre SF-ul postapocaliptic, deși revista s-a desființat înainte de a-l putea tipări, și *Internet Review of Science Fiction* (www.irosf.com), care l-a publicat (de fapt, l-a pixelat); a fost articolul care m-a transformat din simplu fan fervent al subgenului în expert.

Ellen Datlow, ale cărei sfaturi de-a lungul anilor despre editarea antologiilor – pentru acest proiect și altele – au fost neprețuite.

Toți prietenii mei, colegii și străinii amabili care m-au ajutat în procesul editorial – citirea ciornelor, propuneri de texte, permisiuni de copyright etc. – Kathleen Bellamy, Douglas Cohen, Marsha DeFilippo, Charles Coleman Finlay, Vaughne Lee Hansen, David Barr Kirtley, Chris Lotts, Carol Pinchefskey, Claire Reilly-Shapiro, Betty Russo, Bill Schafer, Amy Tibbetts, Alex Wilson și oricare alții pe care este posibil să-i fi uitat.

Și în cele din urmă tuturor autorilor care mi-au îngăduit să le public povestirile în această antologie; în mod clar, ea n-ar fi fost posibilă fără voi.